

Л. ДЖ. СМИТ СВЕЧЕРЯВАНЕ

Част 5 от „Дневниците на вампира“

Превод от английски: Диана Кутева, 2010

chitanka.info

*В памет на майка ми,
Катрин Джей Смит,
С много любов*

ПРОЛОГ

— Сте-фан?

Елена беше обърквана. Не можеше да накара думата да излезе от устата ѝ.

— Стефан — подкани я той търпеливо. Беше се облегнал на лакът и я гледаше с онези очи, които почти винаги я караха да забрави какво искаше да каже. Те блестяха като зелени пролетни листа, огрени от слънчевите лъчи. — Стефан — повтори той. — Можеш ли да го кажеш, моя прекрасна любима?

Елена се вгледа съсредоточено в него. Той беше толкова болезнено красив, с бледите си изваяни черти и тъмна коса, паднала небрежно над челото. Искеше да изрази с думи всички чувства, които напиреха в гърдите ѝ, но те бяха възпирани от тромавия език и от мозъка ѝ, отказващ да ѝ се подчини. Имаше толкова много неща, които искаше да го попита... които искаше да му каже. Но думите все още не идваха. Заплитаха се в езика ѝ. Дори не можеше да му изпрати телепатично мислите си — всичко се оформяше в съзнанието ѝ във вид на откъслечни образи и картини.

Все пак това беше едва седмият ден от новия ѝ живот. Стефан ѝ бе разказал, че когато за пръв път се събудила, завръщайки се от Другата Страна след смъртта си като вампир, е можела да върви и да говори, и да прави всички онези неща, които изглежда сега бе забравила. Той не знаеше защо ги е забравила — досега не бе познавал някой, освен вампирите, който да е успял да се завърне след смъртта. Но преди последната си смърт Елена вече бе вампир, каквото определено сега не беше.

Освен това Стефан я увери развълнувано, че всеки ден ще научава по нещо ново, при това с бързината, с която се разпространява горският пожар. Нови картини, нови мисли, думи. Въпреки че понякога беше по-лесно да се общува с мисли, Стефан беше сигурен, че много скоро ще стане предишната Елена. Тогава ще започне да се държи като тийнейджърка, каквато всъщност беше. Повече нямаше да

е девойка с детински ум, такава, каквато духовете искаха да бъде: пораснала и гледаща на света с нови очи — очите на дете.

Елена си каза, че духовете са малко нечестни. Ами ако през това време Стефан си намери друга любима, която може да ходи и да говори — и дори да пише? Мисълта не ѝ даваше мира, тревожеше се.

Тъкмо заради това, когато преди няколко нощи Стефан се събуди, за своя изненада откри, че тя не е в леглото си. Намери я в банята, наведена притеснено над вестника в опит да разчете малките драскулки, букви, които навремето беше познавала. Хартията бе мокра от сълзите ѝ. Драскулките не ѝ говореха нищо.

— Но защо плачеш, любима? Ти отново ще се научиш да четеш. Защо бързаш?

Това беше преди да види парчето молив, счупен от силното стискане и купчината книжни салфетки, върху които бе опитвала да препише думите. Може би ако можеше да пише като останалите хора, Стефан ще престане да спи в креслото и ще дойде при нея в голямото легло. И няма да си търси някоя друга по-голяма и умна. Щеше да разбере, че и тя е пораснала.

Видя как Стефан бавно осъзна за какво си мисли тя и очите му се наляха със сълзи. Той вярваше, че сълзите му са пресъхнали завинаги и каквото и да стане, никога повече няма да плаче. Но сега се извърна с гръб и задиша дълбоко. Сякаш измина цяла вечност.

После я взе на ръце, отнесе я в леглото в стаята му, погледна в очите ѝ и промълви:

— Елена, кажи ми какво искаш да направя. Готов съм да сторя дори и невъзможното. Кълна ти се. Кажи ми.

Ала всички думи, които искаше да му каже, все още бяха в плен вътре в нея. И нейните очи плувнаха в сълзи, които Стефан избърса нежно с пръсти, сякаш докосваше безценна картина и се боеше да не съсипе платното.

Тогава Елена вдигна лице нагоре, затвори очи и издаде леко устните си. Искаше целувка. Но...

— Сега в съзнанието си ти си малко дете — простена Стефан. — Как бих могъл да се възползвам от теб?

В стария ѝ живот двамата имаха свой език със знаци, с който общуваха и който Елена все още помнеше. Тя потупа мястото под брадичката си, там, където бе най-меко: веднъж, два, три пъти.

Това означаваше, че не се чувства добре отвътре. Сякаш нещо бе заседнало на гърлото ѝ. Това означаваше, че иска...

Стефан простена.

— Не мога...

Туп, туп, туп...

— Ти все още не си предишната...

Туп, туп, туп...

— Чуй ме, любима...

ТУП! ТУП! ТУП! Погледна го с умоляващи очи. Ако можеше да говори, щеше да каже: „Моля те, довери ми се... не съм толкова глупава. Моля те, чуй това, което не мога да изрека на глас.“

— Ти страдаш. Наистина страдаш — отгатна Стефан с примирено изражение. — Ако... ако... взема само малко...

И тогава внезапно пръстите на Стефан, хладни и сигурни, повдигнаха главата ѝ и я наклониха под точния ъгъл. Тя усети ухапването, което повече от всичко я убеди, че е жива и вече не е дух.

И в този миг Елена се изпълни с непоколебима увереност, че Стефан обича нея и никоя друга и че може да му каже нещата, които отдавна искаше да му сподели. Но трябваше да ги изрече с малки възклицания — изпълнени не с болка, а със звезди, комети и ивици от светлина, които я обвиха в сияйна вихрушка. И този път Стефан не можа да промълви нито дума. Той бе този, който остана безмълвен, изгубил дар слово.

Елена реши, че така е справедливо. От тогава всяка нощ той я взимаше в прегръдките си и тя беше безкрайно щастлива.

1

Деймън Салваторе се бе излегнал върху клона на... кой ли пък знаеше имената на дърветата? А и на кого му пукаше? Важното беше, че е нависоко и може да вижда какво става в стаята на Каролайн Форбс, която се намиреше на третия етаж на семейната къща, и в същото време беше доста удобно място за почивка. Беше облегал гръб върху преплетените клони, скръстил ръце зад главата си, а обувият му в ботуш крак се полюшваше на около десет метра над земята. Беше се настанил удобно като котарак, с полузатворени очи, докато наблюдаваше прозореца.

Чакаше да настъпи четири часа и четиридесет и четири минути след полунощ — магическият момент, когато Каролайн щеше да изпълни своя странен ритуал. Вече го бе виждал два пъти и бе очарован.

В този миг усети ухапване на комар.

Което беше доста странно, защото комарите не налитаха на вампири. Кръвта им не беше толкова хранителна, колкото човешката. Но убождането на тила му определено приличаше на ухапване от комар.

Извъртя се, за да се огледа зад гърба си, обгърнат от уханната и топла лятна нощ — и не видя нищо.

Само иглите на някакво иглолистно дърво. Никаква летяща твар. Нито пълзяща.

Добре. Сигурно наистина е било игличка от дървото. Но определено го заболя. А и болката се усилваше, не намаляваше.

Пчела самоубиец? Деймън опипа внимателно тила си. Нямаше отровна торбичка, нито жило. Само малка подутина, която болеше.

Миг по-късно вниманието му отново бе привлечено от прозореца.

Не беше напълно сигурен какво става, но усети внезапното жужене на Силата около спящата Каролайн, като около електропровод с високо напрежение. Преди няколко дни точно тази Сила го бе

привлякла на това място, но след като се озова тук, не можа да открие източника ѝ.

Часовникът показваше четири часа и четиридесет минути и алармата се раззвъня. Каролайн се събуди и запрати часовника през стаята.

Късметлия момиче, помисли си злъчно Деймън. Ако беше някой обикновен смъртен негодник, а не вампир, тогава твоята добродетел — ако изобщо ти е останала такава — щеше да бъде застрашена. За твое щастие, се отказах от подобни забавления преди почти петстотин години.

Деймън се усмихна за миг, сетне черните му очи добиха студено изражение. Погледна отново към отворения прозорец.

Да... винаги бе имал чувството, че онзи идиот, по-малкия му брат Стефан, не е оценил подобаващо Каролайн Форбс. Нямахше съмнение, че момичето си заслужаваше да я погледнеш: дълги, загорели кафявозлатисти крака, чувствено тяло и кестенява коса, която обрамчваше лицето ѝ и падаше на лъскави вълни. А и умът ѝ. Природно извратена, отмъстителна, злобна. Възхитителна. Ако той не грешеше, в момента красавицата се занимаваше с вуду магия с една малка кукла върху бюрото.

Страхотно.

Деймън обичаше творческото въображение в действие.

Чуждата Сила продължаваше да жужи, ала той все още не можеше да определи източника ѝ. Дали пък не беше вътре — в момичето? Не, със сигурност не.

Каролайн сграбчи трескаво нещо, което приличаше на шепа копринена зелена паяжина. Смъкна тениската си и — твърде бързо дори за окото на вампира — си облече бельо, в което заприлича на принцеса от джунглата. После се втренчи в отражението си във високото колкото човешки ръст огледало.

„А сега, какво ли би могла да чакаш, малката?“, запита се Деймън.

Е... май е по-добре да не привлича внимание. Чу се плясък на криле и едно черно перо падна на земята. Сега сред клоните на дървото се сгуши един изключително голям гарван.

Деймън наблюдаваше напрегнато с едното си блестящо гарваново око как Каролайн се стрелна внезапно напред, сякаш я бе

ударил електрически ток, с разтворени устни, вперила поглед в това, което трябваше да бъде отражението ѝ.

Сетне се усмихна за поздрав.

Сега Деймън успя да определи съвсем точно източника на Силата. Беше вътре в огледалото. Но определено не в същото измерение както огледалото, а някъде там, навътре... в него.

Каролайн се държеше... странно. Отметна назад лъскавата си кестенява коса и тя се разпиля като водопад по гърба ѝ, навлажни устните си и се усмихна все едно даряваше с усмивка някой дългоочакван любовник. Когато заговори, Деймън я чу съвсем ясно.

— Благодаря ти. Но днес закъсна.

В стаята все още нямаше никой и Деймън не чу отговор. Но устните на отражението на Каролайн в огледалото не се движеха в синхрон с тези на момичето.

„Браво!“, помисли си той, винаги готов да оцени номер, с който някой разиграваше човешките същества. „Добре направено, който и да си ти!“

Като четеше по устните на момичето в огледалото, той различи нещо като съжалявам и прекрасна.

Деймън наклони глава.

— ... Няма нужда да... след като днешния ден приключи — каза отражението на Каролайн.

Истинската Каролайн отговори припряно:

— Ами ако не успея да ги заблудя?

И отражението:

— ... ще ти помогна. Не се тревожи. Отпусни се.

— Добре. И никой няма, ами... да пострада смъртоносно, нали?

Искам да кажа, че не говорим за смърт... за хората.

— За какво ни е...? — попита отражението.

Деймън се усмихна вътрешно. Колко пъти досега бе чувал подобни *неща*? Самият той действаше като паяк и знаеше основното правило: първо примамваш мухата в стаята, после приспиваш бдителността ѝ и преди жертвата да се усети, ще получиш каквото си поискаш от нея, докато накрая тя повече не ти е нужна.

А после — черните му очи блеснаха — време е за нова муха.

Сега Каролайн кършеше неспокойно ръце в скута си.

— Важното е наистина да го направиш... знаеш кое. Това, което ми обеща. Беше искрен, когато каза, че ме обичаш, нали?

— ... повярвай ми. Ще се погрижа за теб... и за враговете ти. Вече съм започнал...

Внезапно Каролайн се протегна сладострастно — какво ли не биха дали момчетата от гимназията „Робърт Е. Лий“ да я видят в този миг.

— Точно това искам да видя — рече тя. — Писна ми да слушам Елена това, Стефан онова... и сега всичко ще започне отново да се повтаря до втръсване.

Каролайн млъкна рязко, сякаш някой ѝ бе затворил телефона и тя чак сега го е осъзнала. За миг очите ѝ се присвиха, а устните ѝ се стиснаха в тънка линия. После бавно се отпусна. Очите ѝ останаха приковани в огледалото, а едната ѝ ръка се вдигна и леко се отпусна върху корема. Девојката се взря в ръката си и чертите на лицето ѝ бавно се смекчиха, докато накрая върху него не се изписа изражение на страх.

Но Деймън не отвърна поглед от огледалото. Нормално огледало, нормално огледало, нормално огледало — ето! В последния миг, докато Каролайн се извърщаше, се мярна нещо червено.

Пламък?

А сега, какво ставаше тук?, помисли си лениво той и плесна с криле. Лъскавият черен гарван се превърна отново в невероятно красив млад мъж, излегнал се върху високия клон на дървото. Със сигурност огледалното същество не беше от Фелс Чърч. Но от думите му се разбираше, че ще създаде неприятности на брат му и за секунда устните на Деймън се извиха в красива усмивка.

Нищо нямаше да му достави по-голямо удоволствие от това да гледа как самодоволния му лицемерен брат Стефан, аз-съм-по-добър-от-теб-защото-не-пия-човешка-кръв, ще загази.

Тийнейджърите във Фелс Чърч — както и някои възрастни — гледаха на историята на Стефан Салваторе и местната им красавица Елена Гилбърт като на модерен вариант на легендата за Ромео и Жулиета. Тя бе пожертвала живота си, за да го спаси, когато двамата бяха заловени от маниак, след което той бе умрял от разбито сърце. Носеха се слухове, че Стефан не бил истински човек... а нещо друго. Демоничен любовник, заради чието избавление Елена бе умряла.

Деймън знаеше истината. Стефан наистина беше мъртъв — но беше мъртъв от стотици години. И наистина беше вампир, но да го наричат демон беше все едно да наречеш Тинкърбел^[1] въоръжена и опасна.

Междувременно Каролайн не спираше да говори в празната стая.
— Само почакай — прошепна и приближи до бюрото, върху което бяха разхвърляни купчини листа и книги.

Разрови се из листата, докато намери миниатюрна видеокамера, чийто зелен светодиод се взираше в нея като голямо немигащо око. Свърза внимателно камерата към компютъра си и започна да пише паролата.

Зрението на Деймън бе много по-добро от човешкото и той ясно виждаше какво пишат загорелите ѝ пръсти с лакирани в розово нокти: CFRULES. Caroline Forbes Rules. *Правилата на Каролайн Форбс*, помисли си той. Елементарно.

Тогавя тя се обърна и Деймън видя сълзи в очите ѝ. И съвсем неочаквано в следващия миг момичето се разплака.

Отпусна се тежко върху леглото и се залюля напред–назад, като от време на време удряше с юмрук по матрака и хлипаше ли, хлипаше.

Деймън се смая. Но сетне навикът взе връх и той тихо прошепна:

— Каролайн? Каролайн, може ли да вляза?

— Какво? Кой? — озърна се трескаво сепнатата девойка.

— Аз съм Деймън. Мога ли да вляза? — попита той с глас, изпълнен с престорено съчувствие, докато в същото време въздействаше на съзнанието ѝ.

Всички вампири притежават уменията да контролират смъртните. Колко голяма е Силата им зависеше от много неща: диетата на вампира (човешката кръв даваше най-голяма мощ), силата на волята на жертвата, връзката между вампира и жертвата, дали е ден или нощ — и много други неща, които дори Деймън още не разбираше. Усещаше единствено кога Силата му се увеличава, както ставаше в момента.

А Каролайн чакаше.

— Мога ли да вляза? — изрече той с най-мелодичната си, подмамваща интонация, като в същото време смазваше волята на Каролайн със своята много по-могъща Сила.

— Да — отвърна тя и бързо изтри очите си, очевидно без да намира нищо странно във факта, че той се канеше да влезе през прозореца на третия етаж. Очите ѝ бяха приковани в него. — Влез, Деймън.

Тя бе дала необходимата за един вампир покана. С грациозно движение той се прехвърли през перваза. В стаята ухаеше на парфюм, но това ухание не беше от най-фините. Изведнъж Деймън се изпълни с диво желание — наистина бе странен начинът, по който треската за кръв го бе връхлетяла толкова внезапно, така неустойимо. Горните му кучешки зъби се удължиха от обичайната си големина, а краищата им се изостриха като бръснач.

Нямаше време за разговори, за любовни задявки, както обикновено правеше. За един истински ценител очакването беше половината от удоволствието. Той насочи цялата си Сила, за да контролира мозъка на Каролайн и я дари с най-ослепителната си усмивка.

Това бе достатъчно.

Каролайн пристъпваше към него, но се спря. Устните ѝ, полуразтворени, за да изрекат въпроса, останаха неми; зениците ѝ внезапно се разшириха, сякаш се намираще в тъмна стая, а после се свиха и останаха така.

— Аз... аз... — успя да промълви. — Оххх...

Готово. Тя беше негова. При това стана толкова лесно.

Зъбите му пулсираха с особено мъчителна и в същото време сладка болка, която го мамеше да действа като кобра, да впие зъбите си до край в артерията. Беше гладен — не, умираше от глад — и цялото му тяло изгаряше от неистовия копнеж да пие до насита. В крайна сметка имаше и други, които можеше да си избере, ако пресушеше докрай този извор.

Внимателно, без да откъсва поглед от нея, той повдигна брадичката на Каролайн, за да открие шията ѝ, където сладкият пулс туптеше в нежната падина. Ударите му изпълниха сетивата му: биенето на сърцето ѝ, уханието на екзотичната кръв под кожата, гъста, упойваща като зрял плод и сладка. Главата му се замая. Никога досега не бе изпитвал подобно опиянение, такова нетърпение...

Такова нетърпение. Спря се. В крайна сметка имаше много други момичета като това, нали? Какво бе различното този път? Какво му

ставаше?

И тогава разбра.

Благодаря, но смятам сам да управлявам ума си!

Внезапно разсъдъкът на Деймън се избистри, мисълта му стана леденостудена; чувствената аура, в която бе уловен, замръзна на мига. Пусна брадичката на Каролайн и застина.

Почти се бе поддал на влиянието на онова, загадъчното, което се възползваше от Каролайн. И то се опитваше да го подмами да наруши обещанието, което бе дал на Елена.

И отново за частица от секундата в огледалото се мярна нещо червено.

Беше едно от онези създания, привлечени от Силата, обитаваща Фелс Чърч — знаеше го. И то го използваше, опитвайки се да го накара да пресуши Каролайн. Да изсмуче кръвта ѝ докрай, да убие човек, нещо, което не бе правил, откакто срещна Елена.

Защо?

Обзет от студена ярост, той се съсредоточи и насочи Силата на съзнанието си във всички посоки, за да открие паразита. Трябваше все още да е тук. Огледалото бе портал, който съществото използваше за да може да пътува на малки разстояния. И то го бе контролирало — *него, Деймън Салваторе* — което означаваше, че наистина е много близо.

Но не можа да открие нищо. Това усили гнева му. Прокара разсеяно пръст по тила си и изпрати зловещо съобщение:

Предупреждавам те само веднъж. Стой далеч от МЕН!

Изпрати мисълта с изблик на Сила, която лумна като светкавица в собствените му сетива. Мощта ѝ би трябвало да убие тутакси всичко, което бе наблизил — на покрива, във въздуха, в клоните на дърветата... може би дори в съседната къща. Някъде наоколо едно същество трябва да е полетяло към земята и той трябваше да го усети.

Но въпреки че Деймън виждаше тъмните облаци, събиращи се над него в отговор на настроението му, а вятърът разлюля клоните отвън, никъде наоколо нямаше нито падащото тяло, нито се чу някакво предсмъртно стенание.

Не откри нищо, което да е достатъчно близо, за да нахлуе в мислите му, а нищо отдалечено не можеше да е толкова силно. Понякога Деймън се забавляваше, като се преструваше на празноглав и

суетен, но под тази маска се криеше хладна способност да се самоанализира. Той беше силен. Знаеше го. Докато се хранеше добре и не се поддаваше на отслабващи Силата чувства, съществуваха твърде малко създания, които биха могли да се изправят срещу него — поне в този свят.

Бе имало две такива тук, във Фелс Чърч, обади се подигравателен глас от едно кътче на съзнанието му, но Деймън побърза да го заглуши презрително. Със сигурност наблизко нямаше други вампири от Древните, в противен случай щеше да ги усети. Да, беше регистрирал обикновени вампири, които се бяха събрали тук, но те не бяха достатъчно силни, за да влязат в съзнанието му и да му въздействат.

И също толкова сигурен бе, че наоколо няма същество, което би могло да го предизвика. Щеше да го усети, както бе усетил паразитните лей линии^[2] на свръхестествена магическа сила, които бяха оформили мрежа под Фелс Чърч.

Погледна отново към Каролайн, която продължаваше да стои неподвижна, изпаднала в транс, който ѝ бе внушил. Щеше да излезе от него постепенно, като изживяването нямаше да ѝ навреди — или поне не това, което той бе направил. Деймън се обърна и грациозно като пантера скочи от прозореца на клона на дървото, а оттам тупна леко върху земята от близо десет метра височина.

[1] Приказна фея, измислен персонаж, от пиесата на Дж. М. Бари „Питър и Уенди“ (1904), а след това и роман (1911); по-късно се появява и във филма на Уолт Дисни „Питър Пан“. Тя обича да чисти всякакви медни вещи (чаши, тенджери и пр.), по характер е злобна и понякога отмъстителна, но като цяло е приятелка и помощничка на Питър Пан. — Б.пр. ↑

[2] Въображаеми линии, концентриращи мистичната земна енергия и свързващи места с древни монументи и мегалити (като Стоунхендж). — Б.пр. ↑

2

Деймън трябваше да изчака няколко часа, докато му се предостави друга възможност да се нахрани — твърде много момичета все още спяха дълбоко — а той беше бесен. Гладът, който манипулативното създание бе събудил в него, бе реален, въпреки че дори и то не бе успяло да го превърне в послушна марионетка. Нуждаеше се от кръв, при това скоро.

Чак след това щеше да мисли какво означава поведението на странния гост на Каролайн от огледалото: един истински зъл демоничен любовник я бе предоставил на Деймън, за да я убие, докато се преструваше, че сключва споразумение с нея.

В девет сутринта, докато шофираше по главната улица на града, той мина покрай магазин за антики, закусвалня и магазинче за поздравителни картички.

Почакай. Това беше. Нов магазин, където продаваха слънчеви очила. Спря, излезе от колата с елегантен и нехаен маниер, плод на няколковековно безгрижно поведение. На устните му отново грейна очарователна усмивка, която мигом угасна, докато се възхищаваше на отражението си в тъмното стъкло на витрината. Да, както и да го погледнеш, аз съм великолепен, помисли си разсеяно.

Когато влезе, звънчето на вратата иззвъня. Вътре го посрещна пълничко и хубаво момиче с кестенява коса, вързана на опашка отзад, и големи сини очи, което му се усмихваше срамежливо.

— Здравей. — И макар че той не я бе попитал, тя додаде с разтреперан глас: — Аз съм Пейдж.

Деймън я изгледа продължително и лениво, сетне устните му бавно се извиха в усмивка — сияйна и съучастническа.

— Здравей, Пейдж — изрече провлачено.

Пейдж преглътна.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— О, да — отвърна Деймън, без да откъсва очи от нейните. —

Така мисля.

После изведнъж стана сериозен.

— Знаеш ли, че приличаш на господарка на средновековен замък?

Пейдж пребледня, сетне лицето ѝ пламна и стана още по-хубава.

— Аз... винаги ми се е искало да се бях родила в онези времена. Но ти откъде разбра?

Деймън само се усмихна.

Елена погледна към Стефан с големите си очи, които бяха с тъмносиния цвят на лапис лазули, със златисти точки. Току-що ѝ бе съобщил, че ще имат гости! През седемте дни от живота ѝ, откакто се бе завърнала от отвъдното, никога — никога — не бе имала гости.

Но първо трябваше да разбере какво означава „гости“.

Петнайсет минути след като влезе в магазина за очила, Деймън вървеше надолу по тротоара, надянал съвсем нови очила „Рей Бан“, и си подсвиркваше.

Пейдж подремваше на пода. По-късно шефът ѝ щеше да я накара да плати очилата. Но в момента се чувстваше като обвита в топъл пашкул и блажено щастлива — със спомена за изживяно вълшебство, което никога нямаше да забрави.

Деймън се вглеждаше във витрините, но не точно по начина, по който би го направил обикновен човек. Мила възрастна жена зад щанда на магазина за поздравителни картички... не. Някакъв тип в магазина за електроника... не.

Но... нещо го накара да се върне при магазина за електроника. Какви умни устройства бяха измислили напоследък. Испита силно желание да се сдобие с видеокамера с размера на човешка длан. Деймън бе свикнал да задоволява прищевките си и не подбираше дори и донорите, когато ставаше дума за спешен случай. Кръвта си беше кръв, откъдето и да идваше. Няколко минути по-късно, след като му бяха показали как работи малката играчка, той крачеше надолу по тротоара, докато тя се гушеше на сигурно място в джоба му.

Наслаждаваше се на ходенето, макар че кучешките му зъби отново започнаха да го болят. Странно, мислеше, че е доволен — но

пък вчера не бе поел почти нищо. Навярно затова се чувстваше толкова гладен; както и заради това, че използва Силата, срещу проклетата гадина в стаята на Каролайн. Но междувременно се радваше на лекия начин, по който работеха мускулите му в идеален синхрон. Без никакво усилие, превръщайки всяко движение в наслада.

Протегна се заради чисто животинското удоволствие от движението, а после отново се спря, за да се огледа във витрината на магазина за антики. Може би беше леко разрошен, но във всяко друго отношение — красив както винаги. И беше прав: очилата „Рей Бан“ му придаваха порочен вид. Знаеше, че антикварният магазин е собственост на вдовица, която имаше много, много хубава племенница.

Вътре беше полутъмно и климатикът работеше.

— Знаете ли — обърна се той към племенницата, когато тя се приближи към него, — че ми приличате на момиче, което би искало да пообиколи други страни из целия свят?

Малко след като Стефан обясни на Елена, че гостите са нейни приятели, нейни добри приятели, той я помоли да се облече. Елена не разбираше защо. Беше горещо. Беше се съгласила да носи Нощна рокля (поне през по-голямата част на нощта), но през деня беше още по-топло, а тя нямаше Дневна рокля.

Освен това, дрехите, които той ѝ предложи — чифт негови дънки с навити крачоли и риза, която щеше да ѝ бъде твърде широка — бяха... някак си нередни. Когато докосна ризата, в съзнанието ѝ изникна картина на стотици измъчени жени, наблъскани в малка стая с оскъдна светлина, всички наведени над шевни машини, работещи неуморно.

— От цех, където работят зле платени работници при лоши условия? — попита Стефан смаяно, когато тя му показа картината в главата си. — Тази? — Бързо пусна дрехата на пода на дрешника.

— А какво ще кажеш за тази? — Стефан ѝ подаде друга риза.

Елена я огледа със сериозно изражение, сетне я допря до бузата си. Нямаше потни, измъчени жени.

— Става ли? — попита Стефан. Но Елена бе застинала. След миг отиде до прозореца и надникна навън.

— Какво има?

Този път тя му изпрати само една картина. Той тутакси разбра.
Деймън.

Стефан усети как гърдите му се стегнаха. По-големият му брат тровеше съществуването му вече почти петстотин години. Всеки път, когато Стефан успееше да се отдалечи от него, Деймън го откриваше, разяждан от жажда за... какво? Отмъщение? Някакво извратено задоволство? Дватама бяха издъхнали едновременно в ренесансова Италия, пронизвайки се в сърцата с шпаги, докато се дуелираха заради едно момиче вампир. След това нещата станаха още по-зле.

Но той също така на няколко пъти спаси живота ти, напомни си Стефан смутено. И ти обеща, че няма да го изоставиш и че двамата ще се грижите един за друг...

Стефан стрелна остро с поглед Елена. Когато умираше, тя беше тази, която ги бе накарала да дадат една и съща клетва. Елена се извърна. Очите ѝ приличаха на две бистри тъмносини езера — чисти и невинни.

Във всеки случай трябваше да се разбере с Деймън, който в момента паркираше ферарито си до поршето на Стефан пред пансиона.

— Стой тук и... стой далеч от прозореца. Моля те — рече Стефан забързано на Елена. Изхвърча от стаята, затръшна вратата и се втурна надолу по стълбите.

Откри Деймън, застанал до ферарито си да оглежда порутената фасада на пансиона — първо през слънчевите очила, а после без тях. Изражението му обаче си остана непроменено.

Но не това притесняваше Стефан, а аурата на Деймън и различните аромати, носещи се от него, които нито един човешки нос не би могъл да усети, а още по-малко да различи.

— Какво си правил напоследък? — попита Стефан, твърде шокиран, за да се впуска във формални любезности.

Деймън го озари с двеста и петдесетватовата си усмивка.

— Занимавах се с антики — отвърна и въздъхна. — О, и малко напазарувах. — Посочи кожения си колан, докосна джоба с видеокамерата и бутна назад очилата си „Рей Бан“. — Няма да повярваш, но в този затънтен градец, който изглежда като пращинка върху картата, има доста прилични магазини. Харесва ми да пазарувам.

— Искаш да кажеш да крадеш. И това не е дори половината от това, което подушвам върху теб. Да не би да умираш или просто си полудял? — Понякога, когато вампирите биваха отравяни или поваляни от малкото мистериозни болести, които засягаха техния вид, те се хранеха трескаво, неконтролируемо, когато и с каквото им попаднеше под ръка.

— Просто бях гладен — отвърна учтиво Деймън, все още загледан в пансиона. — И, между другото, къде останаха елементарните ти цивилизовани обноски? Изминавам целия път дотук и получавам ли поне едно: „Здравей, Деймън“ или „Радвам се да те видя, Деймън“? Не, вместо това чувам: „Какво си правил напоследък, Деймън?“ — Имитира с подигравателна интонация гласа на брат си. — Питам се какво ли би си помислил за това сеньор Марино, малки братко?

— От няколкостотин години Синьор Марино е прах, какъвто и ние би трябвало да бъдем — процеди Стефан през зъби. Чудеше се как всеки път Деймън успяваше да го вбеси, както днес например със споменаването на стария им учител по етикет и танци. — Което няма нищо общо с този разговор, братко. Попитах те какво си правил и ти знаеш какво имах предвид. Сигурно си пил от кръвта на половината от момичетата в града.

— Момичета и жени — уточни Деймън, като вдигна пръст шеговито. — В крайна сметка трябва да сме политически коректни. И може би не е зле да обърнеш по-голямо внимание на диетата си. Ако пиеш повече, може би ще понапълнееш малко. Кой знае?

— Ако пия повече...? — Имаше много начини да довърши изречението, но нито един не беше добър. — Колко жалко — каза Стефан на по-ниския, слаб и стегнат Деймън, — че ти никога няма да станеш и с милиметър по-висок, колкото и дълго да живееш. А сега защо не ми кажеш какво правиш тук, след като, доколкото те познавам, навярно си оставил след себе си в града много бъркотии, които да оправям.

— Тук съм, защото искам да ми върнеш коженото яке — заяви безцеремонно Деймън.

— Защо просто не откраднеш дру...? — Стефан млъкна, защото изведнъж полетя назад, а сетне се намери притиснат до олющената дървена стена на къщата. Лицето на Деймън почти допираше неговото.

— Аз не крада разни неща, момче. Аз си плащам за тях — с моя собствена разменна монета. Сънища, фантазии и удоволствия, които са отвъд този свят. — Деймън изрече последните думи с натъртване, тъй като знаеше, че така най-много ще вбеси Стефан.

Стефан наистина беше бесен — и изправен пред дилема. Знаеше, че Деймън е любопитен за Елена. Това бе достатъчно лошо. Но в момента виждаше странен блясък в очите на брат си. Сякаш в зениците му за миг се отрази някакъв пламък. И каквото и да бе правил днес Деймън, то не беше нормално. Стефан не разбираше какво става, но знаеше как точно Деймън ще го завърши.

— Но истинският вампир не бива да плаща — продължи Деймън с най-подигравателния си тон. — В крайна сметка ние сме толкова порочни и зли, че отдавна би трябвало да сме се превърнали в пепел. Не е ли така, малки братко? — Вдигна ръка, върху чийто пръст носеше пръстена с лапис лазули, който го пазеше да не се превърне в пепел под ярката светлина на следобедното слънце. И тогава, когато Стефан се раздвижи, тази ръка на Деймън притисна китката на Стефан към стената.

Стефан се престори, че се накланя наляво, а след това се хвърли надясно, за да се изскубне от хватката на брат си. Но Деймън беше бърз като змия — не, по-бърз. Много по-бърз от обикновено. Много бърз и силен, изпълнен с цялата енергия на живота, която бе поел в себе си.

— Деймън, ти... — Стефан беше толкова ядосан, че за кратко загуби разсъдък и се опита да подсече краката на Деймън.

— Да, аз съм, Деймън — заяви вампирът с ликуваща злоба. — И не плащам, ако не желая; просто си вземам това, което искам, и не давам нищо в замяна.

Стефан се взря в тези пламтящи, бездънни като черна нощ очи и отново зърна почти незабележимо проблясване на пламък в тях. Опита се да събере мислите си. Деймън беше бърз, когато нападаше, и лесно се обиждаше. Но никога не се бе държал така. Стефан го познаваше достатъчно дълго, за да знае, че нещо става: нещо не беше наред. Деймън изглеждаше като трескав. Стефан изпрати малка вълна от Силата към брат си, като търсец радар, опитвайки се да открие какво бе различното.

— Да, виждам, че си разбрал основното, но по този начин доникъде няма да стигнеш — рече Деймън презрително и внезапно всичко вътре в Стефан, цялото му тяло бе обхванато от пламъци, от пронизваща болка, когато Деймън изпрати към него помитащата вълна на своята Сила.

Но колкото и мъчителна да бе болката, Стефан трябваше да разсъждава с хладен разум; трябваше да продължи да мисли, не само да реагира. С леко движение изви врата си настрани и погледна към вратата на пансиона. Само дано Елена остане вътре...

Но му беше трудно да мисли, докато Деймън изпращаше към него Силата си, която се стоварваше като яростен камшик върху цялото му същество. Дишаше тежко и накъсано.

— Това е добре — промърмори Деймън. — Урок, който все някога трябваше да научиш.

— Деймън, ние трябва да се грижим един за друг... обещахме...

— Да, и смятам веднага да се погрижа за теб.

Тогава Деймън го ухапа.

И засмука кръвта му.

Беше много по-болезнено от ударите на Силата. Стефан застана неподвижно, отказваше да се бори. Острите като бръснач зъби не би трябвало да го наранят толкова, когато се впиха в сънната артерия, но Деймън го държеше под ъгъл — сега вече и за косата — така че нарочно да го заболи повече.

След това дойде истинската болка. Агонията да усещаш как ти изсмукват кръвта против волята, въпреки вътрешната ти съпротива. Това беше мъчение, което хората сравняваха с изтръгването на душата от живо тяло. Бяха готови на всичко, за да го избегнат. Стефан знаеше само, че това бе едно от най-големите физически страдания, които някога бе преживявал. Очите му се наляха със сълзи, които се търкулнаха по слепоочията и се загубиха в тъмните вълни на косата му.

Най-голямото унижение за един вампир беше друг вампир да се отнася към него като към обикновено човешко същество, като към парче месо. Ударите на сърцето му пулсираха в ушите, докато Стефан се извиваше под двата остри като кинжали кучешки зъби на Деймън, опитвайки се да понесе унижението да бъде използван по този начин.

Поне — слава Богу — Елена се бе вслушала в молбата му и бе останала в стаята.

Тъкмо вече се питаше дали Деймън е напълно полудял и смята да го убие, когато — най-сетне — с рязък удар, който го извади от равновесие — брат му го пусна. Стефан се олюля, падна на земята и се претърколи. Вдигна глава и видя надвесения над него Деймън. Притисна пръсти към разкъсаната плът на врата си.

— А сега — рече студено Деймън — ще се качиш горе и ще ми донесеш якето.

Стефан се изправи бавно. Знаеше колко много Деймън се наслаждава на унижението му, на гледката на до преди малко чистите и спретнати дрехи на Стефан, които сега бяха смачкани, с полепнали по тях стръкчета трева и кал от изпотъпканата цветна леха на госпожа Флауърс. Стефан се опита да ги изтръска с едната ръка, а другата остана притисната към врата му.

— Много си тих — отбеляза брат му, застанал до ферарито си, прокарвайки език по устните и венците си, присвил очи от удоволствие. — Няма ли да ми се нахвърлиш с обвинения? Нито дума ли няма да кажеш? Мисля, че по-често трябва да ти давам такъв урок.

Стефан с усилие накара краката си да се раздвижат. Е, поне всичко приключи според очакванията му, помисли си, докато се обръщаше към пансиона. После спря.

Елена се бе надвесила от отворения прозорец на стаята му и държеше якето на Деймън. Лицето ѝ бе сериозно. Очевидно бе видяла всичко.

За Стефан това беше шок, но Деймън явно беше още потресен.

Елена завъртя якето и го хвърли така, че то падна точно в краката на Деймън и се уви около тях.

За изумление на Стефан, Деймън пребледня. Вдигна якето с два пръста, сякаш не му се искаше да го докосва. През цялото време очите му не се откъсваха от Елена. Влезе в колата си.

— Сбогом, Деймън. Не мога да кажа, че беше удоволствие...

Без да каже нито дума, сякаш беше непослушно дете, което току-що са напляскали, Деймън завъртя стартера на колата.

— Просто ме остави на мира — изрече с безизразен нисък глас.

След това потегли след облак от прах и чакъл.

Стефан затвори вратата зад гърба си и се вгледа в неспокойните очи на Елена. Те излъчваха светлина, която едва не го накара да се спре на прага.

Той те нарани.

— Той наранява всички. Това е в природата му и не зависи от него. Ала днес имаше нещо странно в него. Не зная какво. Но точно сега не ме е грижа. Но я се чуй, та ти казваш цели изречения!

Той е... Елена спря и за пръв път, откакто отвори очи на горската поляна, където възкръсна, челото ѝ бе смръщено. Не можеше да обрисова картина. Не намираше и подходящите думи. *Нещо в него. Нещо избуява в него. Като... студен огън, тъмна светлина, каза накрая тя. Огън, който те изгаря отвътре навън.*

Стефан се опита да го сравни с нещо, за което да е чувал, но нищо не му идваше наум. Все още се чувстваше унижен, че Елена бе видяла какво се бе случило между него и Деймън.

— Зная, че вътре в него е моята кръв. Заедно с тази на половината момичета в града.

Елена затвори очи и поклати бавно глава. После, сякаш решила повече да не се занимава с това, потупа мястото до себе си.

Ела, заповяда му с уверен глас и го погледна подканващо. Златните точки в очите ѝ блестяха с особена светлина. Позволи ми... да потуша... болката.

Тъй като Стефан не се подчини веднага, тя протегна ръце. Той знаеше, че не бива да отива, но беше наранен — най-вече гордостта му.

Пристъпи към нея, наведе се и я целуна.

3

По-късно същия ден Каролайн седеше заедно с Мат Хъникът, Мередит Сулес и Бони Маккъллоу и всички слушаха Стефан по мобилния телефон на Бони.

— В късния следобед е добре — говореше Стефан. — След обяд обикновено си подремва малко, а и след няколко часа ще е по-прохладно. Казах на Елена, че ще дойдете да я посетите и тя е много развълнувана, че ще ви види. Но запомнете две неща. Първо, минали са само седем дни, откакто се върна и тя още не е... каквато беше. Мисля, че ще преодолее... симптомите... само след няколко дни, но междувременно не се изненадвайте от нищо. И второ, не казвайте нищо за това, което ще видите тук. На никого.

— Стефан Салваторе! — Бони беше възмутена и обидена. — След всичко, което преживяхме заедно, ти все още ли мислиш, че ще се раздрънкаме?

— Не че ще се раздрънкате — достигна до тях виновния глас на Стефан, но Бони го прекъсна:

— Бяхме заедно и се борихме срещу безмилостни вампири и градски призраци, върколаци и Древните, оцеляхме в тайни крипти, преследвани от серийни убийци... и срещу Деймън дори... и нима сме казали на някого за това?

— Извини ме — каза Стефан. — Просто имах предвид, че Елена няма да е в безопасност, ако някой от вас се изтърве дори пред един човек. Новината тутакси ще се появи на първа страница на всички вестници: **МОМИЧЕ ВЪЗКРЪСВА**. И тогава какво ще правим?

— Разбирам страховете ти — обади се Мередит и се наведе, за да може Стефан да я види. — Не се тревожи. Никой от нас няма да каже на никого. — Тъмните ѝ очи се стрелнаха за миг към Каролайн, сетне се извърнаха.

— Трябва да ви попитам — Стефан бе пуснал в ход цялата си ренесансова галантност и кавалерски обноски, съобразявайки се с факта, че трима от четиримата, които го гледаха върху дисплея на

телефона, бяха момичета — дали има някакъв начин да подновите клетвата си?

— О, мисля, че има — отвърна Мередит любезно и този път погледна Каролайн директно в очите. Каролайн се изчерви и бронзовите ѝ страни и шията поаленяха. — Ще се погрижим за това и следобед ще дойдем.

— Искате ли още някой да каже нещо? — попита Бони, която държеше телефона.

Мат бе останал мълчалив по време на разговора. Сега кимна с глава и светлорусите му кичури се разпиляха по челото му. Сетне, сякаш повече не можеше да се сдържи, изтърси:

— Може ли да говорим с Елена? Само да ѝ кажем „здрости“? Искам да кажа... мина цяла седмица. — Загорялата му кожа, със златист оттенък като на слънчев залез, поруменя почти като на Каролайн.

— Мисля, че по-добре е да дойдете. Тогава ще разберете защо — рече Стефан и затвори.

Всички бяха в къщата на Мередит, насядали около старата маса в задния двор.

— Е, може поне да им занесем малко храна — предложи Бони, докато се люлееше напред-назад в стола си. — Само един бог знае какво им готви госпожа Флауърс, ако въобще го прави. — Махна към останалите, все едно ги подканяше да станат.

Мат понечи да се подчини, но Мередит не помръдна от мястото си.

— Току-що обещахме нещо на Стефан — изрече тя тихо. — За клетвата. И за последствията!

— Зная, че имаш предвид мен — каза Каролайн. — Защо просто не го кажеш направо?

— Добре — кимна Мередит. — Имам предвид теб. Защо толкова внезапно се заинтересува от Елена? Как бихме могли да сме сигурни, че няма да разпространиш новината из Фелс Чърч?

— И защо да го правя?

— За да ти обръщат внимание. Ти обичаш да си в центъра на тълпата, като им предоставяш най-сочните подробности.

— Или за отмъщение — додаде Бони и внезапно се отпусна на стола си. — Или от ревност. Или от скука. Или...

— Добре — прекъсна я Мат. — Мисля, че това са достатъчно причини.

— Само още нещо — рече Мередит тихо. — Защо толкова много искаш да я видиш, Каролайн? През последната година вие двете не се разбрахте, особено след появата на Стефан във Фелс Чърч. Ние ти позволихме да присъстваш на разговора със Стефан, но след това, което той каза...

— Ако наистина ти е нужно обяснение защо се интересувам, след всичко, което се случи преди седмица, ами... е, аз мислех, че ще разбереш, без да е нужно да ти се обяснява! — Каролайн впери искрящите си котешко зелени очи в Мередит.

Мередит отвърна на погледа ѝ без да трепне. Лицето ѝ остана невъзмутимо.

— Добре! — избухна Каролайн. — Тя го уби заради мен. Или направи така, че да отговаря за делата си пред по-висш съд или както там се казва. Онзи вампир, Клаус. И след като бях отвлечена и... и... и... използвана... като играчка... винаги когато Клаус искаше кръв... или... — Лицето ѝ се сгърчи и дишането ѝ се накъса.

Бони изпита симпатия, но в същото време остана нащрек. Интуицията ѝ я предупреждаваше да бъде предпазлива. Освен това забеляза, че макар Каролайн да говореше за Клаус, вампира, беше странно мълчалива относно другия си похитител — Тайлър Смолуд, върколака. Може би защото Тайлър ѝ беше гадже, преди двамата с Клаус да я вземат за своя пленница.

— Съжалявам — рече Мередит с тих глас, в който наистина прозвуча съжаление. — Значи искаш да благодариш на Елена.

— Да. Искам да ѝ благодаря. — Каролайн дишаше тежко. — Искам да съм сигурна, че тя е добре.

— Добре. Но клетвата важи за дълго време — продължи Мередит спокойно. — Утре, следващата седмица или след месец ти може да решиш друго... а ние дори не сме помислили за последствията, ако нарушиш клетвата.

— Виж, не можем да заплашваме Каролайн — намеси се Мат. — Не и физически.

— Или да допуснем други хора да я заплашват — вметна Бони замислено.

— Не, не можем — кимна Мередит. — Но не след дълго... още тази есен всички от клуба ти ще дадете тържествена клетва, нали, Каролайн? Винаги мога да кажа на бъдещите ти сестри от клуба, че си нарушила тържествената си клетва, дадена за човек, който не може да те нарани — за когото съм сигурна, че никога няма да поиска да те нарани. Струва ми се, че след това едва ли биха искали да останеш член на клуба.

Лицето на Каролайн отново се обагри в тъмночервено.

— Не можеш да го направиш. Не можеш да се бъркаш в работите ми в колежа...

— Искаш ли да се обзаложим, че мога? — прекъсна я Мередит.

Каролайн оклюма.

— Никога не съм казвала, че няма да дам клетва, нито че ще я наруша. Просто ми се доверете, защо не опитате? Аз... през това лято научих някои неща.

Иска ми се да се надявам. Думите, макар че никой не ги изрече на глас, изглежда надвиснаха над всички. Любимото занимание на Каролайн през последната година бе да вгорчава живота на Стефан и Елена.

Бони се размърда. Имаше нещо неясно зад думите на Каролайн. Не можеше да обясни откъде знае; усети го чрез шестото си чувство, с което се бе родила. А може би се дължеше на това, че Каролайн наистина се е променила след всичко преживяно, каза си Бони.

Да вземем само факта колко много пъти през последната седмица я попита за Елена. Наистина ли е добре? Може ли Каролайн да ѝ занесе цветя? Вече може ли да приема посетители? Кога ще бъде съвсем добре? Каролайн наистина ѝ бе досадила, въпреки че на Бони не ѝ даде сърце да ѝ го каже. Всички останали чакаха със същото безпокойство и нетърпение да видят Елена... след като се бе завърнала от отвъдното.

Мередит, която винаги я биваше да съчинява, драскаше бързо нещо на един лист.

— Какво ще кажете за това? — попита и всички се наведоха над бележника ѝ.

„Кълна се да не казвам на никого за свръхестествените събития, свързани със Стефан и Елена, освен с изричното позволение на Стефан или Елена. Освен това ще помогна да бъде наказан всеки, който наруши тази клетва по начин, който определят останалите участници в групата. Тази клетва се дава за вечни времена и я подпечатвам с кръвта си.“

Мат кимна.

— „За вечни времена“. Идеално е — рече. — Звучи, сякаш го е написал някой адвокат.

Това, което последва обаче, не беше типично за адвокатите. Всеки един от седналите около масата вземаше листа, прочиташе го на глас, а после тържествено го подписваше. След това всеки от участниците в клетвата прободеше пръста си с безопасната игла, която Мередит носеше в чантата си и добави капка кръв до подписа си. Бони затвори очи, докато се пробоща.

— Сега наистина сме обвързани завинаги — оповести тя мрачно като вряла и кипяла в подобни събития. — Аз не бих се осмелила да наруша тази клетва.

— Напоследък дадох толкова кръв, че ще ми стигне за цял живот — отбеляза Мат, стисна пръста си и го погледна тъжно.

Точно в този миг се случи. Листът с тържествената клетва на Мередит беше в средата на масата, за да могат всички да му се възхитят, когато от високия дъб в задния двор, граничещ с гората, един гарван се стрелна надолу. Кацна върху масата с дрезгав крясък и Бони изпищя. Гарванът наклони око към четиримата, които побързаха да отдръпнат столовете си, за да се отдалечат от зловещата птица. После птицата наклони глава на другата страна. Това беше най-големият гарван, който бяха виждали. Под слънчевите лъчи лъскавите му пера блестяха с всички цветове на дъгата.

Гарванът явно също изучаваше подписаната клетва. После реагира толкова бързо, че Бони се скри зад гърба на Мередит и в паниката си събори стола. Разтвори криле, наведе се напред и започна бясно да кълве с клюна си по листа, целейки се в две конкретни места.

След миг вече го нямаше — първо размаха криле, а сетне се извиси устремно в небето, докато се превърна в малка черна точка.

— Съсипа цялата ни работа! — извика Бони, скрита на безопасно място зад гърба на Мередит.

— Не мисля така — възрази Мат, който седеше най-близо до масата.

Когато най-после се осмелиха да приблизят и погледнат листа, Бони се почувства така, сякаш някой я бе залял с кофа леденостудена вода. Сърцето ѝ заби бясно.

Колкото и невероятно да изглеждаше, накълваното от гарвана беше червено, сякаш птицата е плюла кръв, докато го е кълвала. А червените ивици, изненадващо фини, приличаха точно на една буква:

Д

А под нея бе написано:

Елена е моя.

4

Подписаният договор бе прибран на сигурно място в чантата на Бони и всички потеглиха към пансиона, където Стефан отново се бе установил. Когато пристигнаха се огледаха за госпожа Флауърс, ала — както обикновено — не я откриха. Затова поеха нагоре по тесните стълби с клатещи се перила, застлани с прокъсан килим. И докато се качваха се провикнаха:

— Стефан! Елена! Ние сме!

Вратата на най-горната площадка се отвори и Стефан подаде глава. Изглеждаше... някак си различен.

— По-щастлив — прошепна Бони на Мередит.

— Дали?

— Разбира се. — Бони бе потресена от съмнението в гласа на приятелката си. — Той си върна Елена.

— Да, така е. Само, че начинът, по който изглеждаше тя, когато се срещнаха... Видя я в гората. — Гласът на Мередит заглъхна многозначително.

— Но... това... О, не! Тя е отново човешко същество! Мат погледна надолу към стълбите и изсъска:

— Ще млькнете ли вие, двете? Те може да ни чуят. — Бони се смути. Разбира се, Стефан би могъл да ги чуе, но това бе най-малкият повод за притеснение. Много повече трябваше да се тревожиш за това, което си *мислиш* — той винаги можеше да улови в общи линии мислите ти, макар и не съвсем конкретно.

— Момчета! — изсъска Бони. — Зная, че не можем без тях, но понякога те Просто Не Са В Час!

— Момчетата са нищо в сравнение с мъжете — прошепна Мередит и Бони си помисли за Аларик Залцман, студентът, за когото Мередит беше нещо като сгодена.

— И аз бих могла да ви кажа едно-две неща — додаде Каролайн и огледа лакираните си нокти с безкрайно отегчен поглед.

— Но Бони няма защо да знае толкова за момчетата или мъжете. Има достатъчно време, за да се научи — рече Мередит твърдо с майчински тон. — Да влизаме.

— Заповядайте, сядайте — подкани ги Стефан, щом влязоха. Идеалният домакин. Но никой дори не помисли да седне. Очите им бяха приковани в Елена.

Тя седеше в поза лотос пред отворения прозорец на стаята и свежият вятър издуваше нощницата ѝ. Косата ѝ отново бе с цвят на разтопено злато, а не бледозлатиста както преди, когато Стефан неволно я бе превърнал във вампир. Изглеждаше точно така, както Бони я помнеше.

Само дето се носеше на един метър над пода. Стефан ги наблюдаваше, докато всички я зяпаха глупаво.

— Това е нещо, което тя прави понякога — изрече той почти извинително. — След като се събуди в деня след схватката ни с Клаус, просто започна да се носи из въздуха. Мисля, че гравитацията още не ѝ действа.

Обърна се отново към Елена.

— Виж кой е дошъл да те види — каза с гальовен глас.

Елена ги погледна. Тъмносините ѝ очи, напръскани със златисти точки, светеха любопитно и тя се усмихваше, но по изражението ѝ не пролича, че ги е познала, докато оглеждаше всеки един от тях.

Бони протегна ръце.

— Елена? — промълви. — Аз съм, Бони, спомняш ли си? Бях там, когато се върна. Много се радвам да те видя.

Стефан опита отново.

— Елена, спомняш ли си? Това са приятелите ти. Тази висока и тъмнокоса красавица е Мередит, а тази червенокоса малка фея е Бони. Този типичен американски младеж пък е Мат.

Нещо пробягна по лицето на Елена и Стефан повтори:

— Мат.

— Ами аз? Или аз съм невидима? — обади се Каролайн от прага. Изрече го шеговито, но Бони знаеше, че гледката на Стефан и Елена заедно и извън опасност караше Каролайн да скърца вътрешно със зъби от яд.

— Права си. Съжалявам — каза Стефан и направи нещо, което никой обикновен осемнайсетгодишен младеж не би могъл да направи

без да изглежда като пълен идиот. Взе ръката на Каролайн и я целуна галантно и непринудено, сякаш бе някой граф от преди петстотин години. Какъвто и всъщност беше, каза си Бони.

Каролайн доби леко самодоволен вид — Стефан не бързаше да пусне ръката ѝ.

— И последно, но не и последна — рече, — тази загоряла красавица е Каролайн. — След това много нежно, с глас, който Бони бе чувала само няколко пъти, откакто го познаваше, добави: — Не си ли ги спомняш, любима? Те едва не умряха заради теб и заради мен.

Елена продължаваше да се носи във въздуха, но вече в изправено положение и движеше краката си като плувец, който се опитва да се задържи неподвижно във водата.

— Направихме го, защото те обичаме — заяви Бони и отново протегна ръце за прегръдка. — Но никога не сме очаквали, че ще се върнеш, Елена. — Очите ѝ се наляха със сълзи. — Ти се върна при нас, не ни ли *помниш*?

Елена се понесе във въздуха и застана точно пред Бони.

Лицето ѝ не издаваше, че ги е познала, но от него струеше нещо друго. Това бе безгранично блаженство и покой. Елена излъчваше умиротворяващо спокойствие и безусловна любов, която накара Бони да задиша дълбоко и да затвори очи. Сякаш ярките слънчеви лъчи огряваха лицето ѝ, сякаш океанът бушуваше в ушите ѝ. След миг Бони осъзна, че едва се сдържа да не се разплаче пред тази безкрайна доброта — дума, която напоследък почти не се използваше. Някои неща все още можеха да бъдат просто и недостижимо добри.

Елена беше добра.

И тогава, след като докосна нежно Бони по рамото, Елена се понесе към Каролайн. Протегна ръце.

Лицето на Каролайн пламна. Червенината плъзна по врата ѝ. Бони я видя, но не разбра защо. Всички усещаха емоциите, които се излъчваха от Елена. А Каролайн и Елена бяха много близки приятелки и преди да се появи Стефан съперничеството им беше спортменско. Нямаше нищо лошо в това, че Елена избра да прегърне първо Каролайн.

А Елена обиколи бързо Каролайн, вдигна ръце и тъкмо когато Каролайн започна да казва: „Аз...“ я целуна по устата. Не беше леко докосване. Елена обви ръце около врата на Каролайн и се притисна

към нея. За един дълъг миг Каролайн застина неподвижно от шока. После се дръпна рязко назад и се изви — първо леко, после толкова буйно, че Елена отхвъркна във въздуха, а очите ѝ се разшириха.

Стефан я хвана като играч, улавящ топка.

— Какво, по дяволите...! — Каролайн търкаше енергично устата си.

— Каролайн! — буйно възкликна Стефан, готов да защити Елена. — Не е това, което си мислиш. Тази целувка няма нищо общо със секса. Тя просто те идентифицира, иска да узнае коя си. Прави го, откакто се върна при нас.

— Прерийни кучета — изрече със студения си леко дистанциран глас Мередит, с който говореше, когато искаше да уталожить страстите. — Прерийните кучета се целуват, когато се срещнат. И е точно това, което ти каза, Стефан, помага им да идентифицират определени индивидуалности...

Но думите на Мередит нямаха успокояващ ефект върху Каролайн. Търкането на устата се оказа лоша идея. Яркочервеното ѝ червило се размаза и в момента приличаше на персонаж от филма „Невестите на Дракула“^[1].

— Да не си полудяла? За каква ме мислиш? Защото някакви хамстери го правят, значи всичко е наред? — Цялата пламтеше, а ярката червенина стигаше от врата ѝ чак до корените на косата.

— Прерийните кучета, а не хамстерите.

— О, на кого му пука... — Каролайн млъкна и затършува трескаво из чантата си, но Стефан ѝ подаде кутия с книжни кърпички. Вече бе изтрил размазаното червило от устните на Елена. Каролайн изтича в малката баня, свързана с таванската стая на Стефан и затръшна вратата.

Бони и Мередит се спогледаха и издишаха едновременно, едва сдържайки се да не избухнат в смях. Бони бързо имитира изражението на Каролайн, докато се търкаше като обезумяла и уж хвърляйки кърпичка след кърпичка. Мередит поклати укорително глава, но тя, Стефан и Мат се тресяха от смях. По-голяма част от обзелото ги веселие бе просто начин да освободят насъбралото се напрежение — бяха видели Елена жива след шестте дълги месеци без нея — и не можеха да спрат да се смеят.

Или поне не можаха, докато от банята не излетя кутията с книжните кърпички и едва не удари Бони по главата — и те осъзнаха, че затръшнатата врата се бе отворила, а в банята имаше огледало. Бони зърна отражението на Каролайн в огледалото, а миг след това срещна пламтящия ѝ от гняв поглед.

Да, тя ги бе видяла да ѝ се присмиват.

Вратата се затвори отново — този път, сякаш я бяха ритнали. Бони наведе глава и се хвана за късите си ягодово червени къдрици. Искаше ѝ се подът под краката ѝ да се отвори и да я погълне.

— Извинявам се — промълви, опитвайки се да се държи като зряла личност. Сетне вдигна глава и видя, че останалите са много по-загрижени за Елена, която явно бе разстроена от това отхвърляне.

„Добре, че накарахме Каролайн да подпише кръвната клетва“, помисли си Бони. Добре е също, че знаем кой още я подписа. На Деймън можеше да се разчита да накаже нарушилите я.

Докато тези мисли минаваха през главата ѝ, тя отиде при групичката около Елена. Стефан се опитваше да задържи Елена; Елена се опита да последва Каролайн; а Мат и Мередит помагаха на Стефан и утешаваха Елена, че всичко е наред.

Когато Бони се присъедини към тях, Елена вече се бе отказала да отива в банята. По лицето ѝ бяха изписани болка и объркване, а тъмносините ѝ очи плуваха в сълзи. Тя явно бе наранена и в същото време изпълнена със съжаление. Но под всичко това съвсем изненадващо се прокрадваше някакъв страх. Интуицията на Бони внезапно се пробуди.

Тя потупа приятелката си по ръката, единствената част, която можеше да достигне, и заприглася на останалите:

— Ти не знаеше, че тя ще се разстрои. Не си искала да я нараниш.

Блестящи като планински кристали сълзи се търкулнаха по страните на Елена, а Стефан ги улавяше с кърпичка, сякаш всяка от тях бе безценно съкровище.

— Тя мисли, че Каролайн е наранена — обясни Стефан — и е разтревожена за нея, поради някаква причина, която не разбирам.

В този миг Бони осъзна, че все пак Елена може да общува — телепатично.

— Аз също го почувствах — кимна червенокосото момиче. — Болката. Но кажи й — имам предвид Елена — Елена, обещавам ти, че ще й се извиня. Ще се покая.

— Май всички ще трябва да се покаем — присъедини се Мередит. — Но междувременно искам да се уверя, че този „незнаещ ангел“ ме познава.

С изражение на безкрайна нежност тя притегли Елена от прегръдките на Стефан в своите и я целуна.

За нещастие точно в този миг Каролайн излезе от банята. Долната част на лицето й бе по-бледа от горната, тъй като бе лишена от грима: червилото, пудрата, ружа. Тя се спря като закована и се втренчи изумено в разкрилата се пред очите й гледка.

— Не мога да повярвам! — процеди с унищожителен тон. — *Вие продължавате!* Това е отвра...

— Каролайн! — отекна предупредително гласът на Стефан.

— Дойдох тук да видя Елена. — Каролайн кършеше ръце, сякаш бе изправена пред ужасен конфликт. — *Някогашната* Елена. И какво видях? Тя е като бебе, не може да говори. Прилича на някакъв самодоволен гуру, който се носи из въздуха. А сега се държи като някаква перверзна...

— Не довършвай — прекъсна я Стефан тихо, но твърдо. — Казах ти, че след няколко дни ще превъзмogne първите симптоми, съдейки по досегашния й напредък.

И той е различен, помисли си Бони. Не беше само щастието, че Елена се е върнала. Беше... вътрешно по-силен и по-уверен. Стефан винаги е бил тих и кротък отвътре; нейните сили го усещаха като бистра езерна вода. Сега видя как тази бистра вода се бе надигнала като цунами.

Какво го бе променило толкова много?

Отговорът дойде незабавно, макар; и отново под формата на въпрос. Елена все още беше отчасти дух — интуицията на Бони й го подсказваше. Какво би станало, ако пиеш от кръвта на някой като нея?

— Каролайн, нека не говорим повече — рече тя. — Съжалявам, наистина, наистина се извинявам за... ти знаеш. Не бях права и съжалявам.

— О, ти съжаляваш! И това трябва да оправи всичко, така ли? — Очите на Каролайн бяха остри и хладни като острие на кинжал, когато

обърна гръб на Бони.

Бони се изненада, когато усети парещите си сълзи. Елена и Мередит все още се прегръщаха, допрели облените си в сълзи лица. Сетне се загледаха и Елена засия.

— Сега тя ще те познае навсякъде — каза Стефан на Мередит. — Не само лицето ти, но и това, което е вътре в теб. Трябваше да ви кажа, преди да дойдете, но аз съм единственият, с когото тя се е срещала досега и не осъзнавах...

— Трябваше да го осъзнаеш! — Каролайн крачеше из стаята като тигрица в клетка.

— Е, целунала си момиче, и какво от това? — избухна Бони. — Мислиш, че сега ще ти порасне брада ли?

Сякаш подтикната от конфликта около нея, Елена внезапно се извиси нагоре, все едно бе изстреляна от дулото на оръдие. Косата ѝ пукаше от статично електричество, докато спираше изведнъж или се завърташе. Прекоси два пъти стаята и силуетът ѝ се отрази в прашния прозорец. О, Господи, помисли си Бони, трябва да ѝ дадем някакви дрехи! Погледна към Мередит и видя, че същата мисъл е хрумнала и на приятелката ѝ. Да, трябваше да намерят дрехи на Елена — и най-вече бельо.

Докато Бони пристъпваше бавно и стеснително към нея, сякаш досега никога не е била целувана, Каролайн избухна отново.

— Вие продължавате с всичко това! — Креци, направо е изпаднала в истерия, помисли си Бони. — Какво ви става на всички? Нямате ли поне капка морал?

За съжаление тези думи отново предизвикаха неконтролируем кикот от страна на Бони и Мередит. Стефан се извърна рязко към гостенката си — явно търпението и любезните му маниери на домакин губеха битка с гнева му.

Не само гостенка, каза си Бони, но и момичето, с което бе стигнал дяволски далеч, защото Каролайн никак не я беше срам да разказва какво са правили двамата, докато са били заедно. Толкова далеч, колкото би могъл да стигне един вампир, припомни си Бони, което не беше съвсем докрай. Имаше нещо такова, че споделянето на кръвта замества... ами, да направиш онова. Но той не беше единственият, за когото Каролайн се хвалеше. Каролайн беше известна с разюзданото си поведение.

Бони погледна към Елена и видя, че тя наблюдава Каролайн със странно изражение. По лицето ѝ не се четеше страх, а по-скоро дълбока тревога за нея.

— Добре ли си? — попита я Бони. За нейна изненада Елена кимна, погледна към Каролайн и поклати глава. Огледа внимателно момичето от глава до пети, а изражението ѝ беше като на озадачен лекар, който преглежда много болна пациентка.

Сетне се понесе из въздуха към Каролайн с протегнатата ръка.

Каролайн се отдръпна, сякаш се отвращаваше от докосването на Елена. Не, не се отвращава, осъзна Бони, а е изплашена.

— Откъде да зная какво ще направи в следващия момент? — попита рязко Каролайн, но Бони знаеше, че не това е истинската причина за страха ѝ. *Какво става тук?*, зачуди се тя. Елена се бои за Каролайн, а пък Каролайн се бои от Елена. Какво означаваше това?

Психическите сетива на Бони я накараха да настръхне. Нещо не беше наред с Каролайн, усещаше нещо, с което никога досега не се беше сблъсквала. А и въздухът... беше наситен с някакво напрежение, сякаш всеки миг ще се разрази буря.

Каролайн се обърна рязко, за да извърне лице от Елена. Пристъпи зад един стол.

— Просто я дръжте по-далеч от мен, става ли? Няма да ѝ позволя отново да ме докосне... — започна тя, когато Мередит промени цялата ситуация само с две думи.

— Какво каза? — попита Каролайн сащисано.

[1] Филм на ужасите. — Б.пр. ↑

Деймън караше без посока, когато видя момичето. Тя беше сама и вървеше надолу по улицата, а вятърът рошеше златисто червеникавата ѝ коса. Ръцете ѝ бяха пълни с пакети.

Деймън тутакси се прояви като кавалер. Спря плавно колата и изчака момичето да се изравни с него — жестоко! — после изскочи от колата и бързо отвори вратата на мястото до шофьора.

Както се оказа, името ѝ беше Дамарис.

След миг ферарито отново се носеше по шосето толкова бързо, че златисто–червеникавата коса на Дамарис се вееше зад нея като знаме. Тя беше млада жена, която оцени подобаващо комплиментите, с които той я обсипваше през целия път, целящи да я замаят и доведат до състояние на транс — което беше добре, помисли си сухо Деймън, тъй като запасът му от ласкателства вече се изчерпваше.

Но за негов късмет, това красиво създание, с разкошна златисточервеникава коса и млечно бяла кожа не притежаваше почти никакво въображение. Не очакваше да му създаде неприятности и възнамеряваше да я задържи за през нощта.

Veni, vidi, vici^[1], помисли си Деймън и по устните му пробягна лукава усмивка. После се поправи — е, може би още не съм победил, но залагам ферарито си, че много скоро и това ще стане.

Спряха край една „живописна отбивка“ и когато Дамарис изпусна чантата си и се наведе, за да я вдигне, той зърна извивката на врата ѝ, където тези изящни златисто червеникави къдрици изпъкваха смайващо на бялата кожа.

Деймън я целуна импулсивно и установи, че кожата ѝ е мека като на бебе — и топла под устните му. Остави ѝ пълна свобода на действие, любопитен да види дали тя ще му удари шамар, но вместо това младата жена се изправи и пое дълбоко дъх, преди да му позволи да я вземе в обятията си и да я целуне, превръщайки я в тръпнещо, несигурно създание, чиито тъмносини очи едновременно умоляваха и се опитваха да устоят на съблазънта.

— Аз... не биваше да ти позволявам да правиш това. Няма да ти позволя отново. Сега искам да си вървя у дома.

Деймън се усмихна. Ферарито му беше в безопасност.

Неизбежната ѝ капитулация ще е много приятна, помисли си той, докато шофираше. Ако наистина се окаже толкова податлива, колкото изглежда, може би щеше да я задържи няколко дни и дори да я промени.

Но отвътре го глождеше необяснимо безпокойство. Заради Елена, разбира се. Да е толкова близо до пансиона и да не се осмели да я види заради онова, което би могъл да стори. О, по дяволите, което вече трябваше да съм сторил, помисли си, обхванат от внезапно нетърпение. Стефан беше прав — днес с него ставаше нещо нередно.

Беше необяснимо объркан и разстроен. Това, което вече трябваше да е сторил, бе да смачка лицето на малкия си брат в прахта, да му извие врата като на пиле, а след това да изтича нагоре по онези тесни и извити стълби и да отведе Елена доброволно или против волята ѝ. Не го бе направил, заради някаква сладникава сантименталност и глупост, защото не искаше да чуе виковете ѝ, когато повдигне тази несравнима брадичка и забие удължените си, изострени от изгарящото го желание зъби, в нежната ѝ бяла лебедова шия.

В колата се разнесе някакъв шум.

— ... не мислиш ли? — питаше Дамарис.

Раздразнен и твърде погълнат от фантазията си, за да внимава за това, което говореше спътницата му, той рязко ѝ нареди да замълчи и тя тутакси притихна. Дамарис беше тъпа, но хубава провинциалистка. Сега седеше с развяна от вятъра коса, с празни очи, с присвити зеници, абсолютно неподвижна.

Деймън изсъска раздразнено. Не можеше да се върне към фантазията си; дори и в тишината на колата, въображаемите ридания на Елена му пречеха.

Но тя няма да плаче, след като веднъж завинаги я превърне във вампир, обади се един тънък глас в съзнанието му. Деймън наклони глава и се наведе назад, отпуснал ръце върху волана. Веднъж вече се бе опитал да я направи своята принцеса на мрака — защо да не опита отново? *Тogaвa ще му принадлежи напълно и ако трябва да се откаже от човешката ѝ кръв... е, в момента и без това не получаваше нито*

капка от нея, нали така?, обади се отново подигравателният вътрешен глас. Елена, бледа и заобиколена от сиянието на Силата, присъща само на вампирите, с русата си почти до бяло коса, облечена в черна сатенена рокля, открояваща ослепителната белота на кожата ѝ. Това бе картина, която би накарала сърцето на всеки вампир да забие по-бързо.

Сега, след като бе дух, я искаше повече от всякога. Дори като вампир тя ще запази по-голямата част от същността си и той съвсем ясно си я представяше: светлината ѝ срещу неговия мрак, меката ѝ белота, сгушена в твърдите му мускулести ръце. Щеше да укроти тази прелестна уста с целувките си, да я задуши с тях...

Но какво си мислеше той? Вампирите не се целуваха за удоволствие — особено не и с други вампири. Кръвта, ловът, това беше всичко. Целувките, без да са необходими за покоряването на жертвата, бяха безсмислени; те нямаше да доведат до никъде. Само сантименталните идиоти като брат му се занимаваха с подобни глупости. Един зрял вампир може да сподели кръвта си с простосмъртна жертва, като в същото време контролира изцяло съзнанието ѝ и свържат умовете си. Това бе тяхното удоволствие.

При все това Деймън изпитваше вълнение при мисълта да целуне Елена, да я целуне против волята ѝ, да усети как отчаяната ѝ съпротива замира... последвана от кратко колебание, миг преди да му се отдаде напълно.

Може би полудявам, помисли си Деймън. Доколкото си спомняше, никога досега не бе губил разсъдък си и имаше нещо примамливо в идеята. Бяха минали векове, откакто бе изпитвал подобно вълнение.

Толкова по-добре за теб, Дамарис, помисли си той. Беше стигнал до мястото, където Сикамор стрийт свършваше внезапно и преминаваше в тясно и опасно шосе, водещо към Олд Уд. При все това той се обърна към Дамарис, за да я събуди. Забеляза със задоволство, че устните ѝ и без червило са с естествения цвят на узряла череша. Целуна я леко и зачака отговора ѝ.

Удоволствие. Виждаше как съзнанието ѝ омеква и разцъфва за него.

Деймън погледна напред към шосето и я целуна отново, този път по-продължително. Остана възхитен от отклика ѝ, от реакцията и на двамата. Беше удивително. Сигурно бе заради количеството кръв,

което бе поел, повече отколкото обикновено за един ден, или от комбинацията...

Наложи се внезапно да отклони вниманието си от Дамарис и да го насочи към пътя. Някакво малко червеникавокафяво животно се появи като с магическа пръчка на шосето пред колата. Обикновено Деймън не се отклоняваше от пътя си, за да прегазва зайци, бодливи прасета и други подобни, но това животно бе разсеяло вниманието му в съществен момент и това го подразни. Сграбчи волана с двете си ръце, впери напред очите си — черни и студени като ледените дълбини на пещера — и се насочи право към червеникавокафявото нещо.

Но то не беше толкова малко — колата щеше да подскочи и да се раздруса.

— Дръж се — промърмори той към Дамарис.

В последната секунда червеникавокафявото нещо се стрелна встрани. Деймън завъртя волана, за да го последва и тогава насреща му се изпречи канавката. Единствено свръхчовешките рефлексии на вампир — и изключителната подвижност на всеки скъп автомобил — можеха да го спасят да не се озове в канавката. За щастие Деймън притежаваше и двете. Гумите изсвириха и запушиха в знак на протест.

Нямаше сблъсък.

С гъвкаво движение Деймън изскочи от колата и се огледа. Но каквото и да беше онова нещо, бе изчезнало също така мистериозно, както се бе появило.

Sconosciuto. Странно.

Искаше му се да не бе карал срещу слънцето; ярката следобедната светлина бе намалила рязко силата на зрението му. Когато бе приближил с колата онова нещо, бе успял да го зърне за секунда и то му се стори изкривено. Изпъкнало от единия край, а в другия подобно на ветрило.

— Е, добре.

Обърна се към колата. Дамарис бе изпаднала в истерия. Не беше в настроение да утешава когото и да било, затова просто я приспа. Тя се отпусна на седалката, а сълзите по страните ѝ засъхнаха, неизтрити от нежна ръка.

Деймън се качи в колата объркан. Но вече знаеше какво иска да прави днес. Трябва да намери бар — долнопробен и мръсен или чист и скъп — както и друг вампир. След като Фелс Чърч се оказа толкова

горещо място върху картата на лей линиите, околностите би трябвало да гъмжат от вампири. Подобни места привличаха вампирите и другите създания на мрака както цветята пчелите.

А след това искаше да се сбие. Щеше да бъде напълно нечестно — Деймън беше най-силният останал вампир, поне доколкото знаеше, а и освен това бе пълен до горе с коктейл от кръвта на най-сочните и свежи девойки на Фелс Чърч. Не му пукаше. Чувстваше, че трябва да си изкара на някого странното объркване, което изпитваше и — върху устните му затрептя неподражаемата му и унищожителна усмивка — някой върколак или таласъм щеше да срещне смъртта си. Може би не само един, ако имаше късмет да ги открие. А след това — прелестната Дамарис за десерт.

В крайна сметка животът е прекрасен. И безкраен, помисли си Деймън, а очите му блеснаха застрашително зад очилата, което беше още по-прекрасно. Нямаше да седне и да се самосъжалява само защото не може веднага да има Елена. Ще излезе и ще се забавлява и ще стане по-силен — и много скоро ще отиде при онова мамино синче, при малкия си брат, и ще я отведе.

В този момент погледна в огледалото за обратно виждане. Дали заради някаква игра на светлината или атмосферна инверсия, но му се стори, че в очите му зад слънчевите очила горят... червени пламъци.

[1] Дойдох, видях, победих — думи на Юлий Цезар. — Б.пр. ↑

6

— Казах махай се — повтори Мередит тихо на Каролайн. — Ти каза неща, които никога не бива да бъдат изричани на което и да е цивилизовано място. Случи се така, че това е домът на Стефан — да, това е неговият дом и той е този, който трябва да ти каже да си вървиш. Правя го заради него, защото той никога не би помолил момиче — при това бивше гадже, бих добавила — да изчезне от стаята му.

Мат се прокашля. Беше отстъпил в ъгъла и всички бяха забравили за него.

— Каролайн, познавам те доста отдавна, за да си говорим любезно — заговори той, — а и Мередит е права. Ако смяташ да говориш за Елена нещата, които изрече преди малко, прави го някъде по-далеч от нея. Но, виж, има едно нещо, което зная със сигурност. Без значение какво е правила Елена, когато беше тук преди — гласът му заглъхна за секунда от още не напълно осмисленото чудо и Бони разбра, че той имаше предвид, когато Елена беше на Земята преди — в момента тя е по-близо до ангелите, отколкото е възможно да се постигне това от някое човешко същество. Точно сега тя е... тя е... напълно... — Поколеба се, опитвайки се да намери най-подходящите думи.

— Чиста — подсказа му Мередит непринудено.

— Да — съгласи се Мат. — Да, чиста. И всичко, което прави, е чисто. И не става дума за това, че злобните ти и отвратителни думи биха могли да я омърсят, а ние останалите просто не желаем да те слушаме.

— Благодаря ти — промълви Стефан със задавен глас.

— Вече и без това си тръгнах — процеди Каролайн през зъби. — И да не си посмял да изнасяш проповеди на мен за чистотата. Как ли пък не! След всичко, което става! Ти навярно просто искаш да гледаш как две момичета се целуват. Сигурно...

— Достатъчно. — Стефан го каза почти безизразно, но Каролайн в същия миг бе грабната и изнесена през вратата, сякаш от невидими ръце. Чантата ѝ се влачеше зад нея.

После вратата тихо се затвори.

Косъмчетата по тила на Бони настръхнаха. Това беше толкова могъща Сила, че психическите ѝ сетива за миг застинаха като парализирани. Да преместиш Каролайн — а тя не беше дребно момиче — за това наистина се искаше Сила.

Може би Стефан се бе променил също толкова много колкото Елена. Бони погледна към Елена. Езерото от ведрина и спокойствие, което улавяха сетивата на Бони, сега бе развълнувано заради Каролайн.

Бони потупа коляното на Елена, а когато приятелката ѝ се обърна, я целуна.

Елена прекъсна целувката много бързо, сякаш се боеше да не предизвика нова суматоха. Но Бони веднага разбра какво бе имала предвид Мередит, когато каза, че целувката не е сексуална. Тя беше по-скоро като... все едно те проучваше някой, който използваше докрай сетивата си. Когато се отдръпна от Бони, тя цялата сияеше. Също както и след като бе целунала Мередит, цялата ѝ тъга се бе стопила — да, това беше, чиста целувка. И Бони имаше чувството, че част от ведрината и спокойствието на Елена се бяха прелели в нея.

— ... трябваше да преценим по-добре и да не водим Каролайн — казваше Мат на Стефан. — Съжалявам, че бях толкова рязък. Но познавам Каролайн. Тя щеше да дрънка още поне половин час, без да си тръгне.

— Стефан се погрижи за това — обади се Мередит. — Или беше Елена?

— Аз бях — призна си Стефан. — Мат е прав: тя щеше да продължи да говори и нямаше скоро да си тръгне. А аз няма да позволя на никого да говори подобни неща на Елена.

Защо говорим за това?, питаше се Бони. От всички хора Мередит и Стефан най-малко обичаха да бърбят незначителни неща, но ето че го правеха, казваха неща, които всъщност нямаше нужда да бъдат изричани. Тогава осъзна, че е заради Мат, който пристъпваше бавно към Елена.

Бони се изправи бързо и колкото е възможно по-чевръсто мина покрай Мат, без да го поглежда. След това се включи в непринудения

разговор на Стефан и Мередит — е, не съвсем непринуден — за това, което току-що се бе случило. Каролайн беше опасен враг, всички бяха съгласни с това. Явно все още не бе научила, че всичките ѝ заговори срещу Елена в крайна сметка се обръщаха срещу самата нея. Бони предчувстваше, че точно в този момент тя замисля нов заговор против всички тях.

— Тя се чувства самотна — рече Стефан, сякаш се опитваше да я извини. — Иска всички да я приемат безусловно, но се чувства откъсната и чужда.

— Все едно постоянно се отбранява — съгласи се Мередит. — Но всеки би си помислил, че ще покаже поне малко благодарност. В крайна сметка само преди седмица ние я освободихме и спасихме живота ѝ.

Има нещо повече от това, помисли си Бони. Интуицията ѝ се опитваше да ѝ подскаже нещо — нещо за това, което може би се е случило преди да спасят Каролайн — но беше толкова ядосана заради Елена, че не ѝ обърна внимание.

— Защо трябва да ѝ вярваме? — обърна се тя към Стефан. Хвърли крадешком един поглед зад гърба си. Елена опознаваше Мат, а той имаше вид сякаш всеки миг ще припадне. — Каролайн несъмнено е красива, но това е всичко. Тя никога не е казала добра дума за когото и да било. През цялото време играе разни игрички — е, признавам, че и ние също го правехме, но... нейните винаги са против някого, да го накарат да изглежда лош. Не отричам, че повечето момчета си падат по нея — обзе я внезапно безпокойство и тя заговори по-високо, за да го пропъди, — но ако си момиче, в нея виждаш просто чифт дълги крака и големи...

Бони млъкна, защото Мередит и Стефан бяха замръзнали. По лицата и на двамата бе изписано изражението „о, не отново“.

— И освен това тя винаги е имала превъзходен слух — разнесе се треперещ, но заплашителен глас някъде зад Бони. Сърцето на Бони подскочи и заседна в гърлото ѝ.

Така става като не обръщаш внимание на интуицията си.

— Каролайн — казаха в един глас Мередит и Стефан, опитвайки се да замажат положението, но вече бе твърде късно. Каролайн влезе в стаята с дългите си крака, а по лицето ѝ бе изписано гнусливо

изражение, сякаш не искаше да докосва дъските на пода. Странно, но носеше в ръка обувките си с високи токчета.

— Върнах се, защото си забравих слънчевите очила — продължи тя с все още треперещ глас. — И чух достатъчно, за да разбера какво си мислят моите така наречени „приятели“ за мен.

— Не, не си — заговори Мередит припряно, за разлика от Бони, която бе изгубила дар слово. — Чула си няколко много ядосани хора да изпускат пара, след като току-що си ги обидила.

— Освен това — Бони внезапно бе възвърнала способността си да говори, — признай си, Каролайн, ти си се надявала да чуеш нещо. Затова си събула обувките си. Стояла си зад вратата и си подслушвала, нали?

Стефан затвори очи.

— Вината е моя. Аз би трябвало...

— Не, ти не би трябвало — прекъсна го Мередит и продължи към Каролайн: — Ако ми посочиш една дума, която сме казали, която да не е истина или е била преувеличена — с изключение може би само на това, което Бони каза, а Бони... просто си е Бони. Както и да е, ако можеш да ми посочиш една дума, която останалите сме казали, която да не е истина, ще те помоля за извинение.

Каролайн не я слушаше. Тя цялата трепереше. Красивото ѝ лице се бе изкривило и бе добило тъмночервен цвят от гняв.

— О, всички вие ще ме молите за извинение — изсъска и насочи показалеца си с дълъг маникюр към всеки един от тях. — Наистина ще съжалявате. И ако опиташ онова, онова вещерско-вамписко нещо срещу мен... аз имам приятели, истински приятели, които ще се радват да научат за това.

— Каролайн, днес следобед ти подписа тържествена клетва...

— О, и на кого му пука?

Стефан се изправи. През прашния прозорец проникваше малко светлина и в стаята бе станало тъмно. Сянката на Стефан се открояваше пред него на светлината на нощната лампа. Бони я погледна, после сръга Мередит, а космите по ръцете и врата ѝ настръхнаха. Сянката беше изненадващо тъмна и дълга. Сянката на Каролайн беше бледа, прозрачна и къса — миниатюрно подобие на сянка до тази на Стефан.

Усещането за приближаваща буря отново се бе завърнало. Бони трепереше; опитваше се да се успокои, но не можеше да спре треперенето, сякаш я бяха хвърлили в ледена вода. Това беше студ, който се просмукваше до мозъка на костите ѝ, поглъщайки слой след слой от топлината ѝ като някакъв изгладнял великан и тя започна да се тресе толкова силно...

В мрака нещо ставаше и с Каролайн — нещо идваше от нея — или за нея — или може би и двете. Във всеки случай вече я бе обгърнало, както и Бони. Напрежението беше толкова гъсто, че Бони се задави, а сърцето ѝ заби бясно. До нея Мередит — практичната, уравновесена Мередит — се размърда неспокойно.

— Какво...? — поде шепнешком.

Внезапно, сякаш всичко бе режисирано от нещо невидимо в тъмното — вратата на стаята се затръшна шумно... лампата, обикновена лампа с една електрическа крушка, угасна... остарялата, навита щора на прозореца се спусна с трясък надолу, потапяйки стаята в пълен мрак.

Каролайн изпищя. Беше ужасен звук — свиреп и режещ, сякаш от гърба ѝ бе съдрано парче месо.

Бони също изкрещя. Не можа да се възпре, въпреки че нейният писък бе твърде немощен и задъхан, като ехо, съвсем различен от смразяващия кръвта вик на Каролайн. Слава богу, че Каролайн не крещя по-дълго. Бони успя да спре надигацията се в гърлото ѝ следващ писък, макар че продължаваше да се тресе неистово. Мередит я обгърна плътно с ръка, но тъй като тишината и тъмнината продължаваха, тя най-безсърдечно я бутна към Мат, който се сепна и смути, но, макар и неловко, я прегърна.

— Не е толкова тъмно, след като очите ти привикнат — рече той. Гласът му пресекуваше, сякаш бе прежаднял. Но бе най-успокояващото, което можеше да каже, защото тъмнината бе това, от което Бони най-много се страхуваше на този свят. В нея имаше неща, които само тя можеше да види. Успя, въпреки ужасното треперене, да се изправи с негова помощ — после ахна и чу как от гърдите на Мат също се изтръгна възкликание.

Елена сияеше. Не само това, но сиянието се разпростираше зад нея и от двете ѝ страни, образувайки чифт съвсем ясно и красиво очертани, истински... криле.

— Тя и-има крила — прошепна Бони, като заекваше заради треперенето, а не толкова от страх или благоговение. Сега Мат се бе вкопчил в нея като дете и очевидно не можеше да промълви нито дума.

Крилата се движеха в синхрон с дишането на Елена. Тя седеше във въздуха, сега съвсем устойчиво и едната ѝ ръка бе вдигната с разперени пръсти.

Елена заговори. Това не беше език, който Бони бе чувала досега; съмняваше се, че изобщо съществуват земни хора, които да говорят на него. Интонацията, с която изговаряше думите, бе остра, насечена, като безброй късчета от счупен и разпилян кристал, паднал от много високо и много надалеч.

Формата на думите почти доби смисъл в съзнанието на Бони, тъй като телепатичните ѝ способности сякаш избухнаха като пламък от огромната мощ на Силата на Елена. Това беше Сила, която се извисяваше в тъмнината и я разпръсваше...

А Елена... Елена беше изумително красива, както когато беше вампир и изглеждаше също толкова бледа.

Но Каролайн също крещеше. Използваше силните думи на Черната магия, а на Бони ѝ се струваше, че от устата ѝ излизаха най-отвратителните и ужасни неща: гущери, змии и многокраки паяци.

Това беше дуел — сблъсък на две магии. Само че откъде Каролайн бе научила толкова много за черната магия? Това не ѝ бе по наследство, както при Бони.

Извън стаята на Стефан се чуваше някакъв странен шум, почти като бръмчене на хеликоптер.

БръмБрмБрм... Звукът ужасяваше Бони.

Но трябваше да направи нещо. Тя беше потомка на древните келти и медиум, и затова не можеше да остане безучастна. Трябваше да помогне на Елена. Бавно, сякаш вървеше срещу бушуващ вятър, Бони пристъпи олюлявайки се и сложи ръка върху ръката на Елена, за да ѝ предложи силата си.

Когато Елена я стисна, Бони осъзна, че Мередит е от другата ѝ страна. Светлината засия с нова сила. Плъпналите гущероподобни същества се разбягаха, разкъсвайки се едно друго.

В следващия момент Бони видя как Елена се спусна на пода. Крилата бяха изчезнали. Тъмните дращещи същества — също. Елена

ги бе прогонила, използвайки огромно количество енергия, за да ги победи с Бялата сила.

— Тя ще припадне — прошепна Бони на Стефан. — Магията я изтощи твърде много...

В този миг, когато Стефан понечи да се обърне към Елена, няколко неща се случиха много бързо — сякаш стаята запулсира от снопове ярка светлина.

Светкавица. Щората на прозореца се нави нагоре със силен трясък.

Светкавица. Лампата светна отново. Стефан я държеше, явно се бе опитал да я поправи.

Светкавица. Вратата на стаята се отвори бавно със скърцане, сякаш като компенсация за рязкото захлопване от преди малко.

Светкавица. Каролайн беше на пода, застанала на четири крака, едва смогваща да си поеме дъх. Елена бе победила...

Елена се свлече.

Само някой с нечовешко бързи рефлексии би могъл да я улови преди да падне, при това от другия край на стаята. Но Стефан хвърли лампата на Мередит и прекоси стаята още преди Бони да успее да мигне. В следващия миг вече бе обгърнал закрилнически Елена.

— О, по дяволите! — изруга Каролайн. Черни следи от размазана спирала браздяха лицето ѝ, придавайки ѝ нечовешки вид. Погледна към Стефан с неприкрита омраза. Той отново изглеждаше сериозен — не, по-скоро строг и непреклонен.

— Не призовавай дявола — изрече с нисък глас. — Не тук. Не сега. Защото дяволът може да те чуе и да се отзове.

— Сякаш вече не го направи — отвърна Каролайн и в този миг наистина изглеждаше достойна за съжаление — съсипана и жалка. Сякаш бе започнала нещо, което не знаеше как да спре.

— Каролайн, какво искаш да кажеш? — Стефан коленичи до момичето. — Да не би, че вече... си сключила някаква сделка?

— Оох! — простена внезапно и без да иска Бони, разпръсвайки зловещата атмосфера в стаята на Стефан. Един от счупените нокти на Каролайн бе оставил кървава следа по пода, а коленичейки там, тя бе размазала кръвта и всичко изглеждаше още по-ужасно. На Бони ѝ се стори, че собствените ѝ пръсти потръпват болезнено и се изпълни със

съчувствие, докато Каролайн не размаха окървавената си ръка към Стефан. Тогава съчувствието ѝ премина в отвращение.

— Искаш ли да я оближеш? — Гласът и лицето ѝ се бяха преобразили напълно и тя дори не се опитваше да скрие това. — О, хайде, Стефан — продължи подигравателно, — напоследък пиеш човешка кръв, нали? Човешка или... каквото и да е тя, в каквото и да се е превърнала. Двата сега летите заедно като двойка прилепи, нали?

— Каролайн — прошепна Бони, — не ги ли видя? Крилете й...

— Са като на прилеп или на някакъв друг вид вампир. Стефан я е направил...

— Аз също ги видях — обади се решително Мат зад Бони. — Не бяха криле на прилеп.

— Нима никой тук няма очи? — намеси се и Мередит, която държеше лампата. — Погледнете. — Наведе се. Когато се изправи, държеше едно бяло перо. То сияеше на светлината.

— Тогава може би тя е бяла врана — подхвърли Каролайн. — Би било много подходящо. И не мога да повярвам как всички вие — всички — се умилквате около нея все едно е някаква принцеса. Както винаги, любимката на всички, нали, Елена?

— Престани — рече Стефан.

— *На всички* — това е ключовата дума — настоя Каролайн с настървена злост.

— Престани.

— Начинът, по който целуваш хората един след друг. — Тя потръпна театрално. — Явно всички са забравили, но това приличаше повече на...

— Престани, Каролайн.

— На *истинската* Елена. — Гласът на Каролайн прозвуча престорено благо. Но не може да прикрие злобата си, помисли си Бони. — Защото всички, които добре те познават, знаят каква беше *наистина* преди Стефан да ни *ощастливи с неустоимото* си присъствие. Ти беше...

— Каролайн, престани веднага...

— Курва! Това е всичко! Просто една евтина курва!

Последва всеобщо ахване. Стефан пребледня, а стиснатите му устни образуваха тънка линия. Бони имаше чувството, че ще се задави от напиралците думи, с които искаше да възрази, да отвърне на обвинението, да изтъкне собственото поведение на Каролайн. Елена може и да бе имала толкова много гаджета, колкото са звездите по небето, но накрая тя се бе отказала от всичко — защото се бе влюбила дълбоко и искрено — не че Каролайн знаеше истинското значение на думата.

— Да не би да онемяхте? Май сега няма какво да ми отговорите? — попита подигравателно тя. — Не ви идва никакъв умен отговор? Загубихте дар слово? — Засмя се, ала смехът ѝ бе пресилен, безжизнен, а след това думите заваляха неконтролируемо от устата ѝ, все обиди, които не би трябвало да се изговарят на обществени места. Бони бе изричала повечето от тях при един или друг случай, но тук и сега се изливаха като буен поток от злоба и омраза. Думите на Каролайн се извисиха като някакъв вид словесно кресчендо — нещо щеше да се случи — подобна сила не можеше да се удържи...

Мощен тътен, помисли си Бони, докато звуковите вълни се надигаха...

Стъклото, обади се интуицията ѝ. Махни се от стъклото.

Стефан едва имаше време да се извърти към Мередит и да изкрещи:

— Отърви се от лампата.

А Мередит, която беше бърза не само в хващането, но и в хвърлянето, я запрати към... не през...

... разнесе се експлозия, когато порцелановата лампа се пръсна...

... и счупи отворения прозорец.

Чу се същият трясък и в банята.

Тогава Каролайн удари Елена през лицето.

Остана червен отпечатък, който Елена опипа колебливо. Изражението ѝ би изтръгнало сълзи и от камък.

И тогава Стефан направи нещо, което според Бони бе най-смайващото, сторено от него досега. Положи нежно Елена на пода, целуна вдигнатото ѝ нагоре лице и се обърна към Каролайн. Постави спокойно ръце на раменете ѝ, за да я задържи неподвижно и да я накара да го погледне в лицето.

— Каролайн — рече, — престани. Върни се. Заради старите си приятели, които държат на теб, върни се. Заради семейството, което те обича, върни се. В името на собствената ти безсмъртна душа, върни се. Върни се при нас!

Каролайн го изгледа войнствено.

Стефан се извърна към Мередит и се намръщи.

— Не ме бива точно в това — рече с тъжна усмивка. — Не е най-типичното за един вампир.

После отново се извърна към Елена и заговори нежно:

— Любима, може ли да помогнеш? Може ли отново да помогнеш на старата си приятелка?

Елена вече се опитваше да помогне, да достигне до Стефан. Изправи се с усилие, първо подпряла ръка на стола, а после се улови за Бони, която ѝ помогна да преодолее гравитацията. Елена беше нестабилна като новородено жребче на ролери и с всички сили се опитваше да запази равновесие.

Стефан искаше да ѝ се притече на помощ, но Мат вече бе до нея и я подкрепи от едната страна.

Тогава Стефан и Каролайн се извърнаха. Той я държеше и не я пускаше, принуждавайки я да стои с лице към Елена.

Елена, която Мат придържаше за кръста, за да останат ръцете ѝ свободни, направи няколко любопитни движения, рисувайки някакви фигури във въздуха пред лицето на Каролайн, като в същото време свиваше и отпускаше пръстите си в различни посоки. Изглежда знаеше какво прави. Очите на Каролайн следяха движенията ѝ неотлъчно, но от озъбената ѝ физиономия си личеше, че ненавижда всичко това.

Магия, помисли си запленена Бони. Бяла магия. Тя призоваваше ангелите, също както Каролайн бе призовала демоните. Но дали бе достатъчно силна, за да изтръгне Каролайн от мрака?

И накрая, сякаш за да запечата церемонията, Елена се наведе напред и целуна целомъдрено Каролайн по устните.

Сякаш адът се отприщи. Каролайн се загърчи в ръцете на Стефан и се опита да издере с нокти лицето на Елена. Предметите в стаята затанцуваха във въздуха, задвижени от нечовешка сила. Мат се опита да сграбчи ръката на Каролайн и получи юмрук в стомаха, който го накара да се превие на две, последван от силен удар зад врата.

Стефан пусна Каролайн, за да обгърне Елена и да ги изтласка двете с Бони по-далеч от заплахата. Явно бе предположил, че Мередит ще съумее да се погрижи за себе си — и беше прав. Каролайн се хвърли към Мередит, но тя бе готова да я посрещне. Сграбчи юмрука на Каролайн и я завъртя на обратно. Каролайн се стовари върху леглото, изви се и отново скочи върху Мередит, като този път я улови за косата. Мередит се изскубна, оставяйки снопче от косата си между пръстите на Каролайн. След това я издебна и я халоса здравата по челюстта. Каролайн се свлече.

Бони изпляска зарадвано с ръце. Не изпитваше никакви угризения или вина. Тогава, докато Каролайн лежеше неподвижно, Бони забеляза, че ноктите ѝ отново са както преди — дълги, силни и със съвършен маникюр, нито един не беше нащърбен или счупен.

Дали се дължеше на Силата на Елена? Какво иначе би могло да бъде? Само с няколко движения и една целувка Елена бе излекувала ръката на Каролайн.

Мередит разтриваше собствената си ръка.

— Никога досега не съм знаела, че боли толкова много, когато удариш някого — промърмори. — Във филмите не си личи. Същото ли е и при момчетата?

Мат се изчерви.

— Аз... ъъ... никога всъщност...

— За всички е еднакво, с изключение на вампирите — рече Стефан кратко. — Добре ли си, Мередит? Искам да кажа, Елена би могла...

— Не, добре съм. А и двете с Бони трябва да свършим още работа. — Кимна към Бони, която ѝ отвърна с немощно кимване. — Каролайн е наша отговорност и ние трябваше да се досетим защо се е върнала. Тя няма кола. Обзалагам се, че е използвала телефона на долния етаж и се е опитала да накара някой да дойде да я вземе, но не

е успяла и след това отново се е качила по стълбите. Затова сега ние трябва да я отведем у тях. Стефан, съжалявам. Посещението май не беше много успешно.

Стефан изглеждаше доста мрачен.

— Вероятно точно толкова, колкото Елена би могла да понесе — отвърна. — Честно казано повече, отколкото предполагах.

— Е, аз съм с кола, а Каролайн е и моя отговорност — обади се Мат. — Може и да не съм момиче, но все пак съм човешко същество.

— Може ли утре да дойдем пак? — попита Бони.

— Да, предполагам, че така ще е най-добре — съгласи се Стефан. — Не ми се иска да я пускам — додаде намръщено той, загледан в припадналата Каролайн. — Боя се за нея. Много се боя.

— Защо? — попита Бони.

— Струва ми се... ами, може би е още рано да се каже, но тя изглежда обладана от нещо. Обаче нямам представа от какво. Мисля, че трябва да направя сериозно проучване.

И Бони отново се почувства така, сякаш някой бе излял ведро със студена вода по гърба ѝ. Обзе я неистов ужас, все едно я връхлиташе огромна океанска ледена вълна, която щеше да я погълне и отнесе към дъното.

— Но едно е сигурно — додаде Стефан, — тя се държи много странно, дори за Каролайн. Не зная какво сте чули, докато проклинаше, но аз долових друг глас, който я насърчаваше. — Извърна се към Бони: — Ти чу ли го?

Бони се замисли. Имаше нещо — като шепот — само секунда преди Каролайн да заговори. Всъщност дори частица от секундата, почти неуловим съскащ звук или само така ѝ се бе сторило?

— А това, което се случи тук, може да е влошило нещата. Тя призова дявола в момент, когато тази стая бе наситена със Силата. Фелс Чърч се намира на място, където се пресичат толкова много лей линии, че това още повече усложнява нещата. Искане ми се да имаме наоколо един добър парапсихолог.

Бони знаеше, че всички мислят за Аларик.

— Ще се опитам да го накарам да дойде — рече Мередит. — Но напоследък е или в Тибет, или в Тимбукту за някакви проучвания. Ще мине време, докато съобщението ми стигне до него.

— Благодаря ти. — Стефан изглеждаше облекчен.

— Както казах, тя е наша отговорност — рече Мередит тихо.

— Съжаляваме, че я доведохме — заяви Бони високо, надявайки се, че подсъзнателно Каролайн ще я чуе.

Всички се сбогуваха поотделно с Елена, малко неуверено, тъй като не знаеха какво може да се случи. Но тя просто се усмихна на всеки един от тях и докосна ръцете им.

За късмет или поради милостта на нещо, което бе отвъд възможностите им да проумеят, Каролайн се събуди. Дори изглеждаше почти разумна, само малко раздразнителна и неспокойна, когато колата наближи алеята пред дома ѝ. Мат ѝ помогна да излезе, улови я под ръка и я изпрати до входната врата. Изчака докато майка ѝ отвори входната врата. Тя беше плаха и стеснителна, безлична жена с уморено лице, която изглежда не се изненада да види дъщеря си в това състояние в късния летен следобед.

Мат остави момичетата в къщата на Бони, където те прекараха нощта в тревожни размишления. Бони заспа с ехото от проклятията на Каролайн, което продължаваше да звучи в главата ѝ.

Мило дневниче

Тази нощ ще се случи нещо.

Не мога да говоря или да пиша и не си спомням добре как се пише на клавиатурата, но мога да изпращам мислите си на Стефан и той ги записва. Ние нямаме тайни един от друг.

Значи сега това е моят дневник. И...

Тази сутрин отново се събудих. Отново се събудих! Навън все още беше лято и всичко бе зелено. Всички нарциси в градината са цъфнали. Освен това имах гости. Не зная точно кои са те, но трима от тях са със силни, чисти цветове. Целунах ги, за да не ги забравя никога.

Четвъртият гост беше различен. Видях само размит цвят, преплетен с черно. Трябваше да използвам най-силните думи на Бялата сила, за да му попреча да призове тъмните същества в стаята на Стефан.

Спи ми се. Искам да съм със Стефан и да усещам ръцете му около себе си. Обичам Стефан. Бих се отказала от всичко, за да остана с него. Дори и от летенето ли, пита ме той? Да, дори и от летенето, за да съм с него и да го пазя. От всичко, само и само да е в безопасност. Бих се отказала дори от живота си.

Сега искам да отида при него.

Елена

(И Стефан съжалява, че пише в новия дневник на Елена, но той трябва да каже някои неща, защото може би някой ден тя ще пожелае да ги прочете, да си ги спомни.) Написах мислите ѝ с изречения, но те не достигнаха до мен по този начин. Сякаш бяха като фрагменти от мисли. Вампирите са свикнали всеки ден да превеждат мислите на хората в обикновени изречения, но мислите на Елена се превеждат по-трудно, отколкото на другите хора. Обикновено тя мисли с ярки картини и тук–там е втъкана по някоя и друга дума.

Четвъртият посетител, за когото тя говори, беше Каролайн Форбс. Мисля, че Елена познава Каролайн почти от бебе. Това, което ме смуги и озадачи днес е, че Каролайн я нападна по всеки възможен начин, но въпреки това, докато изучавах съзнанието на Елена, не можах да открия никакви чувства на гняв или дори болка. Почти е плашещо да сканираш такъв мозък.

Въпросът, на който наистина бих искал да получа отговор, е: какво се е случило с Каролайн през краткото време, докато беше отвлечена от Клаус и Тайлър? И дали това, което стори днес, го е направила единствено по своя воля? Дали някаква част от омразата на Клаус все още трови въздуха като зловонно и вредно изпарение? Или... дали имаме и друг враг във Фелс Чърч? И, което е най-важното, какво ще правим?

Стефан, който е откъснат от компю...

8

Старинният часовник показваше три часа сутринта, когато Мередит внезапно се събуди от дълбокия си сън.

Прехапа устни, за да възпре вика си. Едно лице се бе надвесило над нея, обърнато наопаки. Последното, което си спомняше, бе, че лежи по гръб в спалния си чувал и говори с Бони за Аларик.

Сега Бони се бе надвесила над нея, но лицето ѝ бе обърнато на обратно, а очите ѝ бяха затворени. Беше коленичила до възглавницата на Мередит и обратно насоченият ѝ нос докосваше този на Мередит. Като се прибави към това и странната бледост на лицето ѝ, както и накъсаният ѝ горещ дъх, който гъделичкаше челото на Мередит, всеки — абсолютно всеки, помисли си Мередит — щеше да се разпищи от ужас.

Втренчена в мрака в тези тайнствено затворени очи, тя зачака Бони да заговори.

Но вместо това Бони се изправи, приближи уверено бюрото на Мередит, върху което се зареждаше мобилния ѝ телефон, и го взе. Сигурно го бе включила да записва на видео, защото отвори уста и започна да жестикулира и да говори.

Беше ужасяващо. Звучите, които излизаха от устата на Бони, бяха напълно неразбираеми: говореше отзад напред. Обърканите, гърлени или пискливи звуци съдържаха онази зловеща интонация, която направи толкова популярни филмите на ужасите. Но да умееш да говориш по този начин нарочно... не беше възможно за нормално човешко същество или за нормален човешки разсъдък. Мередит имаше мрачното усещане за нещо, което се опитва да протегне разума си към тях, опитва се да ги достигне през някакво невъобразимо измерение.

Може би то живееше наопаки, помисли си Мередит, опитвайки се да се дистанцира, докато страховитите звуци продължаваха. Може би то смята, че могат да го разберат, но просто измеренията им не се пресичаха.

Мередит не можеше да издържа повече. Започваше да си въобразява, че чува думи, дори фрази в преобърнатите звуци и никоя от тях не беше приятна. Моля те, нека спре — сега.

Хленчене и мърморене...

Устата на Бони се затвори с рязко изтракване. Звуците мигом спряха. И тогава, като видео, което се връща назад в забавен кадър, тя пристъпи към спалния си чувал, коленичи, пропълзя в него и отпусна глава на възглавницата — и всичко това, без да отваря очи, за да погледне какво прави.

Това бе едно от най-страшните неща, които Мередит бе виждала и чувала, а през живота си досега бе видяла и чула доста.

Мередит не можеше да дочака до сутринта, за да провери записа.

Стана, отиде до бюрото и занесе мобилния телефон в другата стая. След това го свърза към компютъра и пусна записаното съобщение.

Когато изслуша съобщението няколко пъти отзад напред, реши, че Бони не бива никога да го чува. Щеше да я изплаши до смърт и повече нямаше да иска да има контакти с паранормалното заради приятелите на Елена.

В записа се чуваха животински звуци, премесени с изкривения, забавен глас... който при всички случаи не беше гласът на Бони. Не приличаше и на нормален човешки. Звучеше дори по-зле, когато го пуснеш направо, отколкото когато говореше на обратно — което може би означаваше, че каквото и да е било казано, е трябвало да бъде изречено на обратно.

Сред фона на накъсания и изкривен смях и животинските звуци Мередит различи някакви човешки гласове. И въпреки че те накараха всяко косъмче по тялото ѝ да настръхне, тя се опита да отдели думите сред общите безсмислици. Когато ги свърза, получи следното:

Прооо... буууж... дан... е... то ще... бь... деее...
вне... з... ап... но... и... шо... ки... р... ащо. Тиийи... а...
з... т... ря... .бва... да... бь... де... м... тамз... а... нейн...
ото... п... робу... жда... не... по... късн... он... яма... д...
а... мо... же... мд... ас... ме... та... за... (тук не беше ясно

дали следва думата „нея“ или бе само някакво мърморене?)... .т... овае... в... д... ру... гир... ъце...

Мередит продължи да пише съсредоточено в бележника, докато накрая върху листа се подреди следното:

Пробуждането ще бъде внезапно и шокиращо.

Ти и аз трябва да бъдем там за нейното Пробуждане.

По-късно няма да можем да сме там за (нея?). Това е в други ръце.

Мередит остави писалката до дешифрираното съобщение в бележника.

След това се пхна в спалния си чувал, докато наблюдаваше зорко спящата Бони, както котката дебнеше край миша дупка, докато накрая умората я надви и тя заспа.

— Казала съм какво? — Бони бе искрено изумена на следващата сутрин, докато си изстискваше сок от грейпфрут и наливаше топло мляко в купичката с овесени ядки като свършена домакия, макар че в това време Мередит приготвяше бъркани яйца край печката.

— Вече ти го казах три пъти. Думите няма да се променят, обещавам.

— Е — поде Бони, внезапно сменяйки темата, — съвсем ясно е, че Пробуждането ще се случи с Елена. Първо, защото ние трябва да бъдем там, когато се случи и второ — тя е тази, която трябва да се пробуди.

— Именно — съгласи се приятелката ѝ.

— Тя трябва да си спомни коя е в действителност.

— Точно така — кимна Мередит.

— А ние трябва да ѝ помогнем да си спомни!

— Не! — избухна Мередит, изкарвайки яда си на яйцата с пластмасовата шпатула. — Не, Бони, ти не каза това, а и така или иначе не мисля, че ние бихме могли да ѝ помогнем. Навярно бихме

могли да я научим на някои малки неща, както прави Стефан. Как да си връзва обувките. Как да разчесва косата си. Но от това, което ти каза, излиза, че Пробуждането ще е шокиращо и внезапно — а и ти не каза, че ние ще го направим. Ти каза само, че трябва да бъдем там, за да я подкрепяме, защото след това някак си вече няма да сме там.

Бони свъси вежди и потъна в мрачен размисъл.

— Няма да сме там? — попита накрая. — Все едно че няма да сме с Елена? Или няма да сме там, като да речем... няма да сме никъде?

Мередит погледна закуската. Внезапно изгуби апетит.

— Не зная.

— Стефан каза, че днес може пак да отидем — напомни ѝ Бони.

— Стефан ще бъде любезен дори в смъртния си час.

— Зная — съгласи се внезапно Бони. — Да се обадим на Мат. Бихме могли да отидем да видим Каролайн... искам да кажа, ако тя пожелае да ни види. И да проверим дали днес е различна. След това ще изчакаме до следобед и тогава ще се обадим на Стефан да го попитаме дали можем да отидем и пак да видим Елена.

В къщата на Каролайн майка ѝ им съобщи, че дъщеря ѝ е болна и ще остане в леглото. Тримата — Мат, Мередит и Бони — потеглиха обратно към къщата на Мередит, но Бони продължи да хапе устните си и да поглежда от време на време назад към улицата на Каролайн. Майката на Каролайн също изглеждаше болна, а под очите ѝ имаше дълбоки тъмни кръгове. А къщата изглеждаше като прихлупена и смазана под надвисналото усещане за приближаваща буря и някакво напрежение.

Пред дома на Мередит Мат зачовърка нещо по мотора на колата си, която постоянно се нуждаеше от ремонт, докато Бони и Мередит се разровиха в гардероба ѝ, за да изберат подходящи дрехи за Елена. Щяха да ѝ бъдат големи, но все пак бяха по-добри от тези на Бони, които пък щяха да ѝ бъдат твърде малки.

В четири следобед се обадиха на Стефан. Да, всички били добре дошли. Слязоха долу, за да вземат Мат.

В пансиона Елена не повтори ритуала с целувката, както предишния ден — за огромно разочарование на Мат. Но тя се зарадва на новите дрехи, макар и не така, както предишната Елена. Като се носеше на около метър над пода, тя ги притискаше към лицето си и ги

миришеше. После се извърна към Мередит със сияйна усмивка, което учуди Бони, защото когато бе избрала тениската, тя не бе усетила никаква миризма, освен тази на омекотителя за дрехи. Нямаше дори следа от парфюма, който Мередит използваше.

— Съжалявам — каза Стефан безпомощно, когато Елена се разкиха, докато притискаше към гърдите си светлосиньото потниче. Но лицето му бе разнежено и Мередит леко се смути и го увери, че се чувства поласкана, задето дрехите ѝ са така оценени.

— Тя може да каже къде са били изработени — поясни Стефан. — Няма да облече нищо, което е било ушито от експлоатирани работнички.

— Аз си купувам дрехите само от проверени магазини — уточни Мередит. — Двете с Бони имаме да ти кажем нещо — додаде. Докато му разказваше накратко за среднощното пророчество на Бони, приятелката ѝ заведе Елена в банята и ѝ помогна да се преоблече в шорти, които ѝ бяха по мярка и светлосиньото потниче, което също ѝ стана, само дето ѝ беше малко дълго.

Цветовете се връзваха идеално със сплъстената, но при все това великолепна коса на Елена, но когато Бони се опита да я накара да се погледне в огледалцето, което бе взела — парчетата от старото бяха почистени — Елена се смути като малко кутре, което вижда отражението си. Бони продължи да държи огледалото предизвикателно пред лицето ѝ, а Елена не спираше да наднича ту от едната, ту от другата страна зад него като малко дете, което си играе на „криеница“ с някой възрастен. Бони се потруди доста с четката за коса, докато оправи сплъстената златна грива, с която очевидно Стефан не знаеше как да се справи. Когато косата на Елена отново заблестя и стана коприненомека, Бони гордо я поведе навън, за да я покаже на останалите.

И тутакси съжали. И тримата изглежда бяха потънали в някакъв мрачен разговор. Бони пусна неохотно Елена, която полетя — буквално — в скута на Стефан.

— Естествено, че разбираме — казваше Мередит. — Дори преди Каролайн да откачи, в крайна сметка какъв друг избор имате? Но...

— За „какъв друг избор“ става дума? — намеси се Бони и се отпусна на леглото до Стефан. — За какво говорите?

Последва продължително мълчание, сетне Мередит се изправи и я прегърна.

— Говорим за това защо Стефан и Елена трябва да напуснат Фелс Чърч, да се махнат по-далеч оттук.

Отначало Бони не реагира — знаеше, че би трябвало да почувства нещо, но беше толкова потресена, че не можеше да осъзнае чувството.

— Да заминат? Защо? — бе единственото, което успя да изрече, когато се окопоти от смайването.

— Ти сама видя защо — тук, вчера — отвърна Мередит. Тъмните ѝ очи бяха пълни с болка, а лицето ѝ за пръв път показваше съвсем открито безкрайната мъка, която изпитваше. Ала в момента Бони се интересуваеше най-вече от собствената си болка.

И тя се носеше безпощадно срещу нея като огромна снежна лавина, нажежена до червено. Успя все пак да се отърси от усещането и да изрече:

— Каролайн няма да направи нищо. Тя подписа тържествена клетва. Знае, че ако я наруши... особено когато... когато знаеш също кой я подписа...

Мередит явно бе разказала на Стефан за гарвана, защото той въздъхна, поклати глава и отстрани нежно Елена, която се опиташе да погледне в лицето му. Тя явно бе усетила общото тъжно настроение, но очевидно не можеше да разбере каква е причината.

— Брат ми е последният, който бих искал да се навърта около Каролайн. — Стефан отметна раздражено тъмния кичур, паднал на челото му, сякаш си спомни колко много двамата си приличат. — Освен това не вярвам, че заплахата на Мередит, че ще го разгласи в клуба на Каролайн, ако тя наруши клетвата, ще има особен ефект. Вече е затънала твърде надълбоко в мрака.

Бони потрепери вътрешно. Никак не ѝ харесаха мислите, които извикаха у нея думите „в мрака“.

— Но... — поде Мат и Бони осъзна, че и той се чувства по същия начин като нея, зашеметен и изплашен, сякаш всички се впуснаха в някакво евтино карнавално забавление.

— Чуйте — заговори Стефан, — има и друга причина, поради която не можем да останем тук.

— Каква друга причина? — попита Мат бавно. Бони бе твърде разстроена, за да говори. Една мисъл отдавна я измъчваше, скрита някъде дълбоко в подсъзнанието ѝ, но всеки път щом се опиташе да изскочи на повърхността, момичето я пропъждаше.

— Мисля, че Бони вече е разбрала. — Стефан я погледна. Тя отвърна на погледа му с очи, замъглени от напирещите сълзи.

— Фелс Чърч — обясни Стефан тихо и тъжно — е построен на място, където се пресичат лей линии. Това са линиите на първичната земна сила, спомняте ли си? Не зная дали е било нарочно. Някои от вас знае ли дали семейство Смолуд са имали нещо общо с избора на мястото?

Никой не знаеше. В стария дневник на Хонория Фел нямаше нищо по въпроса дали семейството на върколака е участвало в избора на местоположението при основаването на града.

— Е, ако е било случайност, е била доста зловеща. Градът, или по-точно казано гробището на града, е било построено точно върху мястото, където се пресичат много лей линии. Тъкмо това го превръща в нещо като фар за свръхестествените същества, лоши и не чак толкова лоши. — Доби смутен вид и Бони разбра, че говореше за себе си. — Аз бях привлечен тук. Както и другите вампири, които познавате. И с всяко свръхестествено създание, което притежава Силата и идва тук, този фар става все по-могъщ. По-ярък. По-привлекателен за други притежатели на Силата. Това е един порочен кръг.

— И рано или късно някое от тях ще види Елена — продължи вместо него Мередит. — Бони, не забравяй, че това са създания като Стефан, но без неговите морални принципи. Когато те я видят...

При мисълта Бони едва не избухна в сълзи. Сякаш виждаше пред очите си безброй бели пера, които бавно се сипят върху земята.

— Но... тя не беше такава, когато се събуди за пръв път — настоя Мат. — Тя говореше. Мислеше рационално. Не летеше.

— Дали говори или не, дали лети или не, тя притежава Силата — отвърна Стефан. — Достатъчна да подлуди останалите вампири. Да ги накара да обезумеят и да поискат да я наранят. А тя никога не би убила някого. Поне аз не мога да си представя, че би го сторила.

Единствената ми надежда е — продължи той и лицето му потъмня, — че ще мога да я отведа някъде, където ще бъде... защитена.

— Но ти не можеш да я отведеш — не се предаваше Бони. Осъзнаваше, че почти хленчи, ала не можеше да се контролира. — Не ти ли съобщи Мередит какво съм казала? Тя ще се пробуди. И двете с Мередит трябва да бъдем с нея, докато това става.

Защото по-късно няма да сме заедно с нея. Внезапно това придоби смисъл. И макар че не беше толкова зловещо, както възможността да-не-бъдат-никъде, пак беше достатъчно лошо.

— Не мисля да я отвеждам преди поне да се научи да ходи както трябва — рече Стефан и изненада Бони като я прегърна през раменете. Беше като прегръдката на Мередит — приятелска, но силна, макар и кратка. — И не можете да си представите колко се радвам, че тя ще се събуди. И че вие ще сте с нея, за да я подкрепяте.

— Но... — Но нали тези вампири ще продължат да идват във Фелс Чърч, помисли си Бони. И вие няма да сте с нас, за да ни защитите?

Огледа се и видя, че Мередит си мисли същото.

— Бих казала — заговори Мередит с възможно най-внимателно премерения си тон, — че Стефан и Елена вече направиха достатъчно за града.

Е, никой не можеше да го оспори. Както и никой явно не би могъл да разубеди Стефан. Той вече бе взел решение.

След това говориха докато се стъмни, обсъждайки различни възможности и сценарии, както и предсказанието на Бони. Не решиха нищо конкретно, но поне нахвърлиха няколко възможни плана. Бони настоя, че трябва да имат някаква връзка със Стефан и тъкмо се канеше да поиска малко от кръвта и косата му, за да може да го призовава, когато той внимателно ѝ напомни, че вече има мобилен телефон.

Накрая стана време да си тръгват. Хората бяха изгладнели, а Бони предполагаше, че и Стефан също. Изглеждаше необичайно блед, седнал с Елена в скута му.

Докато се сбогуваха на горната площадка, Бони не спираше да си повтаря, че Стефан обеща, че Елена винаги ще подкрепя нея и Мередит. И че никога няма да я отведе без да им каже.

Дори не беше истинско сбогуване.

Тогава защо имаше чувството, че е точно такава?

9

Когато Мат, Мередит и Бони потеглиха, Стефан остана с Елена, вече благоприлично облечена от Бони в своята „Нощна рокля“. Тъмнината отвън бе като балсам за възпалените му очи — не от дневната светлина, а от съобщаването на тъжните новини на най-добрите ѝ приятели. Ала по-лошо от смъдящите очи беше силното усещане за глад на вампир, който дълго не се е хранил. Но скоро щеше да разреши проблема, каза си той. След като Елена заспи, ще се промъкне в гората и ще намери някой белоопашат елен. Никой не можеше да преследва плячката като вампира; никой не можеше да се сравнява със Стефан в лова. И дори и да бяха нужни няколко елена, за да утолят изгарящия го отвътре глад, никой от тях нямаше да пострада смъртоносно.

Но Елена имаше други планове. Не ѝ се спеше и непрекъснато искаше да е с него. Веднага щом шумовете от колата на посетителите им заглъхнаха, тя стори това, което винаги правеше. Понесе се из стаята към него и вдигна лице със затворени очи и леко отворени устни. После зачака.

Стефан отиде до един от прозорците с вдигната щора, спусна я като защита срещу нежеланите любопитни очи на гарваните и се върна. Елена не бе променила позата си и го чакаше с леко поруменели страни и затворени очи. Понякога Стефан си мислеше, че би чакала така вечно, ако искаше целувка.

— Аз наистина се възползвам от теб, любов моя — промълви той и въздъхна. Наведе се и я целуна леко и целомъдрено.

Елена издаде звук на разочарование, който прозвуча точно като мъркането на котенце с нотка на любопитство. Потърка с нос брадичката му.

— Любима. — Стефан погали косата ѝ. — Бони е успяла да разреши всички сплъстени кичури, без да те оскубе? — попита и в същото време се наведе, неспособен да устои на топлината ѝ. Горната част на челюстта му изтръпна от смътна болка, която се усилваше.

Елена отново потърка нос в брадичката му, този път настоятелно. Той я целуна като леко удължи целувката. Разумът му твърдеше, че тя всъщност е голямо момиче. Беше по-възрастна и с повече опит, отколкото беше преди девет месеца, когато двамата се отдадоха на първата си страстна целувка. Ала при все това се измъчваше от вина и не спираше да се тревожи дали тя действително осъзнава какво върши.

Този път мъркането ѝ бе на раздранено котенце. Вече бе изгубила търпение. Изведнъж се отпусна с цялата си тежест върху него, принуждавайки го да поеме в прегръдките си топлата и чувствена женственост, която му се предлагаше, като в същото време нейното *Моля те!* отекна ясно като звъntenето на кристална чаша.

Това бе една от първите думи, които се бе научила да му предава с мислите си, след като се бе събудила безмълвна и безтегловна. И ангел или не, тя знаеше точно какво му причинява с това.

Моля те!

— О, любима — простена той. — Малка прекрасна любима...

Моля те!

Стефан я целуна.

Настъпи продължителна тишина, в която бесните удари на сърцето му отекваха като камбанен звън. Елена, неговата Елена, която веднъж бе пожертвала живота си заради него, беше топла и блажено отпусната в обятията му. Тя бе единствено негова и двамата винаги си бяха принадлежали. Искаше този миг да спре и никога да не се променя. Дори бързо засилващата се болка в горната част на челюстта му бе сладка и желана. Болката се превърна в удоволствие, когато усети топлите устни на Елена под своите, устни, които потръпваха в леки целувки, дразнеха и предизвикваха.

Понякога си мислеше, че тя е по-будна, когато беше полузаспала, както в момента. Винаги тя беше подбудителят, но той я следваше безпомощно, винаги когато тя пожелаеше. Единственият път, когато ѝ отказа, беше когато прекъсна по средата една целувка. Тогава тя спря да му говори с мислите си. Отлетя в ъгъла, където се сгуши сред праха и паяжините... и заплака. Каквото и да правеше, не можа да я успокои, макар че коленичи върху твърдия дървен под и я моли и приласкава, почти се разплака с нея, но напразно... докато не я взе в прегръдките си.

Обеща си, че никога повече няма да прави подобна грешка. Но при все това вината го глождеше, макар че ставаше все по-далечна, по-смуцаваща, когато Елена внезапно впи още по-страстно устните си в неговите. Светът се завъртя в бясна вихрушка и той заотстъпва заднешком, докато не се намериха седнали върху леглото. Главата му се замая. Единствената ясна мисъл беше, че Елена е отново с него, седнала в скута му, толкова развълнувана, толкова жива, докато накрая в него не избухна нещо като копринено мека експлозия и повече нямаше нужда да бъде подтикван.

Знаеше, че тя се наслаждава на мъчително-сладката болка в горната част на челюстта му не по-малко от него.

Вече нямаше време за разум или мисъл. Елена се топеше в прегръдките му, косата ѝ галеше пръстите му с копринената си мекота. В съзнанието си двамата вече се бяха слели. Болката в кучешките му зъби най-сетне бе постигнала неизбежния резултат — те се удължиха и изостриха; докосването им до долната устна на Елена предизвика ярък пламък от болезнена наслада, която едва не го накара да простене.

И тогава Елена направи нещо, което не бе правила никога досега. Нежно и внимателно тя пое единия кучешки зъб на Стефан между устните си. След това леко, но целенасочено го задържа.

Целият свят се завъртя около Стефан.

Само заради огромната му любов към нея и единението на умовете им, той не впи зъбите си в устните ѝ и не ги прониза докрай. Древните нужди на вампира, които никога не можеха да бъдат укротени, крещяха да направи точно това.

Но той я обичаше и двамата бяха едно цяло — освен това не бе в състояние да помръдне дори на милиметър. Беше замръзнал от удоволствие. Зъбите му никога не се бяха удължавали толкова много, нито са били толкова остри. Без да направи каквото и да било, острият като бръснач ръб на единия се връза в долната устна на Елена. Кръвта потече бавно в гърлото му. Кръвта на Елена, която се бе променила, след като се завърна от света на духовете. Някога беше прекрасна, пълна с младежка виталност и есенцията на живота, туптящ във вените ѝ.

Сега... беше просто неопикуема. Никога досега не бе вкусвал кръвта на завърнал се дух. Тя бе наситена със Сила, която бе различна от човешката кръв, както бе различна човешката от животинската.

За един вампир кръвта, стичаща се в гърлото му бе удоволствие, толкова остро и всепоглъщащо, каквото нито един човек не би могъл да си представи или да изпита.

Сърцето на Стефан сякаш щеше да изхвъркне от гърдите му.

Елена подразни нежно зъба, който бе уловила между устните си.

Той усещаше задоволството ѝ, когато леката повърхностна болка се превърна в удоволствие, защото тя беше свързана с него и защото беше едно от най-редките човешки същества: такава, което изпитваше истинско удоволствие да храни с кръвта си вампир, обичаше да усеща задоволство, което му доставя, нуждата му от нея. Тя бе неповторима.

По гърба му преминаха сладостни тръпки. Кръвта на Елена продължаваше да кара света да се върти.

Тя пусна зъба му и облиза долната си устна. Сетне отметна глава назад и откри врата си.

Откритата шия бе твърде голямо предизвикателство, на което дори той не можеше да устои. Познаваше линиите на вените на Елена също толкова добре колкото и лицето ѝ. И все пак...

Добре. Всичко е наред... подканваше го телепатично Елена.

Той впи двата си кучешки зъба в една малка вена. Те вече бяха толкова остри, че Елена, която вече бе свикнала с подобни змиевидни ухапвания, почти не усети болка. Аз за него това най-после бе пълноценно хранене, когато неописуемата сладост на новата кръв на Елена изпълни устата му, а блаженството да дарява извиси Елена до тръпнещ екстаз.

Винаги съществуваше опасност да вземе твърде много или да не ѝ даде достатъчно от собствената си кръв, за да я предпази да не умре. Не че той се нуждаеше от много кръв, но с вампирите винаги съществуваше тази опасност при обменянето на кръв. Ала накрая мрачните мисли отстъпиха пред радостта и задоволството, обзело и двамата.

* * *

Мат затърси ключовете си, когато той, Бони и Мередит се настаниха на широката предна седалка на очуканата му кола. Беше го срам да паркира до поршето на Стефан. Тапицерията на задната

седалка беше цялата на парцали и се залепваше към задните части на всеки, имал неблагоразумието да седне там, а Бони лесно се побираше на подвижната седалка между шофьора и Мередит, снабдена също с предпазен колан. Мат не я изпускаше от поглед, защото когато бе развълнувана, тя забравяше да си слага колана. Обратният път през Олд Уд беше тесен, с твърде много завои и не биваше да се рискува, дори и да бяха единствените пътници.

Повече никаква смърт, помисли си Мат, докато потегляше от пансиона. Както и без чудодейни спасявания. Беше се нагледал на достатъчно свръхестествено, за да му стигне за остатъка от живота му. Също като Бони; искаше нещата да се върнат отново в нормалното си русло и да продължи да живее по добрия стар обикновен начин.

Без Елена, нашепна му подигравателен глас в главата му. И ще се откажеш без битка?

Хей, не бих могъл да победя Стефан в никаква битка, дори и двамата да сме с вързани ръце и торби върху главите. Забрави. С това е свършено, а и тя ме целуна. Сега вече ми е приятел.

Ала продължаваше да усеща топлите устни на Елена върху своите след вчерашната целувка — едно леко докосване, за което тя не знаеше, че не е съвсем социално приемливо между двама души, които са само приятели. Усещаше тази топлина и полюшващото се, танцуващо във въздуха стройно и гъвкаво тяло.

По дяволите, тя се бе завърнала свършена — поне физически, помисли си младежът.

Жалостивият глас на Бони прекъсна приятните мисли.

— И то тъкмо, когато вече си мислех, че всичко ще е наред — хленчеше тя, почти през сълзи. — Тъкмо, когато си мислех, че в крайна сметка всичко ще се нареди. Че ще бъде както преди.

— Трудно е, зная — отвърна нежно Мередит. — Ще трябва да свикнем с мисълта, че ще я изгубим. Но не можем да бъдем егоисти.

— Аз мога — заяви безцеремонно приятелката ѝ.

Аз също, прошепна вътрешният глас на Мат. Поне в мислите си, които никой не може да прочете и да разбере за егоизма ми. Добрият стар Мат, Мат нямаше да има нищо против — какъв свестен и добър младеж е Мат. Е, точно сега добрият стар златен Мат имаше против. *Но тя избра друг и какво бих могъл да сторя? Да я отвлека? Да я държа заключена? Да се опитам да я покоря насила?*

Мисълта му подежда като кофа с ледена вода и Мат тутакси се окопоти и насочи вниманието си към пътя. Някак си вече бе взел машинално няколко остри завоя по разбития тесен път, който пресичаше Олд Уд.

— Предполагаше се, че ще отидем заедно в колежа — не спираше да се жалва Бони. — А след като го завършим да се върнем във Фелс Чърч. У дома. Всичко беше планирано още от детската градина. И сега, когато Елена отново е човешко същество си помислих, че това означава, че всичко отново ще стане постарому. Но вече никога няма да бъде същото, нали? — завърши тя и преглътна. — Нали! — Последното всъщност не беше въпрос.

Мат и Мередит се спогледаха, изненадани от силата на болката ѝ и остротата на съжалението ѝ, безпомощни да я утешат. Бони се бе обгърнала с ръце и се дръпна рязко, когато Мередит понечи да я докосне.

Просто Бони... малко преиграва, каза си Мат, но вродената му честност се надигна.

— Предполагам — заговори бавно, — че всички си мислехме точно това, когато тя се върна. — *Когато танцувахме из гората като обезумели*, додаде наум. — Предполагам смятахме, че те някак си ще се установят да живеят тихо и кротко близо до Фелс Чърч и нещата ще си бъдат както преди. Преди Стефан...

Мередит поклати глава, втренчена в далечината през предното стъкло.

— Не е Стефан.

Мат осъзна какво искаше да каже тя. Стефан бе дошъл във Фелс Чърч, за да се присъедини към човешкото общество, а не да отведе човешко момиче към неизвестността.

— Права си — кимна Мат. — И аз тъкмо си мислех същото. Тя и Стефан навярно щяха да измислят някакъв начин да живеят тук, без да привличат внимание. Или поне да останат близо до нас. Деймън е. Той дойде, за да отведе Елена против волята ѝ и това промени всичко.

— А сега Стефан и Елена ще заминат. А когато заминат, никога няма да се върнат — проплака Бони. — Защо? Защо Деймън започна всичко това?

— Веднъж Стефан ми каза, че той обича да променя нещата просто от скука. Този път навярно е заради омразата му към Стефан —

обади се Мередит. — Искам поне веднъж той просто да ни остави на мира.

— И какво значение има? — Сега вече Бони плачеше с глас. — Е, вината е на Деймън. Не ми пука чия е. Това, което не разбирам, е защо нещата трябва да се променят?

— „Никога не можеш да прекосиш два пъти една и съща река“^[1]. Или дори веднъж, ако си силен вампир — рече Мередит иронично. Никой не се засмя. — Може би задаваме неправилния въпрос — продължи много нежно. — Може би Елена е тази, която би могла да ти каже защо нещата трябва да се променят, ако си спомни какво ѝ се е случило... в Другото място.

— Нямах предвид, че те трябва да се променят...

— Но те са се променили — рече Мередит още по-нежно и тъжно. — Не виждаш ли? Няма нищо свръхестествено, просто такъв е животът. Всеки трябва да порасне...

— Зная! Мат е спечелил стипендия като футболист, а ти ще отидеш в колежа и после ще се омъжиш! И вероятно ще имаш един куп бебета! — По тона, с който го изрече Бони, сякаш ставаше дума за нещо неприлично — А аз за вечни времена ще си остана в подготвителния колеж. Вие и двамата ще пораснете и ще забравите за Елена, Стефан... и мен — завърши тя с отпаднал глас.

— Хей. — Мат винаги бе особено състрадателен към ранените и пренебрегнатите. Дори и в момента, когато Елена владееше мислите му — и той се питаше дали някога ще се отърси от усещането за онази целувка — бе привлечен към Бони, която изглеждаше толкова малка и крехка. — За какво говориш? След колежа ще се върна да живея тук. И навярно ще умра точно тук, във Фелс Чърч. И ще мисля за теб, искам да кажа, ако искаш.

Потупа Бони по ръката, а тя не се отдръпна от докосването му, както преди малко, когато Мередит се опита да я утеши. Наведе се към него и опря глава на рамото му. Когато тя потръпна, той я прегърна леко, без дори да се замисли.

— Не ми е студено — промърмори Бони, но не се опита да се освободи от ръката му. — Вечерта е топла. Просто... не ми харесва, когато говориш неща като: „Навярно ще умра точно...“ — внимавай!

— Мат, погледни навън!

— Леле! — Той натисна спирачките и завъртя с две ръце волана, докато Бони се наведе, а Мередит се хвана за дръжката на вратата. Заместничката на първата очукана кола на Мат бе също толкова раздрънкана таратайка, която нямаше въздушни възглавници. Тя представляваше сбор от частите на стари коли взети от моргата, сглобени в някакво „чудо“ на техниката.

— Дръжете се! — изкрещя младежът, докато колата поднасяше, а гумите свистяха. После всички бяха запратени настрани, когато задницата на колата хлътна в канавката край пътя, а предницата се удари с трясък в едно дърво.

Когато всичко спря да се движи, Мат пое дълбоко дъх и пръстите му отпуснаха волана. Извърна се към момичетата и застина. Намери пипнешком малката лампа и я включи. Това, което видя, смрази кръвта му.

Бони, както винаги в моменти на най-голяма беда, се бе обърнала към Мередит. Лежеше, заровила глава в скута на приятелката си, а ръцете ѝ бяха вкопчени в ризата ѝ. Самата Мередит се бе изпънала и навела колкото бе възможно по-назад, а протегнатите ѝ крака се притискаха в пода под таблото на колата; тялото ѝ бе извито назад в седалката, с отметната глава, а ръцете ѝ стискаха здраво Бони.

През отворения прозорец — като обрасло със зелени листа копие или ужасяваща ръка на някакъв зловец земен гигант — се бе проврял клон на дърво. Достигаше до извития врат на Мередит, а долните по-малки клони затискаха дребното тяло на Бони. Ако предпазният колан на Бони не ѝ бе позволил да се извърти, ако не се бе хвърлила надолу, ако Мередит не я бе задържала...

Самият Мат се взираше право в разцепения, но остър край на копието. Ако неговият колан не го бе предпазил да се наклони нагам...

Младежът чуваше собственото си тежко дишане. Миризмата на зеленина бе задушаваша в тясната кола. Дори подушваше мириса на дървесна смола, разнасяща се от по-малките клони, които се бяха прекършили и сълзяха.

Много бавно Мередит се протегна, за да счупи един от клоните, който бе насочен като стрела към гърлото ѝ. Но не можа. Мат протегна изтръпналите си пръсти, за да опита той. Но въпреки че дървото не бе много по-дебело от пръста му, беше кораво и дори не се изви.

Сякаш е било закалено с огън, помисли си замаяно момчето. Но това е абсурдно. Дървото е живо, усещам отчупените парченца.

— Ох!

— Мога ли вече да се изправя? — Гласът на Бони прозвуча приглушено в крака на Мередит. — Моля те. Преди да ме е сграбчило. Исква да го направи.

Мат я погледна слисано, сетне почеса бузата си о разцепения край на големия клон.

— Няма да те сграбчи. — Но стомахът му се сви, докато се опитваше да напипа закопчалката на предпазния колан. Защо Бони си бе помислила същото като него, че това нещо прилича на огромна, изкривена, космата ръка? Та тя дори не го бе видяла!

— Знаеш, че иска — прошепна Бони. Досегашно леко треперене бе обхванало цялото ѝ тяло. Тя се протегна назад, за да разкопчае колана си.

— Мат, трябва някак си да се измъкнем — обади се Мередит. Тя успяваше да поддържа извитата си назад поза, но Мат чуваше, че дишането ѝ става все по-тежко. — Трябва да се плъзнем към теб. Това нещо се опитва да се увие около гърлото ми.

— Това е невъзможно... — Но той също го виждаше. Току-що разцепения връх на едно по-малко клонче бе помръднало почти незабележимо и острия край се притискаше към гърлото на Мередит.

— Усещаш го по този начин, защото просто никой не може да остане така извит назад за дълго — рече Мат, знаейки, че дрънка глупости. — В жабката има фенерче...

— Жабката е напълно блокирана от клоните. Бони, можеш ли да се протегнеш и да разкопчеш колана ми?

— Ще опитам. — Бони се плъзна напред, без да вдига глава и затърси закопчалката на колана.

На Мат му се стори, че уханните, обрасли с гъсти бодли вечно зелени клони я поглъщат. Засмукват я в иглите си.

— Сдобили сме се с цяло шибано коледно дърво — изруга той. Извърна се и погледна през стъклото на прозореца до него. Направи с ръцете си фуния, за да вижда по-добре и облегна чело на изненадващо студеното стъкло.

Нещо го докосна по тила. Той подскочи и замръзна. Не беше нито топло, нито студено и приличаше на женски нокът.

— По дяволите, Мередит...

— Мат...

Мат се ядоса на себе си, задето бе подскочил. Но докосването беше толкова... драскащо.

— Мередит? — Той бавно отмести глава и погледна в отражението на тъмния прозорец. Мередит не го докосваше.

— Не... мърдай... наляво, Мат. Там има дълго и много остро парче. — Гласът ѝ, обикновено хладен и леко отчужден, често го караше да си представя онези снимки в календарите, на които се виждат сини езера, заобиколени от сняг. Но сега звучеше задавено и напрегнато.

— Мередит! — обади се Бони, преди Мат да заговори. Гласът ѝ сякаш идваше изпод пухена завивка.

— Всичко е наред. Трябва само да... дръж се — каза Мередит. — Не се тревожи. Няма да те пусна.

Мат усети остро убождане от разцепените краища. Нещо го докосна съвсем леко от едната страна на врата.

— Бони, престани! Дърпаш дървото! Дърпаш го върху Мередит и мен!

— Мат, млъкни!

Младежът се подчини. Сърцето му блъскаше бясно в гърдите. Последното, което усети, бе сякаш нещо се протягаше зад него. Но това е глупаво, помисли си, защото ако Бони наистина мърда дървото, аз мога поне да го задържа неподвижно.

Протегна се зад гърба си и се извъртя леко, за да може да вижда отражението си в прозореца. Ръката му се склучи около дебел израстък, покрит с кора и трески.

Не си спомням да съм видял подобен израстък, когато клонът бе насочен към гърлото ми...

— Стигнах го! — разнесе се приглушен глас и се чу изщракване, когато коланът се освободи. След това, вече по-треперещо гласът продължи: — Мередит? В гърба ми са се забили игли.

— Добре, Бони. Мередит. — Мередит говореше с видимо усилие, но с огромно търпение, по начина, по който всички разговаряха с Елена. — Мат, сега трябва да отвориш вратата си.

— Не са само игли — промълви Бони с глас, изпълнен с ужас. — Това са малки клони. Приличат на бодлива тел. Аз съм... пронизана

като...

— Мат! Трябва да отвориш вратата си...

— Не мога.

Тишина.

— Мат?

Мат се бе изпънал и натискаше с краката си. И двете му ръце бяха обхванали дървесния израстък с грапавата кора. Буташе с все сила.

— Мат! — Мередит почти крещеше. — Това нещо прерязва гърлото ми!

— Не мога да отворя вратата! От другата страна също има дърво!

— Как може там да има дърво? Та там е пътят!

— Как може да влезе дърво тук?

Отново последва тишина. Мат усещаше треските — отломки от счупения клон — да се впиват надълбоко в тила му. Ако не помръднеше скоро, после няма да може да го стори никога.

[1] Според легендата е казано от древногръцкия философ Плутарх за кораба, с който Тезей се върнал от Крит в Атина. — Б.пр. ↑

10

Елена се чувстваше неземно щастлива. Сега беше неин ред.

Стефан използва острия нож за отваряне на писма, за да се среже. Тя мразеше да гледа как го прави — да използва инструмент, за да пререже вампирската си кожа; затова стисна очи и погледна чак когато кръвта потече от малкия прорез на врата му.

— Не е нужно да поемаш много, а и не бива — прошепна Стефан. Тя знаеше, че го казва докато все още можеше. — Да не те държа прекалено силно, боли ли те?

Винаги се тревожеше толкова много. Този път тя го целуна.

Тя виждаше колко е изненадан самият той от това, че желае целувките ѝ много повече, отколкото кръвта ѝ. Елена се засмя, бутна го по гръб, надвеси се над него и се поколеба за миг. Знаеше, че той си мисли, че първо ще го подразни. Ала вместо това, тя впи устни в раната като пиявица и засмука силно, докато го накара да изрече „моля те“ наум. Но остана доволна, чак когато го каза на глас.

В полумрака на колата, на Мат и Мередит едновременно им хрумна една и съща идея. Може би тя се бе досетила първа, но и двамата заговориха в един глас.

— Аз съм идиотка, Мат! Как се дърпа седалката назад?

— Бони, ти трябва да пуснеш седалката ѝ назад! Има малка ръчка, можеш да я достигнеш и да я дръпнеш!

Гласът на Бони излезе с хълцане и заекване.

— Ръцете ми... те се впиват в ръцете ми... ръцете ми...

— Бони — заговори с хриплив глас Мередит, — зная, че можеш да го направиш. Мат... ръчката точно под... предната седалка ли е... или...

— Да, накрая... — Не му достигна въздух за повече. След като сграбчи клона на дървото, му се стори, че натискът намаля за миг, но сега отново се притисна силно към врата му.

Нямам избор, помисли си той. Пое колкото може по-дълбоко въздух и бутна клона назад. Чу вика на Мередит и се изви. Усети как острите трески на дървото разкъсаха гърлото му, ухото и кожата по черепа. Сега се бе освободил от натиска на тила, макар че се ужаси като видя каква голяма част от дървото се бе промушило в колата — много повече, отколкото в началото. Скутът му бе пълен с клони на вечно зеленото дърво, чиито игли се забиваха навсякъде.

Нищо чудно, че Мередит е почти обезумяла, помисли си замаяно и се извърна към нея. Тя беше почти затрупана под клоните, едната ѝ ръка се бореше отчаяно с нещо около гърлото ѝ, но го видя.

— Мат... отпусни своята седалка! Бързо! Бони, зная, че можеш.

Мат загреба още клони, промуши ръка под тях и сграбчи ръчката, която щеше да отпусне назад седалката му. Ръчката не помръдна. Тънки, но жилави филизи се бяха увили около нея. Той ги изви и безмилостно ги прекърши.

Облегалката падна назад. Мат се гмурна под огромния, най-дебел клон, макар че едва ли вече можеше да се определи като такъв, тъй като колата вече бе пълна с множество подобни клони. Тогава, тъкмо докато се протягаше, за да помогне на Мередит, облегалката ѝ рязко падна назад.

Тя падна заедно с нея, далеч от задушавашите зелени игли, и пое дълбоко дъх. За миг остана да лежи неподвижно. После се прехвърли на задната седалка, влачейки със себе си Бони, която приличаше на таралеж с впитите в тялото ѝ игли. Когато заговори, гласът ѝ бе дрезгав и бавен.

— Мат. Бог... да те... благослови... че успя... — Ритна предната седалка и тя отново се изправи, а Мат стори същото с неговата.

— Бони — изрече той вцепенено.

Бони не помръдваше. Безброй тънки клони все още я обгръщаха плътно, впивайки се в ризата, в косите ѝ.

Мат и Мередит започнаха да ги дърпат. Когато ги магнаха, отдолу оставаха червени подутини и малки дупчици.

— Сякаш са се опитвали да прораснат в нея — промърмори Мат, докато изскубваше едно тънко клонче. Под него имаше множество червени точки като убождания с игла.

— Бони? — заговори ѝ Мередит, докато вадеше клончетата, оплели се в косата на приятелката ѝ. — Бони? Съвземи се! Погледни

ме!

— Ти ми спаси живота.

— Бях толкова изплашена...

Бони се разплака тихо, обронила глава на рамото на Мередит.

Мат погледна към Мередит тъкмо в мига, в който лампата на колата примигна и угасна. Последното, което видя, бяха тъмните ѝ очи, от чието изражение съвсем му призля. Погледна към трите прозореца, които сега виждаше от задната седалка.

Трудно можеше да се види каквото и да било, заради това, което бе полепнало по стъклата. Игли. Клони. Плътни закриващи всеки сантиметър от прозорците.

При все това, двамата с Мередит, без да е нужно да изричат каквото и да било, се протегнаха едновременно към дръжките на задните си врати. Те изщракаха и се открянаха на няколко сантиметра; сетне се захлопнаха обратно с решителен трясък.

Мередит и Мат се спогледаха. Момичето сведе поглед и продължи да маха клоните от Бони.

— Боли ли те?

— Не. Малко...

— Трепериш.

— Студено е.

Наистина беше студено. През единствения отворен прозорец, макар и сега напълно задръстен с вечно зелени клони, Мат чуваше шума на вятъра отвън, който свистеше през гъстата зеленина. Изненадващо високо и абсурдно силно се чуваше и скърцането на дърво. Сякаш се огъваше под силния напън на буря.

— Какво, по дяволите, беше онова? — избухна той, като изрита ядно предната седалка. — Онова нещо, заради което извих рязко настрани по шосето?

Мередит вдигна бавно тъмнокосата си глава.

— Не зная, тъкмо се канех да затворя прозореца. Зърнах само някакво движение.

— Изскочи изневиделица точно в средата на пътя.

— Дали беше вълк?

— Нямаше нищо и изведнъж се появи.

— Вълците не са с такъв цвят. То беше червено — обади се равнодушно Бони, като вдигна глава от рамото на Мередит.

— Червено? — Мередит поклати глава. — Беше твърде голямо за лисица.

— И аз мисля, че беше червено — рече Мат.

— Вълците не са червени... ами върколаците? Дали Тайлър Смолуд има в рода си червенокоси?

— Не беше вълк — настоя Бони. — Беше... обърнато.

— Обърнато?

— Главата му беше от грешната страна. Или може би е имало по една глава в двата си края.

— Бони, вече започваш да ме плашиш — заяви Мередит.

Мат не би го признал, но тя започваше да плаши и него. Защото доколкото бе успял да зърне животното, то му се стори деформирано по същия начин, по който го описваше Бони.

— Може би просто сме гледали от грешен ъгъл — предположи той.

— А може би просто сме видели някакво животно, изплашено от... — обади се Мередит.

— От какво?

Мередит погледна към тавана на колата. Мат проследи погледа ѝ. Много бавно, сякаш с въздишка, металът хлътна надолу. После още малко. Сякаш нещо много тежко бе седнало на покрива на колата.

Мат изруга.

— Защо докато бях на предната седалка просто не натиснах педала на газта докрай...? — Взря се напрегнато през гъстите клони, опитвайки се да различи педала на газта и стартера. — Дали ключовете са още там?

— Мат, ние заседнахме в крайпътен ров. Освен това, ако имаше смисъл, щях да ти кажа да дадеш газ докрай.

— Онзи клон щеше да ти отсече главата!

— Да — отвърна просто Мередит.

— Щеше да те убие!

— Ако имаше възможност да се измъкнем, щях да ти го предложа. Но ти виждаше само отстрани, докато аз можех да гледам напред. Дърветата вече бяха там. Във всички посоки.

— Това... не е... възможно! — Мат удари с юмрук по предната седалка, за да подсили думите си.

— А това възможно ли е?

Таванът отново изскърца.

— Вие двамата, престанете да се карате! — извика Бони, но гласът ѝ се удави в хлипания.

В този миг прозвуча експлозия, като оръдеен изстрел и колата внезапно леко се наклони.

— Какво беше това? — изписка Бони.

Тишина.

— ... гумата се спуска — каза накрая Мат. Сам не си повярва. Погледна към Мередит.

Както и Бони.

— Мередит... клоните изпълват цялата предна седалка. Едва виждам лунната светлина. Става тъмно.

— Зная.

— Какво ще правим?

Мат видя огромното напрежение и объркване, изписани по лицето на Мередит. Помисли си, че каквото и да каже, ще го изрече през стиснати зъби. Но, когато прозвуча, гласът на Мередит бе съвсем тих.

— Не зная.

Докато Стефан още потръпваше, Елена се сгуши като котка в леглото. Усмихна му се. Усмивката ѝ излъчваше удоволствие и любов. Той изпита желание да я сграбчи за ръката, да я просне върху леглото и отново да започне всичко отначало.

Ето до каква степен го подлудяваше. Но той осъзнаваше — твърде добре от собствен опит — опасността, с която си играеха. Още малко от това и Елена щеше да се превърне в първия дух вампир, както вече беше първият вампир-дух, който познаваше.

Но само я погледни! Той се надвеси над нея и впи поглед в лицето ѝ. Сърцето му заби лудешки само докато я гледаше. Косата ѝ, истинско злато, се стелеше като коприна в леглото, образувайки малко лъскаво езеро. Тялото ѝ, на светлината на единствената лампа в стаята, приличаше на очертано със златна ивица. Наистина изглеждаше сякаш плува, движи се и спи в златна мъгла. Беше плашещо. За един вампир бе все едно да доведе греещото слънце в леглото си.

Стефан се улови, че потиска прозявката си. Тя му въздействаше и по този начин, като Далила, отнемаща силата на Самсон. Въпреки енергията, с която бе заредена кръвта ѝ, блаженството на съня бавно го оборваше. Щеше да прекара топлата нощ в прегръдките ѝ.

В колата на Мат ставаше все по-тъмно, тъй като дърветата продължаваха да засенчват лунната светлина. За известно време те се опитаха да викат за помощ. Но нямаше полза, а и Мередит изтъкна, че е по-добре да пестят въздуха в колата. Затова тримата притихнаха.

Накрая Мередит успя да извади от джоба на джинсите си връзка с ключове, на която бе закачено малко фенерче със синя лампичка. Тя я натисна и всички се наведоха напред. Толкова тънък лъч, а означава толкова много, помисли си Мат.

Натискът върху предната седалка се бе усилил.

— Бони? — попита Мередит. — Никой няма да ни чуе, че викаме. Дори и да са чули звука от спуканата гума, ще решат, че е било изстрел.

Бони поклати глава, сякаш не искаше да слуша. Продължаваше да вади иглите от кожата си.

Мередит е права, каза си Мат. Наоколо са километри пустош.

— Тук има нещо много лошо — проговори Бони. Изрече го тихо, но всяка дума прозвуча като хвърляне на камъни в езеро.

Лицето на Мат внезапно доби сивкав оттенък.

— Колко... лошо?

— Много лошо, това е... Никога досега не съм усещала нещо подобно. Нито когато Елена бе убита, нито от Клаус или от каквото и да е друго същество. Много е лошо и много силно. Не предполагам, че нещо би могло да е толкова силно. То ме натиска и аз се страхувам...

— Бони — прекъсна я Мередит, — ѝ двете знаем, че има само един начин да се спасим...

— Няма начин да се спасим от това!

— ... зная, че се боиш...

— И кого да призова тук? Бих могла да го направя, ако има към кого да се обърна. Мога да се втренча в светлината на фенерчето ти и да си представя, че е пламък и...

— Да изпадне в транс? — Мат изгледа остро Мередит. — Тя не бива да го прави повече.

— Клаус е мъртъв.

— Но...

— Няма кой да ме чуе! — изписка Бони, а после избухна в ридания. — Елена и Стефан са твърде далеч и вероятно в момента спят! А няма никой друг!

Тримата сега се бяха притиснали плътно един до друг, тъй като клоните натискаха предната седалка към тях. Мат и Мередит бяха достатъчно близо и се спогледаха над главата на Бони.

— Тъ... — поде той сепнато. — Тъ... сигурни ли сме?

— Не — отвърна Мередит мрачно, ала в тона ѝ прозвуча надежда. — Спомняте ли си тази сутрин? Не сме съвсем сигурни. Всъщност той навярно все още е някъде наоколо.

Сега на Мат съвсем му призля, а на зловещата синя светлина на фенерчето Бони и Мередит също изглеждаха като болни.

— И точно преди това да се случи, ние говорехме как голяма част от...

— ... основната част от всичко, което се случи, за да се промени Елена...

— ... беше по негова вина.

— В гората.

— С отворен прозорец.

Бони продължи да хлипа.

Но Мат и Мередит постигнаха мълчаливо съгласие с погледи.

— Бони — рече много нежно Мередит, — това, което каза, че би направила... е, ще трябва да го направиш. Опитай се да достигнеш до Стефан или да събудиш Елена или... или се извини на... Деймън. Боя се, че последното е най-добре. Той изглежда никога не е искал да ни види мъртви, а и сигурно знае, че няма да се сближи с Елена, ако убие приятелите ѝ.

Мат изръмжа скептично.

— Той може и да не иска всички да сме мъртви, но може да изчака, докато някой от нас умре, за да спаси останалите. Никога не съм му вяр...

— Но никога не си му желал злото — прекъсна го Мередит с повисок глас.

Мат примигна срещу нея и млъкна. Чувстваше се като пълен идиот.

— И така, ето го фенерчето — продължи Мередит. Както винаги в моменти на криза, гласът ѝ беше овладян, спокоен, хипнотичен. Жалката синя светлина също беше ценна. Това бе всичко, с което разполагаха, за да не останат в пълен мрак.

Но когато настъпи пълен мрак, помисли си Мат, това ще означава, че светлината и въздухът в колата ще са свършили. Ще бъдат напълно отрязани от външния свят, затиснати под клоните. А дотогава навярно натискът ще е прекършил костите им.

— Бони? — Гласът на Мередит беше глас на по-голяма сестра, която се обръща към по-малката. Много нежен. Много овладян. — Можеш ли да си представиш, че това е пламък на свещ... пламък на свещ... и да се опиташ да изпаднеш в транс?

— Вече съм в транс. — Гласът на Бони бе някак си далечен... почти като ехо.

— Тогава помоли за помощ — подкани я Мередит тихо.

Бони шепнеше, отново и отново, явно нехаеща за света около нея.

— Моля те, помогни ни. Деймън, ако можеш да ме чуеш, моля те, приеми извиненията ни. Ти много ни изплаши и съм сигурна, че сме си го заслужили, но, моля те, помогни ни. Боли, Деймън. Боли толкова много, че бих могла да се разкреця. Ала вместо това влагам цялата си енергия в този зов. Моля те, моля те, моля те, помогни ни...

Продължи да го повтаря пет, десет, петнайсет минути, а клоните се разрастваха, задушавайки ги със сладкия си аромат на смола. Бони продължи така много по-дълго, отколкото Мат вярваше, че ще може да издържи.

Тогава светлината угасна. И повече не се чуваше никакъв звук, освен шумоленето на борове.

Нямаше как да не се възхити на техниката.

Деймън отново се бе излегнал върху един клон, този път много по-високо, отколкото когато влезе през прозореца на третия етаж на стаята на Каролайн. Все още не знаеше имената на дърветата, но това нямаше значение. Този клон приличаше на ложа, откъдето можеше да

наблюдава разиграващата се драма ниско долу. Започваше малко да се отегчава, след като на земята не се случваше нищо интересно. По-рано същата вечер бе оставил Дамарис, когато започна да му досажда с приказките си за брак и разни други неща, които искаше да избегне. Като например настоящия ѝ съпруг. Скучно. Тръгна си, без дори да провери дали наистина я бе превърнал във вампир — беше склонен да смята така — каква изненада го очакваше съпруга, когато се прибере у дома! Тъглчетата на устните му се извиха в едва забележима усмивка.

Под него пиесата почти достигаше кулминацията си.

Наистина нямаше как да не се възхити на техниката. Групов лов. Нямаше представа що за зли малки гадини манипулираха дърветата, но като вълците или лъвовете, изглежда бяха усъвършенствали лова, превръщайки го в изкуство. Работеха заедно, за да заловят плячката, която иначе бе твърде бърза и добре защитена, за да се справят поотделно. В този случай това бе една кола.

Истинско изкуство на сдружението. Горките вампири, такива самотници са, помисли си той. Ако можехме да се съюзим, светът щеше да е наш.

Примигна сънливо, а после се усмихна с ослепяващата си усмивка. Разбира се, ако можехме да го направим — да речем да завземем града и да си поделим обитателите му — всички щяха да са доволни. Със зъби и нокти Силата ще бъде закалена като острие на меч, докато не остане нищо, освен късове тръпнеща плът и вени, пълни с пулсираща кръв.

Приятна фантазия, помисли си той и притвори клепачи, за да ѝ се наслади докрай. Артистично. Езера от рубинена кръв, магическа течност достатъчна да потече да кажем по мраморните стъпала на... Олимпийския стадион „Панатинайкос“ в Атина. Целият град ще притихне, очистен от шумните, хаотични и лицемерни човешки същества, като ще останат само най-необходимите части от тях: няколко артерии, които да изпомпват сладката червена течност в достатъчни количества. Вампирската версия на земя с мляко и мед.

Той отвори раздражено очи. Нещата там долу станаха шумни. Човешките същества викаха. Защо? Какъв беше смисълът? Заекът

винаги вреци в челюстите на лисицата, но дали някога друг заек му се е притичвал на помощ, за да го спаси?

Ето, това е нова поговорка, поредното доказателство, че хората са глупави като зайците, каза си Деймън, но хубавото му настроение бе съсипано. Но имаше и нещо друго, не само шумът долу го дразнеше. Мляко и мед, това би било... грешка, дори груба грешка, ако се замисли сериозно. Кожата на Елена беше като мляко през онази нощ преди седмица, топла и бяла, а не хладна, дори на лунна светлина. А блестящата ѝ златиста коса приличаше на разтопен мед. Елена никак нямаше да е щастлива да види резултата от този групов лов. Щеше да изплаче безброй сълзи, чисти като кристални капки роса, с мирис на сол.

Деймън внезапно застина. Изпрати силен сноп от търсеца Сила около себе си, подобно на лъчи на радар.

Но нищо не се върна обратно, не усещаше нищо, освен безмозъчните дървета под краката си. Каквото и да бе организирано всичко това, беше невидимо.

Добре тогава. Да опитаме това, реши той. Като концентрира цялата кръв, която бе изпил през последните дни, той изпрати огромна вълна на Силата си, сякаш Везувий изригна в смъртоносна експлозия. За секунди тя го обви като гигантски мехур от свръх нагрят газ. Защото се върна обратно. Невероятно, но паразитът се опитваше да го направи отново, да проникне в съзнанието му. Това трябва да беше.

Да го приспи, предположи Деймън, докато разтриваше разсеяно тила си с нарастващ гняв. В същото време обединените ловци довършваха плячката си в колата. Шепнеха нещо в съзнанието му, за да го омаломощят, отнемайки тъмните му мисли и връщайки ги като ехо обратно с един нюанс по-тъмни, в цикъл, който би могъл да го накара да полети, да убива отново и отново единствено заради чистата наслада от самия акт на убийство.

Сега съзнанието на Деймън бе обзето от студена и тъмна ярост. Той се изправи, изпъна схванатите си ръце и рамене, и след това потърси внимателно, ала не с обикновена вълна, а с пълния изблик на Силата си, търсейки с всяка клетка на съществуването си, за да открие паразита. Трябваше да е някъде там, дърветата продължаваха работата си. Но не можа да открие нищо, дори и след като използва най-бързия и най-ефективния метод за сканиране, който познаваше: по теорията на

случайните отклонения. Би трябвало тутакси да открие нечие мъртво тяло. Ала не откри нищо.

Това го вбеси още повече, но яростта му бе примесена и с възбуда. Искаше да се бори, да убива, но не да извършва безсмислено убийство. И ето че сега се бе изправил пред достоен противник, а Деймън не можеше да го убие, защото не успяваше да го открие. Изпрати съобщение, изпълнено с дива сила във всички посоки.

Вече те предупредих веднъж. Сега те ПРЕДИЗВИКВАМ. Покажи се... ИЛИ СТОЙ ДАЛЕЧ ОТ МЕН!

Събра цялата си Сила, с цялата ѝ мощ, мислейки за всички смъртни, от които я бе придобил. Задържа я и я усили, влагайки цялата мощ на ума и уменията си, изковани във вековните битки. Задържа Силата, докато я почувства като атомна бомба в ръката си. И след това я освободи изведнъж, като разрушителна експлозия, разпростираща се в противоположна на неговата посока, далеч от него, със скоростта на светлината.

Сега определено щеше да усети предсмъртните страдания на нещо могъщо и всеобхватно... нещо, което бе оцеляло от предишния му обстрел, предназначен само за неземни същества.

Деймън разпростря сетивата си до най-широк обхват, искаше да чуе или усети нещо разтърсващо, възпламеняващо — нещо, което ослепява, чиято кръв изтича — намиращо се в клоните, във въздуха, където и да е. Все някъде някакво създание би трябвало да полети към земята или да драци в предсмъртен гърч с огромните си динозавърски нокти — същество, наполовина парализирано или напълно обречено, с изкормени вътрешности. Но единственото, което усети, бе шумолящият вятър и огромните черни облаци, надвиснали над него като отклик на собственото му настроение. Все още не усещаше тъмното създание, което явно се намираще достатъчно близо, щом се опитваше да нахлуе в мислите му.

Колко силно бе това нещо? И откъде идваше?

Само за миг, една мисъл проблесна в съзнанието му. Окръжност. Окръжност с точка в средата. Силата, която бе изпратил във всички посоки, в окръжност, а точката — единственото място, до което тази сила не бе достигнала. Вътре в него вече...

Щрак! Внезапно съзнанието му се изпразни. А след това той започна, бавно, леко озадачено, да се опитва да сглоби в едно

отделните парчета. Мислеше за порива на Силата, която бе изпратил, нали? И за това как очакваше да усети нещо да пада и умира.

По дяволите, не можа да усети животни по-големи от лисица в тази гора. Въпреки че цялата мощ на Силата му бе внимателно насочена, за да порази всякакви създания на мрака, обикновените животни бяха толкова изплашени, че бяха побягнали като обезумели. Взря се надолу. Хм. Нямаше нищо, освен дърветата около колата, а те не преследваха него. Освен това, каквото и да представляваха, те бяха само пионки на един невидим убиец. Не наистина съществуващ... не и между границите, които толкова майсторски и внимателно бе очертал.

Дали не бе сгрешил? Половината от яростта му бе насочена към самия него, че е бил толкова невнимателен, толкова самоуверен и самодоволен, добре нахранен, че бе забравил предпазливостта.

Добре нахранен... хей, може би съм бил пиан, помисли си Деймън и усмивката му блесна в мрака, без дори да го съзнава. Пиан, параноичен и неспокоен. Ядосан... много ядосан.

Деймън се отпусна сред клоните на дървото. Вятърът свиреше в смразяваща вихрушка, а небето бе покрито с гъсти черни облаци, които затулваха светлината на звездите. Точно такова време обичаше.

Все още бе неспокоен и раздразнен, ала не можеше да установи причината. Единственото, което смуцаваше покоя на притихналата гора, бе плачът вътре в колата — като птичка, попаднала в клетка, която издаваше един и същ протяжен звук. Сигурно беше онази дребната, червенокосата с деликатната шия. Тази, която хленчеше, че животът се е променил твърде много.

Деймън се размърда. Беше проследил мислено колата просто така, без особен интерес. Не беше негова вината, че ги бе хванал да говорят за него, ала това съществено бе намалило шансовете им да получат помощ от него.

Примигна бавно.

Странно, че бяха претърпели инцидент, докато се опитваха да не прегаят едно създание, което приличаше много на онова, което се бе изпречило на шосето пред ферарито му. Жалко, че не бе зърнал тяхното създание достатъчно добре, но дърветата бяха прекалено гъсти.

Червенокосата птичка отново заплака.

Е, искаш ли промяна сега или не, малка хубавице? Най-добре да решиш веднъж завинаги. Трябва да се помолиш мило.

И тогава, разбира се, аз ще реша каква промяна ще получиш.

Бони не можеше да си спомни някоя по-сложна молитва и като уморено дете, повтаряше онази, която знаеше: „Моля се на Господ, с цялата сила на душата си...“. Бе изразходвала цялата си енергия, за да призове помощ, а единственият отговор, който бе получила, бе някакъв немощен звук. Спеше ѝ се. Болката бе изчезнала, оставяйки я вцепенена. Единственото, което я притесняваше, беше студът. Но и за това си имаше решение. Можеше да се загърне с дебелото, пухкаво одеяло и да се стопли. Знаеше го, без да разбира как.

Единственото нещо, което я държеше далеч от одеялото, бе мисълта за майка ѝ. Майка ѝ щеше да се натъжи, ако тя спре да се бори. Това бе още едно нещо, което знаеше, без да разбира откъде. Ако само можеше да изпрати послание до майка си, да ѝ обясни, че се е борила с всички сили, но заради вцепеняващия студ просто не е могла да продължи. И че е знаела, че умира, но накрая дори не я е боляло, така че майка ѝ няма защо да плаче. И че следващия път ще се поучи от грешките си, обеща тя... следващия път...

Появата на Деймън трябваше да е драматична, придружена с избухване на светкавица в мига, в който ботушите му докоснат колата. Едновременно с това изпрати нова ударна вълна от Силата, този път насочена към дърветата — марионетките, контролирани от невидимия им господар. Беше толкова силна, че усети шокиран отговор от Стефан, идващ чак от пансиона. А дърветата... се стопиха обратно в мрака. Бяха откъснали покрива, сякаш колата беше гигантска рибена консерва. Деймън огледа замислено сцената, застанал на капака на двигателя. Добре дошло за него.

Насочи вниманието си към момичето Бони, тази с червените къдрици, която в момента трябваше да прегръща краката му и да мълви: „Благодаря!“

Но не го правеше. Лежеше неподвижна, сякаш още се намираще в смъртоносната прегръдка на дърветата. Ядосан, Деймън се протегна, за да сграбчи ръката ѝ, и застина стъписан. Усети ги, преди да я докосне, подуши ги, преди да изцапат пръстите му. Стотици малки кървящи дупчици. Сигурно иглите на вечнозеленото дърво ги бяха направили, бяха взели кръв от нея или... не... може би бяха вкарали някаква смолиста субстанция в тялото ѝ. Някакво упойващо вещество, за да остане неподвижна, докато предприемат следващата стъпка в консумиране на плячката — нещо доста неприятно, съдейки дотук по маниерите на непознатото създание. По-вероятно да е била инжекция от храносмилателни сокове.

Или може би нещо, което просто да я поддържа жива, както антифриза за колата, каза си Деймън, осъзнал с разтърсващ ужас колко е студена тя. Китката ѝ бе ледена. Погледна към останалите две човешки същества — тъмнокосото момиче със смущаващите умни очи и русокосото момче, което винаги се заяждаше и бе готово да се сбие. Не изглеждаха добре, но не бяха толкова зле колкото червенкосата. Но той щеше да я спаси. Заради прищявката си. Защото го бе призовала на помощ толкова жалостиво. Защото онези същества, онези малахи, се бяха опитали да го накарат да наблюдава смъртта ѝ, с очи отчасти фокусирани върху нея, докато мислите му бяха отвлечени от действителността с прекрасни фантазии. Малахи — с тази дума се наричаха създанията на мрака: сестри и братя на нощта. Но сега на Деймън му се струваше, че самата дума е зло, поредица от звуци, чието произнасяне наподобява съскане и се изричат с погнуса.

Нямаше намерение да им позволи да спечелят. Вдигна я, сякаш беше пух от глухарче и я преметна през рамо. После скочи от колата. Да лети без да смени формата си, беше предизвикателство. Деймън обичаше предизвикателствата.

Реши да я отнесе до най-близкия източник на топла вода, а това беше пансионът. Нямаше нужда да безпокои Стефан. Имаше поне половин дузина стаи в онази бедняшка къща, недостойна за такива фини аристократи като тях двамата. Освен ако не дебне и не си вре носа навсякъде, Стефан едва ли щеше да наднича в чуждите бани.

Оказа се, че Стефан не само душеше наоколо, но и беше много бърз. Едва не се сблъскаха. Деймън и товарът му тъкмо завиваха зад

ъгъла, когато се натъкнаха на Стефан, който вече пътуваше по тъмното шосе с Елена, а тя също като Деймън, летеше зад колата.

Първата размяна на думи не беше нито бляскава, нито остроумна.

— Какво, по дяволите, правиш? — възкликна Стефан.

— Какво, по дяволите, правиш ти! — отвърна Деймън или по-скоро бе започнал да казва, когато усети огромна промяна у Стефан и огромната Сила у Елена. Докато по-голяма част от ума му беше стъписан и замаян от изненада, една малка част от него незабавно започна да анализира ситуацията, да открие по какъв начин Стефан се бе превърнал от нищо в...

Какъв ужас! Е, може би все пак ще успее да запази невъзмутимото си изражение.

— Усетих битка — рече Стефан. — А ти откога си се превърнал в Питър Пан^[1]?

— Би трябвало да си доволен, че не си бил в разгара на битката. А аз мога да летя, защото имам Сила, момче.

Това бе направо безразсъдна смелост. Във всеки случай беше напълно правилно, когато двамата бяха родени, да се обръща към по-малкия си роднина с ragazzo или „момче“.

Но не и сега. Междувременно част от мозъка му просто не можеше да спре и продължаваше да анализира. Можеше да види, да усети, да направи всичко друго, но не и да докосне аурата на Стефан. Това беше нещо... невероятно. Ако Деймън не беше толкова близо, ако не го бе усетил лично, никога нямаше да повярва, че е възможно една личност да притежава толкова много Сила.

Но хладната и логична преценка на ситуацията го доведе до заключението, че неговата собствена Сила — дори и след като през последните дни бе пил толкова различна и многообразна женска кръв — в момента е нищо в сравнение с тази на Стефан. И същият хладен и логически ум му казваше, че Стефан е бил извлечен от леглото заради случилото се и не бе имал време — или не е бил достатъчно благоразумен — за да скрие аурата си.

— Хм, я се погледни — рече Деймън с целия сарказъм, който успя да призове и се оказа, че му е нужен доста. — Това да не е ореол? Да не би да са те канонизирали за светец, без да съм разбрал? Дали не трябва вече да се обръщам към теб със Свети Стефан?

Телепатичният отговор на Стефан не беше за по-чувствителни уши.

— Къде са Мередит и Мат? — додаде нетърпеливо.

— Или — продължи Деймън, сякаш Стефан въобще не бе заговарял — означава, че си заслужил поздравления, задето най-сетне си усвоил изкуството на измамата?

— И къде си понесъл Бони? — настоя Стефан, на свой ред пренебрегвайки коментара на брат си.

— Но изглежда все още не си усвоил добре многосричния английски, затова ще ти го кажа колкото може по-просто. Ти започна пръв.

— Аз започнах пръв — отвърна решително Стефан, като видя, че Деймън няма да отговори на нито един от въпросите му, докато не му каже истината. — Аз просто благодарих на Бог, че ти изглеждаше толкова луд или пиан, за да проявиш наблюдателност. Не исках да позволя ти и останалия свят да разберете как точно влияе кръвта на Елена. И ти си замина, без дори да се вгледаш по-внимателно в нея. И без да заподозреш, че бих могъл да те изтръскам като бълха още от самото начало.

— Никога не съм мислил, че си способен на това. — Деймън си представи малката им схватка до най-малките подробности. Беше истина: той никога не бе подозирал, че представлението на Стефан е било точно това — представление — и че той е могъл да победи Деймън по всяко време и да направи с него каквото си поиска.

— А ето я и твоята благодетелка. — Деймън кимна към Елена, която се носеше във въздуха, удържана от — да, така бе в действителност — от въже за простирание, закачено отзад за колата. — На малко по-ниско стъпало от ангелите, но с корона от слава и почест — отбеляза той, неспособен да откъсне поглед от Елена. Елена искреше от толкова ярка светлина, че да я гледаш бе все едно да гледаш към слънцето.

— Изглежда тя също е забравила да скрие своята аура; сияе като най-ярката от звездите.

— Тя не знае как да лъже, Деймън. — Гневът на Стефан бавно нарастваше. — А сега ми кажи какво става и какво правиш с Бони.

Първият импулс на брат му бе да отговори: „Нищо. Защо смяташ, че би трябвало да правя нещо?“, бе почти неустоим — почти.

Но Деймън сега се сблъскваше с различен Стефан, какъвто не бе виждал никога досега. Това не беше по-малкият му брат, когото познаваше и когото обичаше да унижава и тъпче, прошепна му гласът на разума и Деймън се вслуша в него.

— Другите две чоооовешки същества — рече Деймън, нарочно удължавайки думата — са в колата. А аз — изведнъж доби целомъдрен вид — водех Бони у вас.

Стефан бе застанал до колата, достатъчно близо, за да може да огледа добре ръката на Бони. Убожданията се покриха с кръв, когато ги докосна. Стефан огледа с ужас пръстите си. Отново опипа ръката на момичето. Много скоро Деймън щеше да започне да се лигави — държание, което той не можеше да понася и искаше да избегне.

Вместо това той се бе съсредоточил върху астрономическия феномен пред очите му.

Луната бе пълна, не много високо в небето, бяла и чиста като сняг. А Елена се носеше плавно във въздуха, облечена в старомодна нощница, затворена до шията, без нищо друго по себе си. Докато се взираше в нея, без да притежава Силата да определи аурата ѝ, можеше да я изучава като момиче, а не като ангел, заобиколен от нажежен до бяло ореол.

Деймън наклони глава, за да види по-добре силуета. Да, определено това бе най-подходящото облекло за нея и би трябвало да застане пред ярката светлина. Ако той...

Тряс.

Деймън полетя назад. Удари се в дървото. Погледна, за да се увери, че Бони не е пострадала — можеше да е фатално за нея. Изумен за миг, Деймън полетя — всъщност се понесе — надолу към земята.

Стефан беше отгоре му.

— Ти — неясно избъбри Деймън с уста, пълна с кръв, — си се държал като много лошо момче, момче.

— Тя ме принуди. Буквално. Мислех, че ще умре, ако не взема от кръвта ѝ — аурата ѝ беше толкова издута. А сега ми кажи какво не е наред с Бони...

— И за това ти пи от кръвта ѝ, въпреки героичната си и непоколебима съпротива...

Тряс.

„Това ново дърво мирише на смола. Никога всъщност не съм имал желание да опознавам вътрешността на дърветата — помисли си Деймън, като изплю кръвта, напълнила устата му. — Дори като гарван ги използвам само, когато са ми нужни.“

Стефан успя да грабне Бони във въздуха, докато Деймън летеше към дървото. Сега той беше бърз. Беше много, много бърз. Елена беше феномен.

— Значи вече имаш представа каква е кръвта на Елена. — Стефан чуваше най-съкровените мисли на Деймън. Обикновено Деймън беше винаги готов за борба, ала този път той почти чуваше сърцераздирателния плач на Елена за приятелите ѝ и изведнъж се почувства много уморен. Много стар — на няколко века — и много уморен.

Елена продължаваше да се рее във въздуха, понякога с разперени ръце като орел, друг път свита на кълбо като малко котенце. Кръвта ѝ беше като ракетно гориво в сравнение с безоловния бензин на обикновените момичета.

А Стефан искаше да се бие. Дори не се опитваше да го скрие. Бях прав, помисли си Деймън. За вампирите желанието да се карат е по-силно от всяко друго, дори от нуждата да се хранят, а в случая със Стефан от загрижеността за неговите... каква беше думата? О, да. Приятели.

Сега Деймън се опитваше да избегне ударите, да пресметне предимствата си, които никак не бяха много, защото Стефан го държеше здраво. Мисълта. Речта. Склонността да се бие нечестно, която Стефан просто не разбираше. Логиката. Вродената способност да открива слабите места в защитата на противника си...

Хммм...

— Мередит и... по дяволите! Как беше името на онова момче? Придружителят ѝ, мисля, че вече сигурно са мъртви — изрече невинно. — Може да стоим тук и да се дърлим, ако това искаш, имайки предвид, че никога не съм вдигал пръст срещу теб — или да се опитаме да ги спасим. Кое от двете предпочиташ? — наистина се питаше доколко Стефан може да се владее в момента.

Стефан рязко се смали, сякаш Деймън бе намалил размера на изображението през видеокамерата. До този момент той се носеше

няколко метра над земята, а сега се приземи и се огледа с изумление, очевидно чак сега осъзнал, че лети.

— Аз не съм ги наранил — заговори Деймън, използвайки моментната уязвимост на брат си. — Ако погледнеш Бони — продължи, благодари на злото, че знаеше името ѝ — ще видиш, че никой вампир не би могъл да ѝ причини това. Мисля — додаде простодушно, за засилване на шока, — че нападателите са били дърветата, контролирани от малахите.

— Дърветата? — Стефан хвърли бърз поглед към надупчената ръка на Бони. — Трябва да ги изведем на открито и да ги потопим в топла вода. Ти вземи Елена...

О, с най-голямо удоволствие. Всъщност бих дал всичко, всичко...

— ... и тази кола и заедно с Бони се върни обратно пансиона. Събуди госпожа Флауърс. Направи всичко, което е по силите ти за Бони. А аз ще продължа напред и ще намеря Мередит и Мат...

Това беше! Мат. Сега само ако имаше мнемонична памет...

— Те са малко по-нагоре по пътя, нали? Струва ми се, че оттам дойде първия прилив на Силата.

Прилив, така ли? Защо да не бъдем честни и не го наречем просто съвсем слаба вълничка?

И докато все още беше свежо в паметта му... М за малка, А за арогантна и Т за твар. Пасна си страхотно. Жалко, че имаха различни имена, а не се казваха Мат, защото важеше за всички тях.

— Попитах, става ли?

Деймън се завърна в настоящето.

— Не, не става. Другата кола е счупена. Не може да върви.

— Ще я закача за себе си и ще я летя с нея. — Стефан не се хвалеше, просто съобщаваше факт.

— Дори не е цяла.

— Ще свържа парчетата. Хайде, Деймън, съжалявам, че се държах така. Изобщо няхах представа какво става. Но Мат и Мередит навярно в момента умират и дори и с новопридобитата си Сила и с цялата мощ на Елена, може да не успеем да ги спасим. Повиших най-вътрешната температура на Бони с няколко градуса, но не смея да рискувам да остана и да се опитам да повишавам постепенно общата ѝ телесна температура. Моля те, Деймън. — Слагаше Бони на седалката до шофьора.

Е, това звучеше като стария Стефан, но идвайки от новия и много по-силен Стефан, съдържаше съвсем различен нюанс. Все пак добре, докато Стефан си мислеше, че е мишка, той беше мишка. Край на спора.

По-рано Деймън се чувстваше сякаш е изригнал вулканът Везувий. Сега внезапно му се стори, че сякаш стои близо до Везувий, а вулканът се разтърсва от мощен тътен. Леле! Имаше чувството, че гори само защото беше толкова близо до Стефан.

Призова всички вътрешни сили и мислено се затрупа с лед. Надяваше се, че поне част от тази вътрешна хладина ще проличи в отговора му.

— Ще отида. Ще се видим по-късно... надявам се, че хората са все още живи.

Когато се разделяха, Стефан му изпрати силно послание на неодобрение — не го наказва с минимална част от силата си, както преди малко, когато го запрати към дървото, а така, че мнението, което имаше за брат си, да проличи във всяка дума.

Деймън изпрати на Стефан последното си съобщение: „Не разбирам — мислеше невинно той след отдалечаващия се Стефан — какво лошо има в това да изразя надеждата си, че хората са живи? Наскоро посетих магазин, където се продават поздравителни картички — не спомена, че е бил там заради продавачката — и там имаше надписи като «Надявам се да си добре» и «Със симпатия». Така че какво лошо има в това да кажа: «Надявам се, че са живи».“

Стефан не си направи труда да отговаря. Но Деймън му изпрати блестящата си усмивка, преди да обърне към поршето и да подкара към пансиона.

Подръпна въжето за пране, за което бе завързана Елена. Тя се носеше във въздуха — с издута нощница — над главата на Бони — или по-скоро там, където би трябвало да е главата на Бони. Бони винаги си е била дребничка, а сега, след като бе скована от студ, се бе свила в зародишна поза. Елена можеше на практика да седне върху нея.

— Здравей, принцесо. Прекрасна си, както винаги. Можеш да ми го върнеш с: „И ти не изглеждаш чак толкова зле“.

Това бе едно от най-тъпите встъпления в живота му, помисли си унило Деймън. Но не беше съвсем на себе си. Трансформацията на Стефан го бе изумила — сигурно това не бе наред.

— Дей... мън.

Деймън се сепна. Гласът на Елена беше бавен и неуверен... и абсолютно прекрасен: сладък като меласа, като гъст мед, стичащ се от медната пита. Беше малко по-нисък от преди, беше сигурен в това, и с типичното южняшко провлачване на звуците. За един вампир беше сладък като кръвта, бликнала от отворена човешка вена.

— Да, ангел мой. Наричал ли съм те „ангел“ преди? Ако не, било е голям пропуск.

И докато го изричаше, осъзна, че в гласа ѝ има нещо друго, което липсваше преди: чистота. Пронизващата чистота на ангел или божествено създание. Това би трябвало да го отблъсне, но вместо това само му напомни, че Елена е някой, който трябва да се приема сериозно, а не лековато.

Ще те възприемам сериозно или по-лековато, или както ти искаш, помисли си Деймън, ако не си толкова залепена за брат ми.

За пръв път в живота си, той бе заобиколен от по-силни от него. А за един вампир Силата бе всичко: материално благо, положение в обществото, завоевание, комфорт, секс, пари, сладостта на живота.

Беше странно чувство. Не съвсем неприятно щом бе свързано с Елена. Той харесваше силните жени. От векове търсеше силна жена.

Но погледът на Елена го изтръгна от мислите му и го накара да се завърне в настоящето? Деймън паркира пред пансиона, грабна скованата Бони и се понесе нагоре по тесните, извити стълби към стаята на Стефан. Това бе единственото място, за което бе сигурен, че има баня.

В тясното помещение почти нямаше място за трима, а Деймън носеше Бони. Пусна водата в старата вана на четири крака, като я нагласи да е с пет градуса над ледената температура на Бони. Опита се да обясни на Елена какво прави, но тя изглежда бе изгубила интерес и се носеше на дълж и на шир из стаята на Стефан като пакостлива фея. Постоянно се блъскаше в затворения прозорец, сетне отскачаше до отворената врата и надничаше навън.

Каква дилема. Да помоли Елена да съблече и изкъпе Бони и да рискува тя да обърка нещо? Или да помоли Елена да свърши работата и да ги наблюдава, но без да ги докосва — освен ако не стане напечено? А и някой трябваше да намери госпожа Флауърс и да я

помоли за топли напитки. Да напише бележка и да изпрати Елена да я занесе? Но всеки миг можеше да се случи нещо непредвидено.

В този миг Деймън улови погледа на Елена и всички дребни и незначителни грижи изчезнаха. Думите се появиха в мозъка му, а не през ушите.

Помогни ѝ! Моля те!

Той се извърна към банята, положи Бони върху дебелия килим и я загърна с единия му край като с раковина. Свали ризата, последва го лятното потниче. Смъкна малкия сутиен — размер А, отбеляза тъжно, като се опитваше да не гледа в момичето. Ала не можа да не забележи, че убожданията от иглите на дървото бяха навсякъде по тялото ѝ.

Сега идваше ред на джинсите и тогава се появи малка пречка, защото трябваше да седне и да сложи краката ѝ в скута си, за да събуе стегнато завързаните до глезените гуменки, преди да смъкне джинсите. Както и чорапите.

И това беше всичко, Бони остана гола, с изключение на розовите копринени гащички, с покрито с кръв тяло. Деймън я вдигна и я сложи във ваната, като намокри и себе си. Вампирите асоциираха ваната с кръвта на девственица, но само най-лудите я бяха опитвали.

Когато Деймън потопа Бони във ваната, водата стана розова. Остави водата да тече, защото ваната бе твърде голяма, а после седна, за да обмисли ситуацията. Дървото бе вкарало в нея нещо през иглите си. Каквото и да беше то, не беше добро. Значи трябваше да бъде изхвърлено. Най-разумното решение бе да го изсмуче, все едно е змийска отрова, ала се колебаеше да опита. Първо трябваше да се увери, че Елена няма да размаже черепа му, ако го завари да смуче кръвта на Бони.

Трябваше да постъпи както е най-добре за момичето. Окървавената вода не покриваше докрай слабичкото тяло на Бони, но все пак скриваше подробностите. С едната си ръка Деймън подпря главата на девойката на ръба на ваната, а с другата започна да изстиска отровата от едната ѝ ръка.

Разбра, че е постъпил правилно, когато усети миризмата на борова смола. Течността беше толкова гъста и лепкава, че не бе проникнала докрай в тялото на Бони. Успяваше да изкара малко количество, ала дали бе достатъчно?

Много предпазливо, без да изпуска вратата от поглед и изострил докрай сетивата си, за да долови най-малкото движение, Деймън вдигна ръката ѝ към устните си, сякаш се канеше да я целуне. Вместо това пое китката ѝ в устата си и като потисна инстинктивния си порив да я ухапе, само я засмука.

Веднага изплю. Устата му се бе напълнила със смола. Но не беше достатъчно. Дори да прикрепя няколко вампира към тялото на Бони, които да смучат като пиявици, пак нямаше да е достатъчно.

Седна на пети и се втрени в нея, в тази фатално отровена жена-дете, която можеше да се каже, че бе обещал да спаси. За пръв път осъзна, че е подгизнал до кръста. Отправи гневен поглед към тавана, все едно към небесата, а сетне свали черното си кожено яке.

Какво да прави? Бони се нуждаеше от лекарство, ала той не знаеше от какво точно, а и не познаваше никоя вещица, която да помоли да му даде. Дали госпожа Флауърс бе запозната с тайнственото познание? А и дори и да беше, щеше ли да му даде? Или беше само една побъркана старица? Какво беше най-общото лекарство... за хората? Би могъл да я предаде на грижите на себеподобните ѝ и да ги остави да опитат с нескопосаните си познания — да я отведат в болница — но как там щяха да лекуват момиче, което е било отровено от Другата страна, от тъмни места, които те никога няма да видят, нито да разберат...

Бе започнал да разтрива разсеяно с кърпата ръцете си, дланите, черната си риза. Сега погледна към кърпата и реши, че Бони заслужава поне малко благоприличие, особено след като не можеше да измисли с какво друго би могъл да ѝ помогне. Потопи кърпата във ваната и я разстла под водата, за да покрие с нея Бони от шията до петите. Материята изплува на някои места, на други потъна, но като цяло свърши работа.

Повиши с още няколко градуса температурата на водата, но нямаше ефект. Бони се бе вкочанила като труп и може би много скоро щеше да се срещне със смъртта, колкото и млада да беше. Благородните му предци в стара Италия са били прави, помисли си Деймън. Девици като Бони вече не бяха момичета, ала още не бяха станали и жени. Това беше особено уместно в случая, тъй като всеки вампир можеше да види, че тя бе невинна девственица във всяко едно отношение.

И всичко бе извършено под самия му нос. Примамването, груповата атака, великолепната техника и синхронизация — те бяха убили тази девица, докато той само си седеше и наблюдаваше. И дори ги аплодираше.

Деймън усети как в гърдите му много бавно нараства нещо. Първите искри избухнаха, когато се замисли за дързостта на малахите да се впуснат на лов след неговите човеци, при това под носа му. Не се запита откога групата в колата се бе превърнала в „неговите човеци“ — предположи, че е защото напоследък те бяха толкова близо, че вече смяташе, че той е този, който решава съдбата им — дали да живеят, умрат или се превърнат в това, което бе и той. Нещото в гърдите му нарасна още повече, когато си припомни начина, по който малахите бяха манипулирали мислите му, примамвайки го да потъне в блажени размисли за смъртта като общо понятие, докато съвсем конкретна смърт се е разигравала пред него. И сега достигаше взривоопасни нива, защото самолюбието му днес бе засегнато прекалено много пъти. Наистина вече ставаше непоносимо...

... и това беше Бони...

Бони, която никога в живота си не бе наранила никого — едно безобидно създание, чуждо на всякаква злоба. Бони, която приличаше на котенце, което само размахва палаво и безобидно лапички във въздуха. Бони, с коса с цвят на зрели ягоди, която изглеждаше като обхваната от пламъци. Бони, с прозрачната кожа, с деликатните си виолетови вени по вътрешните страни на ръцете и гърлото. Бони, която напоследък бе добила навика да го поглежда косо, с невинните си като на дете очи, големи и кафяви, като звезди изпод дългите мигли...

Челюстите и кучешките зъби го боляха, а устата му гореше от отровната смола. Ала всичко това можеше да бъде пренебрегнато, защото го владееше една–единствена мисъл.

Бони го бе призовала за помощ половин час преди мракът да я погълне.

Това трябваше да бъде казано. Да бъде изследвано. Бони се бе обърнала за помощ към Стефан, който бе твърде далеч и твърде зает със своя ангел, но бе призовала и Деймън, беше молила за помощта му.

А той не й бе обърнал внимание. Трима от приятелите на Елена бяха агонизирали в краката му, а той ги бе пренебрегнал, бе

пренебрегнал отчаяния зов за помощ на Бони да ги спаси, да не позволи да умрат.

Обикновено подобно нещо просто щеше да го накара да замине за друг град. Ала неясно защо той все още беше тук и продължаваше да усеща горчивия вкус на последиците от действията си.

Деймън се облегна назад със затворени очи, като се опитваше да пропъди завладяващата миризма на кръв и мухлясалия мирис на... нещо.

Намръщи се и се огледа. Малката баня бе чиста, дори и в ъглите нямаше прах, нито мухъл. Но миризмата не изчезваше.

И тогава си спомни.

[1] Герой, измислен от Д. М. Бари. Питър Пан е малко и палаво момче, може да лети, не иска да порасне и прекарва времето си в магически приключения. — Б.пр. ↑

12

Спомни си всичко: тесните пътеки и малките прозорци и мухлясалата миризма от старите книги. Преди около петдесет години беше в Белгия и с изненада откри една книга на английски език по този въпрос. Беше чудно, че все още съществува, ала ето че бе пред него: с протърканата си ръждивокафява корица, върху която не се виждаше никакъв надпис, ако въобще е имало написано нещо. Вътре липсваха страници, така че никой нямаше да узнае името на автора или заглавието, ако изобщо са били отпечатани. Всяка „рецепта“ вътре — рецепта, заклинание или магия — съдържаха забранено познание.

Деймън без усилие си припомни най-лесното заклинание:

*Кръв от херувим или вампир,
е лек за всяка болка и болест,
или пакост, сторена от тези,
дето танцуват по пълнолуние в гората.*

Тези малахи със сигурност правеха пакости в горите, а според древните легенди сега беше месецът на „лятното слънцестоеене“. Деймън не искаше да оставя Бони и със сигурност не искаше Елена да види какво смята да направи. Като продължаваше да поддържа главата на Бони над топлата порозовяла вода, той разтвори ризата си. В ножницата, привързана към колана му имаше остър кинжал. Извади го и с ловко движение се сряза в основата на гърлото.

Бликна кръв. Проблемът беше как да я накара да пие. Пъхна кинжала в ножницата, повдигна я от водата и се опита да допре устните ѝ до прореза.

Не, това беше глупаво, помисли си той с непривична самокритичност. Тя отново ще изстине, а ти не можеш да я накараш да преглътне. Пусна Бони обратно във водата и се замисли. След това извади отново кинжала и направи друг прорез: този път върху китката

на ръката си. Проследи вената, докато кръвта не само започна да капе, а да тече. Сетне притисна срязаната си китка към устните на момичето, като нагласи главата ѝ под подходящ ъгъл. Устните ѝ бяха полуотворени и тъмночервената кръв се стичаше в красива струйка. От време на време тя преглъщаше. Явно искрата живот не бе съвсем угаснала в нея.

Беше все едно да храниш малко птиченце, помисли си Деймън, изпълнен с огромно задоволство от спомена, от находчивостта си и... от самия себе си.

Лицето му се озари от усмивка.

Сега оставаше само да се получи.

Деймън промени съвсем леко позата си, за да се настани по-удобно и отново пусна топлата вода, докато в същото време продължаваше да придържа Бони и да я храни — ефикасно и елегантно. Беше забавно. По някакъв начин удовлетворяваше склонността му към странни и абсурдни неща. Ето че в момента един вампир не пиеше кръвта на човешко същество, а се опиташе да го спаси, като го хранеше с вампирската си кръв.

Дори нещо повече от това. Бе спазил всички човешки традиции и обичаи, като се бе опитал да съблече Бони, без да накърни невинността ѝ на девственица. А това беше вълнуващо. Разбира се, бе видял тялото ѝ, нямаше как да се избегне това. Но наистина бе много по-възбуждащо, когато се опитваше да спазва благоприличие. Не го бе правил никога досега.

Може би затова Стефан жънеше такива успехи. Не, Стефан сега имаше Елена, която бе човешко същество, вампир и невидим дух, а сега изглежда беше жив ангел, ако изобщо подобно нещо съществуваше. Сама по себе си Елена бе достатъчно вълнуваща и забавна. При все това в последните няколко минути не бе мислил за нея. Дори можеше да се каже, че бе забравил за нея.

Може би трябваше да я извика, да я доведе тук и да ѝ обясни какво прави, за да няма причини да му разбива черепа. Навярно щеше да е по-добре, ако и тя присъства.

Деймън внезапно осъзна, че не усеща аурата на Елена в стаята на Стефан. Но преди да отиде да провери, се чу трясък, последван от трополене на стъпки, после още един трясък, този път по-близо. И

тогава вратата на банята се разтвори с ритник от Смъртния Дразнец Досадник...

Мат пристъпи заплашително, нещо се заплете около краката му и той погледна надолу, за да ги освободи. Загорелите му страни внезапно се обляха в ярка руменина. Държеше малкия розов сутиен на Бони. Пусна го сякаш го бе ухапал, после отново го вдигна и се завъртя на пети. Едва не се блъсна в Стефан, който тъкмо влизаше. Деймън наблюдаваше развеселено сценката.

— Как се убиват те, Стефан? Само с кол ли? Ще го държиш ли, докато... Кръв! Той й дава да пие кръв! — Мат приличаше на обезумял и сякаш всеки миг щеше да се нахвърли върху Деймън. Лоша идея, помисли си Деймън.

Мат го погледна. „Изравя се срещу чудовище — още поразвеселено си помисли Деймън.“

— Пусни... я... веднага. — Младежът говореше бавно явно, за да придаде повече застрашителност на думите си, ала на Деймън му приличаше по-скоро на бавноразвиващ се.

Малоумен Елементарен Тип, Деймън продължи да измисля описания за Мат. Но това правеше...

— МЕТ — рече на глас и поклати леко глава. Може би така най-накрая ще успее да го запомни за в бъдеще.

— Мет? Ти ме наричаш...? Господи, Стефан, моля те помогни ми да го убия! Той е убил Бони! — Думите излязоха на един дъх от устата му. Жалко, помисли си Деймън, значи все пак можеше да говори и последният му акроним отиваше по дяволите.

Стефан беше изненадващо спокоен. Дръпна Мат зад гърба си и му каза с тон, който не беше предложение, а по-скоро заповед:

— Върви и седни при Елена и Мередит. — После се обърна към брат си. — Ти не се хранеше от нея — рече и това не беше въпрос.

— Да смуча отрова? Не си падам по това, малки братко.

Ъгълчетата на устните на Стефан потрепнаха. Не каза нищо, а само погледна към Деймън с очи, които... разбираха. Деймън настръхна.

— Казах истината!

— Да не би да ти става навик?

Деймън понечи да освободи Бони. Реши, че ако я изгърве в окървавената вода, това ще бъде чудесен предлог да се махне от тази

дупка, но...

Но. Тя беше неговото малко птиченце. Вече бе погълнала достатъчно от кръвта му и още малко щеше да я промени завинаги. Ако кръвта, която ѝ бе дал не е била достатъчно, значи по начало не е била подходящ лек. Освен това вълшебникът вече беше тук.

Затвори прореза на ръката си, за да спре да кърви и понечи да заговори...

Вратата отново се разтвори с трясък.

Този път беше Мередит и държеше сутиена на Бони. И Стефан и Деймън се свиха уплашено. Мередит е доста страшна персона, помисли си Деймън. Но поне, за разлика от Мет, се спря да огледа купчината дрехи на пода.

— Как е тя? — попита Мередит, което Мет не бе направил.

— Ще се оправи — отвърна Стефан и Деймън се изненада от чувството на... не облекчение, разбира се, а от гордост за добре свършена работа. Освен това може би сега Стефан нямаше да го пребие до смърт.

Мередит пое дълбоко дъх и затвори за миг уплашените си очи. Когато го направи, цялото ѝ лице се отпусна и сякаш се обля в мека светлина. Може би се молеше. Бяха минали векове, откакто Деймън се бе молил, а и никога не бе отговорено на нито една негова молитва.

Момичето отвори очи, все едно се отърси от нещо и отново доби застрашителен вид. Побутна дрехите на пода и изрече бавно и натъртено:

— Ако другата част на бельото, която е в комплект с тази, не е на Бони, някой ще си изпати.

Размаха сутиена сякаш бе знаме.

Стефан изглеждаше объркан. Как може да не разбира незададения, но важен въпрос за липсващото бельо, чудеше се Деймън. Как може някой да е толкова... толкова ненаблюдателен глупак? Елена никога ли не бе носила... Деймън стоеше като замръзнал, твърде погълнат от образите на вътрешния си свят, за да помръдне. После заговори. Имаше отговор на гатанката на Мередит.

— Искаш ли да дойдеш да провериш? — попита, като извърна целомъдрено глава.

— Да, искам.

Той остана с гръб към нея, докато тя приближи към ваната, бръкна в розовата вода и леко повдигна кърпата. Деймън чу въздишката ѝ на облекчение.

— По устата ти има кръв — отбеляза тя като се обърна. — Очите ѝ бяха по-тъмни от всякога.

Деймън се изненада. Не бе възможно да е ухапал червенокоската по навик, а след това да е забравил, нали? В следващия миг се досети за причината.

— Опитал си се да изсмучеш отровата, нали? — попита Стефан, като му подхвърли бялата кърпа за лице. Деймън избърса тази част от устата си, която гледаше Мередит, и върху кърпата се появи червено петно. Нищо чудно, че имаше чувството, че устата му гори. Тази отрова трябва да беше доста гадна, макар че явно не въздействаше на вампирите така, както на хората.

— Има кръв и на гърлото ти — изтъкна Мередит.

— Неуспешен експеримент — рече Деймън и сви рамене.

— И си срязал китката си. При това доста дълбоко.

— За човек може би. Пресконференцията свърши ли?

Мередит се укроти. Изражението на лицето ѝ бе достатъчно красноречиво и той вътрешно се усмихна. Екстра! Екстра! СТРАШНАТА МЕРЕДИТ!

ПОБЕДЕНА. Познаваше добре израженията на онези, които си бяха счупили зъбите в костеливия орех, наречен Деймън.

Мередит се изправи.

— Има ли нещо, което да му дам, за да спре кръвенето на устата му? Може би нещо за пиене?

Стефан изглеждаше сломен. Проблемът на Стефан — е, един от многото проблеми на Стефан — беше, че той смяташе храненето за грях. Дори и говоренето за това.

Може би така беше по-вълнуващо. Хората имаха навика да смятат, че всичко, което си мислят, е грях. Дори вампирите го правеха. Деймън беше затруднен и раздразнен. Какво да кажеш, когато всичко, което правиш, се смята за грях? Деймън се почувства отхвърлен.

Обърната с гръб, Мередит не изглеждаше толкова плашеща. Деймън реши да рискува да отговори на въпроса какво би могъл да пиет.

— Ти, скъпа... ти, скъпа.

— Май станаха много „скъпи“ — заяви загадъчно Мередит и преди Деймън да осъзнае, че тя говори за граматичните правила, а не за личния му живот, вече бе излязла. Заедно със сутиена.

Сега Деймън и Стефан останаха сами. Стефан приближи с една крачка, без да гледа към ваната. Пропускаш много, глупако, помисли си Деймън. Това бе думата, която търсеше преди малко. Глупак.

— Направил си много за нея — рече Стефан. Изглежда му бе също толкова трудно да погледне към брат си, както и към ваната. Това му оставаше малко свобода на действие. Реши да се втренчи в стената.

— Ти ми каза, че ще ме набиеш, ако не го направя. А никога не съм си падал по боя. — Озари брат си с ослепителната си усмивка, която се задържа на устните му, докато Стефан не започна да се извърща, за да го погледне. Тогава тутакси се стопи.

— Ти далеч надмина обикновения дълг.

— С теб, малки братко, човек никога не знае къде свършва дълга. Кажи ми, как изглежда безкрайността?

Стефан изпусна дълбока въздишка.

— Поне не си от онези грубияни, които тероризират останалите само когато са по-силни.

— Това да не е покана „да излезем навън“, както се казва?

— Не, правя ти комплимент, че си спасил живота на Бони.

— Не знаех, че имам избор. Между другото, как успя да излекуваш Мередит и... и... как изобщо се справи?

— Елена ги целуна. Не си ли разбрал, че е излязла? Тъкмо бяхме пред пансиона, когато тя изтича надолу по стълбите, вдъхна в устата им и ги излекува. От това, което наблюдавам, тя много бавно се превръща от дух в човек. Предполагам, че ще са нужни още няколко дни, съдейки по прогреса ѝ, откакто се е събудила.

— Поне говори. Не много, но не можеш да искаш всичко. — Деймън си спомни гледката от поршето, когато Елена подскачаше като балон във въздуха. — Тази червенокоска не е казала нито дума — додаде недоволно, сетне сви рамене. — Все едно.

— Защо, Деймън? Защо просто не си признаеш, че те е грижа за нея, при това достатъчно, за да я спасиш — при това без дори да се опиташ да се възползваш от нея? Знаеше, че тя не може да си позволи да губи повече кръв...

— Беше експеримент — даде си труд да обясни Деймън. И вече бе приключил. Бони щеше да се събуди или да заспи, да живее или да умре в ръцете на Стефан — не в неговите. Той беше мокър, чувстваше се некомфортно, гладен и ядосан. Устата го болеше. — Поеми главата й сега — рече кратко. — Тръгвам си. Ти и Елена и... Мет можете да довършите...

— Казва се Мат, Деймън. Не е толкова трудно да се запомни.

— Така е, когато не се интересуваш от някого. В околността има твърде много хубави дами, така че той ще е последният ми избор за гризкане.

Стефан удари гневно по стената. Юмрукът му разтроши старата мазилка.

— По дяволите, Деймън, хората не са само това.

— Това е всичко, което искам от тях.

— Ти не искаш, а направо си вземаш. В това е проблемът.

— Беше просто евфемизъм. Това е всичко, което възнамерявам да взема от тях. Със сигурност всичко, което ме интересува. Не се опитвай да се накараш да повярваш, че има нещо повече. Няма смисъл да търсиш под вола теле.

Юмрукът на Стефан се стрелна. Беше левият, а Деймън поддържаше главата на Бони от тази страна, така че не можа да се наведе грациозно и да го избегне, както би направил при друг случай. Момичето беше в безсъзнание; ако я бе изтървал, водата можеше да нахлуе в дробовете и тя да умре за секунди.

Кой можеше да е сигурен с тези хора, особено, когато са отровени?

Вместо това концентрира цялото си умение, за да закрие дясната страна от брадата си. Реши, че би могъл да понесе удара, дори от Новия Подобрен Стефан, без да изпусне момичето — дори и брат му да му счупи челюстта.

Юмрукът на Стефан се спря на милиметри от лицето на Деймън.

Двамата братя застинаха на разстояние около метър, вперили погледи един в друг.

Стефан пое дълбоко дъх и се отдръпна.

— Сега ще признаеш ли?

Деймън беше искрено озадачен.

— Да призная какво?

— Че те е грижа за някои от тях. Достатъчно, за да понесеш удар, но не и да изпуснеш Бони във водата.

Деймън се втренчи в него, сетне избухна в гръмогласен смях. Не можеше да се спре.

Стефан на свой ред го загледа изумен. После затвори очи и се извърна. По лицето му бе изписана болка.

Деймън все още се давеше в кикот.

— И ти си по-омисли, че ме е гр-ижа за тази малка... ха-ха...

— Защо го направи тогава? — попита Стефан уморено.

— При-и-щя-вка. Ка-а-з-аах ти. Просто при-и-щя-вка... — Деймън се срина на пода, отмалял от липса на храна и твърде много емоции.

Главата на Бони потъна под водата.

Двамата вампири се хвърлиха начаса във водата и си удариха главите, когато се сблъскаха в средата на ваната. Паднаха за кратко назад, замаяни.

Деймън вече не се смееше. Всъщност се бореше като тигър, за да измъкне момичето от водата. Стефан също не оставаше по-назад, тласкан от новите си, изострени рефлексии. За секунда изглеждаше, че той ще спечели. Но, както Деймън си бе мислил около час по-рано — на нито един от двамата не му хрумна да обединят усилията си, за да измъкнат Бони. Всеки се опитваше да го направи сам и в опитите си само си пречеха взаимно.

— Махни се от пътя ми, малкия — озъби се Деймън, почти съскайки от злоба.

— Ти не даваш и пукната пара за нея. Ти се махни от пътя ми...

В този миг последва нещо като гейзер и Бони изплува сама от ваната. Изплю водата от пълната си уста и извика:

— Какво става? — с интонация, която би разтопила и сърце от камък.

Кое то и стана. Като видя измокрената си малка птичка, която инстинктивно се бе вкопчила в кърпата, с полепналата по главата ѝ коса и големи кафяви очи, които примигваха на парцали, нещо изригна в гърдите на Деймън. Стефан хукна към вратата, за да съобщи добрата новина на останалите. За миг в банята останаха само двамата: Деймън и Бони.

— Има ужасен вкус — проплака момичето и изплю още вода.

— Зная — промълви той, втрещен в нея. Новото усещане нарастваше вътре в душата му, докато натискът стана твърде голям, за да го издържи. Когато Бони каза: „Ама аз съм жива!“, сменяйки настроението си на сто и осемдесет градуса, а сърцевидното ѝ лице поруменя внезапно от радост, безумната гордост, която изпита Деймън, беше повече от опияняваща. Той сам я бе довел обратно, само на крачка от ледената смърт. Отровеното ѝ тяло бе излекувано от него; неговата кръв бе разтворила и унищожила отровата. Неговата кръв...

И тогава надутото нещо в гърдите му се пръсна.

За Деймън това бе съвсем осезаемо, макар и да не се чу звук от пукване, когато камъкът, в който бе затворена душата му, се разтвори и голямо парче от него се откърти.

Вътре в него зазвуча прекрасна мелодия, той стисна Бони в прегръдките си. Усети мократа кърпа през плътната коприна на ризата си, слабото ѝ тяло. Определено девица, макар вече не и дете, помисли си той замаяно. Притискаше я към гърдите си, сякаш се нуждаеше от кръвта ѝ — сякаш двамата бяха корабкрушенци сред разлените вълни на океана и да я пусне означаваше да я изгуби завинаги.

Вратът го болеше, но още пукнатини се разпростираха по камъка; щеше да експлодира напълно, пускайки навън Деймън, който бе затворен в него — а той бе като пиян от гордост и радост, да, радост, за да го е грижа. Пукнатините се разпростираха във всички посоки, парчета от камъка летяха...

Бони го отблъсна.

Притежаваше изненадваща сила за някой с толкова слабичко тяло. Изтръгна се напълно от ръцете му. Сега изражението ѝ бе драстично променено: по лицето ѝ се четеше само страх и отчаяние... и, да, погнуса.

— Помощ! Някой да ми помогне! — Кафявите ѝ очи бяха огромни, а лицето ѝ — отново бяло като платно.

Стефан мигом се появи в банята. Това, което видя той, както и Мередит, която се шумугна под ръката му от другата стая, или Мат, който се опитваше да надзърне в малката баня, беше следното: Бони се бе вкопчила отчаяно в кърпата, опитвайки се да се покрие с нея, а Деймън бе коленичил до ваната с безизразно лице.

— Моля ви, помогнете ми. Той ме чу да го призовавам — почувствах го — но само наблюдаваше. Стоеше и ни наблюдаваше как

умираме. Той иска всички хора да умрат, а нашата кръв да потече по белите стъпала някъде. Моля ви, махнете го от мен!

Значи така. Малката вещица имаше повече умения, отколкото бе смятал. Не беше необичайно, че някой улавяше посланията ти — ти също улавяш неговите — но да идентифицираш източника се изискваше талант. Освен това тя бе чула ехо от някои от мислите му. Тя имаше дарба, неговата птичка... не, не беше неговата птичка, не и след като го гледаше с този поглед, пълен с омраза, доколкото Бони изобщо можеше да изпитва омраза.

Настъпи тишина. Деймън имаше възможност да отхвърли обвиненията, ала защо да си прави труда? Стефан щеше да разбере истината. Може би и Бони.

Едно по едно, по лицата на всички присъстващи се изписа отвращение, сякаш беше някаква заразна болест.

Сега Мередит пристъпи забързано напред и грабна друга кърпа. В другата си ръка държеше чаша с димяща напитка — какао, съдейки по аромата. Не беше достатъчно горещо, за да бъде ефективно оръжие, дори и срещу един уморен вампир.

— Ето — обърна се тя към Бони. — Вече си в безопасност. Стефан е тук. Вземи тази кърпа, просто я наметни около раменете си.

Досега Стефан стоеше безмълвен, наблюдаващ всичко това — не, наблюдаващ брат си. Сега лицето му доби сурово изражение и той изрече само една дума:

— Вън.

Гонеха го като куче. Деймън потърси якето си пипнешком зад гърба си и го намери. Искеше му се също така успешно да възвърне и чувството си за хумор. Лицата около него приличаха на издялани от камък.

Но не толкова твърд камък като този, който отново се издигаше около душата му. Пропукващата се скала се възстанови удивително бързо — дори бе добавен и още един слой, като обвивка от седеф, която обаче не покриваше нищо красиво.

Лицата им не промениха израженията си, когато Деймън се опита да се измъкне от малката баня, пълна с твърде много хора. Някои от тях говореха; Мередит на Бони; Мет — не, Мат — изливаше яростната си омраза... но Деймън не чу думите. Подуши твърде много кръв. Всички имаха малки рани. Индивидуалните им миризми —

различни зверове в стадото — го задушаваша. Главата му се въртеше. Трябваше да се махне отгук или щеше да грабне първия попаднал насреща му съд и да го пресуши до капка. Сега вече не беше само замаян; изгаряше от жегата, от... жажда.

Да, беше много, много жаден. Беше работил дълго време, без да се нахрани, а наоколо гъмжеше от плячка. Обикаляха около него. Как би могъл да се сдържи да не сграбчи някой от тях? Дали някой щеше да забележи?

Но имаше още един, който той още не бе видял и не искаше да види. Да стане свидетел как красивото, изваяно лице на Елена се сгърчва в същата маска на погнуса, която бе видял върху лицата на останалите, щеше да бъде... неприятно, помисли си той. Старото му безразличие най-после се бе завърнало.

Ала това не можеше да бъде избегнато. Когато Деймън излезе от банята, Елена беше точно пред него, носеше се из въздуха като огромна пеперуда. Погледът му тутакси бе привлечен от онова, което не искаше да види: изражението ѝ.

Лицето на Елена не бе отражение на лицата на останалите. Тя изглеждаше загрижена, разстроена. Ала нямаше и следа от отвращението или омразата, която изразяваха лицата на приятелите ѝ.

Тя дори заговори с този странен мисловен език, който не беше точно телепатия, но който ѝ позволяваше да общува едновременно на две нива.

Деймън. Кажете за малахите. Моля те.

Деймън повдигна вежди. Да каже на тайфа обикновени човеци нещо за себе си? Дали нарочно не говореше подобни абсурди?

Освен това малахите не бяха направили нищо. Те просто бяха отвлекли вниманието му за няколко минути, това беше всичко. Нямаше смисъл да се обвиняват малахите, задето просто бяха усилили за кратко собствените му видения. Запита се дали Елена има някаква представа за съдържанието на малките му фантазии.

Деймън. Виждам. Всичко. Но все пак, моля те...

О, ами може би духовете са свикнали да виждат мръсното бельо на всички. Елена не отговори на това и той остана в неведение, в пълен мрак.

Пълен мрак. Към него бе привикнал, оттам бе дошъл. Всички ще поемат по различните си пътища — хората към топлите си и уютни

домове, а той към някое дърво в гората. Елена ще остане със Стефан, разбира се.

Разбира се.

— Имайки предвид обстоятелствата, няма да ти кажа сбогом — рече Деймън и я озари с ослепителната си усмивка. Тя го погледна сериозно и печално. — Просто ще си кажем „довиждане“ и ще оставим нещата така.

Нямаше отговор от хората.

Деймън. Сега Елена плачеше. *Моля те.*

Деймън се запъти към мрака.

Моля те...

Разтривайки врата си, той продължи, без да се обръща.

13

Много по-късно същата вечер Елена не можа да заспи. Не искала да бъде затворена във Високата стая, така каза. Стефан тайно се тревожеше, че тя иска да излезе навън и да проследи малахите, които бяха нападнали колата. Но не мислеше, че сега е в състояние да лъже. Тя стоеше пред затворения прозорец, повтаряйки му напевно, че иска въздух. Чист въздух, навън.

— Трябва да облечеш някакви дрехи.

Но Елена беше озадачена... и упорита. *Нощ е. Това е моята Нощна рокля*, изтъкна тя. *Ти не харесваш моята Дневна рокля*. После отново се блъсна в прозореца. Нейната „Дневна рокля“ беше синята му риза, чиито краища завързваха отпред и се получаваше нещо като къса долна риза, която стигаше до средата на бедрата ѝ.

Това, което тя искаше точно сега, пасваше толкова добре с неговите собствени желания, че той се чувстваше... малко виновен. Но се остави да го убедят.

Двамата се понесоха, ръка за ръка — Елена като призрак или ангел в бялата си нощница, а Стефан — целия в черно. Имаше чувството, че почти изчезва в сенките на дърветата, скриващи лунната светлина. Незнайно как се озоваха в Олд Уд, където скелетите на дърветата се смесваха с вечно зелените клони. Стефан разпростря новопридобитите си изострени сетива, но откри само нормалните обитатели на гората, които бавно и колебливо се завръщаха, след като бяха подплашени от изблика на Силата на Деймън. Таралежи. Елени. Лисугери и една бедна лисица с двете си малки лисичета близнаци. Птици. Всички онези животни, които превръщаха гората в толкова прекрасно място.

Нищо като малахи или същество, което би причинило зло.

Започваше да се чуди дали Деймън просто не си бе измислил създанието, което му е въздействало. Деймън беше изключително убедителен лъжец.

Той каза истината, отекна в главата му мелодичният глас на Елена. Но или създанието е невидимо, или вече си е отишло. Заради теб. Заради твоята Сила.

Погледна я и видя, че и тя го гледа със смесица от гордост и едно друго чувство, което много лесно можеше да се определи — но се сепна да го види когато бяха навън.

Тя вдигна лице нагоре. Класическите му черти се очертаха чисти и безупречни на лунната светлина.

Страните ѝ бяха порозовели, а устните — леко стиснати.

О, по дяволите, каза си диво Стефан.

— След всичко, което преживя — поде той и направи първата си грешка. Улови ръцете ѝ. Тогава обединената Сила и на двамата ги завъртя много бавно в омайната си вихрушка.

Той усети топлината ѝ. Сладката мекота на тялото ѝ. Тя продължаваше да чака целувката си със затворени очи.

Можем да започнем всичко отново, предложи тя с надежда.

И това беше истина. Той искаше да ѝ даде онова, с което тя го бе дарила в неговата стая. Искаше да я притиска до гърдите си; да я целува, докато не се разтрепери. Да я накара да се разтопи и пропадне в прегръдките му.

Той щеше да изпита същото. Не само, защото научаваш едно или две неща за жените, когато си вампир, а защото познаваше Елена. Двамата наистина бяха едно сърце, една душа.

Моля те, пропя в мислите му сладкият ѝ глас.

Но тя беше толкова млада, толкова уязвима в бялата си нощница, с кожа, поруменяла от вълнение и възбуда. Не би било редно да се възползва от невинността ѝ.

Елена отвори виолетовите си очи, сребристи на лунната светлина, и го погледна.

Искаш ли... Изрече го сериозно с устни, ала с дяволити пламъчета в очите... да видиш колко пъти можеш да ме накараш да кажа „моля те“?

Господи, не. Но това прозвуча толкова зряло, че Стефан безпомощно я взе в обятията си и целуна коприненомеката ѝ коса. Сетне устните му се спуснаха надолу, като избягваха единствено устните ѝ, свити като розова пъпка в безмълвна молба и очакване.

Обичам те. Обичам те. Стефан осъзна, че я стиска прекалено силно и се опита да я пусне, ала Елена се вкопчи още по-буйно в него.

Искаш ли — гласът беше все същият — невинен и чистосърдечен — да видиш колко пъти мога да накарам теб да кажеш „моля те“?

Стефан се взря за миг в нея. Сетне с бясно разтуптяно сърце допря устни до подканващата розова пъпка и я целуна. Целува я, докато не се замая толкова, че се принуди да я пусне и да се отдръпне на сантиметър.

Сетне отново погледна в очите ѝ. Човек можеше да се загуби в тези очи, да потъне завинаги в кадифените им виолетови глъбини. И той го искаше. Но повече от всичко искаше нещо друго.

— Искам да те целувам — прошепна Стефан в едното ѝ ухо и лекичко го ухапа.

Да. Тя бе сигурна в това.

— Докато припаднеш в ръцете ми.

Той усети как тялото ѝ потръпна. Видя виолетовите очи да се замъгляват, полузатварят.

— Да — прозвуча съвсем изненадващият, задъхан отговор на Елена, изречен на глас.

И той го направи.

Тя се отпусна в ръцете му. Тялото ѝ се разтърсваше от леки тръпки, а от устните ѝ напиреха тихи стенания, които той задуши с устните, с жадните си целувки. И тогава, защото Времето вече бе настъпило, защото тръпките вече бяха станали болезнени и за двамата, а дишането на Елена — учестено и накъсано и той наистина се изплаши, че тя може да припадне — Стефан разкъса с нокът вената на шията си за нея.

И Елена, която някога беше само човешко същество и щеше да бъде ужасена от самата мисъл да пие от кръвта на друг, се впи в гърлото му с кратък вик на радост. Той усети топлите ѝ устни, усети как тя се разтърсва от мощни вълни на удоволствие, докато самият той се разтапяше в блаженството да дава кръвта си на любимата. Искаше да излее цялата си същност пред Елена, да ѝ даде всичко, което беше или някога щеше да бъде. И той знаеше, че и тя се чувства по същия начин, когато му дава да пие от кръвта ѝ. Това бе свещена връзка, която двамата споделяха.

Имаше чувството, че са любовници от началото на вселената, при първото пукване на зората, когато е изгряла първата звезда от мрака. Беше нещо много примитивно и много дълбоко вкоренено в него. Когато първата струйка кръв потече в устата ѝ, едва сподави вика си; заглуши го в косите ѝ. После зашепна неволни, но страстни признания за това колко я обича и как двамата никога няма да се разделят, гальовни думи и безсмислени слова на различни езици. А след това вече нямаше думи, а само чувства.

Двамата се носеха бавно, окъпани от лунната светлина. Бялата ѝ нощница се увиваше около краката му, обути в черни панталони, докато достигнаха върховете на дърветата — високи и извисяващи се, но мъртви.

Беше много тържествена, много лична церемония между двама влюбени, твърде погълнати от взаимната си радост, за да помислят за евентуална опасност. Но Стефан вече бе проверил за това, знаеше, че и Елена го е сторила. Нямаше опасност; двамата бяха сами, плуваха и се носеха под божественото сребристо сияние на луната.

Едно от най-полезните неща, които Деймън бе научил напоследък — много по-полезно от летенето, макар че бе вълнуващо изживяване — бе да прикрива напълно присъствието си.

Разбира се, трябваше да спусне всичките си бариери. Те щяха да се видят дори при обикновено сканиране. Но това нямаше значение, защото ако никой не можеше да го види, никой нямаше да го открие. Съвсем лесно и просто.

Тази вечер, след като излезе от пансиона, той отиде в Олд Уд, за да си намери дърво, сред чиито клони да се отдаде на мрачното си настроение.

Нямаше никакво значение какво си мислят човешките отрепки за него, каза си злобно. Това беше все едно да се тревожи какво си мисли пилето за него, преди да му извие врата. А от всички неща, за които най-малко му пукаше, беше мнението на брат му за него.

Но Елена беше там. И въпреки че тя разбираше — беше направила опит да накара и другите да разберат — просто беше прекалено унизително да го наказват пред нея.

И така той се бе оттеглил, каза си горчиво, в единственото място, което можеше да нарече дом. Въпреки че беше малко абсурдно, след като можеше да прекара нощта в най-добрия хотел във Фелс Чърч (единствения хотел) или с някое от многото сладки момичета, които биха поканили един уморен пътник на едно питие... вода. Само с една малка вълна на Силата щеше да приспи родителите и щеше да има подслон, както и топло и желаещ източник за „гризкане“ до сутринта.

Ала той беше в злостно настроение и просто искаше да бъде сам. Малко се страхуваше да ловува. Нямаше да може да се контролира в това си състояние с някое паникьосано животно. В момента изпитваше желание единствено да разкъсва, да унищожава и да направи някой много, много нещастен.

Макар че животните се бяха върнали и Деймън много внимателно използва само обикновените си сетива нищо нямаше да издаде присъствието му. Нощта на ужаса бе свършила за тях, а и те имаха много кратка памет.

Тогава, тъкмо когато се бе облегнал на един клон, изпълнен с желанието поне Мет да получи някаква болезнена и постоянна рана, се появиха те. Очевидно отникъде. Стефан и Елена, ръка за ръка, носещи се из въздуха като двойка щастливи крилати шекспирови любовници, сякаш гората беше техен дом.

Отначало не можеше да повярва.

И тогава, тъкмо когато се готвеше да ги обсипе със заплахи и сарказъм, те започнаха любовната си сцена.

Точно пред очите му.

Дори летяха на неговата височина, сякаш искаха да му натрият носа. Целуваха се, милваха се и... още нещо.

Бяха го направили воайор против волята му, макар че с всяка изминала минута, колкото по-разгорещени и страстни ставаха ласките им, гневът на Деймън нарастваше и вече не можеше да откъсне поглед от тях. Скръцна със зъби, когато Стефан предложи кръвта си на Елена. Искаше да изкрещи, че имаше време, когато това момиче беше негово, когато можеше да я пресуши докрай и тя щеше да умре щастлива в ръцете му, когато се подчиняваше само на звука на гласа му, а вкусът на кръвта му я караше да примира от блаженство в прегръдките му.

Както сега очевидно в тези на Стефан.

Това бе непоносимо. Заби нокти в дланите си, когато Елена се уви около Стефан като дълга, грациозна змия и впи устни в шията му. Лицето на брат му бе обърнато към небето, а очите — затворени.

В името на всички демони в ада, защо просто не свършат по-бързо?

В този момент забеляза, че не е сам на добре избраното, удобно и широко дърво. Там имаше още някой, седнал спокойно до него върху големия клон. Трябва да се е появил, докато е бил погълнат от любовната сцена и опиянен от собствената си ярост. Никой не се бе промъквал така безшумно и изненадващо до него в продължение на два века. Дори може би три.

Шокът беше толкова силен, че той се изхлузи от клона — без дори да прибегне до уменията на вампирите да летят.

Една дълга ръка се протегна, за да го улови и Деймън се озова пред чифт смеещи се златисти очи.

Кой, по дяволите, си ти?, изпрати мислено въпроса си. Дори не му пукаше, че може да бъде прихванат от любовниците на лунната светлина. В този миг навярно само атомна бомба или огнедишащ дракон можеше да отвлече вниманието им.

Аз съм дяволът Шиничи, отвърна момчето. Деймън отдавна не бе виждал по-странна коса от неговата. Беше гладка, лъскава и черна, с изключение на неравномерни тъмночервени краища. Перчемът, който той отмяташе безгрижно над очите, също бе с пурпурни краища, както и тънките кичури, които се виеха около яката му, тъй като косата му бе малко дълга. Все едно дългите езици на танцуващи пламъци лижеха краищата ѝ, а това подчертаваше отговора му: *Аз съм дяволът Шиничи.* Никой не приличаше толкова на дявол, дошъл направо от Ада, както това момче.

От друга страна очите му бяха от чисто злато като на ангел. Повечето хора ме наричат само Шиничи, поясни сериозно момчето, но очите му се присвиха леко, за да покаже, че се шегува. *Сега знаеш името ми. А ти кой си?*

Деймън само го погледна мълчаливо.

Елена се събуди на следващата сутрин в тясното легло на Стефан. Позна го още преди да се разсъни напълно. Надяваше се да е дала разумно обяснение на леля Джудит за миналата нощ. Миналата нощ — всичко ѝ беше като в мъгла. Какво бе сънувала, че това събуждане ѝ се струваше толкова необичайно? Не си спомняше... Боже, не си спомняше нищо!

После си спомни всичко.

Изправи се толкова рязко, че ако беше ден по-рано, щеше да излети от леглото.

Дневна светлина. Спомни си — дневна светлина, при това най-ярката — а тя не носеше пръстена си. Огледа като обезумяла двете си ръце. Нямаше пръстен. А тя стоеше, окъпана от силна слънчева светлина и не изпитваше болка. Не беше възможно. Знаеше, споменът бе съвсем ясен и отчетлив и проникна във всяка клетка на тялото ѝ — дневната светлина щеше да я убие. Беше си научила урока, когато само един-единствен слънчев лъч бе докоснал ръката ѝ. Никога нямаше да забрави пронизващата, изгаряща болка: това докосване завинаги бе предопределило поведението ѝ. Да не излиза никъде без пръстена с лапис лазули, който сам по себе си беше много красив, ала още по-прекрасна бе увереността, че той е нейният спасител. Без него, тя можеше, щеше...

Ох.

Но тя вече беше, нали?

Беше умряла.

Не само се бе променила, когато стана вампир, но умря с истинска смърт, от която никой не се завръща. Според собствената ѝ философия би трябвало да се разпадне на безброй атоми или да отиде право в ада.

Вместо това не бе отишла никъде. Припомни си сънища за бащински или майчински настроени хора, които ѝ дават съвет — както и желанието да помогне на хората, което изведнъж стана много по-

лесно. Училищният побойник? Бе наблюдавала с тъга как пияният му баща нощ след нощ излива гнева си върху него. Онова момиче, което никога не си подготвяше домашните? От нея се очакваше да отглежда трима по-малки сестри и братя, докато майка ѝ лежеше по цял ден в леглото. Само да нахрани бебето, да го изпере и да почисти ѝ отнемаше цялото време. За всяко поведение си имаше причина и сега тя можеше да я види.

Дори общуваше с хора в сънищата им. А след това един от Древните дойде във Фелс Чърч, но тя успя да се опълчи на намесата му в сънищата и не избяга. Той накара хората да повикат на помощ Стефан... Деймън също бе призван. И Елена направи всичко, което бе по силите им, за да им помогне, дори когато беше почти непоносимо, защото Древните управляваха любовта, знаеха кои бутони да натиснат и как да подтикнат враговете ти да действат в правилна посока. Но те се бориха с него — и победиха. А Елена, докато се опиташе да излекува раните на Стефан, някак си сама стана отново смъртна: гола, легнала върху земята в Олд Уд, покрита с якето на Деймън, докато самият Деймън изчезна, без да дочака да му благодари.

И онова събуждане беше свързано с основни неща като сетивата: докосване, вкусване, чуване, виждане — със сърцето, но не с разума. Стефан беше толкова добър с нея.

— А сега, какво съм аз? — изрече на глас Елена, взирайки се в ръцете си, докато ги обръщаше отново и отново. Не можеше да повярва на солидната, човешка плът, която се подчиняваше на законите на гравитацията. Беше казала на Стефан, че заради него би се отказала от уменията да лети. Някой бе сбъднал думите ѝ.

— Красива си — отвърна Стефан разсеяно, без да помръдва. Сетне се изстреля внезапно нагоре. — Ти говориш!

— Зная.

— При това съвсем логично!

— Много любезно от твоя страна.

— И то цели изречения!

— Забелязах.

— Продължавай, кажи нещо дълго... моля тя — избъбри Стефан, сякаш не вярваше на ушите си.

— Май се мотаеш твърде много с приятелите ми — рече Елена. — Изречението съдържаше дързостта на Бони, любезността на Мат и

строгото придържане на Мередит към фактите.

— Елена, това си ти!

Вместо да продължи тъпия диалог с възклицание от рода на: „Стефан, аз съм!“, Елена замълча и се замисли. После стана предпазливо от леглото и направи една крачка. Стефан бързо се извърна, докато ѝ подаваше пенъоара. *Стефан? Стефан!*

Тишина.

Когато Стефан се извърна, след като изчака малко за благоприличие, видя, че Елена е коленичила, огряна от слънчевата светлина и държи пенъоара.

— Елена? — Знаеше, че на него му прилича на много млад медитиращ ангел.

— Стефан.

— Но ти плачеш.

— Аз отново съм човешко същество, Стефан. — Тя вдигна ръка, която след миг падна надолу под влияние на гравитацията. — Отново съм човешко същество. Ни повече, ни по-малко. Предполагам, че са били нужни само няколко дни, за да стана отново предишната.

Надникна в очите му. Толкова невероятно зелени очи. Като зелен кристал, отразяващ някаква светлина зад тях. Като зелено листо през лятото, огряно от слънчевия лъч.

Мога да чета мислите ти.

— Но аз не мога да чета твоите, Стефан. Мога само да разбере общия им смисъл и дори и тогава... не можем да сме сигурни в нищо.

Елена, всичко, което искам, е в тази стая. Той потупа леглото. Седни до мен, за да кажа: Всичко, което искам, е на това легло.

Но вместо това тя се хвърли в прегръдките му, обви ръце около врата му, а краката ѝ се преплетоха с неговите.

— Аз все още съм много млада — прошепна, като се притисна към гърдите му. — И, ако броиш дните, не сме имали много дни заедно като този, но...

— Аз все още съм твърде стар за теб. Но мога да те гледам и да виждам как ти отвърщаш на погледа ми...

— Каж ми, че винаги ще ме обичаш.

— Винаги ще те обичам.

— Каквото и да се случи.

— Елена, Елена... обичах те, когато беше смъртна, като вампир, като чист дух, като дете дух... и сега отново като човек.

— Обещай ми, че винаги ще бъдем заедно.

— Винаги ще бъдем заедно.

— Не, Стефан, това съм аз. — Тя посочи към главата си, за да подчертае, че зад тъмносините очи със златисти точки са бурно препускащите ѝ мисли. — И аз те познавам. Дори да не мога да чета мислите ти, мога да чета по лицето ти. Всички стари страхове се върнаха, нали?

Той отвърна поглед.

— Аз никога няма да те напусна.

— Нито за ден, нито за час дори?

Той се поколеба, после я погледна право в очите. Ако наистина го искаш. Няма да те напусна, дори и за час. Натъртваше мислено думите си, за да може да го чуе.

— Освобождавам те от всичките ти обещания.

— Но, Елена, аз бях съвсем искрен.

— Зная. Но когато си отидеш, не искам да изпитваш вина, задето си ги нарушил.

Дори без телепатия, Елена знаеше какво си мисли той до най-малката подробност: искаше да я ободри и развесели. Все пак тя току-що се бе събудила. Вероятно беше малко объркана. Но нямаше намерение да прояснява мислите си или неговите. Навярно поради това ухапа леко брадичката му. И го целуна. Определено, помисли си Елена, един от двамата беше много смутен...

Времето сякаш се проточи безкрайно, а сетне спря. А след това вече нямаше нищо смуцаващо или объркано. Елена знаеше, че Стефан знае какво иска тя, а той искаше всичко, което желаше тя от него.

Бони се втренчи тревожно в номера, изписан върху дисплея на телефона ѝ. Стефан се обаждаше. После прокара ръка през косата си, разроши къдриците си и отговори на видео обаждането.

Но вместо Стефан се оказа Елена. Бони се закиска и понечи да ѝ каже да не си играе с играчките на възрастните — сетне впери поглед в екранчето.

— Елена?

— Всеки път ли ще го чувам? Или само от моята сестра вещица?

— Елена?

— Пробудена и все едно като нова — рече Стефан и се появи на екрана. — Обаждаме ти се веднага след като се събудихме...

— Еле... но вече е почти обяд! — изтърси Бони.

— Бяхме малко заети — заяви Елена спокойно. О, не беше ли страхотно да чуе приятелката си да говори по този начин! Малко невинно и изцяло самодоволно, така че ти се искаше да я разтърсиш и да я умоляваш да ти сподели и най-малката порочна подробност.

— Елена — ахна Бони, като използва най-близката стена, за да се подпре, сетне се плъзна надолу по нея. Чорапи, ризи, пижами и бельо полетяха от ръката ѝ към килима, а очите ѝ плувнаха в сълзи. — Елена, те казаха, че трябва да напуснеш Фелс Чърч — ще го направиш ли?

Елена настръхна.

— Те казаха какво?

— Че двамата със Стефан ще трябва да заминете заради ваше добро.

— Никога!

— Малка моя прекрасна лю... — поде Стефан, сетне млъкна рязко и затвори уста.

Бони се втренчи. Всичко това ставаше в долния край на екрана и не се видя, но Бони можеше да се закълне, че малката му прекрасна любима го е ръгнала яко в корема.

— Ще се видим, да кажем „Земя Нула“ в два часа? — попита Елена.

Бони се върна обратно в реалността. Елена никога не ти даваше време за размисъл.

— Ще съм на линия! — извика тя.

— Елена! — възкликна, едва поемайки си дъх Мередит. — Елена! — този път прозвуча като ридание. — Елена?

— Мередит. О, не ме карай да плача. Тази блуза е от чиста коприна!

— Тя е от чиста коприна, защото е моята блуза, ето защо!

Елена внезапно доби невинния вид на ангел.

— Знаеш ли, Мередит, явно напоследък доста съм пораснала...

— Ако краят на изречението е: ... така че на мен ми стои по-добре... — гласът на Мередит прозвуча заплашително — тогава те предупреждавам, Елена Гилбърт... — Млъкна и двете момичета избухнаха в смях, а сетне се разплакаха. — Можеш да я задържиш! О, можеш да я задържиш!

— Стефан? — Мат размаха телефона си, първо предпазливо, сетне го удари в стената на гаража. — Не мога да видя... — Спря и преглътна. — Е-ле-на? — Думата излезе бавно и разчленено.

— Да, Мат. Върнах се. Дори и тук. — Тя посочи към главата си. — Искаш ли да се видим?

— Слава богу, слава богу — промърмори Мат, облегнат на новозакупената си, почти в движение, кола.

— Мат? Не те виждам. Добре ли си? — чу се някакво шумолене. — Мисля, че той припадна.

— Мат? — раздаде се гласът на Стефан. — Тя наистина иска да те види.

— Да, да. — Мат вдигна глава и примигна срещу телефона. — Елена, Елена...

— Съжалявам, Мат. Не си длъжен да идваш...

Мат се изсмя кратко.

— Сигурна ли си, че си Елена?

Елена се усмихна с усмивката, която бе разбила хиляди сърца.

— В такъв случай — Мат Хъникът, настоявам да дойдеш и да се срещнеш с нас при „Земя Нула“ в два часа. Така по-добре ли е?

— Мисля, че почти го налучка. Старата Елена с нейния императорски маниер. — Той се закашля театрално и подсмръкна. — Съжалявам — малко съм настинал; или е някаква алергия.

— Не ставай глупав, Мат. Ти ревеш като бебе, аз също — сръза го девойката. — Както и Бони и Мередит, когато им се обадох. Аз пък плача почти цял ден — и вече трябва да побързам, ако искам да се приготвя за пикника и да бъда навреме за срещата. Мередит смята да те вземе с колата. Донеси нещо за пиене или ядене. Обичам те!

Елена остави телефона. Дишаше тежко.

— Ех, това беше доста тежко.

— Той все още те обича.

— Да не би да е искал да си остана бебе през целия си живот?

— Може би му е харесвал начина, по който казваше „здравей“ и „довиждане“.

— Сега ти ме поднасяш. — Брадичката на Елена потрепери.

— Никога на този свят — рече Стефан нежно. После внезапно сграбчи ръката ѝ. — Хайде, трябва да напазаруваме за пикника, а също и да купим кола — рече и я дръпна нагоре.

Тя смая и двамата като полетя толкова бързо, че Стефан едва успя да я стисне за китката, за да не се изстреля към тавана.

— Мислех, че вече имаш гравитация!

— Аз също! Какво да правя?

— Мисли тежки мисли!

— Ами ако не се получи?

— Ще ти купим котва!

В два часа Стефан и Елена пристигнаха на гробището на Фелс Чърч със съвсем нов червен ягуар. Елена носеше черни очила, косата ѝ бе вдигната нагоре и забулена с черен шал, малко шалче, което закриваше долната част на лицето ѝ, черни дантелени ръкавици, заети от госпожа Флауърс и спомен от младостта ѝ, за които призна, че не знае защо си ги е сложила. Мередит заяви, че наистина представлява страхотна картинка с виолетовото потниче и джинсите. Бони и Мередит вече бяха постлали покривката за пикника и мравките опитваха от сандвичите, гроздето и нискокалоричната салата със спагети.

Елена им разказа как се събудила тази сутрин, след което последваха още прегръдки, целувки и сълзи, така че на мъжката част от компанията малко ѝ писна.

— Искаш ли да проверим гората наоколо? Да проверим дали тези неща малахи са наоколо? — предложи Мат на Стефан.

— Дано да не са — отвърна Стефан. — Ако тези дървета, които са толкова далеч от мястото на инцидента, гъмжат от...

— Няма да е на хубаво?

— Би било сериозна беда.

Двамата се канеха да тръгват, когато Елена ги повика.

— Можете да престанете да се правите на мъжаги и закрилници — спря ги тя. — Да потискаш емоциите си е лошо за личността. Изразяването им поддържа душевното равновесие.

— Вижте, вие май сте по-корави, отколкото си мислех — поклати глава Стефан. — Да си устройвате пикници на гробището?

— Елена често идваше тук — обясни Бони и посочи със стръка целина, който държеше в ръка, към близкия надгробен камък.

— Това е гробът на родителите ми — обясни Елена просто. — След катастрофата... тук винаги съм се чувствала най-близо до тях. Идвах тук, когато станеше много напечено или когато се нуждаех от отговор на някой въпрос.

— А някога получавала ли си отговори? — поинтересува се Мат, извади една кисела краставичка от буркана с домашно приготвена туршия и завинти капака.

— Не съм сигурна, дори и сега — отвърна Елена. Беше свалила тъмните очила, шала за глава, малкото шалче и ръкавиците. — Но винаги след това съм се чувствала по-добре. Защо? Да не би да имаш въпрос?

— Ами... да — отвърна Мат неочаквано. После се изчерви, след като се озова внезапно в центъра на вниманието. Бони завъртя очи и се втренчи в него със стръка целина между устните, Мередит се размърда неспокойно, Елена изправи рамене. Стефан, който се бе облегал с непринудена вампирска грация на близкия натруфен надгробен камък, седна на земята.

— Какво има, Мат?

— Щях да кажа, че днес не изглеждаш добре — заяви Бони тревожно.

— Благодаря ти — тросна ѝ се Мат.

В кафявите очи на Бони заблестяха сълзи.

— Не исках...

Но не можа да довърши. Мередит и Елена застанаха закрилнически от двете ѝ страни като „братство на динозаврите велосираптор^[1]“, както се наричаха. Това означаваше, че който си има неприятности с една от тях, ще си има работа с всички.

— Сарказъм вместо кавалерство? Това не е Мат, когото познавам — заговори Мередит, повдигнала едната си вежда.

— Тя просто се опитва да прояви съчувствие — изтъкна Елена тихо. — А ти се държа гадно.

— Добре, добре! Съжалявам — наистина съжалявам, Бони, — младежът се извърна към нея със засрамено изражение — наистина бях гадняр, а ти просто се опитваше да бъдеш мила. Аз просто... наистина не знам какво точно правя и казвам. Както и да е, искате ли да чуете какво исках да ви кажа или не? — довърши той отбранително.

Всички го увериха в един глас, че искат.

— Добре. Отидох тази сутрин да посетя Джим Брайс — помните ли го?

— Разбира се, аз излизах с него. Капитан на баскетболния отбор. Добро момче. Малко е млад, но... — Мередит сви рамене.

— Джим си е добре. — Мат преглътна. — Ами, просто... не искам да клюкарствам или нещо такова, но...

— Клюкарствай! — наредиха му в един глас трите момичета като хор в гръцка трагедия.

Мат се стресна.

— Добре, добре! Е, бяхме се уговорили за десет часа, но отидох малко по-рано и — ами Каролайн беше там. Тъкмо си тръгваше.

Последваха три шокирани ахкания и един остър поглед от Стефан.

— Искаш да кажеш, че смяташ, че е прекарала нощта с него?

— Стефан! — възмути се Бони. — Така не се разказват сочни клюки. Никога не заявяваш направо какво мислиш...

— Не — прекъсна я Елена. — Остави Мат да отговори. Спомням си достатъчно от преди и имам основания да се тревожа за Каролайн.

— Съвсем сериозни при това.

Мередит кимна.

— Това не е клюка, а необходима информация — рече.

— Добре тогава. — Мат отново преглътна. — Ами, да, това си помислих. Той ми обясни, че тя дошла по-рано, за да се види с по-малката му сестра, но Тамра е само на петнайсет. И се изчерви като домати, докато ми го казваше.

Останалите си размениха сериозни погледи.

— Каролайн винаги е била... ами, леснодостъпна — започна Бони.

— Но аз никога не съм забелязвала да удостоява Джим дори с поглед — довърши Мередит.

Двете погледнаха към Елена за отговор. Тя бавно поклати глава.

— Наистина не виждам основателна причина тя да посещава Тамра. А и освен това... — стрелна бързо с поглед Мат — има още нещо. Какво друго се случи?

— Случило се е още нещо? Да не би да се е видяло белъто на Каролайн? — Бони избухна в смях, който обаче пресекна щом видя зачервеното лице на Мат. — Стига, Мат. Това сме ние. Можеш да ни кажеш всичко.

Момчето пое дълбоко дъх и затвори очи.

— Добре. Ами... докато излизаше, аз мисля... мисля, че Каролайн... ми предложи.

— Тя е направила какво?

— Тя никога не би...

— Как, Мат? — попита Елена.

— Ами... Джим си мислеше, че си е тръгнала и отиде до гаража, за да вземе баскетболната топка, но когато се обърнах, видях, че Каролайн се е върнала. Тя ми каза — е, всъщност няма значение какво ми е казала. Но беше нещо в смисъл че обича футбола повече от баскетбола и попита дали искам да спортуваме заедно.

— А ти какво ѝ отговори? — попита Бони и затаи дъх, зяпнала го като омагьосана.

— Не отговорих нищо. Просто я гледах.

— И тогава Джим се върна? — предположи Мередит.

— Не! И тогава Каролайн си тръгна — изгледа ме по онзи начин, нали се сещате, така че да е съвсем ясно какво има предвид — и тогава излезе Тами. — Сега честното лице на Мат пламтеше. — И тогава — не зная как да го кажа. Може би Каролайн ѝ е казала нещо за мен, защото тя... тя...

— Мат. — Досега Стефан почти не бе взел участие в разговора, но сега се наведе напред и заговори тихо: — Не те разпитваме, защото искаме да клюкарстваме. Опитахме се да разберем дали във Фелс Чърч не се случва нещо много лошо.

[1] Малък пернат динозавър, бързоног, с остри като бръснач зъби, дълъг около 1,80 и височина до 60 см, един от най-

интелигентните динозаври. — Б.пр. [↑](#)

Мат кимна, но беше изчервен до корените на косата си.

— Тами... се притисна към мен.

Последва продължително мълчание.

— Мат, искаш да кажеш, че те е прегърнала ли? — попита Мередит спокойно. Като приятелска прегръдка. Или... — Млъкна, защото Мат вече клатеше енергично глава в знак на отрицание.

— Не беше невинна приятелска прегръдка. Двамата бяхме сами на прага и тя просто... ами, не можах да повярвам. Тя е само на петнайсет години, но се държеше като възрастна жена. Искам да кажа... не че някога някоя възрастна жена е правила с мен подобни неща.

Засрамен, но и едновременно облекчен, че е излял душата си, той обходи с поглед присъстващите.

— Е, какво мислите? Дали е било просто съвпадение, че Каролайн е била там? Или тя е казала нещо на Тамра?

— Не е било съвпадение — отвърна Елена. — Биха били твърде много съвпадения: Каролайн ти отправя недвусмислена покана, а след това и Тамра да се държи така. Аз познавам — по-скоро познавах Тами Брайс. Тя е мило малко момиче — или поне беше.

— И все още е — кимна Мередит. — Казах ви, че няколко пъти излизах с Джим. Тя е много мило момиче и не е твърде зряла за възрастта си. Не мисля, че при нормални обстоятелства би се държала неуместно, освен ако... — Спря и зарея поглед в далечината, сетне сви рамене и не довърши изречението си.

Сега Бони доби сериозно изражение.

— Но ние трябва да спрем това. Какво ще стане, ако направи това с някой тип, който не е толкова добър и срамежлив като Мат? Може да се възползва от нея!

— В това е целият проблем — смотолеви Мат и лицето му отново пламна. — Искам да кажа, много е трудно... Ако беше някое

момиче, с което излизам — не че ходя на срещи с други момичета... — додаде той припряно и погледна към Елена.

— Но ти би трябвало да ходиш на срещи — рече Елена твърдо. — Мат, не очаквам вечна вярност от теб — нищо няма да ми достави по-голямо удоволствие от това да те видя, че излизаш с някое добро и хубаво момиче. — Сякаш случайно погледът ѝ се спря на Бони, която в момента дъвчеше тихо и кротко стръкчето целина.

— Стефан, ти си този, който може да ни каже какво да правим. — Елена се извърна към него.

Стефан се намръщи.

— Не зная. След като се е случило само с две момичета, още е доста трудно да се правят каквито и да било заключения.

— Значи ще почакаме, за да видим какво ще е следващото, което Каролайн — или Тами — ще предприемат? — попита Мередит.

— Не само ще чакаме — отвърна Стефан. — Ще трябва да разберем нещо повече за това. Вие, момичета, дръжете под око Каролайн и Тамра Брайс, а аз ще направя някои проучвания.

— По дяволите! — Елена удари с юмрук по земята. — Аз мога почти... — Млъкна и погледна приятелите си. Бони ахна и изпусна остатъка от стръка целина, Мат се задави с колата си и се закашля. Дори Мередит и Стефан я гледаха смаяно. — Какво? — попита тя озадачено.

Мередит първа се окопити.

— Просто това, че вчера ти... ами, младите ангели не ругаят.

— Само защото съм умряла два пъти, означава ли, че никога повече няма да ругая? — Елена поклати глава. — Не. Аз съм си аз и ще си остана такава... каквато съм.

— Добре. — Стефан се наведе и я целуна по челото. Мат се извърна, а Елена потупа разсеяно Стефан, но в това време си мислеше: „Винаги ще те обичам“. Знаеше, че той ще прочете посланието ѝ, дори тя да не може да му отвърне. Всъщност установи, че може да улови общия смисъл на отговора му — сякаш около него се образува топъл розов облак.

Дали това беше онова, което Бони виждаше и наричаше аура? Сега осъзна, че през по-голямата част от деня го бе виждала заобиколен от светлина — изумрудена и хладна сянка — ако сянката

може да бъде светлина. Сега зеленото се завръщаше, докато розовото избледняваше.

Незабавно погледна към останалите участници в пикника. Бони бе заобиколена от светлорозов цвят, с най-бледите отсенки на розовото. А Мередит — в наситено виолетово. Мат — в чисто синьо.

Това ѝ напомни, че до вчера — наистина ли беше едва вчера? — тя бе виждала много неща, които никой друг не би могъл. Включително и това, което я бе изплашило.

Какво беше то? В главата ѝ проблясваха образи — малки подробности, които сами по себе си бяха доста плашещи. Би могло да се каже, че са малки като нокът или като цяла ръка. Тъкан, подобна на кора, но върху тяло. Насекоми като мравки, но много на брой, движещи се като камшичета, много по-бързи от всякакви насекоми. Имаше усещането за нещо пълзящо, което изпитваше винаги, щом помислеше за насекоми. Значи е било буболечка. Само че буболечка с различно тяло от всички насекоми, които бе виждала. Приличаше май повече на пиявица или на сепия. Устата му беше кръгла, цялата с остри зъби по краищата и твърде много пипала, които приличаха на гъсти ластари на лоза, увили се по гърба му.

Може да се залепи за човек, каза си девойката. Ала имаше ужасяващото усещане, че може да направи и много повече.

Може да стане прозрачно и да се вмъкне в теб, а ти няма да почувстваш нещо по-силно от убождане с топлийка.

И тогава какво щеше да стане?

Елена се обърна към Бони.

— Мислиш ли, че ако ти покажа на какво прилича, ти ще го познаеш? Не с очите си, а с психичните си сетива?

— Предполагам, че зависи от това какво е това „нещо“? — отвърна Бони предпазливо.

Елена погледна към Стефан, който ѝ кимна кратко.

— Тогава затвори очи — рече тя.

Бони се подчини, а Елена сложи пръсти върху слепоочията на приятелката си, а с върха на палците си нежно погали миглите ѝ. Да се опитва да задейства Бялата сила — нещо, което до днес беше толкова лесно — се оказа равносилно на това да търкаш два камъка, за да получиш огън. Накрая почувства малка искра и главата на Бони отскочи назад.

Тя отвори рязко очи.

— Какво беше това? — ахна. Дишаше тежко.

— Това видях... вчера.

— Къде?

— Вътре в Деймън — отвърна Елена бавно.

— Но какво означава това? Дали той го контролира? Или... или... — Бони спря и очите ѝ се разшириха.

Елена довърши изречението вместо нея.

— Или то контролира него? Не зная. Но едно нещо зная със сигурност. Когато той не обърна внимание на твоя зов, Бони, е бил под въздействието на малах.

— Въпросът е, след като не е Деймън, кой го контролира? — попита Стефан и се изправи неспокойно. — Аз също го улових, това създание, което Елена ти показва — то не е нещо със собствен разум. Контролира го външен разум.

— Като друг вампир? — попита Мередит тихо.

Стефан сви рамене.

— Обикновено вампирите просто не му обръщат внимание, защото могат да получат това, което желаят и без него. Нужен е много силен разум, за да накара подобен малах да завладее вампир, да се всели в него. Силен... и много зъл.

— Това — рече Деймън, горчиво натъртвайки на всяка сричка, седнал на високия клон на дъба — са те. По-малкият ми брат и неговите... съдружници.

— Изумително — промърмори Шиничи. Той се бе увил още по-грациозно и мързеливо около дъба, където се бе настанил Деймън. Помежду им бе възникнало нещо като мълчаливо съревнование. В златните очи на Шиничи бяха избухнали искри веднъж или два пъти — Деймън го забеляза — когато видя Елена и при споменаването на Тами.

— Не се опитвай да ме убеждаваш, че не си замесен с тези груби и кресливи момичета — додаде Деймън сухо. — От Каролайн до Тамра и т.н., това е идеята, нали?

Шиничи поклати глава. Очите му не се откъсваха от Елена и той запя тихо някаква стара песен.

*Със страни като разцъфнали рози
И коси като златна пшеница...*

— Не бих се пробвал с тези момичета — отбеляза сериозно Деймън. Очите му бяха присвити. — Наистина на външен вид не изглеждат много силни — но са много по-корави, отколкото си мислиш, а са още по-корави, ако някоя от тях бъде застрашена.

— Казах ти, аз не съм направил нищо — рече Шиничи. Но изглеждаше притеснен за пръв път, откакто Деймън го бе видял. — Макар че може би познавам виновника.

— Казвай — подкани го Деймън, като очите му оставаха присвити.

— Ами... споменах ли ти за моята по-млада близначка? Казва се Мисао. — Ухили се победоносно. — Означава девица.

Деймън тутакси усети лека възбуда, но я пренебрегна. Беше твърде отпуснат, за да мисли за лов, а и не беше съвсем сигурен, че този китсуне — или лисичи дух, какъвто Шиничи твърдеше, че е — би могъл да бъде преследван и уловен.

— Не, не си ми споменавал — отвърна Деймън, като се почеса разсеяно по тила. Подутината от онова ухапване от комар бе спаднала, но продължаваше да го сърби зверски. — Сигурно някак си се е изплъзнало от ума ти.

— Е, тя е някъде тук. Тя дойде с мен, когато видяхме избухването на Силата, която върна обратно... Елена.

Деймън беше сигурен, че колебанието, преди да спомене името на Елена, беше престорено. Наклони глава по начин, който красноречиво казваше: „Не си мисли, че си ме заблудил“ и зачака.

— Мисао обича да играе игрички — рече Шиничи просто.

— О, няма? Като табла, шах, карти и други подобни?

Шиничи се закашля театрално, но Деймън зърна червения проблясък в очите му. Виж ти, той наистина проявяваше собственическо отношение към нея? Деймън го озари с най-бляскавата си усмивка.

— Обичам я — заяви младият мъж с черната коса, чиито краища приличаха на лумнали пламъци и този път в гласа му прозвуча открито предупреждение.

— Разбира се, че я обичаш — отвърна Деймън с успокоителни нотки в тона. — Виждам го.

— Но, ами, игрите ѝ обикновено са разрушителни за града. Накрая. Не изведнъж.

Деймън сви рамене.

— Това забутано село няма да липсва на никого. Разбира се, първо ще изведа живи моите момичета. — Сега в неговия глас прозвуча открита заплаха.

— Както искаш. — Шиничи отново се бе завърнал към нормалното си покорно поведение. — Ние сме съюзници и ще се придържаме към нашата сделка. Както и да е, би било жалко да се изгуби... всичко това. — Погледът му отново се плъзна към Елена.

— Между другото, няма дори да обсъждаме малкото фиаско с твоя малах и мен — или с нея, ако настояваш. Напълно съм сигурен, че изпарих поне три от тях, но ако видя още един, деловата ни връзка ще прекъсне. А аз съм много лош враг, Шиничи. Не би искал да разбереш колко лош.

Шиничи доби подобаващо впечатлено изражение и кимна. Ала в следващия миг отново зяпаше Елена и пееше:

*... с коса златна като пшеница
по белоснежните ѝ рамене;
Моя красива роза, моя сладка...*

— Искам да се срещна с твоята Мисао. Заради нейната безопасност.

— А аз зная, че и тя иска да се срещне с теб. В момента е заета с играта си, но ще се опитам да я откъсна заради теб. — Шиничи се протегна лениво.

Деймън го изглежда за миг. После разсеяно последва примера му.

Шиничи го наблюдаваше. Усмихна се.

Деймън се замисли за усмивката. Беше забелязал, че когато Шиничи се усмихва, две малки пурпурни пламъчета избухват в очите му.

Но в момента бе твърде уморен, за да мисли за това. Твърде отпуснат. Всъщност внезапно му се приспа...

— Значи ще търсим тези малахи в момичета като Тами? — попита Бони.

— Точно като Тами — кимна Елена.

— И ти смяташ — поде Мередит, като наблюдаваше внимателно Елена, — че Тами го е прихванала по някакъв начин от Каролайн.

— Да. Зная, зная — въпросът е откъде го е прихванала Каролайн? А тъкмо това не зная. Но все пак ние не знаем какво ѝ се е случило, докато беше пленница на Клаус и Тайлър Смолуд. Не знаем какво е правила през последната седмица. Знаем само, и то е съвсем ясно, че не е престанала да ни мрази.

Мат обхвана главата си с шепи.

— В такъв случай какво ще правим? По някакъв начин се чувствам отговорен.

— Не... Ако някой е отговорен, то това е Джими. Ако той — нали се сещаш, е оставил Каролайн да прекара нощта в дома му — и след това ѝ е позволил да говори за това с петнайсетгодишната му сестра... Ами, това не го прави виновен, но съм сигурен, че би могъл да бъде по-дискретен — обади се Стефан.

— Ето къде грешиш — възрази Мередит. — Мат, Бони, Елена и аз познаваме Каролайн от векове и знаем на какво е способна. Ако някой притежава качества да защити сестрите на съучениците ни, то това сме ние. И мисля, че сериозно сме престъпили дълга си. Предлагам да се отбием у тях.

— Съгласна съм — рече Бони тъжно, — макар че не изгарям от желание. Освен това, ами ако в нея няма малах?

— Ето от къде ще започне проучването ни — заяви Елена. — Трябва да разберем кой стои зад всичко това. Някой достатъчно силен, за да има влияние и върху Деймън.

— Прекрасно — въздъхна Мередит мрачно. — А имайки предвид силата на лей линиите, би могъл да е всеки от Фелс Чърч.

Петнайсет метра на запад и девет метра над земята, Деймън се опитваше да остане буден.

Шиничи протегна ръка, за да отметне от челото си перчема си с цвета на нощта, с лижещи пламъци по краищата. Наблюдаваше внимателно Деймън изпод полуспуснатите си клепачи.

Деймън също смяташе да го наблюдава внимателно, но му се спеше прекалено много. Бавно, той имитира движението на Шиничи и отметна от челото си няколко кичура от лъскавата си черна коса. Клепачите му се отпуснаха безгрижно, само още няколко милиметра. Шиничи продължаваше да му се усмихва.

— Значи сключихме нашата сделка — промърмори. — Ние получаваме града — Мисао и аз — а ти няма да ни пречиш. Ние получаваме правата върху силата на лей линиите. В замяна твоите момичета ще бъдат в безопасност... и ти ще си отмъстиш.

— На лицемерния си брат и онзи... онзи Мет!

— Мат. — Шиничи имаше остър слух.

— Няма значение. Просто не желая Елена да бъде наранена, това е всичко. Или онази червенокоса вещица.

— А, да, сладката Бони. Не бих имал нищо против една или две като нея. Една за Самайн^[1], а другата за празника по случай Деня на лятното слънцестоене.

Деймън изсумтя сънливо.

— Няма втора като нея. Не ми пука къде ще ги търсиш. Но не желая тя да бъде наранена.

— А какво ще кажеш за високата, тъмнокоса красавица... Мередит?

Деймън се събуди.

— Къде?

— Не се тревожи; няма да те докопа — успокой го Шиничи. — Какво искаш да стане с нея?

— Ох. — Деймън се отпусна назад с облекчение и разкърши рамене. — Остави я да си върви по пътя — след като стои по-далеч от моя.

Шиничи се отпусна подчертано нехайно на клона си.

— Брат ти няма да е проблем. Значи остава само онова момче там долу — промърмори. Имаше доста многозначително мърморене.

— Да. Но брат ми... — Деймън вече беше почти заспал в поза, която бе точно копие на тази на Шиничи.

— Казах ти, ще се погрижим за него.

— Мм. Искам да кажа, добре.

— Значи се споразумяхме?

— Ммм-хмм.

— Да?

— Да.

— Споразумяхме се.

Този път Деймън не отговори. Сънуваше. Сънуваше как ангелските златни очи на Шиничи се отварят рязко и го поглеждат.

— Деймън. — Чу името си, но в съня си му бе трудно да отвори очите си. Макар че виждаше и без да ги отваря.

В съня му Шиничи се наведе над него, точно над лицето му, така че аурите им се смесиха и двамата щяха да споделят дъха си, ако Деймън дишаше. Шиничи остана дълго така, сякаш проверяваше аурата на Деймън. На външен наблюдател можеше да се стори доста откачено. При все това в съня му Шиничи се бе надвесил над него, сякаш се опитваше да запомни сенките на тъмните мигли върху бледите му страни или извивката на устните му.

Накрая в съня му Шиничи сложи ръка под главата на Деймън и погали мястото, където комарът го бе ухапал.

— О, доста си пораснал, а? Станал си голямо момче — заговори на някого, когото Деймън не можеше да види — на нещо вътре в него. — Вече почти можеш да подчиниш силната му воля, нали?

Шиничи остана така за миг, сякаш наблюдаваше разцъфнал черешов цвят, който се сипе по земята, сетне затвори очи.

— Мисля — прошепна, — че тъкмо това ще се опитаме, при това съвсем скоро. Много скоро. Но първо трябва да спечелим доверието му; да се отървем от съперника му. Дръж го замаян, неуравновесен, подхранвай гордостта му. Нека да мисли за Стефан, за омразата си към Стефан, който е отнел неговия ангел, погрижи се за всичко, което трябва да бъде сторено тук.

После заговори директно на Деймън:

— Ние сме съюзници и това е безспорно! — Засмя се. — Още повече след като мога да поставя пръста си върху самата ти душа. Тук. Усещаш ли? Какво още мога да те накарам да направиш...

След това продължи да се обръща към създанието вътре в Деймън:

— Но точно сега... малко угощение, което ще ти помогне да пораснеш и станеш още по-силен.

В съня Шиничи направи жест, легна назад, окуражавайки невидимите малахи да излязат от дърветата. Те се прокраднаха и се промъкнаха към тила на Деймън. И тогава тези уродливи същества проникнаха в него, едно по едно, през прореза, за който той дори не подозираше. Усещането за меките им, отпуснати, подобни на медузи тела, беше почти непоносимо... плъзваха се в него...

Шиничи пееше тихо.

*О, ела при мен, прекрасна девственице,
Увий се около цветовете ми.
Ела със слънчевия лъч или с лунното сияние,
Докато розите все още цъфтят...*

В съня си Деймън беше ядосан. Не заради глупостите на малахите в него. Това беше нелепо. Беше ядосан, защото знаеше, че Шиничи в съня му наблюдава Елена, докато разтребва остатъците от пикника. Наблюдаваше всяко нейно движение с натраплива близост.

*Те цъфтят вечно под стъпките ти
... дивите рози, червени като кръвта.*

— Тя е необикновено момиче, твоята Елена — додаде в съня Шиничи. — Ако оживее, мисля, че ще бъде моя за нощ или две. — Погали нежно кичурите, паднали върху челото на Деймън. — Необикновена аура, не мислиш ли? Ще се постарая смъртта ѝ да е красива.

Ала Деймън бе потопен в един от онези сънища, в които нито можеш да се движиш, нито да говориш. Затова не отговори.

Междувременно създанията продължиха да изкачват дърветата и да се изливат като желатин вътре в него. Едно, две, три, дузина, две дузини. И още.

А Деймън не можеше да се събуди, въпреки че още малахи изпълзяваха от Олд Уд. Те не бяха нито мъртви, нито живи, нито мъже, нито девиси, само капсули на Силата, която щеше да позволи на Шиничи да контролира съзнанието на Деймън от разстояние. Продължаваха да излизат, безчетни...

Шиничи продължи да наблюдава потока — искрите, които избухваха във всички органи на Деймън. След малко отново запя:

*Дните са безценни, не ги погубвай,
Цветята ще увехнат, както и ти...
Ела с мен, прекрасна млада девисице,
Докато си млада и още красива.*

Деймън сънува, че чу думата „забрави“, прошепната от стотици гласове. И макар че се опита да си спомни какво да забрави, то се разсея и изчезна.

Събуди се сам на дървото, а цялото му тяло пулсираше от болка.

[1] Празник (31 октомври) на келтските народи, посветен на края на лятото, на събирането на реколтата. — Б.пр. ↑

16

Когато се върнаха от пикника, Стефан се изненада, когато завари госпожа Флауърс да ги чака. И съвсем необичайно, тя каза нещо, което не се отнасяше до градината ѝ.

— Горе има съобщение за теб — кимна към тясната стълба. — Остави го тъмнокос младеж. Прилича на теб. На мен не ми каза нищо. Само попита къде да остави съобщението.

— Тъмнокос младеж? Деймън? — попита Елена. Стефан поклати глава.

— Защо ще ми оставя съобщения?

Остави Елена и госпожа Флауърс и забърза нагоре по тесните, извити стълби. На горната площадка намери един лист, пъхнат под вратата.

Беше поздравителна картичка, без плик. Стефан, който познаваше брат си, се съмняваше, че е платил за нея — поне не с пари. Вътре с дебели черни букви бе написано следното:

НЕ СЕ НУЖДАЕШ ОТ ТОВА.
ТАЗИ НОЩ СВЕТИ СТЕФАН МОЖЕ.
ЩЕ ТЕ ЧАКАМ ПРИ ДЪРВОТО.
КЪДЕТО ЧОВЕЦИТЕ СЕ БЛЪСНАХА.
НЕ ПО-КЪСНО ОТ 4:30 СУТРИНТА.
ЩЕ ТИ СЪОБЩЯ ВАЖНА ИНФОРМАЦИЯ.
Д.

Това бе всичко... и един уеб адрес.

Стефан понечи да хвърли бележката в кошчето, когато любопитството надделя. Включи компютъра, въведе адреса на сайта и зачака. Отначало нищо не се случи. После върху черния екран се появиха тъмносиви букви. За човешко око екранът щеше да изглежда

празен. За вампирите, с изключително силното им зрение, сивите букви бяха бледи, но съвсем ясно различими:

УМОРИ ЛИ СЕ ОТ ТОЗИ ЛАПИС ЛАЗУЛИ?
ИСКАШ ЛИ ДА ОТИДЕШ НА ВАКАНЦИЯ НА
ХАВАИТЕ?
ПИСНА ЛИ ТИ ОТ ЕДНА И СЪЩА ТЕЧНА
ХРАНА?
ЕЛА И ПОСЕТИ ШИ НО ШИ.

Стефан посегна да затвори страницата, ала нещо го възпря. Остана втренчен в едва различимата реклама, докато не чу Елена пред вратата. Бързо изключи компютъра и стана, за да поеме кошницата за пикник от ръката ѝ. Не ѝ каза нищо за бележката, нито за това, което бе видял върху екрана на компютъра. Но с напредването на вечерта все повече и повече мислеше за тях.

- О, Стефан, ще ми счупиш ребрата! Изкара ми въздуха!
- Съжалявам, просто имах нужда да те прегърна.
- Е, аз също имам нужда да те прегърна.
- Благодаря ти, ангел мой.

В стаята на таванския етаж цареше тишина. През отворения прозорец се процеждаше лунна светлина. Дори луната в небето сякаш се прокрадваше, пропускайки едва-едва лунния лъч, танцуващ по дървения под.

Деймън се усмихна. Беше прекарал дълъг и спокоен ден, а сега му предстоеше интересна нощ.

Да се промъкне през прозореца не се оказа толкова лесно, колкото очакваше. Когато долетя като огромен лъскав гарван, се надяваше да се закрепил върху перваза и да приеме човешка форма, за да отвори прозореца. Ала върху прозореца имаше капан — беше свързан чрез Силата с един от спящите в леглото. Това обърка Деймън, който с усилие запази равновесие. Боеше се да окаже натиск върху тънката връзка. В този миг се чу пърхане на криле и нещо кацна до него.

Не беше от най-представителните гарвани, описани в учебниците по орнитология. Беше достатъчно лъскав, но крилете му по краищата бяха обагрени в яркочервено и имаше златни блестящи очи.

Шиничи?, попита Деймън.

Кой друг?, дойде отговорът, докато златистите очи го фиксираха. Виждам, че имаш проблем. *Но той може да бъде разрешен. Ще задълбоча съня им, за да можеш да прережеш връзката.*

Не!, инстинктивно го възпря Деймън. _ Ако докоснеш един от двамата, Стефан ще... _

Стефан е само едно момче, забрави ли?, дойде успокоителният отговор. *Довери ми се. Вярваш ми, нали?*

И стана точно така, както демонично оцветената птица предказа. Спящите вътре се унесоха в по-дълбок сън, не помръдваха в леглото.

След миг прозорецът се отвори, Деймън промени формата си и влезе вътре. Брат му и... и тя... тази, която винаги трябваше само да гледа... тя лежеше заспала напреки върху брат му, с разпиляна по възглавницата златиста коса.

Деймън с усилие откъсна поглед. Върху бюрото в ъгъла имаше среден по големина компютър, не от най-новите модели. Той приближи и без никакво колебание го включи. Двамата в леглото дори не се раздвижиха.

Файлове... аха. *Dnevnik.doc*. Колко оригинално име. Деймън го отвори и разгледа съдържанието му.

Мило дневниче

Тази сутрин се събудих и — чудо на чудесата — аз отново съм аз. Вървя, говоря, пия, подмокрям леглото (е, още не съм го правила, но съм сигурна, че ще мога, ако се опитам).

Върнах се.

Беше наистина страшно пътуване,

Аз умрях, мило дневниче, наистина умрях. А след това умрях като вампир. И не очаквай да ти опиша какво се

случваше всеки път — просто ми повярвай; трябва да го преживееш лично.

Най-важното е, че си бях отишла, а сега отново се върнах — и, о, скъпи ми и търпелив приятелю, който пазиш тайните ми от детската градина... толкова се радвам, че съм отново тук.

Лошото е, че никога повече няма да мога да живея с леля Джудит или Маргарет. Те смятат, че аз „почивам в мир“ сред ангелите. Хубавото е, че мога да живея със Стефан.

Това е компенсация за всичко, през което преминах — не зная как се компенсират онези, които са стигнали до самите двери на Ада. О, аз съм уморена и — все пак ще го кажа — нетърпелива за нощта с моя любим.

Много съм щастлива. Имахме прекрасен ден, изпълнен със смях и любов. Имах щастието да наблюдавам лицата на моите приятели, когато ме видяха жива! (А не побъркана, като каквато разбирам, че съм се държала през последните дни. Честно, човек би си помислил, че Великият дух, обитаващ Небесата, можеше да ме върне на земята с всичкия ми. Но, както и да е.)

Обичам те,
Елена

Погледът на Деймън обходи нетърпеливо горните редове. Търсеше нещо съвсем различно. Аха. Да. Това беше.

Моя скъпа Елена,

Зная, че рано или късно ще погледнеш тук. Надявам се никога да не го видиш. Ако четеш това, значи Деймън е предател или нещо друго ужасно се е объркало.

Предател? Звучеше малко пресилено, помисли си Деймън, но изгарящ от желание да се заеме с работата, която трябваше да свърши.

Тази нощ ще отида в гората, за да поговоря с него — ако не се върна, ще знаеш на кого да задаваш въпроси.

Истината е, че не разбирам напълно ситуацията. Порано днес Деймън ми изпрати картичка, върху която бе изписан уеб адрес. Сложих я под възглавницата ти, любима.

О, по дяволите, изруга мислено Деймън. Щеше да е доста трудно да измъкне картичката, без да я събуди. Но трябваше да го направи.

Елена, проследи този уеб линк. Ще трябва да го четеш на максимална яркост, защото е създаден само за вампирски очи. Според линка съществува място, наречено Ши но Ши — буквално преведено означава Смърт на Смъртта, където може да се махне проклятието, което тегне над мен почти петстотин години. Те използват комбинация от магия и научни методи, за да превърнат вампирите в обикновени мъже или жени, момичета или момчета.

Ако това е истина, Елена, ние можем да бъдем заедно толкова дълго, колкото живеят обикновените хора. Това е всичко, което искам от живота.

Искам го. Искам да застана пред теб като обикновено дишащо и хранещо се човешко същество.

Но не се тревожи. Просто ще говоря с Деймън за това. Не е нужно да ми заповядваш да не заминавам. Никога не бих те изоставил точно сега, когато във Фелс Чърч се случва всичко това. Прекалено е опасно за теб, особено с новата ти кръв и новата аура.

Осъзнавам, че се доверявам на Деймън много повече, отколкото би трябвало. Но в едно нещо съм сигурен: той никога не би те наранил. Той те обича. Дори навярно против волята си.

При все това трябва поне да се срещна с него, според неговите условия — да бъда сам и да отида на едно

определено място в гората. Пази се, любов моя. Не се страхувай. Вярвай на себе си. Вярвай на приятелите си. Всички те ще ти помогнат.

Аз вярвам на инстинктивната закрила на Мат, на преценката на Мередит и интуицията на Бони. Кажи им да запомнят това.

Надявам се, че никога няма да прочетеш тези редове,
С цялата ми любов, сърце, душа,
Стефан

П.П. Само за всеки случай: има 20 000 долара под втората дъска на пода откъм стената, срещу леглото. В момента отгоре ѝ е люлеещият се стол. Ще видиш лесно пролуката, като мръднеш стола.

Деймън изтри внимателно думите във файла. След това, докато ъгълчето на устната му потрепваше, безшумно написа нови думи с доста различно значение. Прочете ги. Усмихна се с неустоимата си усмивка. Винаги се бе ласкал с мисълта, че умее да пише; не че имаше някаква школовка, а просто притежаваше инстинктивен усет.

Ето че стъпка едно е изпълнена, каза си Деймън и записа файла с неговите думи, вместо тези на Стефан.

След това се промъкна безшумно до леглото, където спеше Елена, сгушена до Стефан в тясното легло.

Следваше Стъпка две.

Бавно, много бавно Деймън плъзна пръсти под възглавницата, върху която почиваше главата на девойката. Усети косата на Елена, която се бе разпиляла върху възглавницата, окъпана от лунната светлина. Болката, която изпита, беше по-скоро в гърдите, отколкото в зъбите. Провря леко пръстите си под възглавницата, търсейки нещо гладко.

Елена промърмори нещо в съня си и внезапно се обърна. Деймън едва не отскочи в сенките, но очите на момичето оставаха затворени, дългите тъмни мигли хвърляха върху страните ѝ сенки във формата на полумесец.

Сега беше с лице към него, но странно — Деймън не проследи сините вени по безупречната ѝ гладка кожа. Улови се, че се взира с

изгаряща жажда в леко разтворените ѝ устни. Те бяха... почти неустойими. Дори в съня ѝ имаха цвета на розови листенца, леко влажни, а полуотворени по този начин...

Бих могъл да го направя много нежно. Тя никога няма да разбере. Бих могъл, зная, че бих могъл. Тази вечер се чувствам непобедим.

Наведе се над нея и в този миг пръстите му напипаха картичката.

Това сякаш го изтръгна от света на фантазиите. Какво ставаше? Да рискува всичките си планове заради една целувка? Щеше да има достатъчно време за целувки — и други много по-важни неща — по-късно.

Пъхна малката картичка в джоба си.

После се превърна в гарван и отлетя от перваза на прозореца.

Стефан много отдавна бе усвоил изкуството да спи до определен момент и след това да се събуди. Така стана и сега. Когато погледна към часовника върху камината, той показваше точно четири сутринта.

Не искаше да буди Елена.

Облече се безшумно и излезе през прозореца по същия начин, както и брат си — но като ястреб. Някак си беше сигурен, че Деймън е измамен от някой, който го бе превърнал в негова послушна марионетка. А Стефан, все още изпълнен с мощта на кръвта на Елена, чувстваше, че е негов дълг да ги спре.

В бележката на Деймън пишеше, че ще се срещнат при дървото, където човешките същества се бяха блъснали. Деймън щеше да продължи да посещава дървото, за да проследи марионетките малахи до техния кукловод.

Стефан се спусна надолу, понесе се във въздуха, после едва не причини сърдечен удар на една полска мишка, когато се стрелна към нея, преди да полети устремно към небето.

И тогава, докато се рееше във въздуха, видя дървото, където се бе ударила колата. Промени формата си от великолепен ястреб на млад мъж с тъмна коса, бледо лице и напрегнати зелени очи.

Той полетя към земята лек като снежинка, оглеждаше се във всички посоки, използвайки вампирските си сетива, за да провери околността. Не почувства никакъв капан; никаква враждебност, само

непогрешимите звуци на яростна битка между дърветата. Придоби човешка форма, за да се изкачи по дървото, което носеше отпечатъка на брат му.

Не изпита студ, когато се изкачи по дъба, сред чиито клони брат му бе наблюдавал злополуката с колата, станала в краката му. В него все още имаше твърде много от кръвта на Елена, за да почувства студа. Но усещаше, че тази част от гората е особено студена; нещо я поддържаше така. Защо? Той вече бе заявил правата си над реките и горите около Фелс Чърч, така че защо някой или нещо ще се установява тук без да му каже? Каквото и да бе то, рано или късно трябваше да му се представи, ако искаше да остане във Фелс Чърч. *Защо да чака?*, запита се той, докато се настаняваше на клона.

Усети приближаването на Деймън много по-рано, отколкото биха го забелязали сетивата му преди трансформацията на Елена. Сдържа се да не трепне. Вместо това се извърна с гръб към ствола на дървото и се огледа. Усещаше как Деймън напредва към него, все по-бързо и по-бързо, по-силно и по-силно — вече трябваше да е тук, застанал пред него, но го нямаше.

Стефан се намръщи.

— Винаги си струва да погледнеш нагоре, малки братко — посъветва го очарователен глас над него и Деймън, който бе прилепнал като гушер към дървото, подскочи напред и се приземи върху клона на Стефан.

Стефан не каза нищо, само изгледа по-големия си брат.

— В добро настроение си — отбеляза накрая.

— Имах великолепен ден — отвърна Деймън. — Да ти изброявам ли? Първо беше момичето в магазинчето за поздравителни картички... Елизабет, както и скъпата ми приятелка Дамарис, чийто съпруг работи в Бостън, и малката Тереза, доброволка в библиотеката, и...

Стефан въздъхна.

— Помниш имената на всяко момиче, чиято кръв си пил в живота си, но непрекъснато забравяш моето.

— Глупости... малки братко. Сега, след като Елена несъмнено ти е обяснила какво точно се случи, когато се опитах да спася онази дребна вещица, Бони, ми се струва, че ми дължиш извинение.

— А след като ти ми изпрати бележка, която спокойно мога да определя като предизвикателна, на мен ми се струва, че ти ми дължиш обяснения.

— Първо извинението — рече отсечено Деймън, след което додаде с многострадална интонация: — Сигурен съм, че смяташ, че е достатъчно лошо, задето обеща на Елена, когато тя умираше, да се грижиш за мен — завинаги. Ала изглежда ти никога не си осъзнал, че и аз обещах същото нещо, но аз не съм от грижовните. Сега тя вече не е мъртва и може би просто трябва да забравим за това.

Стефан отново въздъхна.

— Добре, добре. Извинявам се. Сгреших. Не биваше да те изхвърлям. Това достатъчно ли е?

— Не съм сигурен, че си искрен. Опитай още веднъж, с повече чувст...

— Деймън, за бога, за какво е уебсайтът?

— О! Реших, че е доста умно: използвали толкова близки цветове за фона и текста, че само вампирите и вещиците могат да ги различат, докато човеците ще видят само празен екран.

— Но ти как разбра за това?

— Ще ти кажа след малко. Но само си помисли, малки братко. Двамата с Елена на идеален меден месец — просто още двама човеци в света на човеците. И колкото по-скоро отидеш, толкова по-скоро ще запееш: „Динг Донг, трупът е мъртъв!“

— Все още не зная как ти си попаднал на този сайт.

— Добре. Ще си призная: най-после и аз бях покорен от този век на технологии. Имам свой уебсайт. И един много услужлив млад мъж се свърза с мен, за да разбере дали аз мисля сериозно всички неща, които съм казал в него или съм просто някакъв объркан идеалист. Предполагам, че описанието много ти пасва.

— Ти... уебсайт? Не вярвам...

Деймън не му обърна внимание.

— Предадох съобщението, защото вече бях чувал за това място — Ши но Ши.

— Означава „Смърт на Смъртта“.

— Така ми го преведоха и на мен. — Деймън озари Стефан с усмивката си от хиляда киловата и впи поглед в него, докато накрая

брат му се извърна. Имаше чувството, че е изложен на слънчевата светлина без пръстена си от лапис лазули.

— Всъщност — поде Деймън словоохотливо, — аз поканих този тип да дойде и лично да ти обясни всичко.

— Ти си направил какво?

— Той ще бъде тук точно в 4:44. Не аз определих часа, това е нещо много специално за него.

В този миг, с леко съскане, като Стефан не усети никаква Сила, нещо се приземи на клона над тях, след което се спусна върху техния, като промени формата си.

Беше наистина млад мъж, с черна коса с огнени краища и ведри златни очи. Когато Стефан се извърна към него, той вдигна двете си ръце в жест на безпомощност и покорство.

— Аз съм дяволът Шиничи — рече младият мъж непринудено. — Но, както казах на брат ти, повечето хора ме наричат само Шиничи. Разбира се, изборът е твой.

— И ти знаеш всичко за Ши но Ши?

— Никой не знае всичко за него. Това е място... и организация. Аз съм съпричастен към него, защото — Шиничи доби срамежливо изражение — ами предполагам, че просто обичам да помагам на хората.

— А сега искаш да помогнеш на мен.

— Ако наистина искаш да станеш човек... зная как.

— Май е по-добре да ви оставя насаме, за да си поговорите, какво ще кажете? — попита Стефан. — Трима са вече много, особено върху този клон.

Стефан го стрелна остро с поглед.

— Ако ти минава и най-малката мисъл да се отбиеш в пансиона...

— След като Дамарис вече ме чака? Честно, малки братко, не си в ред. — И Деймън се превърна в гарван преди Стефан да го накара да му се закълне, че няма да го стори.

Елена се обърна в леглото и се протегна машинално към топлото тяло в леглото до нея. Ала пръстите ѝ напипаха само хладната вдлъбнатина, където бе лежало тялото на Стефан. Тя отвори очи.

— Стефан?

Милият той. Двамата бяха в такъв идеален синхрон, все едно бяха една личност — той винаги знаеше кога тя ще се събуди. Вероятно бе слязъл долу, за да ѝ донесе закуската. Госпожа Флауърс винаги я оставяше топла (още едно доказателство, че тя беше от добрите вещици), а Стефан носеше горе подноса.

— Елена — изрече на глас девойката, само, за да се чуе как говори. — Елена Гилбърт, досега си получила твърде много закуски в леглото. — Потупа се по корема. — Да, определено се нуждая от упражнения.

— Добре, добре — продължи да говори на глас. — Ще започнем с раздвижване и дишане. След това малко протягане. — Цялата гимнастика ще бъде зарязана, когато Стефан се появи, помисли си момичето.

Но Стефан не се появи, дори след едночасовите упражнения, след които остана да лежи изморена в леглото.

Не се качи по стълбите, не ѝ донесе чаша чай.

Къде беше той?

Елена погледна през прозореца и зърна долу госпожа Флауърс.

Сърцето ѝ бе забило по-учестено по време на аеробиката и още не бе възвърнало обичайния си ритъм. Въпреки че изглеждаше невъзможно да започне разговор с госпожа Флауърс по този начин, тя извика към нея:

— Госпожо Флауърс?

И чудо на чудесата, възрастната дама спря да простира чаршафи на простора и вдигна глава.

— Да, Елена, скъпа?

— Къде е Стефан?

Чаршафът се изду около госпожа Флауърс и тя изчезна от погледа на девойката. Когато се изправи, жената вече я нямаше.

Но Елена не откъсваше поглед от коша за пране. Той все още беше там.

— Не си отивайте! — изкрещя момичето и припряно нахлузи дънките и новия си син потник. След това изтрополи надолу по стълбите и изскочи в градината.

— Госпожо Флауърс!

— Да, Елена, скъпа?

Елена я зърна иззад метрите бял плат.

— Виждали ли сте Стефан?

— Не и тази сутрин, скъпа.

— Изобщо ли не сте го виждали?

— Както обикновено станах на зазоряване. Колата му я нямаше и още не се е върнал.

Сега сърцето на Елена туптеше бясно. Винаги се бе страхувала от нещо подобно. Пое дълбоко дъх и изтича обратно нагоре по стълбите.

Бележка, бележка...

Той никога не би си тръгнал без да остави бележка. Ала върху възглавницата нямаше бележка. Отначало не обърна възглавниците, защото отчаяно искаше бележката да е там — а и защото се боеше какво можеше да пише в нея.

Накрая все пак стана ясно, че няма нищо под тези възглавници, нито под чаршафите. Елена ги преобърна и дълго остана загледана в тях. Дръпна леглото от стената, в случай че бележката е паднала там.

Това би трябвало да е добър знак, защото означаваше, че Стефан не е заминал... макар че след като отвори вратата на дрешника, видя, че вътре има само празни закачалки, а дрехите му ги няма.

Той бе взел всичките си дрехи.

Дъното на дрешника също бе празно.

Бе взел и всичките си обувки.

Не че притежаваше много дрехи и обувки. Но всичко, което би му било нужно за едно пътуване, го нямаше — и Стефан го нямаше.

Защо? Къде е отишъл? И как е могъл?

Дори и да се окаже, че е заминал, за да потърси ново място, където да се установят, как е могъл да го стори? Когато се върне, щеше да му даде да се разбере...

... ако се върне.

Вледенена до мозъка на костите си, Елена усети, че лицето ѝ е мокро от сълзи, потекли незнайно кога. Тъкмо се канеше да се обади на Мередит и Бони, когато се сети за нещо.

Дневникът ѝ.

През първите дни след завръщането ѝ от отвъдното Стефан винаги я настаняваше рано в леглото, уверяваше се, че ѝ е топло и едва тогава двамата се залавяха да работят с компютъра му — всъщност Стефан попълваше дневника ѝ, записваше мислите ѝ за случилото се през деня, като винаги добавяше и впечатленията си.

Сега тя затърси отчаяно във файла, като забързано прегледа текста до края.

Ето го. Намери го.

Скъпа мои Елена,

Знай, че рано или късно ще видиш тези редове. Надявам се да е по-рано.

Скъпа, вярвам, че вече можеш сама да се грижиш за себе си. Никога не съм срещал по-силно и по-независимо момиче от теб.

А това означава, че вече е време. Време е да си тръгна. Не мога да остана повече, без да те превърна отново във вампир — нещо, което и двамата знаем, че не бива да се случва.

Моля те, прости ми. Моля те, забрави ме, любов моя, не искам да си тръгна, но трябва.

Ако се нуждаеш от помощ, обърни се към Деймън. Накарах го да обещае, че ще те закриля. Каквото и зло да вилнее във Фелс Чърч, то няма да посмее да те докосне, когато Деймън е наблизо.

Скъпа моя, ангел мой, винаги ще те обичам...

Стефан

П.П. За да ти помогна в реалния живот, оставих пари на госпожа Флауърс като предплата за наема на стаята за следващата година. Освен това скрих двайсет хиляди

долара под втората дъска на пода край леглото. Използвай ги, за да изградиш бъдещето си с този, когото ще избереш.

Отново повтарям, че ако се нуждаеш от нещо, Деймън ще ти помогне. Ако се нуждаеш от съвет, доверявай се на неговата преценка. О, малка моя прекрасна любима, как да си тръгна? Дори и да е заради твое собствено добро?

Елена дочете писмото.

И остана вцепенена.

След цялото това търсене най-после намери отговора.

Но не знаеше какво друго да направи, освен да закрепши.

Ако се нуждаеш от помощ, потърси Деймън... Доверявай се на преценката на Деймън... Нямахте да бъде по-дръзка възхвала на Деймън дори ако самият Деймън го беше написал.

А Стефан го нямаше. И дрехите му ги нямаше. Дори и обувките му ги нямаше.

Той я бе изоставил.

За да започне тя да гради своя нов живот...

Така я завариха Бони и Мередит, разтревожени, че не отговаря на обаяданията им. За пръв път, откакто Стефан се бе завърнал по тяхна молба, за да убие чудовището. Но сега чудовището бе мъртво, а Елена...

Елена седеше пред гардероба на Стефан.

— Взел си е дори и обувките — заговори тя тихо и безжизнено. — Всичко е взел. Но е предплатил стаята за цяла година. А вчера сутринта ми купи ягуар.

— Елена...

— Не виждате ли? — развика се Елена. — Това е моето Пробуждане. Бони го предсказа, че ще бъде мъчително и внезапно и че ще се нуждаем от вас двете. Ами Мат?

— Неговото име не беше споменато — уточни Бони мрачно.

— Но мисля, че ще се нуждаем от помощта му — додаде Мередит също тъй мрачно.

— Когато със Стефан бяхме заедно, преди да стана вампир, винаги съм знаела — прошепна Елена, — че ще дойде време, когато той ще ме изостави за мое добро. — Внезапно тя стовари юмука си върху пода, толкова силно, че я заболя. — Знаех го, ала все си мислех, че ще поговорим и ще го убедя да не го прави! Той е толкова благороден — толкова самопожертвувателен. Но сега си е заминал.

— На теб всъщност не ти пука — заяви Мередит тихо, докато я наблюдаваше, — дали ще останеш човек или ще се превърнеш във вампир.

— Права си... въобще не ми пука! За нищо не ми пука, стига да сме заедно. Докато все още бях наполовина дух, знаех, че нищо не може да ме промени. Сега отново съм човешко същество, уязвимо към промяната като всички други хора — но това няма значение.

— Може би тъкмо в това е Пробуждането — изрече все така тихо Мередит.

— О, или може би пробуждането се е свело до това, че той не й е донесъл закуската в леглото! — възкликна Бони раздражено. Вече повече от трийсет минути не откъсваше очи от пламъка на свещта, докато се опитваше да се свърже със Стефан. — Или не иска... или не може... — продължи тя, без да забележи как Мередит забързано поклати глава.

— Какво искаш да кажеш с това „не може“? — попита Елена настойчиво, като се надигна от пода, където се беше свлякла.

— Не зная. Елена, причиняваш ми болка!

— Той в опасност ли е? Съсредоточи се, Бони! Може ли да пострада заради мен?

Бони погледна към Мередит, която безмълвно й подсказваше да отговори „не“. После отклони очи към Елена, която настояваше да узнае истината.

— Не съм сигурна — отвърна Бони.

Тя бавно отвори очи, очаквайки Елена да избухне. Но нищо подобно не се случи. Елена само затвори бавно очи и стисна устни.

— Много отдавна се заклев, че той ще бъде мой, дори и двамата да загинем — тихо заговори. — И ако си мисли, че може да ме изостави само за да съм аз добре или поради някаква друга причина... той греша. Първо трябва да отида при Деймън, след като Стефан толкова много настоява да се срещна с брат му. Но после ще започна да

го търся. Все някой ще ме насочи накъде да поема. Оставил ми е двайсет хиляди долара. Ще ги използвам, за да го проследя. И ако колата се повреди, ще продължа пеша. А когато вече няма да мога да ходя, ще пълзя. Но ще го намеря.

— Няма да бъдеш сама — обади се Мередит с типичния неин приглушен и успокояващ тон. — Ние ще дойдем с теб, Елена.

— И тогава, ако се окаже, че той е направил всичко това по своя воля, ще заплати с живота си.

— Както решиш, Елена — довърши Мередит все така утешително. — Нека първо да го намерим.

— Всички за един и един за всички! — извика Бони. — Ще го върнем и ще го накараме да съжалява... или няма — добави тя забързано, щом Мередит отново поклати глава. — Елена, недей! Не плачи — помоли я тя в мига, преди Елена да се облее в сълзи.

— Щом Деймън е определен да се грижи за Елена, то следва, че Деймън е този, който последен е видял Стефан тази сутрин — заяви Мат, когато пристигна от дома си и момичетата му обясниха ситуацията.

— Да — заговори Елена тихо, но уверено. — Но ти грешиш, като си мислиш, че Деймън е направил нещо, за да ме раздели със Стефан. Деймън не е такъв, за какъвто всички вие го мислите. Онази нощ той наистина се опитваше да спаси Бони. И бе наранен, задето всички вие го мразите.

— Мисля, че това се нарича „доказателство за мотив“ — отбеляза Мередит.

— Не. Това е доказателство за характер. Доказателство, че Деймън също има чувства, че е загрижен за човешките същества — опроверга я Елена. — Освен това той никога няма да нарани Стефан заради... заради мен. Той знае колко много ще страдам.

— А защо тогава не ми отговоря? — попита Бони раздражено.

— Може би защото последния път, когато ни видя заедно, ние го гледахме така, сякаш го мразим — предположи Мередит, която винаги се стремеше към справедливост.

— Кажу ми, че го моля да ни извини — рече Елена. — Кажу ми, че искам да говоря с него.

— Чувствам се като комуникационен спътник — оплака се Бони, но вложи цялото си сърце и сила във всяко призоваване. Накрая се отпусна безпомощно с напълно изтощен вид.

Накрая дори Елена трябваше да признае, че положението никак не бе добро.

— Може би той ще се осъзнае и ще ти се обади — предположи Бони. — Може би още утре.

— Тази нощ ще останем при теб — заяви Мередит. — Бони, обади се на сестра си и ѝ кажи, че ще бъдеш с мен. Аз пък ще позвъня на баща ми, за да му кажа, че ще бъда с теб. Мат, ти не си поканен...

— Благодаря — отвърна Мат сухо. — Това означава ли, че ще трябва да се прибирам пеша?

— Не, можеш да вземеш колата ми — обади се Елена. — Но, моля те, върни ми я утре рано сутринта. Не искам хората да започнат да разпитват за нея.

Вечерта трите момичета се настаниха удобно, както някога. Благодарение на госпожа Флауърс разполагаха с резервни чаршафи и одеяла. Интересно защо тъкмо днес тя изпра толкова много чаршафи, замисли се Елена. Сигурно е узнала по някакъв начин, че ще потръбват. Трите момичета разместиха мебелите към стените и разпънаха спалните чували в средата на стаята. Събраха главите си поблизо, докато телата им се разпростираха като три лъча.

Ето, това трябва да е Пробуждането, помисли си Елена.

Това доказва, че отново мога да остана сама. О, да, трябва да съм благодарна, че имам Мередит и Бони, които не се отделят от мен. Присъствието им означава повече, отколкото мога да им призная.

Тя посегна машинално към компютъра, за да попише малко в дневника си. Но след първите няколко думи отново се разплака и тайно се зарадва, когато Мередит я прегърна през раменете, преди да я накара насила да изпие чаша топло мляко с ванилия, канела и индийско орехче, както и когато Бони ѝ помогна да се настани сред купчината от одеяла и дори ѝ държа ръката, докато не заспа.

Мат бе останал до късно. Потегли към дома си чак по залез-слънце. *Ще трябва да се надпреварвам с мрака, помисли си той*

внезапно, опитвайки се да не обръща внимание на миризмата на чисто нов автомобил. Някъде в дъното на съзнанието му се загнезди тревога. Не искаше да споделя с момичетата, но около заминаването на Стефан имаше нещо, което го безпокоеше. Но трябваше да се увери, че не е само плод на наранената му гордост.

Защо Стефан не бе съобщил на тях! На нито един от приятелите на Елена. Можеше да го каже поне на момичетата, ако се допусне, че заради болката от раздялата си с Елена, Стефан бе забравил за Мат.

Какво още? Определено имаше още нещо, но Мат не можеше да се досети. Само си припомни, но смътно, за господин Хилдън, учителя по английски от последната година в гимназията.

Мат се замисли, но внимаваше и в шофирането. Нямаше как да избегне навлизането в Олд Уд, понеже дългото тясно шосе от пансиона до Фелс Чърч минаваше през старата гора. Но младежът гледеше внимателно напред, като през цялото време оставаше нащрек.

Видя падналото дърво веднага щом взе завоя и натисна спирачките навреме, за да спре с остро изсвирване на гумите. Колата се завъртя почти под прав ъгъл на шосето.

И мигом настръхна.

Първата му инстинктивна реакция бе: обади се на Стефан. Само той можеше да премести дървото от шосето. Но си спомни, че това бе невъзможно. Последва още един въпрос: да се обади ли на момичетата?

Не можеше да си го позволи. Не беше само заради мъжка гордост, а заради прекалено голямото дърво, паднало пред него. Дори ако се съберат трите момичета, за да му помагат, пак нямаше да помръднат дървото, защото беше прекалено тежко.

И беше изпаднало от Олд Уд така че запречваше изцяло шосето, все едно че бе повалено нарочно, за да отреже пансиона от града.

Мат спусна предпазливо прозореца откъм шофьорската седалка. Загледа се навътре в гората, за да види корените на падналото дърво, както и да провери дали нещо се движи. Не забеляза нищо особено.

Не видя корените на дървото, но му се стори твърде здраво, за да рухне само в този слънчев летен следобед. Нямаше вятър, нито дъжд, нито мълнии, нито пък имаше следи бобри да са прегризали ствола му. Дори и дървосекачи не се забелязваха, мрачно си каза Мат.

Е, крайпътната канавка отдясно беше по-плитка и короната на дървото не я запълваше добре. Възможно бе...

Нещо помръдна там.

Но не в гората, а в поваленото дърво, буквално пред очите му. Нещо прошумоля в горните клони, нещо, което не беше само вятър.

Когато го видя, не повярва на очите си. Това беше част от проблема. Другата част беше в това, че не беше със своята изпитана, яка и удобна таратайка, а с новия ягуар на Елена, все още непознат за него. Трескаво се зае да затваря прозореца. Но не успя да напипа бутона, защото не беше в своята кола, където всичко можеше да намери и със завързани очи. Не можеше да откъсне смаяния си поглед от онова, което се отдели от дървото.

И последното, което съвсем влоши ситуацията, бе, че тайнственото чудовищно създание се оказа много бързо. Прекалено бързо дори за истинско същество.

Следващото, което Мат осъзна, бе, че се бори отчаяно с него да го изтласка навън от прозореца на колата.

Мат не знаеше какво бе показала Елена на Бони по време на пикника. Но ако това тук не беше малах, какво по дяволите беше? През целия си живот Мат бе живял край гората, ала никога не бе виждал насекомо, което дори смътно да наподобява на това тук.

Защото бе насекомо. Отвън приличаше на обвито в кора от дърво, но беше само за камуфлаж. Хвърли се с огромна сила върху полуотворения прозорец. Мат го заудря с двете си ръце, но нищо не постига, защото създанието имаше дебела броня от нещо като хитин. Дълго беше колкото ръката му. Придвижваше се, като размахваше пипалата си кръгообразно. Колкото и да изглеждаше невъзможно, вече бе успяло да се напъха наполовина през прозореца.

Всъщност приличаше повече на пиявица или сепия, отколкото на някакво друго насекомо. Дългите му змиеподобни пипала смътно напомняха на диви лози, но бяха по-дебели от човешки пръст и завършваха с дълги смукала, а вътре в тези смукала се мяркаше нещо остро. Зъби. Едно от пипалата вече бе успяло да се увие около врата му. Мат усети едновременно как нещо го засмука отзад по врата и веднага след това там го прониза силна болка.

Пипалото се усука три или четири пъти около гърлото му, като стягаше все по-здраво хватката си. Мат го стисна с едната си ръка и

успя да го отскубне от кожата си. Това обаче не му позволи да отблъсне безглавото чудовище... което внезапно показа, че има уста, а може би и очи. Като всичко друго по него, устата му също бе радиално симетрична — кръгла, с подредени в кръг зъби. Но навътре, дълбоко в кръга, за свой ужас Мат съзря... щом ръката му се оказа притеглена навътре... чифт щипки, достатъчно едри, за да срежат пръста му.

Господи... не. Стисна юмука си, отчаяно опитвайки се да го измъкне навън.

Рязкото покачване на адреналина, след като видя това, му помогна да отскубне следващото пипало, залепнало върху гърлото му. Сега обаче другата му ръка се оказа погълната до лакътя в пастта на чудовищното създание. Със свободната си ръка Мат заблъска по туловището на гигантското насекомо, като го налагаше сякаш беше акула, на каквато съществото също приличаше. Трябваше да измъкне другата си ръка. Със свободната заудря рязко дъното на зеещата уста и успя да избие парче от челюстта, което падна в скута му. Междувременно пипалата на чудовището продължаваха да се размахват наоколо, да блъскат по колата, да опипват всевъзможни пролуки за проникване в купето. Накрая Мат осъзна, че преди всичко трябваше да смачка тези виещи се като лиани израстъци, за да не им позволи да го погълнат.

Нещо остро одраска кокалчетата на китката му. Щипките! Ръката му вече бе почти изцяло погълната. Макар да се фокусира изцяло върху усилието да измъкне заклещената си ръка, някаква част от мозъка не можеше да си обясни къде се крие стомахът на този невиджано странен звяр. Не, такова уродливо създание не можеше да съществува.

Веднага трябваше да освободи ръката си. Иначе рискуваше да остане без една ръка, все едно че я бе срязал и захвърлил на някое сметище.

Вече бе разкопчал колана към шофьорската седалка. Сега се надигна силно и рязко и отдръпна тялото си надясно, към съседната седалка. Усети как зъбите на чудовищното създание одраха ръката му, докато я измъкваше от устата му. Видя дългите кървави следи от захапванията. Но вече нямаше значение. Най-важното сега бе да измъкне ръката си.

В същия миг пръстите на другата му ръка най-после напипаха бутона за вдигане на прозореца. Натисна го и прозорецът се вдигна, като секунди преди това издърпа ръката си от лакътя до китката си от голямата зейнала уста.

Очакваше да чуе пропукване на хитиновата броня на насекомоподобното същество, както и да бликне от него черна кръв или дори да се промъкне през пода на купето на колата като гадно всепроникващо създание от филма „Пришълецът“.

Ала вместо това гигантското насекомо се изпари. Просто... стана прозрачно, преди да се разпадне на съвсем дребни светлинки, които изчезнаха, докато Мат ги гледаше смаяно.

Той остана все така вцепенен, с дълги кървави драскотини по едната си ръка, с болезнени подутини по шията си и одрани кокалчета на пръстите на другата си ръка. Но нямаше време да брои раните си. Трябваше веднага да се махне от тук. Клоните на падналото дърво отново се разклатиха и той не искаше да чака още, за да провери дали вятърът бе причината за разклащането им.

Имаше само един път. През канавката.

Насочи колата към нея и натисна яко педала за газта. Подкара направо през канавката, като се надяваше да не се окаже много дълбока и колата да не затъне в нея.

Ягуарът подскочи рязко напред и зъбите на Мат изтракаха, прехапвайки езика му. Под гумите заскърцаха счупените клони и премазаните листа. За миг колата се закова на място, буксувайки, но Мат не отлепи крак от педала за газта и в следващия миг се измъкна от клопката, но после се завъртя в канавката. Успя да я овладее и я върна на шосето след един остър завой наляво.

Дишаше задъхано, докато взимаше следващите завой с повече от осемдесет километра в час, като при това се опитваше да поглежда и към Олд Уд. Внезапно в далечината пред него се появи самотна червена светлина, като му се стори като маяк в здрача.

Беше сигнал до кръстовището с Мальри. Трябваше да се насили, за да издържи до следващата пресечка, където закова спирачките тъй рязко, че гумите изсвистяха. Оставаше му още един десен завой и щеше да се отдалечи на безопасно разстояние от гората, а после трябваше да премине покрай десетина светофара, преди да стигне до дома си. До там поне нямаше никакви високи дървета.

Когато паркира ягуара пред дома си, му се виеше свят. Остана известно време отпуснат на седалката, спрял под уличната лампа. После остави колата да се спусне по инерция малко по-надолу, където бе тъмно. Не искаше някой да го види толкова объркан и смутен.

Дали да се обади още сега на момичетата? Да ги предупреди да не излизат никъде тази вечер, особено в гората, където бе толкова опасно? Но те вече знаеха това. Мередит никога не би оставила Елена да отиде до Олд Уд, особено сега, когато Елена отново бе възвърнала човешкия си облик. А пък Бони би вдигнала невероятна врява, ако само някой спомене да се излиза навън в мрака. В края на краищата нали Елена ѝ бе показала онези неща, които върлуват навън?

Малах^[1]. Грозна дума за истински отвратителни същества.

Сега те се нуждаеха от намесата на властите, които да организират вдигането на дървото от шосето. Само че не по това време, не посред нощ. Не бе особено вероятно някой друг да реши да мине сега, на смрачаване, по този пустеещ път, а да се изпратят хора там, би означавало да се поднесат на тепсия нови жертви на спотайващия се там малах. Но утре сутринта първата му грижа ще бъде да предупреди полицията. Те ще изпратят съответните хора, за да преместят дървото.

Вече беше съвсем тъмно и по-късно, отколкото смяташе. Вероятно все пак трябва да се обади на момичетата. Но искаше преди това да прочисти главата си от бурните преживявания. Раните го боляха и пареха. Не можеше да мисли за нищо друго. Може би ако само изчака малко, колкото да си поеме дъх...

Наведе се и опря чело на волана. И тогава мракът го погълна.

[1] В Библията (на иврит) малах означава ангел или Божи пратеник, но само като предвестник на ужасни събития, като масовата мор в Содом и Гомор. — Б.пр. ↑

Мат се събуди объркан. Откри, че е заспал зад волана на колата на Елена. Влезе в къщата си, като малко оставаше да забрави да заключи вратите на колата. После се замота с ключовете преди да отключи задната врата. Къщата тънеше в мрак. Родителите му вече спяха. Качи се в спалнята си и рухна върху леглото, без дори да си събуе обувките.

Когато отново се събуди, с изненада установи, че е станало девет сутринта и че мобилният му телефон звъни в джоба му.

— Мередит?

— Очаквахме те рано тази сутрин да дойдеш при нас.

— Така е, но преди това трябва да свърша нещо — изрече или по-скоро простена Мат. Усещаше главата си адски набъбнала, а ръката си — поне четири пъти по-голяма. Но въпреки това някъде в дъното на съзнанието си продължаваше да обмисля как да се добере до пансиона, без да поема по пътя покрай Олд Уд. Накрая няколко неврона в мозъка му се задействаха и му просветна.

— Мат? Още ли си там?

— Не съм сигурен. Снощи... Господи, дори не мога да си спомня повечето от случилото се снощи. Но по пътя към дома... слушай, ще ти го разкажа, като дойда. Първо трябва да се обадя в полицията.

— В полицията?

— Да... виж какво... просто ми дай още един час, става ли? Ще бъда при вас след час.

Когато най-после се домъкна в пансиона, приближаваше единайсет часа. Веднага след появата си се озова пред силно разтревоженото женско общество.

— Какво се случи, Мат?

Той им разказа всичко, което можа да си спомни. Елена присви устни и разви еластичния бандаж, който Мат бе усукал около ръката си. Всички изтръпнаха. Дългите му драскотини очевидно бяха много зле инфектирани.

— Всеки малах е отровно създание.

— Да — изрече Елена кратко. — Отровно и за тялото, и за ума.

— Мислиш ли, че някой малах може да проникне в човешкото тяло? — попита Мередит, докато се опитваше да скицира в бележника си подобие на съществото, описвано от Мат.

— Да.

За миг Елена и Мередит се спогледаха — сетне и двете сведоха очи. Накрая Мередит заговори:

— А как да разберем дали това същество е проникнало в някого... или не е проникнало?

— Бони може да го каже, ако изпадне в транс — припомни им Елена. — Дори и аз бих могла да се справя с това, но нямам намерението да използвам Бялата Сила за тази цел. Трябва да слезем долу и да потърсим госпожа Флауърс.

Заяви го с онзи специален маниер, който Мат отдавна се бе научил да разпознава. Щом Елена заговореше така, нямаше смисъл да се опитва да оспорва решението ѝ, защото винаги налагаше волята си на всички около себе си.

Но истината бе друга — точно сега на него никак не му бе до спорове. Мразеше да се оплаква. Нали в миналото бе играл футбол дори със счупен прешлен, с навехнато коляно, с изкълчен глезен даже. Но сега беше различно. Усещаше как в следващия миг ранената му ръка ще се пръсне от болка.

Госпожа Флауърс беше в кухнята на долния етаж, но на масата във всекидневната се виждаха подредени четири чаши чай с лед.

— След малко ще се кача при вас — провикна се тя през въртящата се ниска врата, разделяща кухнята от всекидневната, където Мат и момичетата се настаняха. — Изпийте си чая, деца. Особено важно е това за ранения младеж. Ще облекчи болките му.

— Това е целебен билков чай — прошепна Бони на останалите, с потаен тон, сякаш споделяше някаква важна фирмена тайна.

Чаят не беше никак лош, макар че Мат би предпочел една кока-кола. Но като си спомни, че трябва да го приеме като лекарство, пък и момичетата го гледаха като ястреби, на бърза ръка пресуши половината чаша преди хазайката да се появи.

Госпожа Флауърс беше с шапката си с изкуствени цветя, с която работеше в градината. Донесе върху подноса бляскавите си

инструменти, след като ги бе изварила с гореща вода.

— Да, скъпа, аз съм работила като медицинска сестра, също като сестра ти — обясни тя на Бони, която се изправи пред Мат с намерението да го защитава. — По мое време не насърчавах жените да стават лекарки. Но през целия си живот съм била знахарка. Доста самотно занимание.

— Нямахте да сте толкова самотна — обади се озадачената Мередит, — ако живеехте по-близо до града.

— Ах, да, така е, но как да търпя хората през цялото време да надничат в къщата, хлапаците да притичват около мен с намерението да ме докосват или да мятат камъни по прозорците ми? Или да понасям хората да ме зяпат всеки път, когато изляза да напазарувам нещо? И как тогава щях да опазя градината си?

Това бе най-продължителното изказване, което те бяха изслушвали от нея. Толкова ги смая, че Елена дръзна да заговори едва след една неловка пауза:

— Все пак не разбирам, как успявате да опазите градината си, след като наоколо се скитат толкова много елени, зайци и други животни.

— Знаете ли, повечето от посятото в градината е именно за животните — усмихна се госпожа Флауърс мило и лицето ѝ светна. — Те със сигурност харесват градината ми, но не заради билките, които отглеждам, за да лекувам рани. Може би знаят, че съм знахарка, защото винаги ми оставят непокътната част от градината, където пазя билките за себе си и за още един или двама от гостите си.

— Защо ни разказвате всичко това? И то точно сега? — запита Елена настойчиво. — Случвало се е, когато съм търсила вас или съм идвала за Стефан, да си мисля... е, няма значение какво съм си мислила. Но невинаги съм била сигурна, че сте наша приятелка.

— Истина е, че с остаряването си много се усамотих и живея съвсем изолирано. Но сега, като ти изгуби твоя млад приятел, не си ли и ти самотна? Съжалявам, че тази сутрин не успях да стана по-рано. Тогава бих могла да поговоря с него. Оставил е парите за наема за цяла година на масата в кухнята. Винаги съм имала слабост към Стефан и това е самата истина.

Устните на Елена потрепериха. Мат повдигна ранената си ръка, стоически понасяйки силната болка.

— Ще може ли да ми помогне с това? — попита той и отново размота превръзката.

— Ох, момчето ми. Какъв звяр те е нахапал така? — завайка се госпожа Флауърс, докато оглеждаше раните му, а трите момичета потрепнаха.

— Мислим, че е малах — промълви Елена тихо. — Знаете ли нещо за това чудовище?

— Да, чувала съм тази дума, но нищо повече не ми е известно. Кога се случи това? — попита тя Мат. — Прилича ми повече на белези от зъби, а не от нокти.

— Точно така е — призна той мрачно и ѝ описа малаха колкото можа по-подробно. Това донякъде го разсея, защото междуременно госпожа Флауърс взе един от блестящите си хирургически инструменти от подноса за изваряване и започна да почиства зачервената му подута ръка.

— Стискай колкото можеш по-силно тази кърпа — каза му тя. — Раните вече са хванали коричка, но непременно трябва пак да се отворят, за да се почистят както е редно. Ще те заболи. Не може ли някоя от тези млади жени да те държи за ръката, за да не се дърпаш?

Елена се надигна, но Бони я отблъсна, след което едва не се сблъска с Мередит, която също протегна ръка.

Подсушаването и почистването на раните бяха болезнени манипулации, но Мат ги изтърпя без да гъкне. Дори намери сили да се усмихне на Бони, макар и болезнено, докато от ръката му изтичаха кръв и гной. Отначало пробожданията бяха много мъчителни, но му полекна. Напрежението в ръката му спадна, след като всичките му рани бяха подсушени и почистени, а накрая завързани със студен билков компрес. Вече не горяха и сигурно скоро щяха да зараснат.

Но докато благодареше на старата госпожа Флауърс, Мат забеляза как Бони се взираше напрегнато в него, по-точно във врата му. Внезапно тя се закиска.

— Какво? Какво ти е толкова смешно?

— Насекомото — обясни му тя. — Имаш смучка на врата. Освен ако тази нощ не си правил нещо, за което не си споделил с нас.

Мат усети как се изчерви и вдигна яката си.

— Казах ви за всичко, което ми се случи. Всичко е от онзи малах. Той обви около врата ми нещо като пипало със смукало накрая. И се

опита да ме удуши!

— Спомних си — отвърна Бони с по-мек тон. — Извинявай.

Госпожа Флауърс успя да намери лечебни билки дори за белега, останал от смучещото пипало на малаха. Приготви цяр и за одраните кокалчета по пръстите на другата ръка на Мат. Щом тя ги намаза, Мат се почувства толкова добре, че вече пак можеше да гледа добродушно Бони, която продължаваше да го съзерцава с големите си кафяви очи.

— Зная, че прилича на ухапване — призна Мат. — Тази сутрин го видях в огледалото. Има и още едно по-надолу, но яката ми го скрива. — Изсумтя и повдигна ризата си, за да го намажат с още от лечебната смес на госпожа Флауърс. Момичетата се закискаха и така напрежението, което всички усещаха, най-после се разсея.

Мередит пое нагоре по тясната стълба, водеща към стаята, която те още наричаха стаята на Стефан. Мат машинално я последва. Не бе забелязал, че Елена и Бони се бавят, докато не изкачи половината стъпала, където Мередит му даде знак с ръка да мине отпред.

— Обсъждат нещо — каза му Мередит с характерния за нея тих и разумен тон.

— Мен ли? — преглътна Мат. — За онова нещо, което Елена е видяла вътре в Деймън? Невидимият малах. И дали и аз не съм се сдобил с такъв — вътре в мен — и сега е там?

Мередит, която не обичаше да говори със заобикалки, само му кимна. Но отпусна за кратко ръка върху рамото му, преди да влязат в полутъмната спалня с високия таван.

Скоро след това Елена и Бони се качиха при Мат и Мередит. Съдейки по израженията на лицата им, Мат се досети, че поне не се е сбъднал най-лошият възможен сценарий. Елена видя тревожната му физиономия и тутакси пристъпи към него, за да го прегърне. Бони последва примера ѝ, макар и малко по-стеснително.

— Добре ли се чувстваш? — попита го Елена и Мат кимна утвърдително.

— Чувствам се екстра — успокои ги той, но мислено добави: „Като след ръкопашна схватка с алигатори“. Сега за него не съществуваше по-голяма утеха от ласкавите прегръдки на двете момичета.

— Е, ние и двете единодушно се съгласихме, че вътре в теб няма нещо, което да не е там по рождение. Аурата ти ни изглежда чиста и силна, което доказва, че сега не страдаш.

— И слава богу — зарадва се Мат. Прозвуча съвсем сериозно.

Тъкмо в този момент звънна мобилният му телефон. Мат се смръщи, озадачен от изписания на дисплея непознат номер, но въпреки това реши да отговори на повикването.

— Матю Хъникът?

— Да.

— Изчакайте, моля.

Обади се някакъв друг глас:

— Господин Хъникът?

— Ъ, да, аз съм, но...

— Обажда се Рич Мосбърг от полицията на Фелс Чърч. Вие ли сте изпратил тази сутрин сигнал за паднало дърво на пътя към Олд Уд?

— Да, аз...

— Господин Хъникът, ние не одобряваме подобни обаждания. Дори всъщност много се дразним от тях. Това отнема ценно време на нашите полицаи, а освен това е наказуемо да се подават фалшиви сигнали до полицията. Ако исках, можех да ви обвиня в нарушаване на реда, господин Хъникът, и да ви изправа пред съдията. Не виждам какво толкова забавно намирате във всичко това.

— Ама аз не съм... Нищо забавно не намирам в това! Вижте, снощи... — Внезапно гласът на Мат заглъхна. Какво щеше да му каже? Че снощи е бил нападнат от някакво чудовищно насекомо, изпълзяло изпод едно дърво, повалено наскре безлюдния път? Някакъв тих гласец вътре в мозъка му нашепна, че почитаемите полицаи от Фелс Чърч посвещават повечето от ценното си време да висят пред магазина за донъти на централния площад, но следващите думи, които чу, набързо го разубедиха да изказва гласно мислите си.

— Всъщност, господин Хъникът, на основание на закона за реда в щата Вирджиния, алинея 18.2–461, подаването на фалшив сигнал до полицията се наказва като престъпление от първа категория. Можете да се озовете за една година в затвора или да бъдете задължен да платите глоба от двайсет и пет хиляди долара. Това също ли ви звучи забавно, господин Хъникът?

— Вижте, аз...

— Всъщност разполагате ли, господин Хъникът, с излишни двайсет и пет хиляди долара?

— Не, аз... аз... — Мат зачака отсреща да прекъснат разговора, но после се досети, че няма да се случи така. Беше навлязъл в непозната територия. Какво да каже? Че малахът е разчистил дървото — или то само се е разчистило? Абсурдно. Накрая заговори смутено: — Съжалявам, че не са намерили дървото. Може би... някак си е било преместено.

— Може би някак си е било преместено — повтори шерифът насмешливо. — Всъщност може би пак така някак си са били преместени всичките онези стоп знаци и крайпътни табели. Това не ви ли безпокои, господин Хъникът?

— Не! — Мат усети как целия се изчерви. — Никога не съм бутал какъвто и да е пътен знак. — Момичетата се скупчиха около него, сякаш можеха да му помогнат, ако сформират група за подкрепа. Бони размаха бясно ръце. От възмутеното ѝ лице си пролича какво искаше да каже на шерифа.

— Всъщност, господин Хъникът, — продължи все тъй невъзмутимо шериф Мосбърг, — първо ви потърсихме на домашния ви телефон, понеже оттам сте подали сигнала. Майка ви ни обясни, че цяла нощ не ви е виждала.

Мат пренебрегна гласеца в дъното на съзнанието му, който искаше от него да зададе някакъв по-заядлив въпрос като „Това не е престъпление, нали?“. Вместо това добави само:

— Това се случи, защото бях задържан...

— От някакво дърво, което се мести само от едно място на друго. Всъщност снощи получихме още едно обаждане. Един от кварталните полицаи рапортува за подозрителна кола, паркирана точно пред вашата къща. Според майка ви вие наскоро сте потрошили вашата собствена кола. Така ли е, господин Хъникът?

Мат се досети накъде клонеше разговорът и това никак не му хареса.

— Да — чу той гласа си, докато мозъкът му отчаяно търсеше приемливо обяснение. — Опитах се да избегна една лисица, която изникна изведнъж на шосето пред колата. И...

— Освен това има рапорт за чисто нов ягуар, оставен пред вашата къща, но достатъчно отдалечен от стълба за улично осветление,

за да не изглежда... подозрително. Съвсем нова кола, все още без регистрационни номера. Това, всъщност, вашата кола ли е, господин Хъникът?

— Господин Хъникът е баща ми! — отчаяно го поправи Мат. — Аз съм Мат. А колата е на мой приятел...

— И как се казва приятелят ви?

Мат погледна към Елена. Тя му даваше знаци да изчака, докато трескаво се опитваше да измисли нещо. Истинско самоубийство би било да спомене името Елена Гилбърт. Полицията, както и всички хора в града, знаеха, че Елена е мъртва. Елена продължаваше да обикаля стаята и да му говори беззвучно.

Мат затвори очи, преди да отговори:

— Стефан Салваторе. Но той отстъпи ли колата на приятелката си? — Знаеше, че е странно отговорът му да прозвучи като въпрос, но не можа да разбере какво му подсказваше Елена.

Шерифът заговори уморено и раздражено.

— Мен ли ме питате, Мат? Излиза, че карате новата кола на приятелката на ваш приятел. А нейното име е...?

Последва кратка пауза, през която момичетата май не се споразумяха какво да се отговори. Мат остана в недоумение. Но после Бони разтвори ръце, а Мередит пристъпи напред и посочи към гърдите си.

— Мередит Сулес — отговори Мат едва чуто. Долови отчаянието в собствения си глас и повтори, дрезгаво, но по-убедено. — Мередит Сулес.

Елена забързано започна да шепне нещо на ухото на Мередит.

— А колата къде е купена? Чувате ли ме, господин Хъникът?

— Да — каза Мат. — Само за секунда... — Прехвърли телефона в протегнатата ръка на Мередит.

— На телефона е Мередит Сулес — заяви тя спокойно, с овладян и уверен тон на водещ на предаване за класическа музика.

— Госпожице Сулес, чухте ли досегашния разговор?

— Да, сержант.

— Предоставихте ли колата си на господин Хъникът?

— Да.

— А къде е — чу се прошумоляване от разлистването на някакви документи, — Стефан Салваторе, собственикът на колата?

Но не я попита къде е купена колата, каза си Мередит. Сигурно знае.

— Приятелят ми в момента е извън града — обясни Мередит, все още със същия равен, невъзмутим тон. — Не зная кога ще се върне. Да ви се обадя ли, когато се прибере?

— Може да е от полза — съгласи се шериф Мосбърг. — Напоследък твърде малко автомобили се купуват с пари в брой, особено пък чисто нови ягуари. Бих искал също да зная номера на вашата шофьорска книжка. Всъщност най-много бих желал да си поговоря с господин Салваторе, като се завърне.

— Сигурно ще е скоро — добави Мередит, но малко по-бавно, защото следеше какво ѝ подсказва Елена с мимики. Накрая продиктува по памет номера на своята шофьорска книжка.

— Благодаря ви — каза шериф Мосбърг. — Това е всичко засега...

— Мога ли да добавя нещо? Мат Хъникът никога не е посягал на стоп знаци или на други крайпътни табели. Той е много съзнателен шофьор и първенец в нашия клас в нашето училище. Ако искате, попитайте когото желаете сред учителите в гимназията „Робърт Е. Лий“. Дори и директора, стига да не е във ваканция. Всеки ще го потвърди.

Шерифът обаче май не се впечатли от препоръката ѝ.

— Предайте му от мен, че занапред ще го следя. Всъщност може да се окаже от полза да се отбие при нас, в полицейското управление, днес или утре — завърши той, преди да прекъсне разговора.

Мат избухна.

— Приятелката на Стефан? Ти, Мередит? Ами ако продавачът на автомобили съобщи, че момичето със Стефан е било русокосо? Как ще се оправяме тогава?

— Ние с нищо няма да се оправяме — успокои го Елена, като застана до Мередит. — Ще оставим всичко в ръцете на Деймън. От нас сега се иска само да го намерим. Сигурна съм, че той ще се погрижи за шериф Мосбърг, като използва уменията си за внушение. Ако се наложи да се стигне до там. А за мен не се тревожи — додаде тя нежно. — Ти се мръщиш, но ще видиш, че всичко ще е наред.

— А ти вярваш ли?

— Сигурна съм. — Елена още веднъж го прегърна и целуна по бузата.

— Ама шерифът очаква да се появя при него днес или утре.

— Само че няма да си сам! — извика Бони. От възмущение очите ѝ заблестяха. — И като Деймън се появи с теб, шериф Мосбургер^[1] накрая ще се раздели с теб, все едно че си му най-добрия приятел.

— Добре — кимна Мередит. — Какво ще правим днес?

— Проблемът е в това, че ни се струпаха прекалено много проблеми наведнъж — заговори Елена, — и не искам никой — подчертавам никой — да се справя сам с тях. Ясно е, че в Олд Уд върлуват малахи и че те се държат враждебно с нас. Искат дори да ни убият.

Мат почувства как го облива топла вълна на облекчение, че са му повярвали. Разговорът с шериф Мосбърг го бе разтърсил повече, отколкото искаше да си признае.

— Тогава да организираме екип за спешно реагиране — предложи Мередит — и да си разпределим задачите. С кои проблеми да започнем планирането?

Елена се зае да отброява проблемите на пръстите си.

— Първият ни проблем е Каролайн. Наистина смятам, че някой трябва да се срещне с нея, поне за да се опита да разбере дали в нея няма някое от тези същества. Друг проблем е Тами... и кой друг? Ако Каролайн е... някак си заразена, може да предаде заразата на друго момиче... или на някое момче.

— Добре — съгласи се Мередит. — Какво още остава?

— Някой трябва да се свърже с Деймън. Да се помъчи да узнае от него защо Стефан е заминал. И освен това да го убеди да дойде с нас в полицията, за да повлияе на шериф Мосбърг.

— Ти си най-подходяща за първата задача, понеже си единствената, с която Деймън ще пожелае да разговаря — уточни Мередит. — А пък Бони също може да се присъедини, за да те подкрепя...

— Не. Не искам да го призовавам днес — помоли се Бони. — Съжалявам, Елена, но просто не мога, без да имам поне един ден почивка. А освен това Деймън иска да говори само с теб, така че само ти трябва да се срещнеш с него... само че не в гората, а някъде

наблизо... като ти лично ще го потърсиш. Той е наясно с всичко, което се случва. Лесно ще разбере, че си там.

— Тогава аз ще придружа Елена — намеси се Мат. — Спорът с шерифа е мой проблем. Бих искал да отида и до мястото, където видях поваленото дърво...

Трите момичета посрещнаха с шумни протести предложението му.

— Казах само, че бих искал да отида там — заоправдава се Мат, — а не че ще го включим в плана. Всички знаем, че мястото е опасно.

— Нека да повторим — продължи Елена. — И така, Бони и Мередит ще посетят Каролайн, а двамата с теб ще тръгнем да търсим Деймън. Предпочитам да търся следите на Стефан, но още не разполагаме с достатъчно сведения за него.

— Точно така, но преди да тръгнете, може би не е зле да се отбиете в къщата на Джим Брайс. Мат лесно ще намери оправдание за това, понеже се познава с Джим. А ти, Елена, ще провериш какво става с Тами — предложи Мередит.

— Звучи ми като планове А, В и С — констатира Елена и всички се разсмяха.

Денят беше ясен, над главите им слънцето жарко припичаше.

На ярката слънчева светлина всички се чувстваха силни и уверени, въпреки краткотрайното смущение от обаждането на шериф Мосбърг.

Никой от тях обаче нямаше дори бегла представа, че тепърва започва най-страшният кошмар в живота им.

Бони се отдръпна назад, когато Мередит почука на вратата на семейство Форбс.

Никой не отвори. Къщата остана тиха. Мередит почука отново.

Този път Бони дочу някакъв шепот отвътре. Госпожа Форбс просъска нещо, после се чу и далечният смях на Каролайн.

Накрая, тъкмо когато Мередит се приготви да натисне звънеца, което сред жителите на Фелс Чърч се възприемаше като проява на нелюбезност, вратата се откряна. Бони ловко промуши обувката си във вратата, за да не бъде отново захлопната под носа ѝ.

— Здравейте, госпожо Форбс. Ние само... — запъна се Мередит. — Искаме само да проверим дали Каролайн е по-добре — довърши тя сковано. Госпожа Форбс я изгледа като че ли бе видяла призрак, от който цяла нощ се беше мъчила да избяга.

— Не, не е добре. Тя още е... болна. — Гласът на майката на Каролайн прозвуча глухо и отнесено, а погледът ѝ се вторачи някъде зад дясното рамо на Бони. Бони усети как косъмчетата по ръцете и врата ѝ настръхнаха.

— Добре, госпожо Форбс. — Дори Мередит заговори с престошена бодрост.

Тогава някой внезапно се намеси:

— А вие добре ли сте? — С изненада откри, че това бе нейният собствен глас.

— Каролайн... не е добре. Тя... не желае да се вижда с никого — зашепна жената.

Сякаш айсберг се плъзна по гръбнака на Бони. Искаше ѝ се тутакси да се обърне и да побегне далеч от тази къща и лошата ѝ аура. Но в следващия миг госпожа Форбс най-неочаквано припадна. Мередит едва успя да я подхване да не падне на пода.

— Припадна — констатира Мередит кратко.

На Бони ѝ се искаше да каже: „Ами само да я внесем вътре и да избягаме!“. Но едва ли можеха да постъпят така.

— Трябва да я внесем вътре — каза Мередит. — Бони, ще ми помогнеш ли?

— Не ми се иска — отвърна приятелката ѝ, — но имаме ли избор?

Госпожа Форбс, макар да бе дребна, се оказа неочаквано тежка. Бони я подхвана за краката и последва Мередит в къщата, пристъпвайки колебливо, стъпка по стъпка.

— Само ще я оставим на леглото — каза Мередит. Гласът ѝ потрепери. Имаше нещо в къщата, което беше ужасно обезпокояващо и сякаш я обливаха вълни от напрежение, отгоре до долу.

И тогава Бони го видя. Само за миг, когато пристъпиха във всекидневната. Беше нататък по коридора и можеше да се окаже само някаква причудлива игра на светлините и сенките, но на всеки би се сторило като силует на човек. Човек, който бягаше като гушцер — но не по пода. А по тавана.

[1] Игра на думи: комбинация от Мосбърг и хамбургер. — Б.пр. ↑

Мат почука на вратата на Джим Брайс. До него беше Елена, за прикритие нахлупила върху главата си шапка с емблемата на бейзболния отбор „Вирджиния Кавалиърс“ и скрила очите си зад големите слънчеви очила, измъкнати от един от шкафовете на Стефан. Беше облякла синя риза, подарък от Мат, и прекалено големите за нея джинси на Мередит. Сигурна бе, че с тази дегизировка никой във Фелс Чърч нямаше да я познае.

Вратата се отвори много бавно и отвътре се показа не господин или госпожа Брайс, а Тамра, облечена с почти нищо. Само по долнището на бикини прашки с вид на домашно изработени, сякаш обикновени бяха отрязани с ножица — и краищата им се бяха разръфали. Нагоре се прикриваше с две декорации от картон, украсени с пайети и с няколко ивици лъскави ленти. На главата ѝ се мъдреше хартиена корона с гирлянди. Беше се опитала да залепи две лъскави ленти към долнището на бикините. В резултат изглеждаше като дете, опитващо се да имитира шоугърлите или стриптийзърките от Лас Вегас.

Мат веднага се извърна настрани и остана така, но Тами се хвърли към него и се лепна на гърба му.

— Мат Хъни-бът^[1] — загука му тя. — Значи се завърна. Знаех, че така ще стане. Ама защо си домъкнал със себе си тази дърта грозна курва? Ние с теб можем да си поигра...

Тогава Елена пристъпи напред, защото Мат веднага вдигна ръка. Сигурна беше, че приятелят ѝ досега не бе удрял жена през живота си, особено дете, но беше много чувствителен към някои теми. Особено ако намесеха Елена.

Елена се опита да застане между Мат и Тами, която обаче се оказа неочаквано силна. Прикри усмивката си, като огледа костюма на Тами. В края на краищата само преди няколко дни тя изобщо не можеше да проумее защо човешката голота е табу. А сега го разбираше, въпреки че пак не ѝ се струваше толкова важно, както

някога. Хората се раждаха със собствената си чудесна кожа. Нямаше реално основание, според нея, да се носи върху нея фалшива обвивка, освен ако не бе заради студа или заради някакво друго неудобство. Но обществото твърдеше, че голотата беше порок. По своя детински маниер Тами се опитваше да бъде порочна.

— Свали си ръцете от мен, дърта курво! — озъби ѝ се Тами, щом Елена се опита да я отдръпне от Мат, след което добави още няколко по-дълги зловни възклицания.

— Тами, къде са родителите ти? Къде е брат ти? — попита я Елена, като пренебрегна сквернословните ѝ думи. За нея те бяха само думи, но видя как Мат стисна устни до побеляване.

— Веднага се извини на Елена! Извини ѝ се, че говориш по този начин! — извика той.

— Елена е смърдящ труп с червеи в очните си орбити — продължи Тами все така забързано. — Но приятелят ми каза, че тя била курва още като била жива. При това истинска евтина курва. — Мат ахна от обидата. — Ти я познаваш. Няма нищо по-евтино от това, което се предлага безплатно.

— Мат, не ѝ обръщай внимание — изрече Елена задъхано, след което повтори: — Къде са родителите ти и Джим?

Отговорът на момичето изобилстваше с още обиди, все така цветисти, но към тях се добави обяснението, независимо дали беше вярно или не, че господин и госпожа Брайс са заминали за няколко дни на ваканция, а пък Джим бил при приятелката си Изобел.

— Добре тогава, мисля, че можем да ти помогнем да се преоблечеш в по-прилични дрехи — реши Елена. — Но смятам, че първо трябва да си вземеш душ и да махнеш тази коледна украса...

— Само се о-пи-тай! Само се о-пи-тай! — Отговорът на Тами наподобяваше нещо средно между конско цвилене и човешка реч. — Залепих ги със страхотно лепило, с „Пермастик“! — обясни Тами и се закиска истерично.

— О, Боже мой... Тамра, ти осъзнаваш ли, че ако не се намери разтворител за това лепило, ще трябва да отидеш на лекар?

Отговорът на Тами беше отворителен, придружен от внезапно появила се гадна миризма. Не, не беше миризма, каза си Елена, а задушаваша смрад, от която можеш да повърнеш.

— Опа! — отново се захили Тами. — Пардон. Но поне беше естествен газ.

Мат се изкашля.

— Елена... не мисля, че трябва да оставаме тук, след като родителите ѝ ги няма и въобще...

— Те се страхуват от мен — закиска се Тами. — А вие не се ли боите? — попита с глас, изведнъж спаднал с цяла октава.

Елена погледна Тами в очите.

— Не, не се страхувам. Само изпитвам жал към едно малко момиче, което е попаднало на неподходящото място в неподходящото време. Но мисля, че Мат има право. Трябва да си вървим.

Цялото държане на Тами като че ли се промени.

— Съжалявам... Не осъзнах, че имам гости от такъв ранг. Моля те, Мат, не си отивай. — После прошепна доверително на Елена: — Той добър ли е?

— Какво?

Тами посочи към Мат с кимване, но той веднага се извърна с гръб към нея. Имаше вид на човек, изпитващ отвращение от смешния вид на Тами.

— Той. Бива ли го?

— Мат, виж това. — Елена му показва малката туба с лепило. — Опасявам се, че тя наистина е използвала лепило „Пермастик“, за да закрепи всичко това по себе си. Ще трябва да се обадим на службата за закрила на децата или някъде другаде, защото не са я завели в болницата навреме. Не зная дали родителите ѝ знаят за поведението ѝ или не, но не е трябвало да я оставят в това състояние.

— Надявам се само поне те да са добре — рече Мат мрачно, докато излизаха през вратата. Тами ги изпрати чак до колата, като не преставаше да подвиква разни глупости за това колко добре си били прекарвали тримата.

Елена го изгледа притеснено от седалката до шофьорската. В момента той нямаше никакъв документ за самоличност, нито шофьорска книжка, а тя не можеше да управлява кола.

— Може би ще е по-добре първо да се обадим в полицията. Мили Боже, какво нещастно семейство!

Мат дълго време остана смълчан, със стиснати устни и мрачна физиономия.

— Имам чувството, че и аз съм донякъде отговорен. Искам да кажа, че знаех, че нещо с нея не е наред. И още тогава трябваше да го кажа на родителите ѝ.

— Сега и ти започна да говориш като Стефан. Не може да си отговорен за всеки, който ти се изпречи пред очите.

Мат я удостои с поглед, изпълнен с благодарност.

— За мен е много по-важно — продължи Елена, — да попитам Бони и Мередит за нещо друго, което ще докаже, че ти не си отговорен. Помолих ги да проверят Изобел Сайтоу, приятелката на Джим Брайс. Ти никога не си имал някакъв контакт с нея, но Тами може да е имала.

— Искаш да кажеш, че и тя е замесена?

— Надявам се Бони и Мередит да разберат.

Бони се прикова на място, като едва не изпусна краката на госпожа Форбс.

— Няма да вляза в тази спалня.

— Трябва да влезеш, защото не мога да се справя сама с нея — отвърна ѝ Мередит. После добави с подкупваща интонация: — Виж какво, Бони, ако влезеш с мен, ще ти споделя една тайна.

Бони прехапа устни. После затвори очи и се остави Мередит да я води, стъпка по стъпка, по-навътре в къщата, приличаща ѝ на къща на ужасите. Знаеше къде се намира спалнята. Нали беше играла в къщата още от дете. Трябваше да се върви все нататък по коридора, преди да се завие наляво.

Остана изненадана, когато само след няколко крачки Мередит внезапно се спря.

— Бони.

— А? Какво?

— Не искам да те плаша, но...

Тези нейни думи веднага хвърлиха Бони в ужас. Моментално се ококори.

— Какво? Какво?

Но преди Мередит да успее да ѝ отговори, погледна изплашено през рамо и го видя.

Каролайн беше до нея, но не беше изправена, а пълзеше... не, по-скоро се влачеше по пода, както бе направила на пода в стаята на Стефан. Също като гущер.

Кестенявата ѝ коса, силно разрошена, се свличаше върху лицето ѝ. Коленете и лактите ѝ бяха извити под невъзможни ъгли.

— О, Боже мой... Каролайн, какво е станало с лицето ти?

Каролайн имаше насинено око. По-скоро пурпурно червено, толкова подуто, че Бони не се съмняваше — в най-скоро време отокът щеше да почернее. По брадичката си имаше още една пурпурна подутина.

Каролайн не ѝ отговори, ако не се брой за отговор съскането ѝ, когато пак запълзя напред.

— Мередит, бягай! Тя е точно зад мен!

Мередит, силно изплашена, ускори крачките си, от което Бони още повече се ужаси, защото знаеше, че приятелката ѝ не се плашеше лесно. Но когато се втурнаха напред, с госпожа Форбс помежду им, Каролайн пропълзя под майка си към вратата на спалнята на родителите ѝ.

— Мередит, аз няма да вляза в... — Но те вече бяха прекрачили прага на вратата. Бони набързо огледа всички ъгли. Каролайн не се виждаше никъде.

— Може би се е напъхала в гардероба — предположи Мередит. — Сега ме остави да вляза първа и да мина откъм далечната страна на леглото. — Мередит заобиколи зад леглото и нагласи госпожа Форбс така, че главата ѝ да е върху възглавниците. — Сега я изтегли навътре в леглото, за да попаднат краката ѝ от другата страна.

— Не мога да го направя. Нали знаеш, че Каролайн се е скрила под леглото.

— Не може да е под леглото. Височината на пространството под леглото е само към дванайсет сантиметра — отсече Мередит твърдо.

— Ама е там! Зная го. А ти ми обеща да споделиш някаква тайна — ядосано додаде Бони.

— Добре! — Мередит я изгледа замислено през разчорлената си коса, спусната над челото ѝ. — Вчера телеграфирах на Аларик. Той се намира толкова далеч, в някаква такава затънтена местност, че мога да се свържа с него единствено чрез телеграма. Може да изминат няколко дни, преди моето съобщение да стигне до него. Имам чувството, че ще

ни потрябват съветите му. Неудобно ми бе да го моля да се занимава с нещо, което въобще не е свързано с доктората му, но...

— Кой го е грижа за доктората му? Бог да те благослови! — извика Бони, благодарна на преданата си приятелка. — Правилно си постъпила!

— Тогава ела и ми помогни да преметнем краката на госпожа Форбс през ръба на леглото. Можеш да го направиш, ако се наведеш.

Леглото беше с кралски размери. Госпожа Форбс лежеше напречно на него, като кукла, захвърлена на пода. Но Бони се спря до крака на леглото.

— Ама Каролайн ще ме сграбчи!

— Не, няма! Хайде, Бони. Само подхвани краката на госпожа Форбс и я бутни по-навътре в леглото...

— Ако се приближа до това легло, тя ще ме сграбчи!

— Защо да го прави?

— Защото знае какво ще ме изплаши! А пък сега, след като ти го казах, непременно ще го направи.

— Ако те сграбчи, ще притичам и ще я изритам в лицето.

— Кракът ти не е толкова дълъг. Ще се удари в тънката гума около металната рамка...

— О, за Бога, Бони, стига вече! Просто ми помогни-ииии! — Последната дума прозвуча като оглушителен писък.

— Мередит — опита се да каже нещо Бони, но веднага и тя се разпищя.

— Какво е това?

— Тя ме докопа!

— Не е тя! Тя сграбчи мен! Никой няма толкова дълги ръце!

— Или толкова силни! Бони! Не мога да я махна от мен!

— Нито пък аз!

И думите се удавиха в писъци.

След като оставиха Тами на полицията, Елена и Мат отидоха в парка на Фелс Чърч. Елена се разхождаше, като спираше често и се оглеждаше. Може би се опитваше да призове Деймън. После, с обезсърчено изражение, се връщаше при Мат в ягуара.

— Не съм сигурна дали Бони нямаше да се справи по-добре с това — каза тя. — Дали ще съберем кураж, за да търсим през нощта?

Мат само присви рамене.

— Стигат ми преживяванията през последните две нощи.

— Знаеш ли, така и не ми разказа за това, което се е случило с теб през онази нощ. Или поне не след като отново започнах да разбирам какво ми се говори.

— Ами просто карах колата, както сега, само че се намирах от другата страна на Олд Уд... край разцепения от мълния дъб... И тогава, най-ненадейно нещо се появи наред пътя.

— Лисица?

— Ами видях ми се червеникава на светлината на фаровете, само че не приличаше на нито една от лисиците, които съм виждал. А пък пътувам по този път откакто се научих да шофирам.

— Да не е бил вълк?

— Искаш да кажеш върколак? Не, но... виждал съм вълци на лунна светлина. Те са по-едри. А това беше някъде по средата.

— С други думи — завърши вместо него Елена, като присви очите си, сини като лапис лазули, — било е някакво създание с особени форми.

— Може би. Със сигурност се различава от онзи малах, който се опита да ми прегризе ръката.

Елена кимна. От това, което досега бе узнала, следваше, че един малах може да придобива всевъзможни форми. Но те всичките си приличаха по едно: използваша Силата и се нуждаеха от нея, за да съществуват. И можеха да бъдат победени само чрез Сила, по-голяма от тяхната.

Освен това бяха заклетни врагове на хората.

— Значи всичко, което знаем, се свежда само до това, че нищо не знаем.

— Точно така. Ето там го видяхме. То най-внезапно изскочи наред... хей!

— Ето го там! Точно там!

— Изглеждаше точно така! Точно така!

Гумите на ягуара изсвириха яростно, когато Мат рязко натисна педала за спирачките. Колата поднесе силно надясно, само че този път

не се озова в крайпътната канавка, а на малък тесен път в съседство, който досега никой от тях не бе забелязал.

Щом спряха, те се заозъртаха наоколо, тежко задъхани. Никой не посмя да попита другия дали бе зърнал червеникаво същество да прекосява пътя, по-голямо от лисица, но по-малко от вълк.

Впериха погледи напред към тесния черен път.

— Ето ти въпрос за един милион долара: да продължаваме ли нататък? — попита я Мат.

— Не виждам табели „Влизането забранено“. Пък и едва ли има някакви къщи от тази страна на гората. Ако прекосим улицата и караме все надолу, ще стигнем до фермата на Дънстан.

— Значи продължаваме, така ли?

— Ще продължим напред. Само че по-бавно. Станало е по-късно, отколкото си мислех.

Както можеше да се очаква, първа се окопоти Мередит.

— Ще се справим, Бони — прошепна ѝ тя. — Но спри! Веднага! Нищо няма да постигнем така!

Бони не вярваше, че може да спре. Но Мередит я удостои с онзи свой специален поглед, до който прибягваше само когато бе абсолютно сериозна. Погледът, с който бе погледнала Каролайн, преди да я просне на пода в стаята на Стефан.

Бони положи върховно усилие и за свое удивление откри, че може да сподави следващия си писък. Само се вторачи глуповато в Мередит, докато все още цялата се тресеше от страх.

— Добре, добре — Мередит преглътна. — Само с избутване нищо няма да постигнем. Затова ще се опитам да... отскубна пръстите ѝ. Ако обаче нещо се случи с мен, ако това тук ме завлече под леглото, тогава ще побегнеш, Бони. Ако пък не успееш да избягаш, обади се на Елена и Мат. И ще им звъниш, докато не ти отговорят.

Тогава Бони извърши нещо, което за нея си беше чист героизъм. Отказа да мисли само за това как Мередит ще бъде завлечена под леглото. Нямахше да позволи мислите ѝ да бъдат обсебени единствено от това как нейната Мередит, след яростна съпротива, ще изчезне под леглото и как тя в крайна сметка ще остане сама да се бори с чудовището. За проклетия и двете бяха захвърлили чантите си в

коридора, заедно с мобилните телефони в тях, когато се бяха заловили да мъкнат госпожа Форбс. Така че сега Мередит нямаше как веднага да повика помощ по телефона. Тогава на Бони не оставаше друг изход, освен да разчита на Призоваването.

Заля я внезапно надигнала се вълна на възмущение. Защо въобще момичетата мъкнеха тези тъпи чанти? Дори и Мередит, колкото и да бе разумна, винаги влачеше чанта. Е, разбира се, чантите на Мередит бяха дизайнерски, побиращи всичките ѝ принадлежности и куп други полезни вещи като малки бележници и връзка ключове с фенерче към тях, но... но ако беше момче, мобилният ѝ телефон сега щеше да е в джоба ѝ.

Отсега нататък ще нося само кесия, закрепена за колана ми, закани се мислено Бони, с тържествуващо усещане, че открива нещо адски важно за всички момичета по света. Ала в същия миг усети как нещо я докопа за глезена и здраво я стисна. Колкото и да бе гадно, насили се да погледне надолу и видя очертанията на един от пръстите на Каролайн, завършващ с дълъг нокът с бронзов лак.

Паниката отново избухна в гърдите ѝ, но този път с пълна мощ. Едва не се задави, когато крясъкът ѝ застина наскоро сред скованото ѝ гърло. И за свое безкрайно удивление спонтанно се потопи в транс, за да се заеме с Призоваването.

Ала не я изненада толкова това, че се отдаде на Призоваването. Повече я учуди това, което произнесе мислено:

Деймън! Деймън! Хванати сме в капан в къщата на Каролайн и тя е полудяла! Помогни ни!

Това се изля от нея като водите на подземен извор, внезапно отпушен и бликнал като гейзер.

Деймън, тя ме докопа за глезена... и не го пуска! Ако се докопа и до Мередит, не зная какво да правя! Помогни ми!

Смътно успя да чуе — понеже вече бе изпаднала в дълбок транс — как Мередит заговори:

— Аха-а! Като пръсти е, но всъщност е някакъв гаден израстък! Трябва да е като онези пипала, за които ни говореше Мат. Опитвам се... едно от тези пипала... да го отскубна...

Последва някакво бясно шумолене и ровене под леглото. И то не само от едно място, а толкова масивно боричкане и блъскане, че

разтресе матрака нагоре и надолу, заедно с бедната госпожа Форбс върху него.

Там, отдолу, сигурно има десетки от тези противни насекоми.

Деймън, това са онези същества! Адски много. О, Господи, мисля, че всеки момент ще припадна. Ако наистина припадна... и ако Каролайн ме замъкне под леглото... О, моля те, ела и ми помогни!

— По дяволите — изруга Мередит. — Не зная как Мат се е справил с тази напаст. Много силно ме стиска и... и ми се струва, че тук има повече от едно пипало.

„Всичко свърши“, изпрати Бони мисленото си послание, странно притихнала, докато усещаше как коленете ѝ започват да се подкосяват. „И двете ще умрем!“

— Несъмнено... такъв е проблемът с всички простосмъртни. Само че не още — произнесе един глас зад нея, една силна ръка я обхвана през кръста и с лекота я издърпа назад. — Каролайн, забавлението свърши. Говоря съвсем сериозно. Пусни ги!

— Деймън! — ахна Бони. — Деймън! Ти дойде!

— Ами след като цялото ти това вайкане започна да ми лази по нервите. Но това не означава, че...

Но Бони не го слушаше. Дори не мислеше. Още беше наполовина в транс и не бе отговорна за действията си (или поне така реши после). *Не беше на себе си.* Беше някоя друга, която едва не изпадна във възторг, когато хватката около глезена ѝ се отпусна и някое друго същество вместо нея се завъртя, стиснато в стоманените пръсти на Деймън, докато се опитваше да обгърне врата му с ръцете си и да го целуне по устата.

Беше някаква съвсем друга личност, която се стресна от появата на Деймън, когато той я притисна с двете си ръце. Забеляза, че той въобще не се опита да се отдръпне от целувката. Същата тази личност забеляза, когато най-после се отпусна назад, че кожата на Деймън, бледа в този полумрак, изглеждаше сега сякаш се бе изчервил.

И тогава, още пъшкайки болезнено, Мередит бавно се надигна, откъм другата страна на леглото, което продължаваше да се тресе нагоре-надолу. Тя не бе видяла целувката, затова само гледаше Деймън с недоумение, сякаш не можеше да повярва, че наистина бе тук.

Бе изпаднала в много неудобно положение и Бони знаеше, че и Мередит го осъзнава. Това бе една от ситуацията, при която всеки би

онемял или поне би запелтечил.

Но Мередит само си пое дълбоко дъх, преди да заговори тихо:

— Деймън. Благодаря ти. Мислиш ли, че ще те затрудня прекалено много, ако махнеш от мен този противен малах?

Сега Деймън отново заприлича на себе си. Удостои й я с чаровната си усмивка, все едно че бе видял нещо невидимо за всички останали, преди да изрече остро:

— Заповядвам на останалата част от теб там долу... да изчезне!
— И щракна с пръсти.

Леглото незабавно престана да се друса.

Мередит се отдръпна и за миг затвори очи от облекчение.

— Благодаря ти отново — заговори тя, с достойнство на принцеса, но в същото време разгорещена от борбата. — А сега да попитам: мислиш ли, че можеш да направиш нещо за Каро...

— Точно сега трябва да тръгна, и то моментално — прекъсна я Деймън, с тон по-груб от обичайния за него. Сведе очи към ролекса на китката си. — Вече минава четири часа и четирийсет и четири минути. Имам ангажимент и вече закъснявам.

Мередит побърза да си размени мястото с неговото. В това време Бони с удивление откри, че краката й вече не треперят.

— Почакай малко — забързано изрече Мередит. — Елена отчаяно се нуждае да поговори с теб...

Но Деймън си беше тръгнал. Нали беше майстор в изчезването, та дори не дочака благодарностите на Бони. Мередит изглеждаше крайно озадачена, понеже вярваше, че стига само да произнесе името на Елена, Деймън веднага ще спре. В това време Бони пък се вълнуваше от нещо съвсем различно.

— Мередит — прошепна Бони, като допря два пръста до устните си в знак на изумление. — Аз го целунах!

— Какво? Кога?

— Преди ти да се изправиш. Аз... дори не разбрах как се случи, но го направих!

Очакваше Мередит да избухне. Вместо това Мередит я изгледа замислено, преди да промърмори:

— Е, това, в крайна сметка, може би не е чак толкова зле. Но не разбирам защо той се появи тук.

— Ами пак е мое дело. Аз го Призовах. Ама не зная как се случи...

— Добре де, няма смисъл да се опитвам да си обяснявам как се е появил тук. — Мередит се извърна към леглото. — Каролайн, ще излезеш ли от там? Ще се изправиш ли пред нас, за да се опитаме да водим нормален разговор?

Изпод леглото се разнесе заплашително съскане, като от някакво земноводно, заедно с пляскане на пипала и още един шум, който Бони никога досега не бе чувала, но инстинктивно настръхна от него. Стори й се като щракване на гигантски щипки.

— Този отговор ми е достатъчен — изрече тя и мигом сграбчи ръката на Мередит, за да я изведе от стаята.

Не беше нужно обаче да дърпа Мередит след себе си. Днес за пръв път чува гласа на Каролайн, подигравателен, детински тънък:

*Бони и Деймън седят на дърво
И-С-Е-Ц-Е-Л-У-В-А-Т.
Първо идва любовта, после женитбата;
Накрая вампирчето в бебешка люлка.*

Мередит се спря насред коридора.

— Каролайн, знаеш, че тези номера няма да ти помогнат. Излез...

Леглото се разтресе бурно, загърчи се, надигна се. Бони се обърна и побягна. Знаеше, че Мередит тича по петите й. Но не се бяха отдалечили достатъчно и нямаше как да не чуят следващите думи:

— Не сте мои приятелки. Приятелки сте само на курвата. Само почакайте! Само почакайте!

Бони и Мередит трескаво грабнаха чантите си, захвърлени в коридора на пода, преди да изскочат от къщата.

— Колко е часът? — задъхано попита Бони, когато най-последно се настаниха в безопасност в колата на Мередит.

— Почти пет е.

— Стори ми се, че е много по-късно.

— Зная, но има още няколко часа до залез-слънце. Освен това съм получила съобщение от Елена.

— За Тами?

— Ще ти кажа. Но първо... — Бони за пръв път виждаше Мередит смутена. Накрая не издържа и я попита: — Е, как беше?

— Кое?

— Целувката с Деймън, глупачке.

[1] Matt Honeycutt и Matt Honey-butt — игра на думи с името Мат Хъникът. Хъни-бът може да се преведе като „сладко дупе“. — Б.пр. ↑

20

— Ох — Бони се отпусна блажено на седалката. — Беше като... фойерверки! Убийствено! Страхотно!

— Хилиш се самодоволно.

— Не се хия — отвърна Бони с достойнство. — Само се усмихвам при приятния спомен. Освен това...

— Освен това, ако не го беше Призовала, още щяхме да сме затънали в онзи ужас в стаята. Благодаря ти, Бони. Ти ни спаси. — Мередит беше съвсем сериозна и искрена.

— Мисля, че Елена имаше право, когато каза, че той не мрази всички хора — бавно процеди Бони. — Но, знаеш ли, аз току-що осъзнах нещо. Въобще не можах да видя аурата му. Виждах само нещо черно, съвсем черно, равномерно и плътно, да се стеле като обвивка около него.

— Може би той така се защитава, чрез обвивка, през която никой не може да надзърне.

— Може би — съгласи се Бони, ала в гласа ѝ продължаваше да се прокрадва тревожна нотка. — А какво е съобщението от Елена?

— В него се казва, че Тами Брайс определено се държала крайно странно. Елена и Мат отишли в Олд Уд.

— Може би са очаквали да се срещнат с Деймън. Точно в четири часа и четирийсет и четири минути, както самият той каза. Много е лошо, че не можем да ѝ се обадим.

— Зная — кимна Мередит мрачно. Всички във Фелс Чърч отлично знаеха, че в района на Олд Уд и на гробището няма обхват. — Но все пак опитай още веднъж.

Бони опита да се свърже с Елена и получи стандартното съобщение, че абонатът е извън обхват. Поклати глава.

— Не е на добре. Вече може да са стигнали гората.

— Е, тя иска от нас само да се срещнем с Изобел Сайтоу. Нали я знаеш? Приятелката на Джим Брайс. — Мередит отклони разговора в друга насока: — Това ми напомни да те попитам нещо, Бони: успя ли

да провериш аурата на Каролайн? Имаше ли някое от онези създания... вътре в нея?

— Мисля, че успех. Видях аурата ѝ, но о, гадост, никога повече не искам да я видя. Беше объркана, тъмнокафява, с бронзов оттенък, ама имаше и нещо зеленикаво, навсякъде пронизана с черни линии, начупени, зигзаговидни като светкавици. Не зная какво означава всичко това, дали е признак, че в нея се е вселило някое от онези същества, но със сигурност няма да ѝ се хареса гледката, ако можеше да се види отстрани! — Бони сви рамене погнусено.

— Добре — утешително заяви Мередит. — Зная какво бих казала, ако трябваше да правя предположения, но ако ще ти прилошее, няма повече да говоря.

Бони преглътна с усилие.

— Нищо ми няма. Ама ти сериозно ли си решила да се завлечем в къщата на Изобел Сайтоу?

— Съвсем сериозно. Между впрочем вече почти стигнахме. Нека първо си срещем косите, да поемем дълбоко дъх и след това да влезем. Доколко я познаваш?

— Е, зная само, че не е глупава. Не сме били в един клас. Но по едно време се засичахме в часовете за рехабилитация, защото тя страдеше от сърцебиене или нещо подобно, а пък аз от онези ужасни пристъпи на астма...

— Сигурно си ги получавала заради преумората след танците по цели ноци — сухо отбеляза Мередит. — Аз обаче въобще не я познавам. Как изглежда?

— Ами... привлекателна е. Също като теб, само че е азиатка. Пониска е от теб... приблизително колкото Елена, но е по-слаба. Може да се каже, че е стройна и елегантна. Донякъде е срамежлива, от онези тихите, нали се сещаш? Тях най-трудно можеш да ги опознаеш. И освен това е... приятна на вид.

— Скромна, тиха и привлекателна. Звучи добре.

— И аз мисля така — рече Бони и притисна изпотените си длани върху коленете си. *Обаче още по-добре ще ми прозвучи, каза си тя, ако Изобел не е у дома си.*

Но пред къщата на семейство Сайтоу видяха паркирани няколко автомобила. Бони и Мередит почукаха колебливо на вратата, замислени за всичко, което ги бе сполетяло напоследък.

Отвори им Джим Брайс, високо мършаво момче, не напълно възмъжало и леко прегърбено. Бони се изненада, когато той се вцепени, виждайки Мередит.

Лицето му изглеждаше ужасно: преbledняло въпреки загара му, а цялото му тяло беше някак си сгърчено. Щом позна Мередит, лицето му още повече преbledня като платно. Изпъна се и сега изглеждаше още по-висок.

Мередит не отрони нито дума. Само пристъпи напред и го прегърна. Той се вкопчи отчаяно в нея, сякаш се опасяваше тя да не побегне. Зарови лице в черната ѝ коса.

— Мередит.

— Само си поеми дъх, Джим. Поеми си дъх.

— Не знаеш какво става тук. Родителите ми заминаха, защото прадядо ми наистина бил много зле... мисля дори, че може да умре. И тогава Тами... Тами...

— Говори бавно. И дишай дълбоко.

— Тя мята ножове, Мередит. Касапски ножове. Дори ме улучи тук, в крака. — Джим дръпна джинсите си, за да покаже малката дупка в тъканта в долната част на бедрото си.

— Биха ли ти инжекция против тетанус? — Мередит отново възвърна най-ефективната си форма.

— Не, но раната не е дълбока. По-скоро леко пробождане.

— Точно такива рани са най-опасни. Трябва веднага да се обадиш на доктор Алпърт. — Добрата стара лекарка Алпърт беше нещо като институция във Фелс Чърч. Нагърбваше се дори с посещения по домовете. Рядко можеше да се срещне друг лекар в целия окръг, който да обикаля къщите на пациентите си с малка черна докторска чанта и лекарски слушалки, провесени от врата му.

— Не мога. Не мога да си тръгна от тук заради... — Джим рязко обърна глава навътре към къщата, но не посмя да изрече името на приятелката си.

Бони подръпна ръкава на Мередит.

— Имам много лошо предчувствие — просъска тя.

Мередит отново се извърна към Джим.

— За Изобел ли говориш? Къде са нейните родители?

— Иза-чан, искам да кажа Изобел, само че аз си я наричам Иза-чан, ами тя, знаеш ли...

— Всичко е наред — опита се го успокои Мередит. — Само ни разкажи какво се е случило. Продължавай.

— Ами Иза-чан живее само с баба си. Но баба Сайтоу почти не слиза долу. Преди малко ѝ качих обяда и тя ме взе за... за бащата на Изобел. Тя е... много смахната.

Мередит се спогледа с Бони, преди да попита?

— Ами Изобел? И тя ли е смахната?

Джим затвори очи с крайно нещастно изражение.

— По-добре влез, за да се увериш с очите си. Само поговори с нея.

Лошото предчувствие на Бони още повече се усили. Нямаше сили да понесе още една сцена като онази в къщата на Каролайн и със сигурност не ѝ бяха останали сили да призове отново Деймън, дори и той да не бързаше за някъде другаде.

Но Мередит знаеше всичко това и при все това ѝ отпрати един от онези свои погледи, на които не можеш да не се подчиниш. Освен всичко друго този поглед обещаваше, че Мередит ще закриля Бони каквото и да стане.

— Да не е наранила някого? Изобел? — чу Бони собствения си глас, докато преминаваха през кухнята, забързани към спалнята в дъното на коридора.

Едва дочу тихия шепот на Джим зад нея:

— Да.

Бони изтръпна, а Джим добави:

— Себе си.

Стаята на Изобел изглеждаше както можеше да се очаква за едно тихо и ученолюбиво момиче. Или поне едната половина. Защото другата половина имаше вид на пострадала от цунами, хаотично разместило всичко там. Изобел седеше в средата на стаята, като паяк в средата на паяжината си.

Но не това накара Бони да настръхне. А това, което Изобел вършеше. Беше оставила до себе си нещо приличащо на комплекта хирургически инструменти на госпожа Флауърс, но никого не лекуваше.

Беше се посветила на пиърсинг.

Вече бе продупчила устната си, носа си, едната си вежда, ушите си, при това многократно. Кръв капеше от всичките тези места,

стичаше се по омачканите чаршафи на леглото. Бони видя с изумление всичко това, докато Изобел ги изгледа намръщено, само че успя да смръщи само едната си вежда. Откъм другата страна, където не бе довършила пиърсинга, веждата ѝ въобще не помръдна.

Аурата ѝ, предимно в оранжево, бе осеяна с черни пробойни.

Бони усети, че всеки миг ще ѝ прилошее. Знаеше го с убеденост, която надви притеснението ѝ и се втурна към кошчето за отпадъци, което дори не си спомняше да е видяла. *Слава Богу, че вътре има бяла найлонова кесия*, бе последната ѝ мисъл. В следващите няколко минути бе твърде заета, за да мисли за каквото и да било.

Слухът ѝ долови нечий глас, докато си повтаряше колко бе хубаво, че не бе обядвала.

— Мили боже, да не си полудяла? Изобел, какво правиш със себе си? Не знаеш ли какви инфекции можеш да си навлечеш... може да си прережеш вените... да парализираш някои мускули...? Мисля, че вече си пробила мускула на веждата си... и нямаше да кървиш толкова, ако не беше засегнала някакви вени или артерии.

Бони вече нямаше какво да повръща и се изплю.

И тъкмо тогава чу глух удар.

Тя вдигна глава, макар да знаеше какво ще види. Но още бе в шок. Мередит се бе превила на две след удара в стомаха си.

Следващото, което Бони си спомняше, беше как мигновено се озова до Мередит.

— О, боже мой, да не би да те прониза? — Всъщност приятелката ѝ беше само блъсната... но много силно, в корема...

Мередит още не можеше да си поеме дъх. Бони си припомни един от съветите на сестра си, притежаваща солиден опит като медицинска сестра. Стисна двата си юмрука и здраво халоса приятелката си по гърба и Мередит внезапно пое дъх.

— Благодаря — изрече тя с немощен глас, но Бони вече бе започнала да я дърпа към изхода, по-далеч от кискащата се Изобел и нейните най-дълги в целия свят нокти и от комплекта ѝ с хирургически инструменти върху подноса за закуска до нея.

Бони се добра до вратата и едва не се сблъска с Джим, помъкнал кърпа за бърсане в ръката си. Кърпата вероятно беше за Изобел, предположи Бони. Само че сега единственото, което я интересуваше,

беше как да помогне на Мередит, за да се увери с абсолютна сигурност, че няма рани някъде по тялото си.

— Успях да се дръпна преди да успее да ме намушка — заговори Мередит, все още дишайки трудно, докато Бони тревожно оглеждаше кожата ѝ над джинсите. — Имам само някакво леко охлузване, това е всичко.

— И теб ли те наръга? — изуми се Джим. Само че го произнесе шепнешком.

Бедното момче, жалостиво си каза Бони, най-после успокоена, че Мередит не беше пострадала. Явно човек не можеше да проумее какво става, когато си имаше работа с Каролайн, с Тами и с приятелката на Джим. Как тогава той успяваше да се справя с тях?

Но ако дръзнеше да му каже всичко това открито, той щеше да си помисли, че си има работа с още полудели момичета.

— Джими, веднага трябва да се обадиш на доктор Алпърт. Мисля, че след това трябва да отидете в болницата в Риджмънт. Изобел си е нанесла тежки рани. Само бог знае колко са. Всичките тези пробождания сигурно ще се инфектират. Кога започна всичко това?

— Хм, ами... след като Каролайн дойде, за да се види с нея.

— Каролайн! — смутено извика Бони. — Да не би да пълзеше?

Джим я изгледа учудено.

— Ъ?

— Не обръщай внимание на Бони. Тя просто се шегува — намеси се Мередит. — Джими, ако не искаш, не ни разказвай за Каролайн. Ние... хм, ние знаем, че е била тук, в къщата.

— Нима вече всички знаят? — попита Джим с измъчен вид.

— Не. Само Мат, но той сподели с нас само, че някой може да е направил нещо на малката ти сестра.

Джими изглеждаше едновременно гузен и поразен. Думите се изляха от устата му, като накупели вътре в него от много съдржане, а сега тапата бе изхвъркнала от бутилката.

— Вече и аз не зная какво става тук. Мога само да ви разкажа какво се случи. Късно вечерта, преди два дни, Каролайн пристигна и... искам да подчертая, че въобще не съм ѝ посягал. Тя изглеждаше добре, а моите родители ги нямаше и така нататък, но аз въобще не си помислих, че съм от онези, които...

— Това сега няма значение. Разкажи ни само за Каролайн и Изобел.

— Хм, ами Каролайн се появи в такова едно облекло... хм, ами от кръста нагоре на практика съвсем прозрачно. И тя просто... тя ме попита искам ли да танцувам и това беше някакъв бавен танц и тя... ме съблазни. Това е истината. А на следващата сутрин си тръгна, точно когато Мат дойде. Това се случи онзи ден. А после забелязах как се държи Тами... като побъркана. С нищо не можах да я успокоя. И тогава грабнах телефона, за да позвъня на Иза-чан... никога не я бях чувал да говори толкова истерично. Сигурно Каролайн, след излизането си от нашата къща, се е замъкнала направо в нейната къща. Иза-чан ми каза, че иска да сложи край на живота си. И аз се втурнах към нея. И без това трябваше да се махна от Тами, защото изглежда присъствието ми в къщата само влошаваше нещата.

Бони и Мередит се спогледаха. И двете си мислеха едно и също: някъде там Каролайн и Тами навярно сега съблазняваха Мат.

— Сигурно Каролайн е разказала всичко на Иза-чан — задъхано изрече Джим. — Но Иза-чан и аз не го бяхме правили... ние просто изчаквахме, ясно ли е? Само че Иза-чан ме заплаши, че един ден ще съжалявам. „Горчиво ще съжаляваш; само почакай и ще се увериш“. И още много ми наприказва все в този дух. И аз, Господ ми е свидетел, сега съжалявам.

— Добре, а сега можеш да престанеш да съжаляваш и да повикаш доктора. И то веднага, Джими. — Мередит го тупна по гърба. — А после трябва да се обадиш и на родителите си. И престани да ме гледаш с този кучешки поглед. Вече навърши осемнайсет. Не зная този път с какво ще те накажат родителите ти, загдето си оставил Тами сама.

— Ама...

— Никакво „ама“, Джим. Говоря напълно сериозно.

После тя направи това, което Бони очакваше от нея, но се оказа ужасяващо. Отново се приближи до Изобел. Главата на Изобел беше сведена, защото бе заета с пиърсинга на пъпа си. Действаше само с едната си ръка. На другата стърчеше дълъг блестящ нокът.

Преди Мередит да заговори дори, Изобел я изпревари:

— И така, ето те и теб. Чух как се обръщаш към него. Наричаш го „Джими“. Явно се опитваш да ми го отнемеш. Всички вие, кучки

такива, се мъчите да ме нараните. *Юрусенай! Зетай юрусенай!*

— Изобел! Недей! Не виждаш ли, че можеш да се нараниш?

— Наранявам се само за да потисна болката в душата ми. Знаеш ли? Ти си тази, която всъщност ме наранява. Все едно че забиваш игли в мен.

Вътрешно Бони беше бясна, но не само защото Изобел внезапно я одра злобно с нокътя. Усети как лицето ѝ пламна. Сърцето ѝ заби още по-ускорено.

Като не изпускате Мередит от поглед, тя измъкна мобилния си телефон от задния джоб, където го бе прибрала след посещението в къщата на Каролайн.

Все още посвещавайки половината си внимание на Мередит, Бони влезе в интернет и набързо въведе двете думи за търсене. После избра няколко от предпочитаните си сайтове, но осъзна, че дори за цяла седмица нямаше да може да пресее тази информация, да не говорим за няколко минути. Но поне бе започнала търсенето.

В този момент Мередит се отдръпна от Изобел. Приблужи се плътно до ухото на Бони и ѝ прошепна:

— Мисля, че само я разстройваме още повече. Видя ли аурата ѝ?

Бони кимна.

— Тогавата май ще трябва да се махнем от тази стая.

Бони отново кимна.

— Опита ли да се свържеш с Мат и Елена? — Мередит се вгледа в дисплея на мобилния телефон на Бони.

Бони поклати глава и обърна телефона към Мередит, за да може и тя да види двете думи, които търсеше в интернет. Мередит се взря, след което вдигна черните си очи към Бони. В тях бе изписан ужас.

Салемските вещици.

21

— Това е ужасно — каза Мередит. Намираха се във всекидневната на семейството на Изобел. Очакваха пристигането на доктор Алпърт. Мередит се бе настанила зад едно красиво бюро от черно дърво с орнаменти от варак, за да потърси информация в компютъра. — Салемските вещици са били млади жени, обвинени от хората за вещици. За тях се говорело, че се пробождали с игли.

— Също както ни обвинява Изобел — кимна Бони.

— И са припадали. И са кривели телата си в „невъзможни пози“.

— Каролайн в стаята на Стефан също изглеждаше като припаднала — припомни Бони. — И пълзеше по пода като гущер, кривейки тялото си в невъзможни пози... Ето, ще се опитам да ти покажа. — Бони се просна на пода и се опита да изкриви лактите и коленете си така, както ги бе кривила Каролайн, но не успя да се справи.

— Виждаш ли?

— О, господи! — На прага откъм коридора за кухнята се появи Джим, понесъл поднос с храна. Момчето така се сепна, че едва не изтърва подноса. Във въздуха се разнесе острата миризма на супа мисо. Бони не беше сигурна дали тази миризма я накара да се почувства изгладняла или ѝ беше прекалено зле, за да огладнява отново.

— Всичко е наред — побърза тя да го успокои, като веднага стана от пода. — Искрах само... да изпробвам нещо.

Мередит също се надигна иззад бюрото.

— Това за Изобел ли е?

— Не, за Обаасан... искам да кажа за бабата на Изобел... за баба Сайтоу...

— Нали ти казах да наричаш всички тук така, както ти е най-удобно. Обаасан е добре казано, също както и Иза-чан.

Джим малко се поуспокои.

— Опитвам се накарам Иза–чан да хапне нещо, но тя само захвърля подноса в стената. Все повтаря, че нищо не иска да яде, че нещо я дави отвътре.

Мередит и Бони си размениха многозначителни погледи. После Мередит се извърна към Джим.

— Защо да не ми позволиш аз да опитам? Нека да ѝ занеса подноса. На теб и без това много ти се насъбра. Къде е тя?

— На горния етаж, втората врата вляво. Ако обаче... ако каже нещо странно, просто не ѝ обръщай внимание.

— Добре. А ти остани тук с Бони.

— О, не — рече Бони припряно. — Бони идва с теб. — Самата тя не знаеше дали го правеше заради собствената си безопасност или от грижа за Мередит, но бе решила да остане през целия ден плътно залепена за приятелката си.

Като се качи на горния етаж, Мередит внимателно се пресегна, за да натисне с лакътя си ключа за осветлението в коридора. После двете момичета намериха втората врата вляво. Завариха вътре една старица, дребна като детска кукла. Беше точно в центъра на стаята, излегнала се в средата на опъната рогозка. Старицата се надигна и се усмихна при влизането им. Въпреки бръчките си имаше вид на щастливо дете.

— Мегуми–чан, Бенико–чан, дошли сте да ме видите! — възкликна тя и им се поклони.

— Да — отвърна Мередит предпазливо. Остави подноса върху рогозката до старицата. — Дойдохме да те видим... госпожо Сайтоу.

— Да не би да ме разигравате нещо! Това е Инари–чан! Или искате да ме изкарате луда?

— Всичките тези „чанове“. Мислех, че „Чан“ е китайско име. Изобел не е ли японка? — прошепна Бони зад гърба на Мередит.

Но приличащата на детска кукла старица в никакъв случай не беше глуха. Тя избухна в смях и притисна двете си ръце към устата си също като малко момиче.

— О, не ме размивайте преди ядене. Итадакимасу^[1]! — После пое купата със супата мисо и започна да отпива от нея.

— Аз пък си мисля, че това „чан“ е нещо като наставка, която се поставя в края на нечие име, ако е на твой приятел. Както Джим казва „Иза–чан“ на Изобел — зае се Мередит да разсъждава гласно. — А пък

това Итадакимасу или Еета–даки–мас–у е нещо, което се споменава в началото на всяко хранене. Поне дотолкова ми е известно.

На Бони ѝ се искаше да добави, че сред „приятелките“ на баба Сайтоу току-що се добавиха още две имена, започващи с буквите М и Б, но в същото време се опитваше да определи къде точно се намира тази стая спрямо стаята на долния етаж, по-точно спрямо стаята на Изобел.

Според изчисленията ѝ сега бяха точно над стаята на Изобел.

Крехката старица престана да сърба супата и се вгледа напрегнато в нея.

— Не, не, ти не си Бенико–чан, нито пък другата е Мегуми–чан. Зная го това. Но те понякога ме посещават, както и моята скъпа Нобухиро. Да, правят и други неща, при това неприятни, но аз още като девица съм отраснала като послушница в храм... така че зная как да се справям с тях. — По невинното ѝ остаряло лице се появи израз на задоволство от познанието ѝ. — Знаете ли, че тази къща е обсебена? — И добави на своя японски: — Коре ни ва китсуне га каранде исоу да не.

— Извинявайте, госпожо Сайтоу... но какво означаваше това? — попита Мередит.

— Казах, че по някакъв начин е намесено китсуне.

— Кит–су–най? — повтори Мередит насмешливо.

— Лисица, глупаво момиче — преведе ѝ безгрижно старата жена. — Лисиците са способни да се превръщат в нещо друго, което харесват. Дори и в хора. Ето, дори може да се превърне в момиче като теб и дори приятелката ти няма да долови разликата.

— Значи... е нещо като лисица в ролята на върколак, така ли да го разбирам? — попита Мередит, но баба Сайтоу само се залюля напред–назад, втренчила невиждащ поглед в стената зад Бони.

— Хайде да разиграем една игра в кръг — предложи старицата. — Всички ще се подредим в кръг, а в средата ще оставим една от нас, само че със завързани очи. Ще запеем някаква песен. Например уширо но шоунен дааре^[2]? Научих децата си на тази игра, но за тук приспособих към нея една малка песничка на английски.

И запя с глас, който можеше да принадлежи на много стара или на много млада жена, като за кратко фиксира върху Бони погледа на тъй невинно изглеждащите си очи.

*Лисица и костенурка
взели да се надбягват
Кой е този далеч зад теб?
Който излезе втори
ще е вкусно ядене
за победителя.
Кой е този близо зад теб?
За обяд ще има
любимата супа от костенурка!
Кой е този точно зад теб?*

Бони усети нечий топъл дъх зад тила си. Ахна, извърна се и изкрещя. И пак изкрещя.

Изобел бе застанала там, с капеща от нея кръв по рогозките, застлани на пода. По някакъв начин бе успяла да се измъкне от надзора на Джим и да се прокрадне в полутъмните стаи на горния етаж, без някой да я види или чуе. Сега се извисяваше там като някаква сбъркана богиня на пиърсинга или като ужасяващо превъплъщение на кошмарите на всеки майстор на пиърсинг. Носеше само много плиткото долнище на бикините си. Иначе си беше гола, ако не се броят кръвавите петна навред по нея и най-различните халки, гвоздеи и игли, които бе забучила в отворите по кожата си. Беше си направила пиърсинг навсякъде, където това беше технически възможно, та дори и по места, за които на Бони никога не би й хрумнало, че е възможно. И от всеки отвор висеше по някакво метално парче, а покрай него се стичаше струйка кръв.

Дъхът ѝ бе противен и зловонен, като на развалени яйца.

Изобел показа розовия си език. Не беше пронизан от пиърсинг. Беше по-зле. С някакъв остър инструмент тя беше срязала дългия мускул, така че да остане раздвоен като при змиите.

И това раздвоено розово езиче сега близна Бони по челото.

Бони припадна.

Мат подкара колата съвсем бавно към почти невидимия път. Машинално отбеляза, че тук вече нямаше никакви пътни знаци, така че

не можеше да се ориентира къде точно се намират. Изкачиха едно малко възвишение и после се спуснаха по стръмното нанадолнище до една малка поляна.

— Карай по-надалеч от тези странни кръгове — предупреди го Елена, с притихнал тон, сякаш цитираше някого. — И старите дъбове...

— За какво ми говориш?

— Спри колата. — Когато изпълни заповедта ѝ, Елена излезе и застана в средата на поляната. — Не усещаш ли да те обзема някакво странно чувство?

— Не зная. Къде се скри онова, червеното?

— Някъде тук. Видях го!

— И аз... Забеляза ли, че е по-голямо от лисица?

— Да, само че не е голямо колкото вълк.

Мат въздъхна с облекчение.

— А пък Бони така и не ми повярва. Ти видя ли колко бързо се движеше...

— Прекалено бързо, за да е нещо естествено.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че всъщност нищо не сме видели? — запита Мат гневно, готов да избухне.

— Казвам само, че сме забелязали нещо свръхестествено. Както онова насекомо, което те нападна. Като дърветата, например. Нещо, което не се подчинява на законите в този свят.

Но колкото и да търсиха, не попаднаха на това загадъчно същество. Храстите и шубраците между дърветата се спускаха много ниско, почти до земята, оформяйки плътен кръг. Никъде не се забелязваше отвор или пробив в този непроходим гъсталак.

А слънцето в това време се спускаше все по-близо към хоризонта. Поляната беше красива, но по нея нямаше нищо интересно за тях.

Мат тъкмо се обърна, за да го сподели с Елена, когато видя как тя бързо се надигна и застина тревожно.

— Какво има...? — Проследи погледа и се скова.

Пътят им беше запрещен от жълто ферари.

Не помнеха по пътя дотук да бяха задминавани от жълто ферари. По тесния черен път имаше място да премине само една кола.

Ала въпреки това ферарито беше спряно тук.

Зад гърба си Мат чу шум от счупени клонки.

— Деймън!

— А ти кого очакваше да срещнеш? — Широките, заоблени, плътно прилепващи слънчеви очила „Рей Бан“ скриваха напълно очите на Деймън.

— Никого не сме очаквали — промърмори Мат сърдито. — Просто решихме тук да обърнем колата. — Последният път, когато се бе срещал с Деймън, той бе прогонен като куче от стаята на Стефан. Елена знаеше, че тогава Мат изгаряше от желание да удари с все сила Деймън по лицето. Ясно ѝ беше, че сега отново копнее за същото.

Но Деймън не беше същият както тогава, когато излезе от онази стая. Елена забеляза, че от Деймън се излъчва опасност като невидими горещи вълни.

— О, разбирам. Това е твоята частна зона за частни изследвания — подигра го Деймън. В тона му се прокрадна нотка на съучастничество, която никак не допадна на Елена.

— Не! — озъби се Мат. Елена осъзна, че се налага да го обуздае. Беше опасно да се противопоставя на Деймън, когато последният бе изпаднал в толкова неуравновесено състояние. — Как можа дори да го кажеш? — продължи Мат. — Елена принадлежи само на Стефан.

— Е... ние си принадлежим един на друг — опита се да смекчи тона Елена.

— Разбира се, че е така — побърза да се съгласи Деймън. — Едно тяло, едно сърце, една душа. — За миг ѝ се стори, че изражението му се промени на убийствено, въпреки че бе скрито зад широките слънчеви очила.

Ала още в следващия миг интонацията на Деймън се промени.

— Но тогава защо сте тук двамата? — промърмори равнодушно. — Извърна глава, за да проследи движението на Мат, както хищник следи плячката си. В поведението на Деймън имаше нещо по-обезпокоително от обикновено.

— Видяхме нещо червеникаво — заговори Мат преди Елена да успее да го спре. — Нещо подобно на онова, на което попаднах при инцидента с поваленото дърво.

Кожата по ръцете на Елена настръхна. Някак си не искаше Мат да споделя това с Деймън. Изправена наред притъмнялата притихнала

поляна, тънеща във вечнозелени храсти, тя внезапно се почувства силно застрашена.

Напрегна сетива до предела на възможностите им — докато не долови как отвсякъде я обгърна нещо като ефирна материя, само че не ѝ се стори да е нещо добро. Усети още как то започна да прониква в съзнанието ѝ. В същото време дочу как песните на всички птици наоколо секнаха, дори и в далечината.

Но това, което най-силно я смути, настъпи точно в мига, когато престанаха да се чуват песните на птиците и в същото време Деймън погледна към нея. Слънчевите му очила не ѝ позволяваха да види очите му и така да разбере какво си мисли. Останалата, видима част от лицето му, бе по-скоро една маска.

Стефан, помисли си тя с копнеж.

Как можа да я изостави — с всичко това? При това без никакво предупреждение, без ни най-бегла представа накъде е потеглил, без да може по някакъв начин да се свърже с него... За него това може би имаше смисъл заради отчаяното му желание да не я превърне в нещо, което го отвращаваше и мразеше в себе си. Но да я остави сама с Деймън в това настроение, след като всичките ѝ досегашни сили я бяха напуснали...

Сама си си виновна, упрекна се мислено, за да спре прилива на самосъжаление. Ти беше тази, която постоянно му опяваше за това, че са братя и че трябва да се подкрепят. И именно ти го убеди, че може да се довери на Деймън. Сега ще си поемеш последиците.

— Деймън — заговори тя, — търсих те. Искрах да те попитам... за Стефан. Нали знаеш, че ме изостави.

— Разбира се. Вярвам на думите му, че е за твое добро. Той ме остави да бъда твой бодигард.

— Тогава излиза, че си го видял преди две нощи?

— Разбира се.

И — разбира се — не си се опитал да го спреш. Така че всичко се нареди за теб колкото е възможно по-добре, помисли си Елена. Никога досега не бе копняла по-силно да се възвърнат способностите, които бе притежавала като дух, преди да осъзнае, че Стефан наистина е заминал и се намира някъде адски далеч, отвъд досега на всички човешки същества.

— Е, аз няма да го оставя просто така да си замине — рече тя равнодушно, — независимо дали е заради мое добро или поради някаква друга причина. Ще го последвам — но първо трябва да узная къде може да е заминал.

— Мен ли питаш?

— Да. Моля те, Деймън, трябва да го намеря. Нуждая се от него. Аз... — Гласът ѝ пресекна, задавен от напиралите сълзи. Трябваше да се окопити.

Но в този миг осъзна, че Мат ѝ шепнеше много тихо:

— Елена, престани. Мисля, че така само ще го вбесим още повече. Погледни небето.

Девојката и сама го усещаше. Кръгът от дървета сякаш се бе сгъстил около тях, по-тъмен от преди, заплашителен. Елена бавно повдигна глава и се озърна. Точно над тях сивите облаци се скупчиха, като перестите облаци отстъпваха пред кълбовидните, които на свой ред ставаха все по-буреносни — концентрирани точно над мястото, където се намираха.

На земята започнаха да се оформят малки вихрушки, които повдигаха боровите игли и изпопадалите листа. Тя никога досега не бе виждала нещо подобно. Цялата поляна се изпълни със сладникава, но чувствена миризма, благоуханна смесица от екзотични масла и ароматите на дългите, мрачни зимни ноци.

Загледа се в Деймън, докато вихрушките се надигнаха още малко и около нея се завихри сладкото уханье на борова смола и други аромати, за да се просмуче в дрехите ѝ и да се докосне до плътта ѝ. Тогава разбра, че бе прекрачила някакъв невидим предел.

Не можеше да защити Мат.

В онази бележка в дневника ми Стефан ми каза да се доверявам на Деймън. Стефан го познава по-добре от мен, припомни си тя отчаяно. Но и двамата знаем какво в крайна сметка иска Деймън. Какво винаги е искал. Мен. Моята кръв...

— Деймън, — заговори тя тихо, но млъкна. Без да я поглежда, той ѝ протегна ръка.

Почакай.

— Има нещо, което трябва да направя — промърмори той. Наведе се с лекотата и грациозността на пантера и вдигна от земята малък прекършен клон, най-обикновен на вид, паднал от някой бор

наоколо. Размаха го леко, преценявайки тежестта му, но така бързо, че на нея за миг ѝ заприлича повече на ветрило, отколкото на клон.

Сега Елена гледаше към Мат, като се опитваше само с поглед да му подсказе какво чувства, най-вече, че съжالياва безкрайно много, задето го е въвлякла в това изпитание, че го е обвързала с нейната група приятели, толкова дълбоко забъркани със свръхестественото.

Сега вече разбирам малко по-добре какво навярно е изпитвала Бони през миналата година, помисли си тя, защото вече бе способна да надниква в бъдещето и да предсказва събитията, без обаче да има дори най-малката възможност да ги възпре.

Изправил глава, Мат крачеше уверено към дърветата.

Не, Мат. Не. Не!

Ала той не я разбра. Самата тя вече не разбираше нищо. Предусещаше само, че дърветата стоят на безопасна дистанция единствено заради присъствието на Деймън. Ако двамата с Мат дръзнат да навлязат в гората; ако се отдалечат от поляната или дори само ако останат тук прекалено дълго... Мат видя страха, изписан по лицето ѝ. По неговото се четеше само мрачно разбиране. Бяха попаднали в смъртоносен капан.

Освен ако...

— Твърде късно — сепна я острият глас на Деймън. — Както ти казах, има нещо, което трябва да свърша.

Очевидно бе намерил клона, който му бе нужен. Сега го вдигна, разтърси го леко и замахна надолу с едно силно движение.

И Мат се сгърчи в агония.

Никога не бе изпитвал такава болка. Болка, която сякаш извираше отвътре, но отвсякъде, от всеки орган на тялото му, от всеки негов мускул, всеки нерв, всяка кост, създавайки спазми от различен вид. Мускулите го заболяха и се сковаха, все едно достигнали предела на свиването си, а след това принудени да застинат. Вътрешните му органи се бяха възпламенили като захвърлени в пещ. Сякаш ножове разпорваха корема му. Усещаше костите си така, както ръката си навремето, когато я потроши... тогава беше деветгодишен и една кола блъсна странично колата на баща му. А нервите му — ако имаше ключ, който да превключва от удоволствие на болка, при него беше включен на мъчение. Непоносимо бе дори докосването на дрехите до кожата му.

Даже само полъхващият ветреца му причиняваше още агония. Издържа само петнайсет секунди, преди да рухне.

— Мат! — Самата Елена също се смрази, със схванати мускули, неспособна да помръдне сякаш цяла вечност. После се съвзе и изтича до Мат, положи главата му в скута си и се взря в лицето му.

— Защо, Деймън? Защо? — Изведнъж осъзна, че макар да бе в безсъзнание, Мат продължава да се гърчи от болка. Едва се сдържа да не закрепци. Само заговори напрегнато: — Защо направи това? Деймън! Престани!

Загледа се в младия мъж, облечен целия в черно: черни джинси с черен колан, черни ботуши, черно кожено яке, черна коса и проклетите черни очила „Рей Бан“.

— Нали ти казах, че трябва да свърша нещо — подметна Деймън небрежно. — Да гледам. Една болезнена смърт.

— Смърт! — Елена се взря в Деймън, невярваща на очите си. И тогава реши. Започна да събира цялата си Сила, ала това, което само допреди няколко дни бе за нея съвсем лесно и се получаваше по инстинкт, докато беше онемяла и неподвластна на гравитацията, сега се оказа крайно трудно и съвсем чуждо. Но въпреки това заяви решително: — Ако не го пуснеш... и то веднага... ще те поразя с всичко, с което разполагам.

Той се засмя. Никога досега не бе чувала Деймън да се смее. Не и по този начин.

— Нима очакваш, че дори ще обърна внимание на нищожната ти Сила?

— Не е толкова нищожна. — Но в следващия миг Елена я претегли мрачно. Не беше по-голяма от силата, която бе присъща на всяко човешко същество — силата, която вампирите поглъщаха от хората, когато им пиеха кръвта — но след като се бе превърнала в дух, тя знаеше как да я използва. Как да атакува с нея. — Мисля, че ще я усетиш, Деймън. Пусни го. ВЕДНАГА!

— Защо хората винаги смятат, че с крясъци ще постигнат нещо, което логиката отхвърля? — промърмори Деймън.

Елена не го удостои с отговор.

Пое дълбоко дъх, за да се успокои, и си представи как държи сфера от бял пламък, а после...

Мат се изправи на крака. Изглеждаше така сякаш бе вдигнат насила на крака и продължаваше да е скован като кукла на конци. В очите му напиреха нежелани сълзи, но все пак беше много по-добре от предишния Мат, гърчещ се на земята.

— Задължена си ми — небрежно подметна Деймън на Елена. — По-късно ще си прибера дължимото.

А на Мат каза, при това с тона на любящ чичо, с една от онези краткотрайни усмивки, за които никога не можеш да бъдеш сигурен какво могат да означават:

— Имам късмет, че се оказа толкова корав екземпляр, нали?

— Деймън. — Елена го бе виждала в типичното му настроение хайде-да-си-поиграем-с-по-слабите-същества, което най-малко й харесваше. Ала днес към всичко това се примесваше и нещо друго; нещо, което още не можеше да проумее.

— Деймън, нека да престанем с всичко това — заговори тя съдържано, макар че косъмчетата по ръцете ѝ и по тила ѝ отново бяха настръхнали. — Какво всъщност искаш?

Само че той не ѝ отговори така, както очакваше.

— Аз съм посочен официално за твой телохранител. Следователно официално имам правото да се грижа за теб. И действително не мисля, че трябва да оставаш без моята закрила и компания, докато малкият ми брат не е тук.

— Мога и сама да се справя — отвърна Елена спокойно и махна с ръка като знак да продължат с нещо по-сериозно.

— Ти си много красиво момиче. Опасно и... — той ѝ се усмихна ослепително, — способно да привлича вниманието на най-различни отвратителни елементи. Заради това настоявам да не ходиш никъде, без да си придружена от бодигард.

— Деймън, точно сега съм загрижена най-вече как да се предпазя от теб. И ти го знаеш. За какво всъщност става дума?

Поляната започна да... пулсира. Почти като нещо органично, дишащо. Елена имаше чувството, че буквално под краката ѝ... под старите, износени обувки на Мередит... земята започна бавно да се мести, като някакво гигантско заспало животно, а от дърветата наоколо се излъчваше топлина.

Но за какво бе всичко това? Нима гората...? Та тук имаше повече мъртви, отколкото живи дървета. И тя можеше да се закълне, че на

Деймън също не му харесваха тези дървета, тази гора.

В моменти като този на Елена ѝ се искаше все още да има криле. Крилете и знанието — движенията с ръцете, Думите на Бялата сила, белият огън в нея, който ѝ позволяваше, без да се напруга, да достига до истината, да я отгатва или просто да пренасочва лошото обратно към Стоунхендж.

Ала излизаше, че всичко, което ѝ бе останало, освен ума ѝ, я правеше само още по-голямо изкушение за вампирите.

Умът, който досега не ѝ бе изневерил. Може би ако не позволи на Деймън да узнае колко е изплашена, щеше да отложи екзекуцията им.

— Деймън, благодаря ти, че си толкова загрижен за мен. А сега имаш ли нещо против да ни оставиш на спокойствие, Мат и мен, за да мога да проверя дали той още диша?

Стори ѝ се, че зърна накъде иззад слънчевите очила „Рей Бан“ да проблясва за миг нещо червено.

— Донякъде очаквах да кажеш това — рече Деймън. — Е, разбира се, че имаш право да получиш утеха, след като бе така предателски изоставена. Например дишане уста в уста.

На Елена ѝ се прииска да го засипе с най-злобни ругатни. Но му отговори крайно предпазливо:

— Деймън, ако Стефан те е определил за мой бодигард, той не ме е „изоставил предателски“, нали така? Не може да са и двете...

— Тогава ми позволи поне едното от тях. Става ли? — произнесе Деймън с интонацията, подсказваща, че трябва да бъде още по-внимателна с него.

Всичко наоколо притихна. Вдигащите прах вихрушки престанаха. Миризмата на нагрети от слънцето борови игли и смолата от кората на боровете в това сумрачно място я замайваха и отпускаха. Земята също бе стоплена, нападалите по нея борови игли бяха подредени, сякаш някакво животно имаше кожа от борови игли. Елена се загледа в танцуващите прашинки, искрящи като късчета опал на последните златисти отблясъци на слънцето. Знаеше, че сега не беше в най-добрата си форма. Най-накрая, когато се увери, че гласът ѝ няма да трепне, тя го попита:

— Какво искаш?

— Целувка.

- [1] Японски израз на благодарност преди хранене. — Б.пр. ↑
- [2] Кой е този зад теб? (яп.). — Б.пр. ↑

Бони бе притеснена и обърквана. Всичко около нея тънеше в непрогледен мрак.

— Добре — проговори някакъв глас, безцеремонно и едновременно с това успокояващо. — Имаме две наранявания. Едното изисква инжекция против тетанус... хм, и се опасявам, че трябва да дам успокоително на твоето момиче, Джим. Освен това се нуждаем от помощ, но на теб въобще не ти разрешавам да се движиш. Само ще лежиш по гръб и ще държиш очите си затворени.

Бони отвори очи. Смътно си спомняше, че пада към леглото си. Но не си беше у дома. Още се намираше в дома на семейство Сайтоу и лежеше на дивана.

Както винаги, когато я обземаше страх или смущение, тя потърси помощта на Мередит. За щастие Мередит тъкмо сега се върна от кухнята с лед, увит в кърпа. Постави го върху челото на Бони, още бе намокрено от предишното налагане с лед.

— Само припаднах — обясни Бони, след като осъзна какво се бе случило. — Това е всичко.

— Зная, че припадна. Тресна си хубавата главица о пода — повтори ѝ Мередит и по лицето ѝ веднага си пролича какво изпитва. Тревога, симпатия и облекчение от съвземането на приятелката ѝ. Дори се забелязваха напиралците сълзи в очите ѝ. — Ох, Бони, колко жалко, че не успях навреме да те уловя. Изобел ми препречи пътя, пък и тези рогозки, не са никак дебели и не могат да омекотят удара при падане. Цял час не успя да дойдеш в съзнание. Адски много ме изплаши.

— Съжалявам. — Бони измъкна ръката си изпод одеялото, с което беше завита, и стисна ръката на Мередит, за да ѝ потвърди, че си остават по-близки дори от родни сестри. И за да ѝ благодари за грижите.

Джим се бе проснал на другия диван, притиснал кърпа с лед към главата си. Лицето му беше белезникаво. Опита се да се надигне, но

доктор Алпърт — именно нейният глас преди малко беше прозвучал едновременно безцеремонно и успокояващо — го бутна отново назад, за да легне пак на дивана.

— Не бива да се напругаш повече — каза му лекарката. — Но ми е необходим помощник. Мередит, можеш ли да ми помогнеш с Изобел? Тя е много буйна.

— Ох, как ме халоса по тила с лампата — предупреди ги Джим. — Никога не бива да оставате с гръб към нея.

— Ще внимаваме — обеща доктор Алпърт.

— Вие двамата оставате тук — нареди им Мередит с тон, нетърпящ възражения.

Бони погледна Мередит в очите. Искеше да може да стане и да ѝ помогне за Изобел. Но Мередит я изгледа така решително, че по-добре беше да не спори с нея.

Щом излязоха, Бони все пак се опита да се надигне. Но очите ѝ тутакси се замъглиха. Виждаше само някаква неясна, пулсираща сивота.

Пак се отпусна на дивана и стисна зъби.

Дълго след това откъм стаята на Изобел се чуваха само трясъци и викове. Бони чу как се повиши гласът на доктор Алпърт, после и гласът на Изобел, а накрая се чу и трети глас... само че не на Мередит, която никога не крещеше. По-скоро прозвуча като гласа на Изобел, но по-отслабнал и смутен.

Накрая настъпи тишина. Мередит и доктор Алпърт се върнаха, влачейки между тях накуцващата Изобел. От носа на Мередит капеше кръв, а прошарената коса на доктор Алпърт беше настръхнала, но някак си бяха успели да навлекат една тениска върху нараненото тяло на Изобел. Доктор Алпърт не само че придържаше Изобел, но и носеше лекарската си чанта в другата.

— Вие, ранените, изчакайте там, където се намирате. След малко ще се върнем за вас — каза им лекарката.

После доктор Алпърт и Мередит се качиха на горния етаж, за да приберат и бабата на Изобел.

— Никак не ми харесва цвета на лицето ѝ — отбеляза доктор Алпърт лаконично. — Нито тика на лицето ѝ.

След минута се върнаха, за да помогнат на Джим и Бони да се настанят в джипа на доктор Алпърт. Небето оставаше забулено в

облаци. Слънцето висеше като червена сфера ниско над хоризонта.

— Искаш ли да ти дам някакво болкоуспокояващо? — попита я лекарката, като видя как Бони гледаше черната ѝ лекарска чанта. Изобел беше натикана най-отзад в джипа, където седалките бяха сгънати.

Мередит и Джим седнаха на двете седалки отпред, като баба Сайтоу бе притисната между тях. Бони, по изричното настояване на Мередит, седна най-отпред, до лекарката, която бе зад волана.

— Хм, не, добре съм — каза Бони. Всъщност само тя се питаше дали в болницата наистина ще могат да спасят Изобел от инфекцията по-добре, отколкото билковите компреси на госпожа Флауърс.

Но макар че главоболието ѝ не отслабваше, а на челото си имаше подутина колкото яйце, мислите ѝ бяха съвсем ясни. Имаше нещо, което я глождеше, не ѝ даваше мира — някакъв сън или нещо друго, което я бе осенило, докато, както каза Мередит, е била в безсъзнание.

Но какво беше то?

— Е, добре, да тръгваме. Поставихте ли си коланите? — Джипът потегли от къщата на семейство Сайтоу. — Джим, ти спомена, че на горния етаж е тригодишната сестричка на Изобел. Затова позвъних на внучка си Джейнила да дойде. Поне ще остане някой в къщата.

Бони се изви, за да погледне към Мередит. И двете заговориха едновременно.

— О, не! Не бива да идва! Особено в стаята на Изобел! Виж какво, моля те, ние трябва да... — започна да заеква Бони.

— Не съм сигурна дали идеята е разумна, доктор Алпърт — заяви Мередит, също забързано, но много по-свързано. — Освен ако не стои надалеч от тази стая и може би ако има още някой с нея. Едно момче може да помогне.

— Момче? — Доктор Алпърт се озадачи за миг, но съчетанието от тревогата на Бони и искреността на Мередит май успя да я убеди да промени решението си. — Добре, тогава, моят внук Тайрон, гледаше телевизия, когато излязох. Ще се опитам да го повикам.

— О! — неволно възкликна Бони. — Да не е същият Тайрон, който през следващата учебна година ще бъде защитник във футболния отбор на нашата гимназия? Чух за него, че го наричали Тайминатор.

— Ами да кажем, че ще може да защити поне Джейнила — сподели с нея доктор Алпърт, след като се свърза по телефона с Тайрон. — Но да не забравяме, че сега сме в джипа с това превъзбудено момиче. Като си спомня как се бореше срещу мен, за да не ѝ дам успокоителното, по-скоро би нарекла нея „терминатор“.

Мобилният телефон на Мередит звънна, но със сигнала, програмиран само за незапомнени в паметта телефонни номера, след което се чу глас:

— Търси ви госпожа Флауърс. Ще приемете ли обаждането?

Мередит веднага натисна бутончето за разговор.

— Госпожа Флауърс? — заговори Мередит. Заради силното бръмчене на джипа Бони и останалите не чуваха много добре, заради това Бони предпочете да се съсредоточи върху две задачи: какво знаеше за „жертвите“ на салемяските вещици и върху онази изплъзваща ѝ се мисъл, която съвсем смътно я бе спходила, докато е била в безсъзнание.

Всичко това обаче на бърза ръка се изпари от ума ѝ, когато Мередит привърши разговора.

— Какво ти каза? Какво? Какво? — В тъмното Бони не можеше да вижда ясно лицето на Мередит, но ѝ се стори преbledняло. Когато Мередит заговори, опасенията на Бони се засилиха.

— Госпожа Флауърс работила нещо в градината си и тъкмо се канела да се прибере в къщата си, когато забелязала нещо скрито сред бегониите. Каза, че ѝ приличало на вързоп, забутан там от някого, между храстите и стената. От вързоба се подавало парче плат.

Бони се почувства както издухана от внезапно връхлетял вятър.

— И какво се оказало?

— Ами торба, най-обикновена торба, натъпкана с дрехи и обувки. Имало и ботуши, и ризи, и панталони. Всички принадлежали на Стефан.

Бони изпищя тъй силно, че доктор Алпърт неволно извъртя волана и после с усилие овладя джипа.

— О, боже мой, о, боже мой — той не е заминал!

— О, не, аз мисля, че е заминал. Само че не по своя воля — завърши Мередит с мрачна интонация.

— Нима Деймън е... — ахна Бони и се свлече в седалката си, с насълзени очи. — Не мога да повярвам...

— Усили ли се главоболието ти? — попита я доктор Алпърт, която досега тактично не се намесваше в разговора, който не я засягаше.

— Не... е, да, така е — призна Бони.

— Ето, отвори чантата ми и ми я подай, за да потърся някакво лекарство в нея. Имам от това и това... добре, ето, от това ще вземеш. Някой вижда ли бутилката с водата?

Джим безмълвно ѝ подаде бутилката.

— Благодаря — рече Бони и пое хапчето заедно с голяма глътка вода. Главата ѝ трябваше да е във форма. Ако Деймън бе отвлякъл Стефан, тогава трябва да го потърси чрез Призоваване, нали така? Но само бог знаеше къде се е озовал Стефан този път. Защо на никого от тях не хрумна тази възможност?

Преди всичко, понеже се предполагаше, че Стефан вече е силен, и второ: заради бележката му в дневника на Елена.

— Това е! — извика Бони тъй силно, че самата тя се сепна. Всичко сега си дойде на мястото, всичко, което бе споделяла с Мат...

— Мередит! — заговори Бони забързано, без да обръща внимание на озадачения поглед на доктор Алпърт, — докато бях в безсъзнание, разговарях с Мат. Той също беше в безсъзнание...

— Наранен ли е?

— Да, господи, да. Деймън сигурно е извършил нещо ужасно. Но Мат ми каза да не му обръщам внимание, защото много повече го безпокояло нещо в бележката, оставена от Стефан за Елена. И това, добави Мат, го мъчело още откакто прочел написаното. Беше нещо за това как Стефан бе разговарял с учителя по английски миналата година и те двамата спорели за правописа на думата преценка. А накрая Мат ми каза само: „Погледни резервното копие на текста на писмото, отвори архивния файл... преди Деймън да го изтрие“.

Бони се взря в смръщеното лице на Мередит. Осъзна, че доктор Алпърт и Джим я гледаха доста особено, но чак когато джипът намали скоростта, за да спре на следващото кръстовище. Дори и тяхната тактичност си имаше своите граници.

Гласът на Мередит наруши неловката тишина:

— Доктор Алпърт, трябва да ви помоля за нещо. Само един лъв завой тук и после още един надолу по Лоръл стрийт, както и после още пет минути нататък до Олд Уд. Така няма много да се отклоним. Но

така ще продължа пеша до пансиона, където е компютърът, за който Бони спомена. Може да ме сметнете за луда, но трябва да се добера до този компютър.

— Зная, че не си луда. Вече го забелязах — засмя се лекарката с безрадостен смях. — И аз подочух някои неща за младата Бони отгук–оттам... е, нищо лошо, гарантирам, но ми беше донякъде трудно да го повярвам. Ала след това, което видях днес, мисля, че започвам да си променям мнението за тези събития. — Жената зави рязко наляво и промърмори: — Някой е премахнал стоп–знаците и от този участък от пътя. — После продължи, като се обърна към Мередит: — Ще направя каквото поискаш. Ще те закарам до пансиона.

— Не! Това може да се окаже много опасно!

— ... но аз съм длъжна да отведа Изобел колкото е възможно по-скоро в болницата. Да не говорим за Джим. Мисля, че той наистина има мозъчно сътресение. А пък Бони...

— Бони също ще отиде в пансиона — решително заяви Бони.

— Не, Бони! Аз трябва да тичам до там, не разбираш ли? Трябва да изтичам до там колкото мога по-бързо... така че не мога да те чакам, ако ще ме забавиш — заговори Мередит с още по-решителен тон.

— Няма да те забавя, заклевам се. Ти ще тръгнеш напред, ще тичаш. И аз ще тичам. Поне краката ми са здрави. Ако трябва да ме оставиш назад, нищо лошо няма да се случи, защото аз ще продължа да тичам след теб.

Мередит отвори уста, сетне отново я затвори. Имаше нещо в изражението на Бони, което ѝ подсказа, че всякакви спорове са излишни. Защото най-важното сега бе да установят истината.

— Ето че стигнахме — съобщи им доктор Алпърт след пет минути. — Сега сме на ъгъла на Лоръл стрийт и пътя към Олд Уд. — Измъкна малко фенерче от черната си лекарска чанта и светна с него в очите на Бони, първо в едното и после в другото. — Хм, добре, все още нямаш признаци на мозъчно сътресение. Но трябва да си наясно, Бони, че според моята медицинска преценка сега въобще не трябва да тичаш. Не мога насила да те заставя да се лекуваш, ако не искаш. Но поне мога да ти дам това. — Подаде на Бони фенерчето. — Желая ви успех.

— Благодаря за всичко — изрече Бони набързо и за миг отпусна бледата си длан върху дългите тъмнокафяви пръсти на доктор Алпърт.

— Вие също трябва да внимавате... за паднали дървета и с Изобел, както и с нещо червеникаво по пътя.

— Бони, аз тръгвам — извика й Мередит, която вече бе слязла от колата.

— И си заключете вратите! И не спирайте никъде, докато не се отдалечите от гората! — довърши Бони, докато се измъкваше от колата, за да се присъедини към Мередит.

Двете се затичаха. Разбира се всичко, което Бони бе наговорила за това как Мередит ще бяга пред нея, а тя плътно ще я следва, си бяха пълни глупости. И двете го знаеха. Веднага щом краката на Бони се спуснаха върху пътя, Мередит сграбчи ръката на Бони и я задърпа след себе си. Мередит се втурна напред, устремена като ловджийска хрътка, дърпайки с много усилия Бони, като понякога едва ли не я повдигаше при неравностите по пътя.

На Бони не бе нужно да се обяснява защо трябваше толкова да се бърза. Отчаяно й се искаше сега да имаха кола на разположение. Всъщност искаше много неща, но най-вече госпожа Флауърс да не си бе избрала да живее на толкова отдалечено и диво място. Защо къщата й не беше в центъра на града?

Накрая, точно както Мередит предвиждаше, Бони се задъха, а дланта й стана тъй хлъзгава от потта, че започна да се изплъзва от дланта на Мередит. По едно време не издържа, спря, преви се и опря ръце на колене, докато се опитваше да си поеме дъх.

— Бони! Избърши си дланта! Трябва да тичаме!

— Само... дай ми... една минута...

— Никаква минута нямаме! Не чуваш ли? Идва!

— Ама само трябва... да... си поема дъх.

— Бони, погледни назад. Ама не крещи!

Бони погледна зад себе си, изкрещя и тогава откри, че всъщност въобще не се задъхваше. Само сграбчи ръката на Мередит и се втурна да търчи като обезумяла.

Чуваше го вече, въпреки задъханото си дишане и бумтенето в ушите си. Беше някакъв звук като от насекомо, ала не като безобидно жужене, а по-скоро като пробиващо ушите бръмчене. Напомняше на шума от перките на хеликоптер, само че по-тънко и пронизително, сякаш този хеликоптер нямаше перки, а пипала като на насекомо. Само с един поглед тя съзря цялата сивееща маса от пипала, с глави накрая,

като във всичките тези глави зееха разтворени уста с остри бели зъби в тях.

Опита се да включи фенерчето. Нощта вече се спускаше, а Бони представа си нямаше кога ще изгрее луната. Знаеше само, че май и дърветата станаха още по-мрачни и сякаш те също се включиха в преследването на двете момичета.

Малахът се носеше по петите им.

Воят на размахваните във въздуха пипала ставаше все по-силен. И все по-близък. Бони не искаше да се обръща, за да вижда източника на шума. Звукът и без това вече пронизваше цялото ѝ тяло извън всякакви поносими граници. Не можеше да забрави мрачните думи на Мат: все едно да отрежеш едната си ръка и да я захвърлиш на някое сметище...

Ръцете и на двете момичета отново се изпотиха. А сивата маса отзад определено ги настигаше. Разстоянието между тях вече бе наполовина скъсено в сравнение с началото на гонитбата, а шумът от пляска на пипалата се извиси още повече.

В същото време тя усещаше краката си като гумени. В буквалния смисъл. Въобще не усещаше коленете си. Или ги усещаше само като гума, разтворена в желатин.

Пляс–пляс–пляс–пляс–пляс...

Беше звукът от едно от пипалата, по-близо от останалите. По-близо, още по-близо и ето че се показва пред тях, със зееща овална уста, пълна със зъби по цялата си обиколка.

Точно както го бе описал Мат.

На Бони не ѝ бе останал дъх, за да закрепци. Но трябваше да крещи. Безглавото същество, без очи, без лице... само тази ужасяваща уста... се насочи право към тях. И ако реагираше инстинктивно... да го заблъска с двете си ръце... можеше да ѝ коства една ръка. О, Господи, какво ѝ се струпа на главата...

— Ето го пансиона — изохка Мередит и я дръпна силно, за да я изправи на крака. — Бягай!

Бони се наведе, когато малахът се опита да връхлети върху нея. За миг усети как пипалата му се заровиха сред къдравата ѝ коса, пляс–пляс–пляс... Тя рязко отскочи назад, препъна се, заболя я, а ръката на Мередит се отскубна от нейната. Краката ѝ се подкосиха. Стомахът ѝ се присви. В гърлото ѝ се надигна писък.

— Ох, господи, Мередит, докопа ме! Бягай! Не се оставяй да те настигне!

Пред нея пансионът светеше като хотел. Обикновено тънеше в мрак, с изключение на прозореца на Стефан и още един. Но сега засия като диамант, само че недостижимо далеч.

— Бони, затвори очи!

Мередит не я бе изоставила. Още бе тук. Бони усети как пипалата, като диви лози, леко забърсаха ухото ѝ, опипаха потното ѝ чело, заровиха се по лицето ѝ, по гърлото ѝ... Тя заплака.

И тогава се разнесе остър, много силен трясък, като пръскане на диня. Нещо мокро обля гърба ѝ. Отвори очи. Мередит пусна дебелия клон, който размахваше като бейзболна бухалка. Пипалата се отдръпнаха от косата на Бони.

Бони не посмя да погледне кашата, останала зад нея.

— Мередит, ти...

— Хайде! Да бягаме!

И тя отново побягна. През целия път до алеята с чакъл пред пансиона, през стъпалата до вратата. И после вътре по коридора. Госпожа Флауърс ги очакваше, изправена до вратата с една старомодна газена лампа.

— Влезте, влезте — подкани ги тя. Мередит и Бони профучаха навътре и чак там спряха, задъхани, а тя затръшна вратата след тях. И трите жени чуха звуците отвън. Приличаха на чупене на клони, многократно повторени, само че много по-шумни. Както и още някакъв шум, като пукане на пуканки.

Бони още се тресеше от страх, когато затисна ушите си и се свлече на килима в коридора.

— Какво, за бога, сте направили, момичета, със себе си? — попита госпожа Флауърс, докато оглеждаше челото на Бони, подутия нос на Мередит и изпотените им лица.

— Дълго е за обяснение — изрече Мередит уморено. — Бони! Горе ще си починеш!

По някакъв начин Бони успя да се добере до горния етаж. Мередит веднага отиде до компютъра и го включи, преди да рухне в стола пред него. Бони използва последните си запаси от енергия, за да съблече палтото си. Гърбът му беше изцапан със слуз. Сви го на топка и го захвърли в ъгъла.

После се тръшна в леглото на Стефан.

— Какво точно ти каза Мат? — нервно попита Мередит, след като си пое дъх.

— Каза ми: провери „резервния файл“... или „виж архивния файл“ или нещо от този род. Мередит, главата ми... не е добре.

— Добре. Само се успокой. Справи се много добре дотук.

— Направих го само защото ти ме спаси. Благодаря ти... отново...

— Не се безпокой за това. Но нещо не разбирам... — добави Мередит и продължи с типичното за нея мърморене под носа. — Има архивен файл в същата папка, но той не е различен от работния файл. Не разбирам какво е искал да каже Мат.

— Може би нещо се е объркало — уморено промълви Бони. — Или пък е бил зле заради болките и раната в главата.

— Архивен файл, архивен файл... почакай малко! Да не би програмата Уърд автоматично да запомня друг архивен файл на някакво странно място, като папка на администратора или нещо подобно? — Мередит забързано изреди много кликове с мишката върху папките. После се обади с разочарован тон: — Не, тук няма нищо.

Облегна се назад и издиша силно. Бони знаеше за какво си мислеше приятелката ѝ. Тяхното тъй продължително и отчаяно тичане въпреки всичките опасности не бе довело до нищо. Не бяха успели.

И тогава Мередит рече бавно:

— Но защо за една толкова малка бележка има толкова много временни файлове?

— Какво е временен файл?

— Само временно съхраняване на твоя файл, докато работиш с него. Обикновено изглежда като безсмислена поредица от знаци. — Отново се заредиха кликания с мишката. — Но все пак трябва да пробвам... о! — замлъкна тя. Кликовете престанаха.

И настъпи мъртвешка тишина.

— Какво има в него? — загрижено попита Бони.

Отново последва пауза.

— Мередит! Кажи ми нещо! Намери ли архивния файл?

Мередит не ѝ отговори нищо. Сякаш не чуваше. Четеше текста като омагьосана, а лицето ѝ бавно добиваше все по-ужасен израз.

Вледеняваща тръпка се спусна по гръбнака на Елена. Отлично знаеше, че Деймън никога досега не се бе задоволявал само с целувки.

Нещо не беше наред.

— Не — прошепна тя.

— Само една.

— Няма да те целуна, Деймън.

— Не мен. А него. — С кимване с глава Деймън даде да се разбере, че под „него“ имаше предвид Мат. — Една целувка между теб и твоя някогашен рицар.

— Искаш... какво? — Мат отвори очи и изстреля въпроса, преди още Елена да отвори уста.

— Ще видиш, че ще ти хареса. — Гласът на Деймън спадна до най-мекия, интригантски тон. — Ще ти хареса да я целуваш. А и няма кой да те спре.

— Деймън! — Мат се отскубна от ръцете на Елена. Още не изглеждаше напълно възстановен, може би до осемдесет процента, но Елена чуваше бясното туптене на сърцето му. Запита се колко време той бе лежал в безсъзнание и дали не го бе удължил нарочно, преструвайки се на припаднал, за да се възстанови напълно. — Последното, което си спомням, бе, че се опита да ме убиеш. Това съвсем не ме изпълва с добри чувства към теб. Освен това не може да се целуват момичета само защото са красиви, или защото техните приятели не присъстват.

— Не може ли? — Деймън повдигна вежди, сякаш беше изненадан. — Аз пък мога.

Смаян, Мат само поклати глава. Изглеждаше така, сякаш не можеше да се отърси от някаква мисъл, заседнала в главата му.

— Ще отместиш ли колата си от пътя, за да можем да продължим?

Елена имаше чувството, че наблюдава Мат от много далече, все едно бе заключен в клетка с тигър, но още не го знаеше. Поляната

изглеждаше много красива — диво и опасно място, но Мат не знаеше и това. Освен това, помисли си тя тревожно, той успя да се надигне, да се съвземе. Ние трябва веднага да се махнем от тук — при това побързо, преди Деймън да му е причинил още някакво страдание.

Но как да се измъкнат оттук?

И какъв беше истинският план на Деймън?

— Можете да си тръгнете — каза им Деймън, — и то веднага след като тя те целуне. Или ако ти я целунеш — добави с тон, сякаш сключваше търговски договор.

Съвсем бавно, сякаш едва сега осъзнаваше какво става, Мат се обърна и погледна към Елена, а след това отново към Деймън. Тя се опита мълчаливо да се свърже с него, но Мат не беше в състояние, позволяващо подобно общуване. Той погледна Деймън и каза:

— Няма да стане.

Деймън сви рамене, все едно казваше „Направих всичко, което можах“, преди да вдигне клоната...

— Не — извика Елена. — Деймън, ще го направя.

Деймън се усмихна и усмивката му се задържа за миг, докато Елена отвърна очи и пристъпи към Мат. Лицето му още бе преbledняло и студено. Момичето опря бузата си до неговата и му прошепна на ухото почти беззвучно:

— Мат, аз и преди съм имала работа с Деймън. Не можеш просто да не му се подчиниш. Нека да оставим играта да продължи — засега. После може би ще успеем да се измъкнем. — След което се насили да произнесе гласно: — Няма ли да го направиш заради мен? Моля те?

Истината бе, че тя знаеше твърде много за мъжката упоритост. И прекалено много за това как да манипулира мъжете. Това бе нейна черта, която би трябвало да мрази, но точно сега беше прекалено заета да измисли начин за спасяването на живота на Мат, а не толкова да обсъжда моралните въпроси, които го измъчваха.

Искаше ѝ се вместо Мат тук да бяха Мередит и Бони. Не че желаше някой да страда от такава болка, но Мередит би могла да предложи план СиД докато Елена още умува върху план А и В. А пък Бони сигурно вече би вдигнала към Деймън насълзените си кафяви очи, способни да разтопят всяко мъжко сърце...

Внезапно Елена се замисли за единичното примамване на нещо червеникаво в очите на Деймън, въпреки че бяха скрити зад

слънчевите очила. Това я накара да промени решението си. Вече не бе сигурна дали искаше Бони да е тук сега, с Деймън.

От всичките мъже, които познаваше, Деймън бе единственият, чиято воля Елена не можеше да прекърши.

О, и Мат беше упорит, а пък Стефан понякога ставаше непоносим. Но и двамата притежаваха някъде вътре в мозъците си ярко оцветени бутони с надпис НАТИСНИ МЕ и трябваше само да задействаш леко този механизъм... е, да, понякога се налагаше малко повече... и накрая дори и най-предизвикателният мъжкар можеше да бъде укротен.

Освен един...

— Е, хайде, хлапета, достатъчно време изтече.

Елена усети как Мат се дръпна от прегръдката ѝ и се надигна — не разбра как стана, но той се изправи.

Нещо го поддържаше тук изправен. И тя знаеше, че не бяха мускулите му.

— И така, докъде стигнахме? — Деймън крачеше напред–назад, размахвайки в ръка боровия клон, като го удряше в лявата си длан. — О, това е съвсем редно — продължи с тон, сякаш бе направил голямо откритие — да се целунат момиче и неговият безстрашен рицар.

В стаята на Стефан Бони пак повтори:

— Питам те за последен път, Мередит, намери ли или не архивния файл?

— Не — отвърна Мередит унило. Но тъй като Бони имаше вид на готова отново да припадне, Мередит добави: — Обаче намерих съвсем различна бележка. Всъщност е писмо.

— Различна бележка? И какво се казва в нея?

— Можеш ли да станеш? Защото си мисля, че ще е по-добре сама да хвърлиш един поглед на този текст.

Бони, която едва смогваше да си поеме дъх, се довлече до компютъра.

Прочете документа от екрана... докрай, освен това, което изглежда бяха думите за финал. И ахна.

— Деймън е направил нещо на Стефан! — заговори тя и усети как сърцето ѝ се сви, а след него и цялото ѝ същество. Значи Елена се

заблуждава. Деймън си оставаше зло създание. А сега Стефан може дори да е...

— Мъртъв — изрече го Мередит вместо нея. Очевидно бе проследила същата мисловна нишка, както и Бони, която усети как очите ѝ се просълзиха. — Колко време измина — попита я Мередит, — откакто се опита да се свържеш с Елена и Мат?

— Не зная. Дори нямам представа колко е часът. Но позвъних два пъти, след като напуснахме къщата на Каролайн и веднъж от къщата на Изобел. А като пробвах пак след това, получавах съобщение за препълнена звукова поща или че въобще няма обхват.

— Точно така стана и с моя телефон. Ако са отишли до Олд Уд... е, сама знаеш какво се случва там с мобилните телефони.

— А сега, дори и ако са извън гората, не можем да им оставим съобщение заради препълнената звукова поща...

— Тогава остава да им изпратим имейл — досети се Мередит. — Добрият стар имейл. Можем да го използваме, за да предадем на Елена едно съобщение.

— Да! — Бони размаха ръка във въздуха. Но скоро провеси нос. — Не. — Не можеше да забрави написаното от Стефан в истинската бележка: доверявам се на инстинкта на Мат да те защитава, на преценката на Мередит и на интуицията на Бони. Кажим им го, за да не го забравят.

— Не можеш да ѝ кажеш какво е направил Деймън — изрече тя, въпреки че Мередит вече натискаше забързано клавишите. — Сигурно вече го знае... а пък ако не го знае, само ще причини още повече неприятности. Тя е с Деймън.

— Мат ли ти каза това?

— Не. Но Мат не беше на себе си от болките.

— Да не би да е от такива... насекоми? — Мередит сведе очи към глезена си, където върху гладката ѝ мургава кожа се виждаха няколко червени ивици.

— Възможно е, но не е от тях, нито от дърветата. Беше само... чиста болка. Не зная със сигурност. Откъде да зная как го прави Деймън. Само го... зная.

Тя видя как очите на Мередит се разфокусираха и се досети, че приятелката ѝ също обмисляше нещо, свързано с написаното от Стефан.

— Между впрочем Стефан пише думата „преценка“ както американците, докато Деймън я изписва с „е“, като англичаните^[1]. Тъкмо това може би е обезпокоило Мат.

— Ама ако Стефан наистина е изоставил Елена след всичко това, което стана... — заговори Бони възмутено.

— Е, в такъв случай излиза, че Деймън ни е направил на глупаци, като ни е накарал да си мислим така — изтъкна Мередит. Тя винаги предпочиташе да набляга на най-важното.

— Ами ако е откраднал парите? — внезапно се облеци Бони.

— Съмнявам се, но нека да проверим. — Мередит отмести люлеещия се стол и каза на Бони: — Подай ми една закачалка.

Бони грабна една от гардероба, заедно с една от блузите на Елена. Беше ѝ голяма, но нали Мередит бе дала своята на Елена, поне така можеше да се постопли.

Със заострения край на куката Мередит разхлаби по ръбовете онази дъска в пода, която ѝ се стори най-подозрителна. Тъкмо се опита да я надигне, когато на вратата се почука.

— Аз съм — чу се гласът на госпожа Флауърс. Появи се на прага с голяма торба и поднос с бандажи, чаши, сандвичи и силно миришец тензух, като онзи, с който бе почистила ръката на Мат.

Бони и Мередит се спогледаха, след което Мередит каза:

— Влезте и ни позволете да ви помогнем. — Бони вече бе поела подноса, а госпожа Флауърс пусна торбата на пода. Мередит продължи да се мъчи да вдигне дъската.

— Храна! — извика Бони, изпълнена с благодарност.

— Да, сандвичи с пуешко и домати, за да се подкрепите. Съжалявам, че толкова се забавих, но не можех по-бързо да приготвя лапата против отоци — обясни им госпожа Флауърс. — Още си спомням, преди много години, как по-малкият ми брат все повтаряше... о, света Богородице! — Тя се загледа в мястото на пода, откъдето бе вдигната дъската. Мястото под нея беше запълнено с банкноти по сто долара, грижливо подредени в пачки, от които още не бяха скъсани банковите печати.

— Брей! — възкликна Бони. — Никога не съм виждала толкова много пари!

— Да. — Госпожа Флауърс се обърна и постави чашите с какао и чинийките със сандвичи. Бони веднага захапа един сандвич. — Хората

обикновено ги крият зад разхлабените тухли в камините си. Но явно на младия мъж му е било необходимо по-голямо пространство.

— Благодаря за какаото и сандвичите — каза Мередит след няколкото минути, които посвети да залъже глада си, като през това време не спираше да работи с компютъра. — Но ако искате да ни лекувате от одраскванията и другите рани... е, опасявам се, че не можем да изчакаме.

— О, хайде. — Госпожа Флауърс взе един от по-малките компреси, който според Бони миришеше на нещо като чай, за да го притисне към носа на Мередит. — Това ще помогне да спадне отока за броени минути. А ти, Бони... наложи си този компрес, за да ти спадне подутината на челото.

Мередит и Бони отново се спогледаха.

— Ами, щом е само за няколко минути — съгласи се Бони. Погледна тензуха и взе една ролка, ухаеща на цветя и мускус, за да я постави на челото си.

— Точно така — похвали я госпожа Флауърс. — А пък подългата превръзка е за глезена на Мередит.

Мередит допи своето какао, после се пресегна, за да опипа една от зачервените си драскотини.

— Този е по-добре — заговори тя, но госпожа Флауърс я прекъсна:

— Като излезем навън, този глезен ще ти е необходим напълно здрав.

— Но къде ще ходим? — учудено я изгледа Мередит.

— В Олд Уд — обясни ѝ госпожа Флауърс. — За да намерим приятелите ви.

Мередит се ужаси.

— Ако Елена и Мат са в Олд Уд, тогава съм съгласна. Трябва да проверим какво става там. Но вие не може да идвате с нас, госпожа Флауърс! И между другото ние нямаме представа къде се намират.

Госпожа Флауърс отпи от чашата с какао в ръката си и се загледа замислено към единия от прозорците, който не беше залостен с дървен капак отвън. За миг на Мередит ѝ се стори, че тя не я бе чула или нямаше намерение да ѝ отговаря. Но после хазайката бавно заговори:

— Все си мисля, че гледате на мен само като на една побъркана стара жена, която никога не се е сблъсквала с трудности.

— Никога не сме си го помисляли — побърза да я опровергае Бони с уверен тон, но си припомни, че само за последните два дни те опознаха повече госпожа Флауърс, отколкото през всичките девет месеца откакто Стефан се бе нанесъл тук. Преди това Бони само бе чувала някакви истории за духове или други слухове за побърканата стара дама в пансиона. Всъщност ги слушаше, откакто се помнеше.

— Не е лесно да владееш Силата и да не повярваш на очите си, когато прибегнеш до нея — усмихна се госпожа Флауърс. — Пък и живях толкова дълго — а това не се харесва на хората. Притеснява ги. И започват да си измислят разни истории за духове, да разпространяват какви ли не клюки...

Бони усети как очите ѝ се разшириха, но госпожа Флауърс само ѝ се усмихна отново и нежно кимна.

— Беше истинско удоволствие да имам в къщата си един толкова възпитан млад мъж — продължи тя, като взе от подноса дългата превръзка, за да я увие около глезена на Мередит. — Трябваше, разбира се, да преодолея предразсъдъците си. Моята мила майка все ми повтаряше, че ако запазя къщата, мога да приемам наематели, но не бивало да има чужденци сред тях. А освен това младият мъж беше вампир...

Бони едва не разплиска какаото си из стаята. Задави се, после силно се закашля. Мередит също гледеше смаяно.

— ... но след като го опознах по-добре, започнах да го гледам със съчувствие заради проблемите му — продължи госпожа Флауърс, без да обръща внимание на кашлицата на Бони. — А сега е замесено и русото момиче... бедното младо създание. Често си говоря с мама за нея. — Още го произнасяше по френски, с ударението на последната сричка.

— На колко години е майка ви? — плахо попита Мередит, със съвсем учтив тон. Но от погледа на Бони, която отлично я познаваше, не убягна откритието, че в изражението на Мередит си проличаха признаци на някакво болезнено очарование.

— О, тя умря в началото на века.

Последва пауза, след което Мередит се опита да я утеши:

— Съжалявам, но сигурно е живяла доста дълго...

— Трябваше да уточня, че става дума за предишното столетие. В далечната 1901 година.

Този път бе ред на Мередит да се шокира. Но вече не посмя да се обади.

Госпожа Флауърс изгледа нежно двете момичета.

— В младостта си и аз бях медиум. Но в един водевил. Толкова трудно се оказа да изпадна в транс пред зала, пълна с хора. Но да, аз действително съм бяла вещица. Притежавам Силата. А сега, ако сте свършили с какаото, мисля, че е време да отидем до Олд Уд, за да открием приятелите ви. И макар да е лятно време, по-добре ще е да си вземете топли дрехи — добави тя. — Добре, че имам дрехи тъкмо като за вас.

[1] Judgment и judgement. — Б.пр. ↑

Никаква кратка целувка по устните няма да удовлетвори Деймън, помисли си Елена. От друга страна Мат трябваше да бъде открито съблазнен, преди да се предаде. За щастие Елена отдавна беше разгадала защитата на Мат Хъникът. И сега възнамеряваше да бъде безмилостна в използването на това, което беше научила за желанията, скрити в отслабналото и податливо тяло на приятеля ѝ.

Но за негово нещастие Мат можеше да бъде доста упорит. Той позволи на Елена да притисне меките си устни към неговите, позволи ѝ да го обгърне с ръцете си. Ала щом Елена се опита да приложи някои от нещата, които той най-много харесваше — като да го одраска нежно с нокти по гърба или да докосне леко с език устните му — той стисна зъби. И въобще не направи опит да я прегърне.

Елена се отдръпна от него и въздъхна. После я обзе онова пълзящо усещане между плешките, спускащо се надолу по гръбнака ѝ, сякаш някой я следи, само че сега бе сто пъти по-силно. Извърна се рязко назад и видя Деймън останал назад, все още с клоната в ръката си, но не забеляза нищо необичайно. Обаче при следващото си извъртане назад застина и от сепването веднага притисна ръка към устата си.

Деймън вече не беше там, а се беше прокраднал тъкмо зад гърба ѝ. Между нея и него бе останала междина само от няколко сантиметра. Защо тогава не я бе докоснал? Достатъчно би било съвсем леко да протегне ръка. Така тя неволно се озова заклещена между две мъжки тела.

Но как го бе постигнал? Между двете ѝ обръщания назад нямаше време за преодоляване на разстоянието от там, където стоеше преди и тук, където се намираще сега, само на два–три сантиметра от нея. Нито се дочу някакъв звук от приближаването му, сякаш въобще не бе настъпил боровите иглички, пръснати на земята. Също като ферарито си той просто се бе озовал тук като по чудо.

Елена преглътна отчаяния си вик, надигнал се в дробовете ѝ. Цялото ѝ тяло се скова от страх. Мат зад нея също трепереше. Деймън

се наведе още напред, но тя долови само сладникавия мирис на борова смола.

Нещо с него не беше наред. Нещо не беше наред.

— Знаеш какво трябваше да направиш — рече Деймън, като се наведе напред, така че тя трябваше да отстъпи и да се облегне на Мат. От допира тресящото се от напрежение тяло на Мат се огъна. Озова се право срещу слънчевите очи на Деймън, и то само на десетина сантиметра. — Но с това изпълнение не заслужаваш оценка дори три минус.

Сега и Елена се разтрепери, също като Мат. Но трябваше на всяка цена да се съвземе, да посрещне агресията му с готовност за защита. Колкото по-пасивно се държаха двамата с Мат, толкова повече време оставаше за Деймън да обмисля ходовете си.

Елена обмисляше трескаво какво може да предприеме. Той вероятно не може да чете мислите ми, помисли си девойката, но със сигурност ще се досети, ако се опитам да го излъжа. Това бе съвсем нормално за вампирите, пиещи човешка кръв. Какво ми остава тогава? Какво мога да направя?

— Това беше само целувка като за поздрав — отвърна тя дръзко. — За да опознаеш човека пред себе си, така че след това винаги да го разпознаеш. Дори и прерийните кучета го правят. А сега, моля те, би ли се отместил малко, Деймън? Чувствам се притисната.

И това е прекалено провокативна позиция, помисли си тя. За всички присъстващи.

— Ще ти дам още един шанс — отстъпи Деймън, ала този път не се усмихна. — Искам да видя целувка, истинска целувка, между вас двамата. В противен случай...

Елена се извърна въпреки тясното пространство. Погледна към Мат. Нали, в края на краищата, миналата година бяха гаджета за известно време. Елена разпозна какво се криеше зад погледа на сините очи на Мат: той искаше да я целуне, ако изобщо можеше да желае нещо след непоносимата болка, която бе изпитал. И се бе досетил, че тя е длъжна да изтърпи цялата тази невероятно игра, за да го спаси от Деймън.

Все някак си ще успеем да се измъкнем от капана, помисли си Елена. А сега ще ми сътрудничиш ли? Някои момчета въобще нямат бутони в егоистичните си мозъци и в тях нищо не може да бъде

задействано. Докато други, като Мат, притежават бутони с надписи В ИМЕТО НА ЧЕСТТА или ЗАРАДИ ЧУВСТВОТО НА ВИНА.

Мат остана неподвижен, когато тя притисна длани към двете страни на лицето му, за да го наведе надолу. В същото време момичето се надигна на пръсти, защото той бе израснал толкова висок. Припомни си тяхната първа истинска целувка, в колата му по пътя към дома, след танците в прогимназията. Тогава той бе ужасно притеснен, дланите му бяха изпотени и отвътре целият се тресеше. Докато тя си остана хладна, умела, нежна.

Така постъпи и сега, като прокара върха на топлия си език по стиснатите му устни, за да ги поразмекне поне малко. И за да се предпази допълнително, в случай че Деймън някак съумяваше да чете мислите ѝ, Елена се постара да не мисли за никого друго, освен за Мат, за слънчевото му излъчване, за топлината в тяхното приятелство, за уважението и кавалерството, които той винаги бе проявявал към нея, дори и след като тя скъса с него. Унесена в спомените си, момичето дори не усети кога ръцете му обвиха раменете ѝ или кога той пое водещата роля в тяхната целувка. Като зажаднял, който най-последно се е добрал до водата. Това ясно се долавяше в него... той явно никога не бе очаквал повече да се целува с Елена Гилбърт.

Елена така и не разбра колко дълго продължи това. Накрая свали ръце от врата на Мат и се отдръпна назад.

И тогава осъзна нещо. Явно не бе никакво нелепо и случайно хрумване от страна на Деймън да се разпорежда като филмов режисьор. Защото той държеше в ръцете си портативна видеокамера и гледаше през визъора. Очевидно бе заснел цялата сцена.

На която Елена се виждаше съвсем ясно. Тя нямаше представа защо се бе дегизирал с тази бейзболна шапка и слънчеви очила. Косата му бе разрошена, а дишането накъсано, смутено. Тя веднага се изчерви. Мат също не беше в по-добро състояние.

Деймън погледна към тях през визъора на видеокамерата.

— Какво искаш да постигнеш с това? — изръмжа Мат с тон, съвсем различен от обичайния за него. Вероятно целувката бе объркала и него, каза си Елена. При това повече, отколкото нея.

Деймън отново надигна клона от земята и пак го размаха като някакъв смахнат японски фен на филми за бойни изкуства. Ароматът на борово дърво облъхна Елена. Изглежда той обмисляше дали да

поиска преиграване на сцената, но после смени намерението си, дари ги с една от чаровните си усмивки и напъха видеокамерата в джоба си.

— Достатъчно е само да знаете, че сцената се получи превъзходно.

— Тогава да си тръгваме. — Целувката като че ли бе придала на Мат нова сила, дори и само за да говори не това, което беше най-разумно. — И то веднага.

— О, не, но можеш да запазиш доминиращото си агресивно поведение. Като й свалиш блузата.

— Какво?

Деймън повтори думите си с нетърпящата възражение интонация на режисьор, раздаващ на актьорите последните си разпореждания за претенциозните си изисквания.

— Да разкопчеш, моля, копчетата на блузата й и после да я свалиш.

— Ти си откачил. — Мат погледна към Елена и зърна самотно търкулналата се сълза, която не остана скрита от него.

— Елена...

Пристъпи напред, но тя се извърна. Не можа да понесе да го гледа в лицето. Накрая спря, със сведени очи, обляна в сълзи. Мат усещаше физически топлината, излъчваща се от пламналото й лице.

— Елена, нека да се преборя с него. Не помниш ли как ти се бореше с онези зли създания в стаята на Стефан?

— Но това тук е по-лошо. Мат. Никога досега не съм усещала нещо толкова лошо. Това тук е силно. То... то ме притиска.

— Нали не искаш да кажеш, че трябва да му се подчиним? — процеди през зъби Мат, с вид на човек, едва сдържащ се да не стори някое зло. А това, което се четеше в чистите му сини очи, бе още по-просто: *Не. Не, дори и да ме убие заради отказа ми.*

— Искам да кажа... — Елена внезапно се извърна отново към Деймън. — Хайде да го направим — рече му тя. — Това е само между мен и теб. Да го уредим сами. — Беше решена на всичко, само и само да спаси Мат. Дори и ако той самият не желаше да бъде спасен.

Ще направя всичко, което пожелаеш, помисли си тя решително, без да сваля очи от Деймън, с надеждата той да прочете мислите й. В края на краищата нали той вече се бе възползвал от кръвта й против волята й или поне отначало беше така. Ще успее и сега да го преживее.

— Да, ще направиш всичко, което пожелаея — закани се Деймън, с което ѝ доказа, че действително бе съумял да прочете мислите ѝ, при това по-ясно отколкото тя бе допускала. — Но въпросът е: на каква цена? — Не каза нищо повече. Пък и не бе необходимо. — А сега от мен се иска само да издам заповедта — добави, извърнат наполовина към Мат, но все още не свалящ очи от Елена, — защото виждам, че още мога да улавям какво се върти в съзнанието ти. Обаче...

Елена видя изражението в очите на Мат, пламтящото му лице и разбра — тутакси се опита да скрие това прозрение от Деймън — какво бе решил да направи приятелят ѝ.

Той бе решил да се самоубие.

— Щом не можем да ви разубедим, не можем — каза Мередит на госпожа Флауърс. — Но навън има едни неща...

— Да, скъпа, зная. Между другото слънцето вече клони към залез. Не е подходящо за излизане. Но както майка ми все повтаряше: две вещици са по-добре от една. — Усмихна се разсеяно на Бони. — И тъй като беше така любезна да не го кажеш преди, сега спокойно мога да споделя, че съм много стара. Мога например да си спомня времето, когато още не се бяха появили първите автомобили и самолети. Но имам познания, които могат да ти бъдат от полза в търсенето на твоите приятели. А от друга страна можете да се справите и без мен.

— Сигурно е, че не можем без вашата помощ — намеси се Бони разгорещено. Момичетата се разровиха в гардероба на Елена и измъкнаха много дрехи от там. Мередит взе торбата с дрехите на Стефан и ги тръсна върху леглото, но щом взе една от ризите му, отново я пусна.

— Бони, можеш да си избереш нещо от дрехите на Стефан — каза тя. — Виж дали нещо ще ти хареса. Хм, а може и да се намери нещо за вас, госпожо Флауърс? — добави. Бони разбра какво имаше предвид Мередит. Едно бе да позволиш някой да те нарече вещица, но съвсем друго бе да те нарече много опитна вещица.

Най-долу в гардероба на Стефан бе оставена една от неговите ризи. Госпожа Флауърс натика в джоба си един от чорапите му.

— Но не искам да излезем от предната врата — заяви Бони с непреклонен тон. Не можеше да понася повече бъркотията в стаята.

— Добре тогава, ще излезем отзад — съгласи се Мередит и угаси лампата на Стефан. — Хайде, да тръгваме.

Тъкмо се измъкваха през задната врата, когато чуха звънеца от предната врата.

Трите си размениха озадачени погледи. После Мередит рязко се обърна.

— Може да са те! — И забърза обратно през потъналата в мрак къща към предната врата. Бони и госпожа Флауърс я последваха, но много по-бавно.

Като чу как вратата се открехва, Бони присви очи. Но ги отвори леко, когато не чу очакваните възклицания, както при радостна среща.

Нямаше никакви признаци да се случва нещо необичайно отвън пред вратата. Никакви смазани тела на подобни на насекоми създания, нито умрели или умиращи гигантски буболечки по предната веранда.

Но въпреки това косъмчетата по тила на Бони настръхнаха. Не че искаше да види някой зловец малах. Но искаше да узнае какво се е случило с тях. Машинално вдигна ръка към косата си, за да провери дали не се провисва нещо подозрително от нея. Нищо подобно не откри.

— Търся Матю Хъникът. — Гласът я сепна, като се вряза в нейната замечтаност подобно на нагорещен нож в пакет масло. Бони веднага отвори широко очи.

Да, това бе шериф Мосбургер, в цялото си величие, от лъскавите си ботуши до идеално огладената яка на ризата си. Бони отвори уста и понечи да заговори, но Мередит я изпревари:

— Тук не е къщата на Мат — обясни му тя с тих и съвсем спокоен глас.

— Всъщност аз вече посетих къщата на семейство Хъникът. Както и къщите на семейства Сулес и Маккълou. И всъщност хората във всеки от тези домове споделиха с мен предположенията си, че ако Мат не е в някое от тези места, то би могъл да е някъде навън с вас.

Бони изпита желание да го срита в глезените.

— Мат не би откраднал нито един стоп знак! Той никога, никога, никога не би сторил нещо подобно. И аз искам, за бога, да зная къде е сега, но не знам. И никой от нас не знае! — Млъкна, понеже се усети, че може да издрънка повече, отколкото трябва.

— А вашите имена са?

Намеси се госпожа Флауърс:

— Тя е Бони Маккълou, а до нея е Мередит Сулес. Аз съм госпожа Флауърс, собственик на този пансион. И се доверявам напълно на Бони за тези стоп знаци...

— Всъщност има нещо по-сериозно от липсата на стоп знаците, мадам. Матю Хъникът е заподозрян за посегателство срещу една млада жена. В подкрепа на нейната версия има значителни физически доказателства. Освен това тя твърди, че се познава с него от детството си, така че не може да е сгрешила при разпознаването му.

Всички замлъкнаха, смаяни, а после Бони почти изкрещя:

— И коя е тя? Коя?

— Оплакването е постъпило от госпожица Каролайн Форбс. И аз всъщност предполагам, че ако на вас трите се случи да срещнете Матю Хъникът, посъветвайте го да се предаде, преди да бъде арестуван. — Шериф Мосбърг пристъпи напред, сякаш заплашваше да нахълта вътре, но госпожа Флауърс мълчаливо му препречи пътя.

— Всъщност — заговори Мередит, вече възвърнала самообладанието си, — сигурна съм, че сте наясно, че е необходима съдебна заповед, за да влезете вътре. Имате ли заповед за обиск?

Шериф Мосбърг не й отговори. Само се обърна рязко кръгом и тръгна по алеята към полицейската кола, за да изчезне с нея по улицата.

Мат се хвърли към Деймън с бързина и ловкост, демонстрирайки уменията, придобити в училищния футболен отбор. За броени секунди постигна невероятно ускорение, от пълна неподвижност до вихрен устрем в опита си да блъсне с все сила Деймън и да го повали на земята.

— Бягай! — извика той в същия миг. — Бягай!

Елена не помръдна. Опитваше да се справи с тази катастрофа чрез план А. Беше принудена да наблюдава унижението на Стефан в ръцете на Деймън в пансиона, но не мислеше, че ще може да понесе и това.

Но като погледна отново към тях, видя Мат изправен на десетина метра от Деймън, с пребледняло лице и мрачно изражение. Поне още бе жив, та дори на крака. Подготвяше се отново да връхлети срещу Деймън.

А Елена... не можеше да бяга. Знаеше, че вероятно това би било най-добрият изход — Деймън може би съвсем скоро щеше набързо да накаже Мат, но по-голямата част от вниманието му ще бъде насочено как да нарани нея.

Ала и в това все пак не можеше да е сигурна. Нито можеше да е уверена, че наказанието на Деймън няма да причини смъртта на Мат или че той ще се измъкне преди Деймън да я настигне и да му остане време да мисли и за Мат.

Не, не и този Деймън, толкова безмилостен и жесток.

Трябва да има някакъв начин — тя почти усещаше как колелцата се въртят в мозъка ѝ, докато мислеше трескаво.

И тогава го видя.

Не, това не...

Но какво друго да направи?

Мат отново се втурна към Деймън и този път беше още по-гъвкав и неудържим, като нападаща змия. Но Елена видя и какво направи Деймън. Той просто се отдръпна в последния миг, тъкмо

когато Мат се бе приготвил да го блъсне с рамото си. От силното си засилване Мат продължи напред, а Деймън само се върна на мястото си и отново зае позиция с лице към нападателя си. После се наведе и взе в ръката си проклетия клон. Беше пречупен в единия си край.

Деймън се намръщи, като огледа пречупения клон, после сви рамене и го вдигна. Ала в следващия миг и той, и Мат застинаха като вцепенени. Нещо долетя отстрани, за да падне на земята между тях. И остана там проснато, леко поклащано от вятъра.

Риза, марка Пенделтън, в кафяво и синьо.

Много бавно Деймън спусна клона.

Двамата бавно се обърнаха към Елена, останала по бяла дантелена камизола. Тя леко потръпна и обгърна раменете си с ръце. Беше необичайно студено за това време на вечерта.

— Спасен от своята инамората — каза той на Мат.

— Зная какво означава това, но не е вярно — отговори Мат. — Тя ми е приятелка, но не и гадже.

Деймън се усмихна отнесено. Елена усещаше погледът му, прикован в голите ѝ ръце.

— И така... следващата стъпка — изрече той.

Девојката не се изненада. Сърцето ѝ се сви, но не се удиви. Не се смая и като видя как Деймън се обърна да погледне към Мат, а после пак към нея, с червен отблясък в очите си, който сякаш се отразяваше отвътре, зад слънчевите му очила.

— Сега — заговори той на Елена, — ще те настаним там, на онзи камък, някак си наполовина облеганата. Но първо — още една целувка. — Отново погледна към Мат. — Спазвай програмата, Мат, не се разтакавай. Може първо да целунеш косата ѝ, после тя да отметне глава назад, за да я целунеш по шията, докато тя ще постави ръце върху раменете ти...

Мат, помисли си Елена. Деймън бе казал Мат. Изплъзна се от устата му така лесно, така невинно. Внезапно тя цялата се разтресе, сякаш в нея завибрира една-единствена музикална нота. И като че ли бе облята от леден душ. А това, което ѝ подсказа този вибриращ звук, не бе шокиращо, защото бе нещо, което тя вече знаеше, макар и на някакво подсъзнателно ниво.

Това не бе Деймън.

Не беше личността, която познаваше от... действително ли само от девет или десет месеца? Беше го виждала, когато беше все още обикновено момиче, когато му се противопоставяше и в същo толкова силно го желаше — а той сякаш я обичаше най-силно, когато го предизвикваше.

Беше го виждала, когато беше вампир и бе привлечена към него с цялото си същество, а той се грижеше за нея като за малко дете.

Беше го виждала, когато беше дух, както и след като се завърна от отвъдното, където бе научила толкова много.

Той беше женкар, можеше да бъде коравосърдечен, преминаваше през живота на жертвите си като химера, като катализатор, променяйки всички около себе си, докато самият той оставаше непроменен. Той заблуждаваше хората, объркваше ги, използваше ги — и ги оставяше объркани, защото притежаваше дяволско очарование.

Ала никога преди това не го бе виждала да нарушава думата си. Елена не можеше да се отърси от непоколебимото си убеждение, че ставащото сега не бе резултат от някакво решение — нещо, което въобще не беше характерно за Деймън, дори бе така дълбоко вкоренено в подсъзнанието, че той за нищо на света не би могъл да го промени. Той не би нарушил думата си. По-скоро би умрял от глад.

Деймън още говореше на Мат, като продължаваше да го затрупва с нареждания: „... и да ѝ свалиш...“

Какво стана с обещанието му да бъде неин бодигард, да я пази от опасности?

Сега заговори на нея:

— А ти знаеш ли кога да отметнеш главата си назад? След като той...

— Кой си ти?

— Какво?

— Чу ме. Кой си ти? Ако наистина си видял Стефан, преди да замине, и си му обещал да се грижиш за мен, нищо от това не би трябвало да се случва. О, ти може би ще се сбиеш с Мат, но не пред мен. Ти не си Деймън, Деймън не е глупав. Той знае какво означава да си бодигард. Той знае, че да гледам как Мат се гърчи в болки... това наранява и мен. Ти не си Деймън. Кой... си... ти?

До този момент силата и бързината на Мат, сравнима с бързината на гърмяща змия, не му донесоха нищо добро. Може би трябваше да

опита различен подход. Докато говореше, Елена съвсем бавно се доближаваше до Деймън. И ето че сега, само с едно движение, тя успя да смъкне слънчевите му очила.

И срещу нея светнаха очи, червени като прясно пролята кръв.

— Какво си направил? — прошепна тя. — Какво си направил на Деймън?

Мат беше малко отдалечен и не успя да я чуе, но се преместваше наоколо с цел да привлече вниманието ѝ, докато тя страстно копнееше той просто да побегне и да се спаси. Защото досега ролята му беше само да улеснява това създание да я изнудва.

Без да изглежда, че се движи бързо, нещото–приличащо–на–Деймън се наведе и сграбчи слънчевите си очила от ръката ѝ. Жестът му беше прекалено бърз, за да му попречи.

След това стисна болезнено китката ѝ.

— Щеше да бъде много по-лесно, ако и двамата се бяхте съгласили да сътрудничите — подметна той с небрежен тон. — Изглежда не ви е ясно какво може да се случи, ако ме ядосате.

Силната му хватка я натискаше надолу, принуди я да падне на колене. Но Елена не искаше да се предаде. Ала за съжаление собственото ѝ тяло ѝ изневери, изпращайки до съзнанието ѝ спешни сигнали за болка, за агония, за изгаряне. Толкова болезнени, че притъпиха усещанията ѝ. Надяваше се, че ще може да ги пренебрегне и ще устои на опитите му да счупи китката ѝ. Но се заблуждаваше. По едно време нещо в мозъка ѝ напълно блокира, причерня ѝ и следващото, което осъзна, бе, че вече е на колене, с подпухнала китка, трескаво изгаряща от непоносимата болка.

— Човешка слабост — презрително процеди Деймън. — Всеки път ще те проваля... Сама разбираш, че за теб ще е по-добре, ако ми се подчиняваш безпрекословно.

Не е Деймън, помисли си Елена, така яростно, че остана изненадана от това, че този измамник не чу мислите ѝ.

— Добре — продължи да говори над нея гласът на Деймън, толкова развеселено, сякаш ѝ предлагаше нещо приятно. — Ще се настаниш до онзи камък, ще се облегнеш назад, а ти, Мат, ще застанеш до нея и ще приближиш лицето си към нейното. — Интонацията му си оставаше учтива, но все пак заповедническа. Мат обаче не му обърна внимание. И без това вече се бе приближил до Елена, вперил поглед в

следите от пръстите на Деймън по китката на Елена, но не можеше да повярва на очите си.

— Мат, изправи се. Елена, седни. Хайде, хлапета, да продължим да се забавляваме. — Деймън отново взе видеокамерата.

Мат и Елена се спогледаха. Тя се обърна към измамника и му каза съвсем ясно:

— Върви по дяволите, който и да си ти.

— Ще отидеш там, ще направи това и ще...

След което размаха клона.

Мат не му обърна внимание. Само чакаше, със стоическо изражение, болката пак да го връхлети.

Елена се надигна, за да застане до него. Двамата, рамо до рамо, можеха да се противопоставят на Деймън.

Който точно в този момент изглеждаше като побеснял.

— Опитвате се да се престорите, че не ви е страх от мен. Но се лъжете. Ако имате малко разум, сега е моментът да го докажете.

Пристъпи застрашително към Елена.

— Защо не се страхуваш от мен?

— Който и да си ти, си оставаш само един голям глупак. Ти нарани Мат. Не се съмнявам, че можеш да ни убиеш. Но ние не се плашим от глупаци.

— Ще започнеш да трепериш от страх. — Сега гласът на Деймън спадна до заплашителен шепот. — Само почакай.

Нещо прозвъня в ушите на Елена, като ѝ подсказа да се вслуша в думите му и да си спомни за крайно болезненото усещане преди малко. Но чий беше този глас?

Коленете ѝ се подкосиха. Но сега не падна на колене. Опита се да се свие на кълбо, за да намали агонията. От главата ѝ мигом излетяха всичките разумни мисли. Усети Мат до себе си, но по-скоро би могла да полети, отколкото да общува с него. Разтресе се и падна настрани, сякаш бе припаднала. Цялата вселена се превърна за нея в кълбо от болки и едва чуваше гласовете на двамата мъже, долитащи някъде отдалеч.

— Спри! — изкрещя Мат. — Спри! Да не си полудял? Та това е Елена, за Бога! Да не искаш да я убиеш?

Съществува, имитиращо Деймън, го посъветва с умерен тон:

— На твое място бих сдържал виковете си.

Но от гърлото Мат се изтръгна яростен рев на първичен гняв.

— Каролайн! — Бони се втурна в стаята на Стефан, трескаво кръстосваше напред–назад, докато Мередит работеше нещо на компютъра. — Как смее тя да...?

— Тя не е посмяла открито да нападне Стефан или Елена... нали се закле — припомни ѝ Мередит. — Затова е измислила това, за да си го върне на всички нас.

— Но Мат...

— О, Мат просто ѝ е бил под ръка — каза Мередит мрачно. — За нещастие и по двамата има следи от физическо насилие.

— Какво искаш да кажеш с това? Мат не би...

— Белезите, скъпа — намеси се госпожа Флауърс, чието лице внезапно се натъжи, — от онова твоє насекомо с остри като на бръснач зъби. Благодарение на лапата с билкова отвара раните скоро ще заздравеят и ще заприличат на одраскано от ноктите на момиче, преди да завехнат напълно. А колкото до белега на врата ти... — госпожа Флауърс деликатно се прокашля, — той ми прилича на това, което по мое време наричахме „любовно ухапване“. Да не би да е знак, че нечие доверие към теб е било изчерпано? Не искам да кажа, че твоят приятел някога би си позволил нещо подобно.

— А помниш ли, Бони, как изглеждаше Каролайн, когато я видяхме там? — попита Мередит. — Тя не пълзеше... по-скоро бих се обзаложила, че си ходеше съвсем нормално. Обаче лицето ѝ беше ужасно зле..., с насинено око и подутина на бузата. И всичко това е станало точно по същото време.

На Бони ѝ се стори, че всички освен нея знаеха нещо важно, а тя бе безнадеждно изостанала.

— Как така по същото време?

— През нощта, в която онова насекомо нападнало Мат. В онази сутрин, след като шерифът позвъни и говори с него. Мат призна, че майка му не го е виждала през цялата нощ и че кварталните полицаи са забелязали паркираната пред къщата му кола.

— Този белег се е получил от отровата на насекомото. Той се е борил с малаха!

— Това го знаем. Но те го обвиняват, че точно тогава се е прибрал след нападението му срещу Каролайн. Майката на Каролайн едва ли ще може да свидетелства... нали я видя как изглежда. Кой тогава ще докаже, че Мат не е нападнал Каролайн? Особено ако е планирал нападението.

— Ние! Можем да гарантираме за него... — Бони внезапно замлъкна по средата на изречението. — Не. Предполагам, че е станало, след като той си е тръгнал. Само че това въобще не е вярно! — Тя отново zakрачи нервно из стаята. — Видях отблизо едно от тези насекоми и то изглеждаше точно както Мат го описваше...

— Но какво доказателство е останало сега от него? Нищо. Освен това те веднага ще кажат, че за да го спасим, ние сме готови да кажем какво ли не.

Бони не можеше да изтърпи това бездействие. Единственото, което можеше да направи сега, бе да кръстосва, нервно и безцелно, из стаята. На всяка цена трябваше да излезе и да намери Мат, за да го предупреди — ако въобще открият него или Елена.

— Мислех, че ти беше тази, която настояваше веднага да тръгнем да ги издирваме — заяви тя на Мередит с обвинителен тон.

— Зная, аз настоявах. Но първо трябва да проверя нещо — искам още веднъж да се опитам да видя онази уебстраница, която е предназначена за четене само от вампири. Онази, на която се споменава за Ши но Ши. Досега се опитвах да регулирам екрана по всички възможни начини, за които можех да се досетя. Но така и не разбирах какво е изписано на тази уебстраница, ако въобще има някакъв текст.

— Най-добре е да не губим повече време — подкани ги госпожа Флауърс. — Хайде, облечи си якето, скъпа. Искате ли да потеглим с моята жълта карета?

За миг Бони си представи карета, теглена от коне. Като онази на Пепеляшка, само че не във формата на гигантска тиква. После си спомни обаче, че бе виждала старовремския автомобил на госпожа Флауърс, ффорд модел „Т“, боядисан в жълто, паркиран вътре в пристройката в двора, която някога може да е служела за конюшня.

— Все още е по-добре, отколкото да тръгнем пеша. Макар че Мат пострада точно когато беше в колата — отбеляза Мередит и за

последен път ядосано натисна бутона на мишката. — Поне ще сме по-лесно подвижни... О, Боже мой! Успях!

— Какво си успяла да направиш?

— Уебсайта. Най-последно може да се чете в него. Елате да го видите.

Бони и госпожа Флауърс се приближиха към компютъра. Екранът беше с яркозелен фон, върху който трудно се забелязваха тънко изписаните тъмнозелени букви.

— Как успя да го настроиш? — заговори Бони изнервено на Мередит, която вече извади бележника си, за да препише текста от екрана.

— Сама не разбрах как стана. Какво ли не изпробвах... икономичен режим, режим при спаднало ниво на батерията, висока разделителна способност, повишен контраст и всякакви други комбинации, за които успях да се досетя.

Вгледаха се в написаното:

УМОРИ ЛИ СЕ ОТ ТОЗИ ЛАПИС ЛАЗУЛИ?
ИСКАШ ЛИ ДА ОТИДЕШ НА ВАКАНЦИЯ НА
ХАВАЙТЕ?
ПИСНА ЛИ ТИ ОТ ЕДНА И СЪЩА ТЕЧНА
ХРАНА?
ЕЛА И ПОСЕТИ ШИ НО ШИ.

Следваше реклама за „Смърт на смъртта“ или място, в което вампирите можеха да бъдат излекувани от тяхната прокълнатата участ и отново да се превърнат в хора. Следваше и адрес, но беше само името на някаква улица, без да се споменава в кой град се намира или поне в кой щат. Все пак бе някакво указание, като за начало.

— Стефан не спомена за адрес на улица — припомни си Бони.

— Може би не е искал да изплаши Елена — отрони Мередит мрачно. — Или може още да не е бил написан адресът, когато е разглеждал тази уебстраница.

Бони потръпна.

— Хм. Ши но Ши. Не ми харесва как звучи. Нито ми изглежда смешно — добави, за да се оправдае пред Мередит. — Помниш ли

какво говореше Стефан за моята интуиция?

— Никой не ти се присмива, Бони. Но първо трябва да намерим Елена и Мат. Какво ти подсказва твоята интуиция за тях?

— Подсказва ми, че ще се вълчем в някаква голяма беда. И че Мат и Елена вече са се вълкли в беда.

— Интересно, защото точно това ми подсказва и моят усет за преценка.

— Е, вече готови ли сме да тръгваме? — попита ги госпожа Флауърс и им подаде фенерчетата.

Мередит изпробва своето как свети. Лъчът му бе силен и стабилен.

— Да тръгваме — кимна тя, като пак угаси лампата на Стефан.

Бони и госпожа Флауърс я последваха надолу по стъпалата, излязоха от къщата и се озоваха на улицата, където не толкова отдавна двете момичета бяха тичали до задъхване. Сърцето на Бони отново се разтуптя. Наостри слух, готова да долови и най-тихия звук от пляскане на пипала. Но като се изключи светлината от фенерчетата им, Олд Уд си оставаше изцяло тънеща в мрак и загадъчна тишина. В безлунната нощ не се чуваха дори птичи песни.

Поеха напред и след броени минути се загубиха.

Мат се събуди, но в първия миг не разбра къде се намира. Някъде на открито. На земята. На пикник? Или на автостоп? И как е заспал тук?

После се опита да се помръдне, но агонията избухна в него като изригване на мощен пламък и той си припомни всичко. Онова копеле сигурно измъчва Елена, каза си.

Измъчва Елена.

Само че това не се връзва с Деймън. Какво му бе казала Елена накрая? Онова, което толкова го разгневи?

Мисълта го измъчваше и не му даваше мира, ала това бе още един въпрос без отговор като бележката на Стефан в дневника на Елена.

Мат установи, че може да се движи, макар и много бавно. Озърна се, все още целият нащрек, като предпазливо завъртя глава, докато не видя Елена, легнала близо до него като прекършена кукла. Болеше го,

мъчеше го адска жажда. Сигурно и тя се чувстваше така. Първото, което трябваше да стори, бе да я отведе в някоя болница, за да проверят дали няма счупване на крака или ръката. Или изкълчване на някоя става. Без да се споменава и китката, която Деймън изкълчи.

Това беше практичната, здравомислещата част от мислите му. Но онзи въпрос не му даваше покой и продължаваше да го човърка и озадачава.

Той е наранил Елена? Както нарани мен. Не мога да повярвам. Знаех, че е гаден, извратен, но никога не бях чул да наранява момичета. И никога, никога не би наранил Елена. Никога. Но мен, ако ме беше нападнал така, както Стефан, досега да ме беше убил. Аз не притежавам пъргавината на вампирите.

Трябва да измъкна Елена от тук, непременно, преди да ме е убил. Не мога да я оставя сама с него.

Някак си усети, инстинктивно може би, че Деймън още се навърта наоколо. Подозрението му се потвърди, когато дочу някакъв съвсем лек шум. Много бързо извърна глава и се оказа втренчил поглед, ама съвсем отблизо, в един неясно очертан, леко помръдващ черен ботуш. Помръдването и неясното му очертание бяха резултат от твърде бързото му завъртане, но след като се завъртя така забързано, Мат внезапно се озова с лице в праха и боровите иглички, пръснати по поляната.

От ботуша. Той беше върху врата му, смазвайки физиономията му в прахоляка. Младежът само простена от безпомощен гняв и с две ръце се вкопчи в крака над този ботуш, опитвайки се да стисне коляното на Деймън и да го събори на земята. Но докато пръстите му се плъзгаха по гладката кожа на ботуша, с отчаяние установи, че бе невъзможно да го помръдне. Сякаш вампирът бе превърнал в железен прът крака си, напъхан в този ботуш. Мат усети как изпъкнаха до скъсване вените на шията му, как лицето му се зачерви, а мускулите под ризата му се сковаха от непоносимото налягане да отблъсне Деймън. Накрая, напълно изтощен, той се отпусна безпомощен, съвсем неподвижен.

В същия миг ботушът се вдигна. *Точно когато съм толкова съсипан, че дори глава не мога да повдигна*, осъзна Мат. Едва след малко, с върховно усилие, успя да се надигне с няколко сантиметра.

Ала ботушът отново се натика под брадичката му, за да повдигне лицето му още малко нагоре.

— Колко жалко — процеди Деймън разярено, но и с презрение. — Такива слабаци сте вие, хората. С вас въобще не е забавно да се играе.

— Стефан... ще се върне — изрече задъхано Мат, като погледна нагоре към Деймън от унизително притиснатата му позиция върху земята. — И ще те убие.

— Знаеш ли какво стана с теб? Лицето ти е съвсем зле от едната ти страна. От драскотини. Сега приличаш на фантома в операта.

— Ако той не успее да те убие, ще го направя аз. Не зная как, но ще успея. Кълна се в това.

— Внимавай какво обещаващ.

Точно когато Мат се посъвзе, макар и само колкото да може да повдигне ръката си — именно тогава, в същата милисекунда, Деймън се протегна и го сграбчи болезнено за косата, за да изправи главата му.

— Стефан — заговори Деймън, гледайки Мат право в лицето, като принуждаваше и той да го гледа отдолу нагоре, колкото и Мат да се мъчеше да извърне лице, — притежаваше сила само за няколко дни, понеже пиеше от кръвта на най-могъщия дух, който още не се беше приспособил за живота на Земята. Но виж я сега. — Тъй като отново изви ръка и още по-болезнено усуква косата на падналия Мат. — Същият дух. Въргаля се в прахта. Сега Силата е пак там, където се полага да бъде. Разбра ли? Разбра ли, момче?

Мат само се взираше в Елена.

— Как можа да й причиниш това? — прошепна накрая той.

— Това ще й е за урок. Да знае какво ще й струва, ако продължава да ме предизвиква. А ти сигурно не искаш да се показвам като сексист и да я изоставя тук? — попита Деймън язвително. — Поне това вече трябва да си разбрал.

Мат не отвърна нищо. Знаеше само едно: непременно трябваше да измъкне Елена от този капан.

— Да не би да се тревожиш за момичето? Тя само се преструва на умряла. Надява се, че няма да й обърна внимание, защото се занимавам само с теб.

— Ти си лъжец.

— Значи ще се концентрирам върху теб. Знаеш ли, като изключим драскотините и другите рани по теб, ти всъщност си много добре изглеждащ млад мъж.

Отначало думите не говореха нищо на Мат. Но когато ги разбра, усети как кръвта му се смрази.

— Като вампир аз мога да ти дам своето напълно обосновано и съвсем честно мнение. Като вампир често се случва да ожаднявам, и то силно. Ето те теб. Ето го и момичето, което сега се преструва на заспало. Сигурен съм, че разбираш какво ти казвам.

Вярвам в теб, Елена, помисли си Мат. Той е лъжец и завинаги ще си остане лъжец.

— Вземи моята кръв — изрече той уморено.

— Сигурен ли си? — Гласът на Деймън прозвуча като на същество, изпълнено с непреодолимо желание. — Но да знаеш, че ще боли ужасно, ако се съпротивляваш.

— Нека по-скоро да свършваме.

— Както желаш. — Деймън се отпусна на едното си коляно и в същото време изви ръката си, вплетена в косата на Мат, от което Мат болезнено потрепна. Новата му хватка изтегли тялото на Мат върху коляното на Деймън, така че главата му се оказа отметната назад, а шията му извита и оголена. Никога през живота си Мат не се бе чувствал така безпомощен и толкова уязвим.

— Все още можеш да промениш решението си — подразни го Деймън.

Мат затвори очи, решен да упорства в мълчанието си.

В последния момент обаче, тъкмо когато Деймън се приведе с оголени кучешки зъби, пръстите на Мат, едва ли не неволно, напълно спонтанно, се стегнаха в юмрук, за да го забие абсолютно неочаквано в слепоочието на Деймън. Но Деймън, бърз като змия, протегна ръка и парира удара, като стисна съкрушително пръстите на Мат. Острите му като бръснач кучешки зъби се устремиха към гърлото на момчето.

Елена — будна, но неспособна да помръдне от мястото, където бе паднала, нито да издаде звук, или да извърне глава — бе принудена да изслуша цялата размяна на реплики, да слуша стенанията на Мат,

докато изсмукваха кръвта му против волята му, докато се съпротивляваше до последно.

И тогава тя се сети за нещо, което както бе замаяна и изплашена, едва не я накара да припадне от ужас.

Лей-линиите. Стефан ѝ бе говорил за тях. Чрез тях и благодарение на духа, който още не я бе напуснал, Елена можеше с лекота да вижда. Ето че и сега, докато лежеше на едната си страна, насочвайки останалото от Силата към очите си, тя ги проследи по земята.

Именно това я накара да пребледнее от ужас.

Докъдето достигаше погледът ѝ, Елена виждаше как тези линии от всички посоки се насочваха все към нея. Дебелите линии блестяха в студено фосфоресциращо сияние, средните бяха по-затъмнени като развалени гъби в някое подземие, а тънките изглеждаха съвършено точно опънати, като пукнатини по повърхността на земята. Заприличаха ѝ на вени и артерии, разположени непосредствено под кожата на чудовище, проснато върху цялата поляна.

Не бе чудно, че ѝ изглеждаше като живо. Тя лежеше точно върху масивно струпване на лей-линии. А пък в гробището беше още по-зле... то тя не би могла да си го представи на какво прилича гледката на тези линии там.

Ако Деймън по някакъв начин бе успял да се добере до източника на тази Сила... не е чудно, че имаше толкова различен вид, арогантен, непобедим. Дори след като я бе пуснал, за да пие от кръвта на Мат, тя продължи да поклаща глава, докато се опитваше да преглътне това унижение. Но накрая спря, за да се опита да измисли начин как да се възползва от тази Сила. Все трябваше да съществува някакъв начин.

Но зрението ѝ си оставаше все така забулено в сивота. Накрая Елена осъзна, че това бе не защото е слаба, а просто защото се стъмваше — здрачът се спускаше над поляната, а след него идваше истинският мрак.

Отново се опита да се изправи и този път успя. Почти веднага една ръка се протегна към нея и тя машинално я пое, като позволи да бъде изправена на крака.

Обърна се, готова да се озове пред Деймън или което и да е от съществата, използващи неговото тяло. Въпреки че мракът поглъщаше вече почти всичко, той още носеше тези големи слънчеви очила. Тя не можеше нищо да прочете по останалата част от лицето му.

— Сега — заговори съществото със слънчевите очила, — ще дойдеш с мен.

Мракът ставаше още по-гъст, а те още бяха насред поляната, която всъщност беше някакво чудовище.

Това място не беше здравословно. Тя се боеше от поляната както никога не се бе плашила от човек или друго създание. Тук всичко резонираше от еката на зли сили и Елена не можеше да запуши уши, за да не ги чува.

Трябва да мислиш, много да се замислиш, при това трезво, заповяда си тя.

Беше ужасно изплашена за Мат. Изплашена, че Деймън е отнел прекалено много от кръвта му или че е играл твърде грубо със своята играчка и накрая я е счупил.

Страхуваше се и от нещото, което се представяше за Деймън. Дърветата не действаха като вампири, като се изключи, че бяха способни да нараняват. Как бе възможно това, което се бе вселило в Деймън, да причинява такива болки? Ако той можеше да разбере нещо от това, което се случваше, как би могъл да различи тази болка от неговата болка и гнева му към Стефан?

Не знаеше. Обаче не можеше да забрави ужасяващото проблясване в очите му, когато Стефан му каза, че трябва да се махне от пансиона. Освен това знаеше, че в гората се спотайват разни опасни създания, малахи, способни да влияят върху умовете на хората. Страхуваше се, адски се страхуваше, че малахът сега използваше Деймън, като допълнително влошаваше най-лошите му помисли и го променяше в нещо ужасно, какъвто той никога не е бил дори в най-лошите си дни.

Но как можеше да бъде сигурна? Как можеше да знае дали някъде тук, зад малахите, не се крие нещо, което пък контролира тях? Шестото ѝ чувство ѝ подсказваше, че може би беше точно така, че Деймън може би не съзнава напълно какво върши тялото му, но това засега си оставаше само нейно предположение.

Засега със сигурност долавяше около себе си единствено присъствието на малки зли създания. Усещаше ги как кръстосват поляната. Може би бяха същите подобни на насекоми, като онова, което бе нападнало Мат. Те бяха страхотно възбудени и размахваха пипала, издаващи шум като перки на хеликоптер.

Дали в този миг не влияеха върху Деймън? Със сигурност той никога не бе наранявал други хора така, както го стори днес. Тримата трябваше на всяка цена да се махнат от това прокълнато място. Беше болно място, заразено. Отново я обля вълна на копнеж по Стефан, който може би знаеше какво да се направи в тази ситуация.

Обърна се бавно, за да погледне към Деймън.

— Може ли да повикам някого, за да помогне на Мат? Страх ме е да го оставя тук. Опасявам се, че те ще дойдат за него. Каза го, за да му подсказе, че тя знае, че те са тук, скрити сред треви като гълъбовите очички и родендроните и други видове храсти.

Деймън се поколеба. Сякаш обмисляше молбата ѝ. Накрая само поклати глава.

— Ние не искаме да им оставяме прекалено много улики за местонахождението ти — заяви той весело. — Ще бъде интересен експеримент да се види дали малахите ще се докопат до него — и какво ще му сторят.

— За мен този експеримент никак няма да е интересен — отвърна тя хладно. — Мат ми е приятел.

— Независимо от това засега ще го оставим тук. Не ти вярвам — дори и да ми предадеш някакво съобщение до Мередит и Бони — което да изпратя чрез моя телефон.

Елена не отвърна нищо. Всъщност той имаше основание да не ѝ се доверява, след като тя, Мередит и Бони, бяха изработили сложен код от безвредно звучащи фрази веднага след като Деймън бе започнал да преследва Елена. Беше преди цял един живот — за нея в буквалния смисъл — но още не бе забравила кода.

Тя мълчаливо последва Деймън до неговото ферари.

Беше отговорна за Мат.

— Този път нещо не спориш разгорещено, затова се чудя дали не замисляш нещо.

— Мисля само дали можем да се справим с това. Ако ти ми кажеш какво е „то“ — рече с по-храбър тон, отколкото се чувстваше

вътрешно.

— Е, сама трябва да разбереш какво е „то“. — Деймън мимоходом изрита Мат в ребрата. После описа кръг сред поляната, който изглеждаше по-малък от преди. Кръг, който не включваше нея. Тя пристъпи с няколко крачки към него — и се подхлъзна. Не разбра какво се случи. Може би там, под нея, дишаше някакво гигантско невидимо животно. Или може би просто под подметките ѝ имаше струпани хлъзгави борови иглички.

Но в момента, в който се насочи към Мат, кракът ѝ хлътна под нея. Политна към земята, без никаква опора наоколо, за която да се хване.

И тогава, сякаш изведнъж — гладко и спокойно — се озова в прегръдката на Деймън. Благодарение на вековете изискано вирджинско възпитание на прадедите ѝ тя машинално промълви:

— Благодаря.

— За мен бе удоволствие.

Да, помисли си тя. Това изчерпва всичко. Това е неговото удоволствие и само то има значение.

В този миг забеляза, че се отправиха към нейния ягуар.

— О, не, няма да стане — отсече тя.

— О, да, ще го направим — ако ми е приятно — прекъсна я той. — Освен ако не искаш отново да видиш как ще страда твоят приятел Мат. По някое време сърцето му несъмнено ще се пръсне.

— Деймън. — Тя се изтръгна от ръцете му и се задържа на краката си. — Не те разбирам. Това не е типично за теб. Вземи каквото искаш и се махай.

Той само я изгледа замислено.

— Точно това правя.

— Не е нужно да... — Дори животът ѝ да зависеше от това, не можеше да овладее треперенето на гласа си, — ме водиш на някое специално място, за да вземеш кръвта ми. Мат няма да разбере. Той е в безсъзнание.

На поляната за дълго се възцари тишина. Абсолютна тишина. Дори нощните птици и щурците спряха песните си. Внезапно Елена изпита някаква странна тръпка, която се спусна надолу по цялата ѝ снага, като остави стомахът и останалите ѝ вътрешни органи съвсем разбърникани. Тогава Деймън отново заговори:

— Искам те. Изцяло. И само за мен.

Елена се стегна, събра всичките си сили, за да запази съзнанието си ясно и бистро, въпреки мъглата, която започна да го обгръща.

— Знаеш, че това не е възможно.

— Зная, че беше възможно за Стефан. Когато беше с него, ти не мислеше за нищо друго, освен за него. Нищо друго не виждаше, не чуваше, не усещаше — освен него.

Сега цялото ѝ тяло настръхна. Елена заговори предпазливо, заради буцата, сковала гърлото ѝ:

— Деймън, направи ли нещо на Стефан?

— Хайде сега, и защо ще искам да му сторя нещо?

Много тихо Елена отрони:

— И двамата знаем защо.

— Искаш да кажеш — заговори Деймън привидно небрежно, но гласът му стана по-напрегнат, когато я сграбчи за раменете, — че ще го сторя, за да не виждаш, да не чуваш, да не мислиш за нищо друго, освен за мен!

Съвсем притихнала, все още успяваща да обуздава обзелия я ужас, Елена го помоли:

— Свали си слънчевите очила, Деймън.

Деймън се огледа нагоре и наоколо, сякаш за да се убеди, че вече нито един слънчев лъч не осветяваше сиво-зеления свят, който ги обкръжаваше. После, с едната си ръка, смъкна слънчевите си очила.

Елена се взря в очите му, които сега бяха толкова черни, че привидно нямаше разлика между ирисите и зениците му. Тя... внезапно си припомни нещо забравено, което я подтикна да пренастрои всичките си сетива към лицето на Деймън, към неговото изражение, към циркулиращата около него Сила.

Очите му си оставаха черни като дълбини на неизследвана пещера. Нищо червено нямаше в тях. Но тогава излиза, че той този път е имал време да се подготви за нея.

Вярвам само на това, което вече съм виждала, помисли си Елена. Което съм видяла със собствените си очи.

— Деймън, ще направя всичко, всичко, което пожелаеш. Но трябва да ми кажеш. Направи ли нещо на Стефан?

— Когато те напусна, Стефан все още бе в наркотичното опиянение на твоята кръв — припомни ѝ той и продължи, преди тя да

успее да проговори и да го отрече. — Ако искаш да ти отговоря съвършено точно на въпроса, то трябва да призная, че не зная къде се намира. За това категорично имаш моята честна дума. Но независимо от всичко останало, оказа се вярно това, което си мислеше преди — добави той, когато Елена се опита да направи крачка встрани, за да се изплъзне от ръцете му. — Аз съм единственият, Елена. Единственият, когото ти не завладя. Единственият, когото не можеш да манипулираш. Адски интригуващо, нали?

Внезапно въпреки страха, в гърдите ѝ избухна гняв.

— Тогава защо нарани Мат? Той е само един приятел. Какво общо има той с това?

— Само приятел. — Деймън се разсмя, така както го правеше преди, със зловеща интонация.

— Е, поне зная, че той няма нищо общо със заминаването на Стефан — изрече Елена троснато.

Деймън се обърна към нея, но сега поляната беше толкова притъмняла, че не успя да различи изражението му.

— И кой каза, че аз имам? Но това още не означава, че не бих се възползвал от тази възможност. — С лекота изправи Мат от земята и извади с другата си ръка нещо блестящо като сребро.

Ключовете ѝ. Измъкнати от джоба на джинсите ѝ. Нямахше съмнение, че ги е взел, докато е лежала на земята в безсъзнание.

Нищо не разбра и от гласа му, освен че беше мрачен и горчиво звучащ... всичко това бе обичайно за него винаги, когато се заговореше за Стефан.

— С твоята кръв в него аз не бих могъл да убия брат си, дори и да се бях опитал — добави той.

— А би ли се опитал?

— В действителност не. И за това имаш думата ми.

— И не знаеш къде е той?

— Не. — Вдигна Мат от земята.

— Какво си мислиш, че правиш?

— Взимам го с нас. Ще ми служи като заложник за доброто ти поведение.

— О, не — веднага възрази Елена и пристъпи крачка напред. — Това е само между теб и мен. Вече достатъчно нарани Мат. — Примигна и отново едва не изкреця, като видя как Деймън прекалено

бързо се премести почти до нея. — Ще направя всичко, което пожелаеш. Всичко. Но не тук, на тази поляна и не когато Мат е с нас.

Хайде, Елена, мисли. Къде изчезна умението ти да съблазняваш? Можеше да свалиш всяко момче; а сега, само защото той е вампир, не можеш, така ли?

— Отведи ме някъде — промълви тя тихо, като сплете ръката си с неговата. — Но с ферарито. Не искам в моята кола. Отведи ме с твоето ферари.

Деймън отиде до багажника на ферарито, отключи го и погледна вътре. После погледна към Мат. Ясно бе, че високото, добре сложено момче няма да се побере в багажника... или поне не, ако остане с всичките си крайници.

— Въобще не си го помисляй — предупреди го Елена. — Остави го в ягуара с ключовете на таблото и той ще бъде в безопасност, ако заключиш вратите отвън. — Елена трескаво се помоли това, което току-що изрече, да се окаже истина.

За миг Деймън нищо не каза, но после я погледна с толкова ослепителна усмивка, че тя успя да я види въпреки мрака.

— Добре — съгласи се той. Отново пусна Мат на земята. — Но ако се опиташ да побегнеш, докато го премествам в другата кола, да знаеш, че ще го прегазя.

Деймън, Деймън, никога ли няма да разбереш? Хората не правят това на приятелите си, каза си Елена, докато той отмести ферарито си дотолкова, че да може да приближи ягуара и да постави Мат в него.

— Добре — рече тя с отпаднал глас. Боеше се да погледне към Деймън. — А сега, какво искаш?

Деймън направи един много грациозен поклон, като мълчаливо посочи към ферарито. Тя се запита какво ще стане, ако влезе в колата. Ако той беше обикновен похитител — ако не трябваше да мисли и за Мат — ако не се страхуваше повече от гората, отколкото от него...

Поколеба се за кратко, след което влезе в колата на Деймън.

Като се озова вътре, измъкна края на блузата си от джинсите си, да скрие, че не е поставила предпазния си колан. Съмняваше се дали Деймън въобще си слага колана или заключва вратите и дали се грижи за други подобни мерки. Предпазните средства не бяха неговата стихия. Затова сега тя мислено се помоли той да си има други грижи на главата.

— Сериозно, Деймън, къде отиваме? — попита, когато и той влезе във ферарито.

— Какво ще кажеш, първо, за едно по пътя? — предложи Деймън с престорено безгрижен глас.

Елена очакваше нещо подобно. Остана пасивна, когато Деймън пое брадичката ѝ в пръстите си, леко потръпващи, за да я вдигнат нагоре. Тя затвори очи, когато усети как кучешките му зъби, остри като бръснач, пробиха кожата ѝ. Остана със затворени очи и докато нейният насилник стисна челюсти върху разкъравената ѝ плът, за да пие жадно кръвта ѝ. Представата на Деймън за „едно по пътя“ се оказа точно това, която тя очакваше: достатъчно, за да ги постави и двамата в опасност. Но това не продължи повече, докато тя не започна действително да се чувства така, сякаш още в следващата минута щеше да отпусне глава на рамото му.

Той обаче предпочете да изчака още няколко секунди, много болезнени за нея, колкото само да ѝ припомни кой е господарят на положението. После се приближи до нея, жадно облизвайки устни. Очите му заблестяха, докато я оглеждаше, предвкушвайки насладата, което си пролича дори през слънчевите му очила.

— Изключително — промърмори. — Невероятно. Ти си като...

Да, ще ми каже, че му напомням за бутилка малцово уиски, помисли си тя. Според него това е пътят към сърцето ми.

— Сега можем ли да тръгваме? — запита тя остро. И тогава, внезапно припомнила си шофьорските навици на Деймън, добави съвсем трезво: — Внимавай. По този път има много остри завои.

Постигна точно ефекта, който желаше. Вместо отговор Деймън още по-яко натисна педала за газта и те изфучаха извън поляната с висока скорост. Заредиха се същите остри завои из Олд Уд, по които Елена вече бе преминавала, но този път скоростта беше по-висока. По-висока от скоростта, с която тя би желала да пътува, дори и като пътник до шофьора.

Все пак напредваха по един от нейните пътища. От дете беше играла тук. На края на Олд Уд живееше само едно семейство, но алеята пред тяхната къща се отбиваше откъм дясната страна на пътя — нейната страна, както седеше на дясната предна седалка — така че замисляше да се укрие след скока си именно в тази къща. Деймън бе длъжен да вземе завоя наляво, който щеше да изскочи внезапно пред

колата само секунди преди следващия завой, където именно бе отбивката, служеща като алея за автомобили пред къщата на Дънстан... така че тя трябваше да скочи чак на втория завой.

Разбира се, покрай този пустеещ път в Олд Уд нямаше тротоар. Досега от двете му страни се редуваха само тежко надвиснали рододендрони и други гъсти храсти. Оставаше ѝ само да се моли безмълвно. Отправи молитва да не си прекърши врата при скока. Отправи молитва да не счупи крак или ръка при падането, когато със сигурност ще отхвърчи на няколко метра от пътя. Отправи молитва някой от семейство Дънстан да си бъде у дома. И последната ѝ молитва бе да я изслушат, докато им обяснява, че не иска повече да бъде преследвана от вампири.

Видя завоя. Не можеше да си обясни защо Деймън не успя да прочете мислите ѝ, но очевидно този път се бе провалил. Не говореше и единствената му предпазна мярка спрямо нея бе да я следи с крайчеца на окото си дали кротува на седалката, докато той караше толкова бързо.

Щеше да се нарани. Знаеше го. Но много по-лош от нараняването беше страхът ѝ. Само че тя вече не се страхуваше.

Тъкмо когато той завъртя волана, за да навлезе в завоя, Елена завъртя с две ръце дръжката и отвори вратата, колкото можа по-рязко, като в същото време я изрита с все сила с двата си крака. Вратата мигновено зейна докрай и веднага бе увлечена от центробежната сила. Както и краката на Елена. Както и цялата Елена.

Само ритникът ѝ бе достатъчен, за да я изхвърли до средата на пътя. Деймън се опита да я улови, но успя да сграбчи само кичур от косата ѝ. За миг тя се ужаси, че ще я задържи, без дори да успее да я вкара обратно. Преметна се веднъж, после още и още веднъж във въздуха, профучавайки на половин метър над земята, блъскайки се в гъстите храсти, ниско сведените клони и едрите листа на папратите. Опита да се хване за всичко, което би могло да омекоти падането. Нали бе попаднала в една тъй странна гора, където се преплитаха необяснимо правилата на магията и законите на физиката. Трябваше да може да се предпази, да забави удара, докато още можеше да разчита на силата, излъчвана от Деймън, макар че това я отнесе много по-надалеч от къщата на семейство Дънстан, отколкото ѝ се искаше.

Тогава се стовари върху земята, тръшна се с такава сила, че успя само да се извие леко при отскока си във въздуха, колкото да се опита да поеме поне част от сътресението с гърба си, но нещо се обърка и първо се блъсна левият ѝ крак — господи! — заплете се, завъртя се напълно и блъсна коляното ѝ в нещо твърдо като бетон — господи, господи! — пак отскочи във въздуха, за да рухне на дясната си ръка, но с такава сила, че сякаш изкълчи рамото си.

Още първият удар я подхвърли като издухана от силен вятър и я тласна нагоре за втория и третия удар.

Въпреки че всичко около нея вихрено заподскача и цялата вселена се завъртя пред очите ѝ, едно препятствие Елена нямаше как да не съзре — точно пред лицето ѝ, не, не съвсем близо, а на около три метра, се извиси необикновено едър смърч, който не бе забелязала при скока си от колата. Сякаш изникна от земята край пътя, буквално пред смаяните ѝ очи. И щом лицето ѝ се одра страхотно сред острите му игли, сълзите необуздано рукнаха от премрежените ѝ очи. От полза ѝ бе единствено това, че ниските му клони, най-дебелите, задържаха връхлитането ѝ, като в тях се заплете единият ѝ глезен. Няколкото сълзи може би замъглиха още повече зрението ѝ и съвсем я подплаши — все едно че преживя две експлозии от неистова болка — тя се изплаши, че бе настъпил сетният ѝ миг. Но все пак бе успяла да се отдалечи значително от пътя. Все още можеше да вижда, да различи очертанията на смърча съвсем наблизо и последното зарево на залеза нейде в далечината, следователно не бе изгубила съзнание. Това за нея означаваше, че ако продължи в посока на залеза или по-скоро под ъгъл четиридесет и пет градуса надясно, няма как да се размине с къщата на семейство Дънстан. Още помнеше, че там ще види първо алеята за автомобили, самата къща, обора зад нея и царевичната нива. Може би щяха да ѝ стигнат само двайсет и пет крачки нататък в гората.

Почти спираше да се търкаля, когато ѝ се препречи един храсталак. Клоните му я спряха окончателно и дори ѝ помогнаха да се изправи на крака. Машинално се зае да измъква от косите си заплетените там тръни и клечки. В същото време не спираше да пресмята къде би трябвало да се намира къщата на Дънстан, дори когато се извърна и видя изпочупените клони, върху които се бе стоварила, както и кръвта по пътя.

Отначало само оглеждаше удивено одраните си длани. Не можеше от тях да са останали толкова кървави следи. И действително точно така се оказа. Едното ѝ коляно беше жестоко охлузено, по-точно одрано до кокал, направо през съдраните ѝ джинси. Но от тази рана, макар и почти да не течеше кръв, я болеше целият крак. При всеки опит да стъпи на него я пронизваха нажежени до бяло светкавици от непоносима болка. Докато по двете си ръце имаше само по няколко леки драскотини.

Нямаше време да провери колко зле бе рамото ѝ. В далечината изскърцаха пронизително спирачките на колата. Господи, той намаляваше скоростта. Не, аз мога да вървя бързо, самозалъгваше се тя, зашеметена и от болките, и от обзелия я ужас. Използвай го!

Заповяда на краката си да побягнат към гората. Десният се подчини, но когато помръдна левия и го докосна до земята, ярки звезди блеснаха в очите ѝ. Изпадна в някакво странно, наполовина будно състояние. Но още докато падаше, видя някакъв клон под себе си. Претърколи се веднъж или два пъти, от което тъмночервени кълба от болка се възпламениха в мозъка ѝ. Едва тогава успя да се вкопчи в клона. Стори ѝ се много подходящ да ѝ служи като патерица, понеже ѝ стигаше точно под рамото, а другият му край бе заострен. Натика го под лявата си ръка и някак си наложи на тялото си да се надигне, макар и с охкане, с помощта на тази примитивна патерица. Десният ѝ крак остана да виси, почти без да докосва тревата.

След падането се беше завъртяла, затова сега трябваше да се върне обратно... само че тогава видя последните отблясъци на залеза и пътя зад себе си. Успя да си припомни, че трябваше да се насочи под ъгъл от четирийсет и пет градуса спрямо посоката, от която идваше това сияние. Слава Богу, че дясната ѝ ръка бе здрава. Така можеше да се подпира, когато лявото ѝ рамо я заболяваше. Без да се поколебае за миг дори, без да остави нито милисекунда на Деймън да реагира, да се хвърли към нея, тя тръгна в предварително избраната от нея посока в гората.

Все по-навътре в Олд Уд.

Когато се събуди, Деймън с изненада откри, че още стиска в ръце волана на ферарито. Напредваше по тесния път право към чудесния залез, но вратата откъм дясната седалка зееше отворена.

За да не затъне в широките кални канавки от двете страни на пътя, отново го спаси съчетанието от почти мигновения му рефлекс и невероятната маневреност на превъзходното ферари. Деймън успя да се отърве невредим, като спря и обърна колата, така че посоката към залеза остана зад гърба му. За кратко остана загледан в дългите сенки нататък по пътя, докато се чудеше какво, по дяволите, се бе случило с него.

Нима бе шофирал заспал? А вратата откъм дясната седалка — защо е отворена?

И тогава нещо се случи. Една дълга тънка нишка, докато съвсем леко се поклащаше като паяжина, просветна на последните червеникави слънчеви лъчи. Висеше от горната рамка на отворения прозорец отдясно.

Не си направи труда да изтегли колата от едната страна, а просто спря наред пътя и отиде да провери тези косми.

Като ги стисна в пръстите си, му се сториха бели, но като се обърна към тъмната гора, видя истинския им цвят: като злато.

От дълга, леко къдрава златиста коса.

Косата на Елена.

Веднага щом я разпозна, се върна в колата и потегли назад. Нещо бе изтръгнало Елена от седалката, при това без дори да беше одраскана боята на колата му. Но какво може да е станало?

И как е могъл да остави Елена да изчезне? И защо нищо не си спомняше? Дали не са били нападнати...?

Но докато се връщаше с колата по обратния маршрут, следите откъм дясната страна на пътя му подсказаха как се е разиграла тази ужасна сцена. Поради някаква причина Елена се е изплашила, при това до такава степен, че е скочила от колата в движение... или някаква

загадъчна сила я бе извлякла от там. А Деймън, целият облян в гореща пот от напрежението, веднага се досети, че в тази гора имаше само две създания, които можеха да са виновни за случилото се с Елена.

Изпрати проучваща мисъл във всички посоки, но едва не изгуби отново управлението на колата.

По дяволите! Ударът по колата бе нанесен от някаква странна сферична форма.

Нима бе някаква нова Сила? Не, това не беше вампир, а самото превъплъщение на смъртта. Деймън имаше само смътен спомен за това как бе пометен от някаква невидима вълна. Изчакваше стихията да отmine. Но откъде се бе взела тази Сила?

Ако беше сега на неговото място, Стефан щеше да спре колата, за да се помайва наоколо, докато се чуди какво да предприеме. А пък Деймън само се усмихна злобно, форсира двигателя на ферарито и в същото време изпрати хиляди пробни сигнали да се посипят като дъжд от небето, всичките с предназначението да засекат приличащото на лисица създание, което сега тичаше или се криеше някъде в Олд Уд.

Засече го за десета от секундата.

Ето го, скрило се под листата на една лютика. Шиничи също знаеше, че Деймън идва към него.

Добре. Деймън изпрати вълна от Силата направо срещу лисицата, за да я залови чрез кекай^[1]. Бавно и внимателно затегна мрежата около съпротивляващото се животно. Шиничи се мяташе яростно, с убийствена сила, за да се откопчи от капана на Деймън. Но нищо не помагаше. Накрая Деймън прикова дребната лисица към земята. След още няколко безуспешни опита Шиничи реши да престане със съпротивата и вместо това да се престори на мъртъв. Този изход обаче чудесно устройваше Деймън. Така звярът най-много му харесваше, въпреки че още не можеше да си поиграе с него както си пожелае.

Накрая изтегли ферарито от пътя между две от най-близките дървета и се затича към храста, където Шиничи още се мъчеше да пробие бариерата около себе си, за да придобие човешки облик.

Деймън спря отстрани, присви очи, кръстоса ръце пред гърдите си и за кратко остана така да наблюдава борбата на Шиничи. После отстъпи малко, за да му остави достатъчно пространство, за да се преобрази в човек.

И в същия миг, в който Шиничи се преобрази в човек, ръцете на Деймън го стиснаха за гърлото.

— Къде е Елена, коно бакаяро^[2]? — Всеки вампир, след като е живял толкова дълго, неминуемо научава десетки ругатни и псувни, при това на най-различни езици. Деймън винаги бе предпочитал да прибегва до обидните изрази на майчините езици на жертвите си. Имаше право да нарича Шиничи както си иска, защото Шиничи се съпротивляваше яростно, дори телепатично призова сестра си на помощ. Деймън спокойно можеше да уязви с обидни изрази на своя италиански, докато му обяснява къде се е скрила сестра му, близначката на Шиничи... но предпочете да си премълчи, за да не прекалява с ругатните.

Тогава засече нападението на друго създание, също с формата на лисица. Разбра, че Мисао искаше да го убие. Тя действително приличаше на китсуне. Също като онази лисица, с която се сблъска, докато взеше Дамарис в колата си. Да, лисица, но с две, три... общо шест опашки. Досети се, че петте бяха невидими, когато ги заклеци с мрежата кекай. Но тя беше готова да ги размаха, за да използва всичките свои сили при спасяването на брат си.

— Твоята сестричка се справя с борбата по-добре от теб, бакаяро. А сега ми върни Елена.

Шиничи много бързо смени формата си и се хвърли към гърлото на Деймън, с оголени бели зъби на двете си челюсти. И двамата съперници бяха настръхнали, готови за схватка на живот и смърт, изпълнени с много тестостерон, а Деймън — зареден с новата си Сила, за да оставят всичко да се размине без бой.

По гърлото си Деймън усети остро одраскване на зъбите му, но в следващия миг ръцете му се впиха във врата на лисицата. Шиничи веднага показа опашките си, ала Деймън дори не си направи труда да ги преброи.

Вместо това стъпка опашките с ботуша си и ги сграбчи с двете си ръце. Мисао, както наблюдаваше отстрани единоборството им, изкрещя, ужасена и разгневена. Шиничи се разтресе, изви се на дъга и впери в Деймън златистите си очи. В следващата минута гръбнакът му изпука.

— Това ще ми достави удоволствие — осведоми го Деймън с най-милият си тон. — Готов съм да се обзаложа, че Мисао знае всичко,

което знаеш и ти. Жалко, че няма да си тук, за да я видиш как умира.

Шиничи, побеснял от ярост, сякаш предпочиташе да умре, вместо да остане негов пленник, като обрече Мисао на милостта на Деймън, само за да не изгуби двубоя. Ала очите му изведнъж почерняха и тялото му се отпусна. В ума на Деймън неясно изплуваха думите, изречени от Шиничи:

... боли... не мога... да мисля...

Деймън го изгледа намръщено. Сега, при това положение, Стефан би отпуснал натиска си върху китсуне, за да може бедната лисица да си възвърне мисловните способности, но за разлика от него Деймън, макар и само за кратко, още повече засили притискането, след което го отпусна до предишното ниво.

— Сега по-добре ли е? — запита той с престомена загриженост.
— Може ли сега умната малка лисица да мисли?

Ти... копеле...

Деймън се вбеси и внезапно си припомни за какво беше всичко това.

— Какво стана с Елена? От нея видях само следи по едно дърво? Тя да не е вътре в него? Остават ти само броени секунди от живота ти, така че говори.

— Говори — повтори още един глас и Деймън погледна към Мисао. Беше я оставил без надзор и тя бе насъбрала сила, а имаше и необходимото пространство, за да се промени в човешкия си вид.

Изглеждаше дребна, като най-обикновена японска ученичка, с изключение на това, че косата ѝ беше като на брат ѝ — черна, но прошарена с червени кичури. Единствената разлика с Шиничи беше, че тези кичури в косата на Мисао имаха по-светъл и по-ярък оттенък и бяха яркочервени. Отпред се спускаха върху очите ѝ, а отзад черната ѝ коса достигаше до раменете. Гледката бе силно въздействаща, но единствените неврони, които при реакцията му се задействаха в мозъка на Деймън, бяха свързани със сигналите за тревога и оптична измама.

Може да попадне в капан, изплаши се Шиничи.

Канан ли? Деймън се намръщи. Какъв канан.

Ще те отведе там, където можеш да ги видиш, обеща му Шиничи мислено, макар и доста уклончиво.

— Ето че лисицата внезапно си възвърна мисленето. Но знаеш ли какво? Въобще не ми харесваш — прошепна Деймън и тръшна

китсуне на земята. Човешката форма на Шиничи се надигна, а Деймън поотпусна мрежата дотолкова, че лисицата в човешка форма да може веднага да изправи глава. После се наведе към Шиничи и с един удар го отпрати към дървото зад гърба му. След това пристъпи към замаяното същество, вдигна го, преметна го през рамо и закрачи назад към колата.

А какво ще стане с мен! Мисао се стараяше да прикрие яростта си и да звучи умолително и жално, но не беше много добра в преструвката си.

— И ти не си особено готина — подметна Деймън безгрижно. Започваше да му харесва да се чувства Супермен. — Но ако искаш да знаеш кога ще се отървете от мен, то ще е когато си върна Елена. И то ако не е пострадала. Цяла и в безопасност.

Остави я да го проклина зад гърба му. Искаше да отведе Шиничи някъде, докато лисицата все още беше зашеметена и гърчеща се от болки.

Елена броеше. Давай право напред, една крачка, още една напред — освободи патерицата от онова пълзящо растение, три, четири, продължавай напред, пет — вече стана съвсем тъмно, продължавай, шест, внимавай, нещо се закачи в косата, дръпни я, седем, осем, напред — по дяволите! Паднало дърво. Прекалено високо, за да се покатери върху него. Ще трябва да заобиколи. Все надясно, пак надясно, една, две, три — дълго дърво — седем крачки. Седем крачки назад — ето, рязък завой надясно и продължавай да вървиш. Колкото и да искаш, не можеш да преброиш всичките крачки. Сигурно станаха девет. Завий, защото това проклето дърво се оказа прегънато под прав ъгъл — о, небеса, вече е тъмно като в рог. Не спирай да броиш, единайсет и...

... и полетя. Така и не разбра защо патерицата се изплъзна от ръката ѝ. Наоколо бе прекалено тъмно, за да претърсва, за да намери някой отровен дъбов клон. Трябваше да събере мислите си, да измисли нещо, за да стихне най-после проклетата болка в левия ѝ крак. И дясната ѝ ръка беше зле — размаха инстинктивно ръце в опит да се залови за нещо, за да не падне. Господи, онова падане беше наистина болезнено. Цялото ѝ тяло пламтеше от болките...

Но трябваше да се добере до цивилизацията, защото вярваше, че само цивилизацията може да помогне на Мат.

Трябва да се стегнеш, Елена.

Ще го направя!

Сега не виждаше нищо, макар че преди да падне имаше сравнително ясна представа накъде се бе запътила. Ако пък се окаже, че е сбъркала, ще излезе на пътя и ще поеме назад.

Дванайсет, тринайсет — продължи да брои тя, като си говореше на глас. Щом преброи до двацет, се почувства за миг облекчена. Само още една минута и щеше да излезе на пътя.

Всичко наоколо съвсем почерня, но тя пристъпваше крайно внимателно, за да опипва с десния си крак или с върха на патерицата къде стъпва.

Само... още минута... сега...

Когато Елена отброи до четиридесет, знаеше, че е загазила.

Но как така бе стигнала толкова далеч и то в грешна посока? Когато всеки път някакво малко препятствие я бе принуждавало да завива надясно, след това тя завиваше наляво. И нали по маршрута ѝ напред се изреждаше цяла поредица от отличителни белези като къщата, обора, малката царевична нива. Как е могла да се изгуби? Как? Достатъчно ѝ бе да напредва само още половин минута в гората... само няколко крачки в Олд Уд.

Дори и дърветата се промениха. Там, където беше преди, недалеч от пътя, повечето от дърветата бяха американски орехи или магнолии. А сега се бе озовала сред гъсто прераснали бели и червени дъбове и някакви други иглолистни.

Стари дъбове... а пък по почвата имаше иглички и листа, заглушаващи стъпките в тишината.

Пълна тишина... но тя се нуждае от помощ!

— Госпожо Дънстан! Господин Дънстан! Кристин! Джейк! — Изкреця имената в един свят, който правеше всичко възможно, за да заглуши гласа ѝ. Всъщност мракът, в който тя различаваше някаква вихреца се, но редееща сивота, като че ли беше... да... беше мъгла.

— Госпожо Дънста-а-а-ан! Господин Дънста-а-а-ан! Криииистииин! Джееееейк!

Нуждаеше се от убежище, нуждаеше се от помощ. Всичко я болеше, но най-вече левият крак и дясното рамо. Можеше само да

гадае каква гледка представляваше... в кал от главата до петите, с полепнали по нея листа от падането на всеки три крачки, косата ѝ на безформено вълмо от закачането по дърветата, навсякъде кръв...

Поне едно беше за добро: сега никак не приличаше на Елена Гилбърт. Елена Гилбърт винаги бе имала дълга копринена коса, винаги превъзходно фризирана и очарователно изискана. Елена Гилбърт беше законодател на модата във Фелс Чърч и никога не бе носила окъсана блузка, нито оплескани с кал джинси. Който и да срещнеше тази окаяна странница, никога не би допуснал, че е Елена Гилбърт.

На окаяната странница внезапно ѝ прилоша. През целия си живот бе скитала из гората и никога косата ѝ не беше разрошвана. О, разбира се, тя не можеше да се види сега как изглежда, но не помнеше друг път да ѝ се бе налагало да се отдръпва от пътя си, за да избягва тръните и клоните.

Вече започваше да подозира, че дърветата нарочно се свеждат надолу, за да я докопат и закачат косата ѝ. Трябваше да напредва приведена, а в най-лошите случаи да отмята глава настрани — не можеше да остане изправена, нито да избягва тръните.

Само че колкото и да беше мъчително това с косата ѝ, не можа да я изплаши чак толкова, както когато нещо я сграбчи за краката.

Елена беше израснала сред игри в гората и винаги бе намирала достатъчно пространство, за да крачи, без да се нарани. Но сега... нещо наоколо се протягаше към нея, някакви влакнести пипала, които я докопаха за глезена, тъкмо където най-много я болеше. Последва истинска агония, когато се опита да отскубне крака си от тези дебели, слузести, парещи корени.

Изплашена съм, помисли си девойката, най-сетне формулирайки с думи чувствата, които я изпълваха, откакто бе пристъпила сред мрака на Олд Уд. Цялата бе плувнала в студена пот, косата ѝ бе мокра, сякаш бе ходила под дъжда. Наоколо бе толкова тъмно! Въображението ѝ заработи, като за разлика от въображението на повечето хора, нейното беше изключително проникновено. Все едно ръката на някакъв вампир се заплете в косата ѝ. След безкрайната агония от болките в глезена и рамото тя се опита да извие ръката, прокраднала се в косата ѝ — за да открие още една.

Добре. Ще се опита да пренебрегне болката, ще се постарее да открие някакви ориентири тук. Ето там има едно отличаващо се дърво,

масивен бял бор, с голяма дупка в центъра, достатъчно широка и висока, за да премине през нея. Ще остави това дърво зад гърба си и ще продължи право на запад — не можеше да вижда звездите заради облаците по небето, но някак си инстинктивно предусещаше, че западната посока ѝ се пада откъм лявата ѝ страна. Ако не е сбъркала в ориентацията си, ще стигне до пътя. Ако пък се окаже, че е сгрещила и се е запътила на север, вместо на запад, тогава просто ще се озове пред къщата на семейство Дънстан. Но в случай че е тръгнала на юг, това решение накрая ще я изведе до следващия завой на пътя. Е, ако пък е избрала да върви на изток... е, тогава ще ѝ се наложи да ходи по-дълго, но в крайна сметка ще стигне до реката.

Но първо трябва да събере цялата си Сила. Цялата онази Сила, която досега несъзнателно бе използвала да потиска болката и да я крепи... ще я събере, за да може да освети това място и да се опита да види пътя... или още по-добре някоя къща... Засега можеше да разчита единствено на нея, на собствената си Сила, но цялата разлика бе в това, че знаеше как да я използва. Събра Силата в една стегната бяла топка и после я пусна да се завърти и да освети всичко наоколо, преди да изчезне.

Дървета. Дървета. Дървета.

Дъбове и хикории, бели борове и букови дървета. Никъде обаче не се виждаше възвишение, на което да може да се изкачи, за да се огледа. Във всички посоки нямаше нищо друго, освен дървета. Като нищо можеше да се изгуби напълно в тази мрачна, омагьосана гора и никога да не успее да се измъкне от нея.

Но щеше да се измъкне. В която и посока да се отправи, накрая все ще се натъкне на хора — дори и да поеме на изток. Ако върви на изток, ще стигне до реката, която ще я изведе до хората.

Искаше ѝ се да има компас.

Искаше ѝ се да може поне звездите да вижда.

Цялата трепереше, и то не само заради студа. Беше ранена; беше ужасена. Но трябваше да забрави за всичко това. На нейно място Мередит не би се разплакала. Мередит не би изпаднала в неопишуем ужас. Мередит щеше да изнамери някакъв разумен начин да се справи. С всичко.

Трябваше да помогне на Мат.

Стискайки зъби, за да потисне болката, Елена пое в мрака. Ако бе пострадала само от една от сегашните ѝ рани, тя би вдигнала невъобразим шум и щеше да оплаква участи си и да се вайка до небесата. Но сега, с толкова много и различни рани всичко се сля в една обща агония.

Заради това трябваше да бъде крайно внимателна. Да е сигурна, че ще върви все направо и че никъде няма да се отклони. Да си набележи следващата цел, но само в непосредствена близост, видима по права линия.

Проблемът бе в това, че точно сега беше станало прекалено тъмно, за да вижда каквото и да било. Напипа кората на дървото пред себе си, с дълбоки вдлъбнатини по него. Може би беше червен дъб. Добре, така да бъде. Подскочи леко със здравия си крак... ох, как боли... още един подскок... сълзи рукнаха по страните ѝ... подскок... още малко по-нататък... подскок... ето че можеш... подскок. Опря ръка о грапавата кора. Добре. А сега погледни право напред. Аха. Нещо сиво, заоблено и голямо се мерзелееше напред. Може би бял дъб. Подскочи до него... агония... подскок... ох, няма ли някой да ми помогне отнякъде... подскок... колко дълго ще трае тази мъка... подскок... вече не е чак толкова далеч... подскок. Ето. Пак се подпря на следващата нарязана кора.

И отново го повтори.

И отново.

И отново. И отново. И отново.

— Какво е това? — попита Деймън настоятелно. Влачеше Шиничи със себе си след като пак излязоха от колата, но без да сваля от него възпиращата мрежа кекай, без да изпуска от очи лисицата. Вече не му вярваше... хм, всъщност въобще не му се доверяваше. — Какво има зад бариерата? — повтори Деймън, още по-грубо, като пристегна примката около шията на китсуне.

— Нашата малка хижа... за Мисао и мен.

— Нали няма да се окаже някакъв капан?

— Ако така си мислиш, чудесно! Тогава ще отида сам... — Шиничи най-после се беше преобразил като наполовина лисица, наполовина човек: с черна коса до кръста, само по краищата с

рубинено червени кичури, като че ли косата му бе обгърната от пламъци. Зад гърба му се поклащаше копринено мека опашка със същия цвят, а от главата му стърчаха две копринено фини, но силно щръкнали пурпурно–червени уши.

От естетическа гледна точка Деймън одобряваше вида му, но по-важно бе, че сега имаше под ръка много удобна дръжка за хващане. Веднага сграбчи опашката на Шиничи и я изви силно.

— Ох! Престани!

— Ще престана само ако си върна Елена — освен ако ти съзнателно не си я скрил някъде. Ако е наранена, ще се докопам до този, който е виновен, и ще го накълцам на късчета. Животът му ще е свършен.

— И няма значение кой ще е той?

— Не, няма никакво значение.

Шиничи леко потръпна.

— Студено ли ти е?

— ... само... се възхищавам от решителността ти. — Последва още по-силно спонтанно изтръпване. Почти цялото му тяло се разтнесе. Да не би от смях?

— Но за доброто на Елена ще го запазя жив. Само че ще живее в непрекъснатата агония. — Деймън още по-силно усука опашката му. — Хайде, мърдай!

Шиничи направи още една крачка и пред тях се появи една очарователна хижа, отпред със застлана с чакъл алея за автомобили, водеща между пълзящи растения към верандата.

Възхитителна гледка.

Дори когато болката ѝ се усили, Елена не изгуби надежда. Нямахше значение накъде точно ще продължи, все някога трябваше да се измъкне от гората. Почвата тук беше здрава — нямаше никакви следи от свлачища или нанадолнища. Явно не напредваше към потока. Беше поела към пътя. Можеше да се обзаложи за това.

Фиксира погледа си към по-отдалеченото дърво с гладка кора. Надяваше се да се добере до него и едва не забрави временно за болката, щом в нея пропълзя нов полъх на надеждата и усещане за някаква сигурност.

Опря се на масивното дърво с цвят на пепел, с обелена кора. Отпочина си малко, както бе подпряна на дървото, когато нещо отново я разтревожи. Кракът, висящ във въздуха, докато се бе подпряла на дървото и на патерицата. Защо не я прониза пак жестоката болка, когато кракът ѝ се заклати и се удари в дървото? При всички други дървета, където бе спирала да си отдъхва, ставаше точно така. Отдръпна се леко от дървото и сякаш знаеше, че е важно, събра цялата си Сила, като я остави да избухне като сноп от бяла светлина.

В дървото зееше огромна дупка. Пред нея се намираше същото онова дърво, от което бе потеглила.

За миг Елена замря, останала съвсем вцепенена, като прахосваше скъпоценната си Сила, за да поддържа светлината. Може би все пак беше някакво различно дърво...

Не. Беше се озовала от другата му страна, но иначе си беше съвсем същото дърво. Онова, за което се бе закачил кичур от косата ѝ. Със светлосива кора. А тази засъхнала кръв тук беше с отпечатък от нейната ръка. По-надолу пък се напипваше следата, останала от окървавения ѝ крак. Следата бе още прясна.

Заобиколи го и излезе точно зад дървото.

— Нееееееееееееее!

Това бе първият звук, изтръгнал се от гърлото ѝ откакто бе паднала от ферарито. През цялото време досега бе понасяла болките мълчаливо, само с охкания и въздишки, но без нито една ругатня, без нито един писък. А сега ѝ се искаше и да ругае, и да крещи.

Може би все пак не беше същото дърво.

— Неееееееееее, нееееееееееее, нееееееееееее!

Може би Силата ще се върне и ще се убеди, че просто халюцинира...

Не, не, не, не, не!

Не беше възможно...

Неееееее!

Патерицата се изплъзна изпод ръката ѝ. Толкова дълбоко се бе впила под мишницата ѝ, че болката си съперничеше с другите ѝ болки. Всичко вече я болеше. Но най-зле беше умът ѝ. Представяше си съзнанието си като някаква топка, като онези прозрачните, стъклените, дето ги подаряваха по Коледа, със снежинки вътре, които блестят при разклащане. Само че това кълбо имаше отвътре дървета от всички

страни. От горе до долу, от едната до другата страна, навсякъде дървета, всичките насочени към средата. А самата тя лутаща се из това самотно кълбо... и независимо накъде ще върви, ще попада на още дървета, защото само това имаше в този свят, в който се бе озовала.

Като кошмар, само че толкова приличащ на реален.

Тогава се досети, че тези дървета притежават свой разум. Както малките пълзящи ластуни, така и цялата растителност наоколо. Ето, сега този разум изтръгна патерицата изпод мишницата ѝ. Патерицата се заклатушка наоколо, сякаш бе предавана от ръка на ръка от някакви много дребни невидими човечета. Пресегна се и едва успя да хване края ѝ.

Не помнеше да е падала на земята, но ето че лежеше върху нея. И пак вдъхна миризмата, онази сладникавата, на борова смола. И пак тези пълзящи израстъци започнаха да я опипват, да я вкусват. С деликатните си фини докосвания те се засукваха в косата ѝ до такава степен, че тя не можеше повече да повдигне глава. После ги усети надолу по цялото си тяло, по рамото, по раненото коляно. Не че това сега имаше кой знае какво значение.

Тя стисна очи, тялото ѝ се разтърси от ридания. Пипалата се протегнаха към ранения ѝ крак и тя инстинктивно се отдръпна. За миг болката я пробуди. Трябва да се добера до Мат, помисли си, ала в следващия миг мисълта ѝ се замъгли. Сладникавата миризма на смола оставаше. Израстъците пропълзяха към надигащите ѝ се гърди, обвиха корема ѝ.

И тогава започнаха да я стягат.

Когато Елена осъзна опасността, те вече бяха започнали да я задушават. Не можеше да повдига гръдния си кош. Ако издишваше, те още повече стягаха обръчите си, действайки всичките заедно. Всичките толкова дребнички израстъци всъщност чудесно заместваха една гигантска анаконда или друга змия–удушвач.

Не можеше да се откъсне от тях. Стесняваха обръчите си, като бяха едновременно корави и еластични, та дори и с ноктите си не можеше да ги съдере. Тя впи длани в кожата си и се напрегна с все сили да ги махне от себе си, ала накрая успя да изтръгне само една ивица от тях, която се разлюля във въздуха.

Останалите пълзящи израстъци се стегнаха още по-силно.

Сега трябваше да се бори с тях, за да може да си поеме дъх. Израстъците деликатно се докоснаха до устните ѝ, запълзяха по лицето ѝ като множество от дребнички кобри, а после внезапно я заблъскаха по цялата ѝ глава.

Ще умра.

Обзе я дълбока мъка. Беше ѝ даден шанс за втори живот — трети, ако се брои и животът ѝ като вампир — а нищо не бе постигнала. Нищо, освен да преследва собственото си удоволствие. И сега Фелс Чърч беше заплашен, Мат беше изложен на огромна опасност, ала тя не само че не можеше да му се притече на помощ, ами трябваше да се предаде и да умре точно тук.

Какво ще е най-разумно да стори? Нещо спиритично? Да се примири и да се сдружи със злото, като се надява по-късно да има шанс да го победи? Може би. Или може би само трябваше да потърси помощ от някого.

Липсата на въздух я замая. Никога не бе вярвала, че Деймън ще я подложи на подобно изпитание, че ще позволи тя да бъде убита. Само преди броени дни го беше защитила пред Стефан.

Деймън и малахът. Може би тя беше неговото жертвоприношение пред силите на злото. Те със сигурност са поискали много от него.

Или пък той просто иска да я накара да го моли за помощ. Може би сега се крие в мрака някъде съвсем наблизо, вторачен в нея, докато чака тя да прошепне: „Моля те“.

Опита се да възпламени последния остатък от своята Сила. Оказа се почти изчерпана, но тя продължи да се опитва, както се драска многократно кибритена клечка, която упорито отказва да пламне.

Сега си представяше как пламъкът ще проникне през челото ѝ. За да влезе в главата ѝ. Вътре. Точно там.

Веднага.

Въпреки ужасната агония, макар че едва си поемаше дъх, тя си повтаряше мислено: *Бони, Бони, чуй ме.*

Никакъв отговор.

Бони, Мат е на поляната в гората в Олд Уд. Може да кърви или да му трябва друга помощ. Потърси го. Намери го. В моята кола.

Не се тревожи за мен. За мен вече е прекалено късно. Намери Мат.

И това е всичко, което мога да кажа, уморено си помисли Елена. Оставаше ѝ само смътното, натъжаващо интуитивно усещане, че Бони няма да успее да я чуе. Дробовете ѝ щяха да се пръснат. Ужасен начин да се умре. Трябваше да може поне още веднъж да си поеме дъх, макар че после вече нямаше да може да диша...

Върви по дяволите, Деймън, каза си тя, след което концентрира всичките си мисли, цялото си съзнание само върху спомените си със Стефан. Върху чувството, че сега Стефан я държи в прегръдките си, а той ѝ се усмихва и нежно я докосва.

Благоприличието, което той някак си успяваше да поддържа неопетнено...

Стефан... обичам те...

Винаги ще те обичам...

Обичам те...

Обичам...

[1] Техниката кекай се свързва с магическа мрежовидна бариера, използвана в японската митология най-вече срещу демоните аякаши.
— Б.пр. ↑

[2] Глупав задник (яп.). — Б.пр. ↑

Мат нямаше представа кое време беше, но под дърветата цареше непрогледен мрак. Лежеше настрани в новата кола на Елена, сякаш бе захвърлен от някого и напълно забравен. Цялото тяло го болеше.

Ала този път, щом се пробуди, веднага го прониза мисълта за Елена. Не съзря никъде бялата ѝ камизола, извика името ѝ, отначало тихо, а после се развика с все сила. От никъде никакъв отговор.

Запроправя си път през поляната на четири крака. Деймън явно бе изчезнал нейде и това му вдъхна искрица надежда и капчица смелост, озарили като спасителен пристанищен фар мозъка му. Намери захвърлената риза Пенделтън, ала ужасно изпомачкана. Но никъде наблизко не се натъкна на нежното топло тяло, което издирваше по поляната. И накрая сърцето му сякаш се свлече в петите му.

Тогава си припомни за ягуара, останал зад гърба му. Затърси трескаво ключовете в джобовете си, но се оказаха празни. Накрая откри неочаквано ключовете в гнездото за запалването.

Преживя още един агонизиращ момент, когато колата отначало отказа да запали. После пък се сепна от ярко светналите фарове. За малко остана озадачен зад волана, докато се чудеше накъде да завърти колата, но така, че да е сигурно, че няма да прегази Елена, ако е останала просната някъде по поляната наблизко. Отново се разрови забързано в жабката, като изхвърли на седалката ръководствата за колата и някакви слънчеви очила. Попадна и на пръстен с лапис лазули. Някой бе оставил тук резервен пръстен, просто така, за всеки случай. Постави го на пръста си. Чудесно му пасна.

Най-после пръстите му напипаха едно фенерче. Сега можеше да претърси поляната много по-грижливо, точно както искаше.

Но никъде нямаше и следа от Елена.

Нито от ферарито.

Деймън ги бе отвел някъде: и Елена, и ферарито.

Добре, тогава ще ги проследи. Но за тази цел трябваше да изостави колата на Елена, но вече бе виждал какво могат да сторят

тези чудовища на автомобилите.

Трябваше да внимава и с фенерчето. Колко още щяха да издържат батериите му?

За всеки случай се опита да се свърже с Бони на мобилния ѝ телефон, после и на домашния ѝ телефон, а накрая набра и номера на телефона в пансиона. По дяволите, нямаше никакъв сигнал, макар че според изписаното на дисплея би трябвало да има. Всъщност излишно бе да си задава повече въпроси — това тук бе Олд Уд, по дяволите, така че подобни смущения бяха нещо обичайно. Дори не си зададе въпроса защо позвъни първо на Бони, а не на Мередит, което вероятно беше по-разумно.

Лесно откри следите от ферарито. Деймън е профучал оттук като Батман с батмобила си. Мат се усмихна мрачно, като довърши мислено изречението.

А после Деймън вероятно е напуснал Олд Уд. Това беше лесно за отгатване, защото бе ясно, че или Деймън се е движил неконтролируемо бързо или Елена се е съпротивлявала, защото Мат попадна на множество следи, предимно по завоите, където следите от гумите ясно се виждаха върху меката почва край пътя.

Младежът внимаваше особено много да не настъпва следите, понеже можеха да послужат за по-късно. Не бе сигурен дали по някое време няма да се наложи да се върне обратно тук, за да поеме по друга следа. Освен това се стараяше да не обръща внимание на нощните шумове наоколо. Знаеше, че някъде там се спотайва някой и друг малах, но не искаше да мисли за това.

През цялото това време Мат нито веднъж не се запита защо върши всичко това, защо съзнателно се натиква сред опасностите, вместо само да се опита да изчезне от Олд Уд с ягуара. В края на краищата не на него Стефан бе поръчал да бъде бодигард на Елена.

Но пък не можеше да се вярва на думите на Деймън, каза си Мат.

И освен това — ами, той винаги се беше грижил за Елена и я бе държал под око, дори още преди първата им среща. Може да беше тромав, бавен и слаб в сравнение със сегашните врагове тук, в тази гора, но поне никога нямаше да се откаже от опитите да ѝ помогне.

Вече бе станало непрогледно тъмно, като в каца с катран. Здравчът бе отстъпил пред непрогледния мрак. Ако вдигнеше очи към

небето, Мат би могъл да види звездите и облаците — със заплашително надвисналите от двете страни дървета.

Тръгна към края на пътя. От дясно скоро трябваше да се покаже къщата на семейство Дънстан. Ще ги попита дали са видели...

Кръв.

В първите мигове му хрумнаха някакви други, смешни обяснения, като дали не е разлята червена боя. Но лъчът на фенерчето му показва червеникавокафяви петна отстрани на пътя точно след острия завой. Това там на пътя действително беше кръв. И то не малко.

Като внимаваше да не стъпва върху петната, а само да обхожда всичко наоколо с лъча на фенерчето, Мат започна да се досеща какво може да се е случило.

Елена е скочила.

Или Деймън я е изблъскал от колата по време на движение — само че това нямаше смисъл, след като той бе преодолял толкова трудности, за да се добере до нея. Разбира се, не бе изключено Деймън да е пил от кръвта ѝ докато се задоволи — пръстите на Мат неволно опипаха разранената му шия — но защо тогава изобщо я бе качил в колата?

За да я убие, като я изхвърли навън?

Доста глупав начин да го направи, но може би Деймън е разчитал малките му горски любимци да се погрижат за трупа ѝ.

Възможно е, но не е много вероятно.

Какво тогава може да е станало?

Къщата на семейство Дънстан се показва отстрани на пътя, но не се виждаше ясно в мрака. Възможно ли е Елена да е изскочила от ферарито точно когато колата е взимала онзи остър завой? За подобно нещо бяха нужни смелост и логичен ум, както и невероятна вяра в чистия късмет, че няма да се убие.

Фенерчето на Мат бавно проследяваше изпомачканите рододендрони в непосредствена близост до пътя.

Мили боже, това е направила! Скочила е и се е опитала да се претърколи. Господи, извадила е невероятен късмет, ако не си е строшила врата. Но е продължила да се търкаля, като се е опитвала да сграбчи някой от корените и пълзящите растения, за да се спре. Сигурно заради това са били изтръгнати.

В гърдите на Мат се надигна въодушевление. Беше успял да се справи. Откри следите на Елена. Сега можеше да си представя падането на Елена така ясно, все едно че е бил очевидец.

Но тя се е спънала в корена на това дърво, каза си той, докато продължаваше да оглежда следите ѝ. Сигурно е било болезнено за нея. А след това е паднала и се е затъркала, което вероятно е било агонизираща мъка. Затова тук има толкова от нейната кръв. Накрая отново се е озовала в храстите.

А после какво? Нямаше повече следи от нея по рододендроните наоколо. Какво може да е станало тук? Дали Деймън не се е върнал веднага с ферарито си на заден ход, за да я прибере отново?

Не, реши младежът, след като внимателно изследва всичко по земята наоколо. Тук имаше само един вид стъпки и те принадлежаха на Елена. Елена се е добрала до тук — само за да падне още веднъж, вероятно заради нараняването си. После отново се е опитала да се изправи, но сега следите ставаха по-странни, защото от едната страна имаше нормални отпечатъци от обувката ѝ, а от другата страна — много по-малки вдлъбнатини.

Патерица. Намерила е някаква патерица. Да, а това тук е следата, където си е влачила крака. Стигнала е до това дърво, после го е заобиколила — или по-скоро е подскачала на един крак, поне така изглеждаше следата. И накрая се е насочила към къщата на семейство Дънстан.

Умно момиче. Вероятно е изглеждала променена до неузнаваемост, пък и кой би забелязал някаква прилика между нея и някогашната красавица, прочутата Елена Гилбърт? Може да е заприличала на братовчедка си от Филадельфия.

Изминала е една, две, три... осем стъпки — и ето че се показва къщата на семейство Дънстан. Мат видя светлините в прозорците, долови мириса на конете в обора отзад. Развълнуван, пробяга остатъка от пътя — като на няколко пъти се препъна и падна, което не подейства никак добре на тялото му, сковано от болките, но все пак се добра до лампата на задната веранда. Семейство Дънстан не бяха от хората, които държаха да имат и предна веранда.

Щом стигна до вратата, заудря като побеснял. Най-после я беше намерил. Беше намерил Елена!

Стори му се, че изтече много време, преди вратата да се откряне. Докато си мислеше за нея, Мат машинално напъхна върха на обувката си в цепнатината. Да, добре е, че сте предпазливи. Не сте от онези, дето ще пуснат вътре някой вампир, след като сте видели едно момиче, обляно в кръв.

— Да? Какво искаш?

— Това съм аз, Мат Хъникът — заговори той на едното око, едва надзъртащо през цепнатината. — Дошъл съм за Ел... за момичето.

— За какво момиче ми говориш? — грубо попита гласът.

— Вижте какво, не искам да ви тревожа. Това съм аз — Джейк ме познава от училище. И Кристин ме познава. Дошъл съм да помогна.

Нещо в искрения му тон сякаш докосна някаква струна в душата на човека зад вратата и тя се отвори. Отвътре се показа едър чернокос и небръснат мъж, само по потник. Зад него, откъм всекидневната, надничаше висока мършава жена с изпито лице. Изглеждаше разплакана. А зад двамата възрастни се появи Джейк, който учеше в по-горния клас от Мат в гимназията „Робърт Е. Лий“.

— Джейк — обърна се Мат направо към него, но не получи отговор, а само глупав и измъчен поглед.

— Какво не е наред? — попита Мат тревожно, ужасен и объркан. — Преди малко тук е дошло едно момиче — било е ранено — но... но... вие я пуснахте вътре, нали?

— Никакво момиче не е идвало — отвърна господин Дънстан равнодушно.

— Трябва да е дошло. Проследих стъпките й — оставила е кървави следи, разбирате ли, които стигат почти до вратата ви. — Мат не искаше да му даде време да се замисли. Кой знае защо му се стори, че ако им разкаже фактите по-бързо, те по-бързо ще доведат Елена.

— Още неприятности — обади се Джейк, с притъпен глас, напълно отговарящ на изражението му.

Госпожа Дънстан изглеждаше по-благосклонна и изпълнена със съчувствие.

— Чухме някакъв глас навън в нощта, но като погледнахме, там нямаше никой. Пък и ние си имаме предостатъчно грижи.

Точно тогава, като по поръчка, Кристин връхлетя във всекидневната. Мат я зяпна, обзет от чувството, че вече бе виждал нещо подобно. Кристин бе облечена досущ като Тами Брайс. Беше си

срязала джинсите тъй късо, че от тях на практика почти нищо не бе останало. Над тях беше с горнището на бикините ѝ — но Мат побърза да отвърне погледа си — с две големи дупки, точно където Тами имаше две кръгли парчета картон. И беше намазана с някакво бляскаво лепило.

Господи! Тя беше само на... на колко, на дванайсет? Или може би на тринайсет? Как бе възможно да се промени така?

Но в следващия момент цялото ѝ тяло завибрира от шока. Кристин се лепна към него и започна да му гука:

— Мат Хъни-бът! Дошъл си да ме видиш!

Мат си пое дъх, за да превъзмogne изненадата. Мат Хъни-бът. Не можеше да знае това. Та тя дори не учеше в едно и също училище с Тами. И защо е трябвало Тами да ѝ се обажда — и да ѝ казва нещо подобно?

Той поклати глава, сякаш по този начин умът му щеше да се проясни. После погледна към госпожа Дънстан, която му се струваше най-любезна.

— Мога ли да използвам телефона? — попита. — Трябва да се... наистина трябва спешно да се обадя на няколко души.

— Телефонът не работи от вчера — осведоми го сърдито господин Дънстан вместо съпругата си. Не се опита да отдръпне Кристин от Мат, което беше много странно, защото си личеше, че и без това е ядосан. — Може би заради паднало дърво. А сам знаеш, че мобилните телефони тук не работят.

— Но... — Мислите на Мат запрепусаха трескаво. — Наистина ли сте сигурни, че тук не е идвало да потърси помощ едно младо момиче? Кълна се, че не съм този, който я е наранил. Кълна се, че искам само да ѝ помогна.

— Мат Хъни-бът? Направих си татуировка, специално за теб. — Все още притисната зад гърба му, Кристин му протегна лявата си ръка. Мат се вгледа ужасен в ръката ѝ. Очевидно бе използвала игла или карфица, за да пробие дупките в лявата си предмишница, а после бе взела перо, за да добави тъмносиня боя. Беше като татуировките на затворниците, само че изпълнена от едно дете. Виждаха се криволичещи букви МАТ.

Нищо чудно, че не искаха да ме пуснат вътре, досети се Мат, все още смаян. Сега Кристин обви и двете си ръце около кръста му, като го

стисна тъй яко, че той дъх не можа да си поеме. Тя се надигна на пръсти, за да му нашепне на ухото нещо забързано. Все мръсни думи, точно каквито бе наговорила Тами преди това.

Погледна към госпожа Дънстан.

— Честно казано, не съм виждал Кристин от — може би около една година. Видяхме се на края на годишния бал, като Кристин ми помогна за понито, но...

Госпожа Дънстан бавно кимна.

— Вината не е твоя. Тя се държи по същия начин и с Джейк. Със собствения си брат. А напоследък — и с баща си. Но ще ти кажа истината: ние никога не сме виждали друго момиче. Днес никой преди теб не е почукал на вратата ни.

— Добре. — Очите на Мат се насълзиха. Мозъкът му, зает отначало само с грижите за собственото му оцеляване, му подсказа да не спори, да си пести дъха. Казваше му: „Кристин... наистина не мога да дишам...“.

— Но аз те обичам, Мат Хъни-бът. Не искам да ме изоставяш. Особено заради онази дърта курва. Дъртата курва с проядени от червеи очи.

На Мат отново му се стори, че светът се завъртя. Но не можа да си поеме дъх. Не му достигаше въздух. С подути очи той се извърна към господин Дънстан, който беше най-близо до него. Погледна го безпомощно.

— Не мога... да дишам...

Как можеше едно тринайсетгодишно хлапе да е толкова силно? За да я отскубнат от Мат, трябваше да се намесят едновременно господин Дънстан и Джейк. Ала дори и това не помогна. Мат започна да вижда как някаква сива мрежа запулсира пред очите му. Отчаяно се нуждаеше от глътка въздух.

И тогава се разнесе остро изпукване, а след него глухо тупване. После още едно. Внезапно се оказа, че Мат отново можеше да диша.

— Не, Джейкъб! Стига! — извика госпожа Дънстан. — Тя ще го пусне, не я удряй повече!

Когато зрението му се проясни, Мат видя как господин Дънстан свива колана си. Кристин стенеше:

— Мрааазя само теб! Мрааазя само теб! И ще съжа-ааляваш! — И побягна от стаята.

— Не зная дали това ще помогне или само още повече ще влоши положението — заговори Мат, когато си възстанови нормалното дишане, — но Кристин не е единственото момиче, което се държи така. В този град има поне още едно...

— Аз съм загрижена само за моята Кристин — прекъсна го госпожа Дънстан. — Само че това... това вече не е тя.

Мат кимна разбиращо, но сега се нуждаеше от нещо друго. Трябваше да открие Елена.

— Ако едно русо момиче се появи на прага и поиска помощ, ще бъдете ли така любезни да я пуснете вътре? — попита той госпожа Дънстан. — Моля ви. Но ако не искате, никого друго не пускайте вътре, дори и да съм аз — смутено довърши той.

За миг се спогледа с госпожа Дънстан и усети, че жената го разбра. После кимна и побърза да го изпрати навън.

Добре, каза си Мат. Елена се е насочила насам, но за малко не е стигнала до къщата на Дънстан. Значи трябва да потърси още следи. Огледа се. Според всички следи от нея тя е стигнала само на няколко метра от имота на семейство Дънстан, но после най-необяснимо е завила рязко надясно, за да потъне отново в гората.

Защо? Нещо я е подплашило? Или... Мат усети как коремът му се сви. Нещо я е подлъгало да се лута наоколо, докато накрая е изоставила надеждата да получи помощ от хората?

Всичко, което сега можеше да направи, бе да тръгне по следите ѝ в гората.

— Елена!

Нещо я тормозеше.

— Елена!

Моля те, само не повече болка. Вече не я усещаше, но си спомняше... о, не искаше пак да се бори за глътка въздух...

— Елена!

Не... само ме пусни. Мислено Елена отблъсна онова, което измъчваше слуха ѝ и мозъка ѝ.

— Елена, моля те...

Искаше само да заспи. Завинаги.

— Проклет да си, Шиничи!

Деймън бе взел сферата със снежинките, с миниатюрната гора вътре, когато Шиничи откри неясното сияние на Елена да се излъчва отвътре. Вътре растяха дузини дървета — смърчове, американски орехи, борове и други видове — всички се извисяваха от една съвършено прозрачна вътрешна мембрана. Една миниатюрна личност — ако въобще някой можеше да бъде миниатюризиран и вкаран в такава сфера, би видяла дървета отпред, дървета отзад, дървета във всички посоки — и би могъл да върви по права линия, като накрая ще се върне в началната точка независимо по кой маршрут е пътувал.

— Това е за забавление — обясни му Шиничи нацупено, докато го наблюдаваше напрегнато под свъсените си вежди. — Играчка, обикновено за деца. Играчка–капан.

— И ти намираш това забавно? — Деймън удари с все сила сферата върху масата за кафе от плавей в изискано обзаведената хижа, служеща за тайно убежище на Шиничи. Тогава откри, че тези играчки за деца бяха нечупливи.

След това му бе нужен миг — само един миг — за да се овладее. На Елена може би ѝ оставаха броени секунди живот. Затова трябваше

много да внимава какво ще говори.

Но след този кратък миг на размисъл от устата му се изля порой от думи, повечето на английски, без ненужни ругатни и обиди. Не че бе загрижен да не засегне Шиничи. Само го заплашваше — не, по-скоро се заклеваше — да приложи срещу него най-разнообразни видове насилие, които по един или друг начин бе научил през дългото си общуване с хора и вампири с извратено въображение. Накрая Шиничи проумя, че е напълно сериозен, и Деймън се озова в сферата със страдащата Елена. Тя лежеше в краката му. Състоянието ѝ се оказа по-зле и от най-лошите му опасения. Дясната ѝ ръка беше изместена от раменната става. Имаше и много други фрактури, а левият ѝ крак беше жестоко пострадал.

Той се ужаси, докато си представяше как се е влачила из гората в сферата, как е изтичала кръвта ѝ, как е влачила левия си крак като ранено животно... Косата ѝ, просмукана с пот и кал, се бе разпиляла по лицето ѝ. И не беше на себе си, в буквалния смисъл на думата, изпаднала в делириум, говореше на хора, които не бяха там.

И беше започнала да посинява.

Бе успяла да изтръгне един пълзящ израстък. Деймън отскубна цели шепи от тях, като ги късаше настървено от земята, докато се опитваха да се усучат около китките му. Елена бе поела дълбоко дъх, малко преди смъртоносното задушаване, но сега не беше в съзнание.

Това не беше онази Елена, която помнеше. Когато я вдигна, не усети съпротива, нито покорство, нищо. Тя не го познаваше. Беше в несвяст от треската, изтощението, болките, но в един момент, когато наполовина се върна в съзнание, целуна ръката му въпреки че над лицето ѝ падна сплъстената, разрошена коса, докато му шепнеше в унес: „Мат... намери... Мат.“ Не знаеше кой е той — едва ли си спомняше дори коя е самата тя, но се тревожеше за приятеля си. От целувката ѝ ръката му изтръпна като от допир до нагорещено желязо и тъй като следеше съзнанието ѝ, той се опита да отклони агонията, която я измъчваше — някъде надалеч — в нощта, към себе си.

Извърна се към Шиничи. Гласът му шибаше като леденостуден вятър:

— По-добре ще е да измислиш как да изцериш раните ѝ — веднага.

Приятната хижа на Шиничи беше заобиколена от вечно зелени храсти, американски орехи и борове, същите като онези в сферата. Шиничи разбърка огъня и той се разгоря във виолетово и зелено.

— Тази вода ей сега ще заври. Направи й чай с това. — Подаде на Деймън почерняла плоска манерка, която някога е била красива сребърна вещ, а сега бе силно очукана. Връчи му и един чайник с някакви начупени листа в него и други неприятно изглеждащи съставки на дъното. — Погрижи се отварата да запълни три четвърти от купата. Като я изпие, тя ще заспи, а щом се събуди, ще бъде почти напълно излекувана.

Сръга с лакът Деймън в ребрата.

— Или можеш да й дадеш да отпие няколко глътки — да я излекуваш само донякъде, за да разбере, че от теб зависи дали ще й дадеш още... или не. Сещаш се, ще зависи доколко ще е покорна...

Деймън не каза нищо, но се извърна настрани. Защото, каза си той, ако го погледна, ще го убия. А може пак да ми потрябва.

— Ако наистина искаш да ускориш лечението й, добави малко от собствената си кръв. Някои предпочитат да го правят по този начин — добави Шиничи, като от прекалена възбуда заговори забързано. — Виж колко болка може да понесе един човек, а когато започне да умира, можеш да го захраниш с този чай и кръв и да започнеш отново... ако те помни от последния път — което рядко се случва. Хората обикновено са готови да преживеят много повече болка, само и само за да имат шанс да се преборят с теб... — изкиска се той, а Деймън си помисли, че говори като луд.

Но замря, като се обърна рязко към Шиничи. Сега Шиничи се бе преобразил в блестящо до заслепяване подобие на себе си, разпръсквайки лъчи като огнени езици, подобни на слънчеви изригвания. Деймън едва не ослепа. Знаеше, че тъкмо това е било намерението на Шиничи. Деймън здраво стисна сребърната манерка, сякаш се вкопчваше в здравия разум.

А може би наистина и той полудяваше. Имаше празно петно в паметта си — а сетне внезапно нахлуха спомените как се опитваше да намери Елена... или Шиничи. Защото Елена изведнъж изчезна някъде, далеч от него, което можеше да е единствено по вина на китсуне.

— Тук има ли баня? — обърна се Деймън към Шиничи.

— Тук има всичко, каквото си пожелаеш. Само трябва да решиш, преди да отвориш една врата, като я отключиш с този ключ. А сега — Шиничи се протегна, златистите му очи оставаха полузатворени. Прокара лениво ръка през блестящата си черна коса, с пламъци по краищата. — А сега мисля да се оттегля, за да подремна под някой храсталак.

— Само това ли правиш? — Деймън не се опита да прикрие горчивия сарказъм в язвителната си интонация.

— И се забавлявам с Мисао. И се боря с нея. Ходя и по турнири. Те са... ами, трябва да дойдеш и да се убедиш колко са вълнуващи.

— Никъде няма да ходя. — Деймън изобщо не се интересуваше от забавленията на тази лисица и сестра му.

Шиничи се пресегна и отне от огнището миниатюрния котел, в който водата вече кипеше. Изля кипналата вода върху сместа от кора от дърво, листа и други съставки, струпани на дъното на очукания чайник.

— Защо не отидеш да потърсиш храста, под който искаш да се изтегнеш? — попита Деймън. Не беше любезна покана. Вече му беше писнало от лисицата, която и без това бе свършила работата, която искаше от нея. Не му пукаше какви злини замисля Шиничи спрямо другите хора. Искеше само да остане насаме с Елена.

— Запомни: трябва да ѝ дадеш да изпие всичко, ако искаш да я запазиш жива за известно време. Без тази отвара ще умре. — Шиничи прецеди тъмния зелен чай през една гъста цедка. — По-добре ще е да опиташ преди да се е събудила.

— А ти защо просто не се изметеш от тук?

Когато Шиничи пристъпи през пролуката между измеренията, като внимаваше много да не сбърка и да се озове в някоя друга сфера, а не в реалния свят. Кипеше от гняв. Искеше да се върне обратно и да смаже Деймън докрай. Искеше да задейства малаха, имплантиран вътре в Деймън, за да го накара да... е, разбира се, не да убие сладката Елена. Тя беше като цвете с невкусван още нектар, така че Шиничи никак не бързаше да я види погребана.

Но колкото до останалото от идеята... да, струва си, реши той. Сега знаеше какво ще направи. Ще бъде страхотно да наблюдава как

Деймън и Елена ще се справят, а после, довечера, тъкмо по време на празника на лятното слънцестоене, отново ще призове чудовището. Е, може да остави Деймън да продължи да си вярва, че са „съюзници“, но тъкмо тогава, в разгара на веселбата — ще остави обладания от злите сили Деймън да изгуби играта. Ще му покаже, че той, Шиничи през цялото време е командвал парада.

Ще накаже Елена по такива начини, каквито не бе сънувала и тя ще издъхне сред страшна агония... и то от ръката на самия Деймън. При тази мисъл опашките му потрепнаха в лек екстаз. Но засега нека тя и Деймън се посмеят, да се позабавляват заедно. Временно ще ги остави на мира. Нали с течение на времето отмъщението само съзрява по-добре. Пък и когато се вбеси Деймън, действително става доста труден за контролиране.

Болезнено бе за него да признае това. Болеше също толкова, колкото и опашката му — онази истинската, стърчаща в средата — я наболяваше от отвратителната жестокост, която Деймън бе склонен да проявява към животните. Когато Деймън се развилнееше, на Шиничи бе необходим всеки грам от концентрацията му, за да го контролира.

Но по време на празника на лятното слънцестоене Деймън ще бъде спокоен, ще бъде кротък. Защото ще е доволен от себе си, докато несъмнено замисля заедно с неговата Елена някакъв абсурден заговор да се справят с Шиничи.

И тъкмо тогава ще започне най-смешното, истинското забавление.

Елена ще стане неговата красива робиня. И ще остане такава завинаги.

След като проклетото китсуне се омете, Деймън усети, че може да се държи по-естествено. Взе чайника и изпробва как е на вкус лечебната отвара, преди да я поднесе към устните ѝ. Стори му се само малко по-поносима в сравнение с миризмата ѝ, но иначе пак си оставаше неприятна, та чак да ти се повдигне. Но Елена нямаше друг избор, нито пък можеше да направи нещо по своя воля, така че малко по малко тя изпи цялата отвара.

После и малка доза от неговата кръв. Елена и сега остана в безсъзнание, така че пак нямаше думата и по този въпрос.

След като пак се унесе в сън, само че това вече бе нейният истински, естествен сън.

Деймън неспокойно закри из стаята. В спомените му всичко бе толкова объркано. Наистина ли Елена се бе опитала да скочи навън от ферарито, докато се носеше със сто километра в час, за да избяга... от какво?

От него?

Но защо?

Е, това, във всеки случай, не беше най-доброто възможно начало.

Само че това бе всичко, което той си спомняше! По дяволите! Абсолютна празнота бе изместила спомените му за това, което се бе случило точно преди това. Дали не бе наранил Стефан? Не, Стефан вече беше заминал. Май имаше друго момче с него, онзи... Мет. Какво се бе случило?

Какво се бе случило?

По дяволите! Трябваше да си спомни какво се бе случило, за да го обясни на Елена, когато се събуди. Искаше тя да му вярва, да му се доверява. Не искаше Елена само за една нощ. Искаше тя сама да го избере. Искаше тя да се убеди колко повече ѝ подходеше той вместо брат му, който бе толкова безцветен и мекушав.

Неговата принцеса на мрака. В това би трябвало да се превърне тя. А той, като крал или поне принц-консорт, т.е. съпруг на кралицата. И въобще каквото тя пожелае. И когато започне по-ясно да разбира всичко, ще осъзнае, че това всъщност няма значение. Че нищо друго няма значение, освен да бъдат заедно.

Гледаше безстрастно очертанятията на тялото ѝ, скрито под завивката — не, не беше безстрастно, а с чувство за вина. Мили боже — ами, ако не я бях намерил? Не можеше да изтрие от паметта си ужасяващата картина, която Елена представляваше, когато я откри, как залиташе и се олюляваше... как лежеше там бездиханна, как му целуваше ръката...

Деймън седна и се почеса по носа. Защо е била във ферарито с него? Тя беше ядосана — не, не беше ядосана. По-точно би било да се каже, че беше бясна, но и толкова изплашена... от него. Сега вече си спомни съвсем ясно мига, когато се хвърли навън от колата, но не можеше да възстанови спомена за случилото се преди това.

Как е могло да се изтрие от паметта му?

И какво е причинило на нея всичко това? Не... Деймън отхвърли лесните въпроси и си зададе най-важния въпрос. Какво бе сторил той на Елена? Не беше трудно, дори и без телепатия, да прочете изписаното в очите на Елена — тъмносините ѝ очи, със златни точки, с цвета на лапис лазули. Какво той... ѝ бе сторил..., за да се изплаши тя до такава степен, че да скочи от бързо движещата се кола, само и само за да се махне от него?

Беше подразнил онова момче с русата коса. Мет... Нет... или както там се казваше. Тримата бяха заедно, а той и Елена бяха... по дяволите! От онзи момент до мига, когато се събуди върху волана на ферарито, целият този отрязък от времето представляваше в паметта му едно голямо бяло петно. Спомняше си как спаси Бони в къщата на Каролайн; не беше забравил, че закъсня за срещата си със Стефан в четири часа и четирийсет и четири минути; но след това спомените му ставаха накъсани. Шиничи, това злокобно създание! Тази проклета лисица! Той със сигурност знаеше повече, отколкото споделяше с Деймън.

Винаги... съм бил по-силен... от враговете си, помисли си той. Винаги... съм... контролирал положението.

Чу някакъв съвсем лек шум и моментално се озова до Елена. Сините ѝ очи още си оставаха затворени, но миглите ѝ леко потрепваха. Нима се събуждаше?

С усилие на волята събра смелост, за да дръпне чаршафа, под който бе скрито рамото ѝ. Шиничи се оказа прав. По ръката ѝ имаше много от засъхналата ѝ кръв, но на него му се струваше, че този кръвоизлив изглеждаше нормален. Макар че имаше и нещо ужасно... не, не можеше да повярва.

Деймън едва се сдържа да не изкрещи от ярост. Проклетата лисица я беше оставила с изместена раменна става.

Събитията днес определено не се развиваха добре за него.

А сега какво? Да повика ли Шиничи?

Не. Ако отново види лисицата тази вечер, трудно щеше да се сдържа да не я убие.

Явно се налагаше сам да намести рамото ѝ обратно в раменната ѝ става. Това бе сложна процедура, изискваща обикновено двама души, но какво би могъл да стори сега?

Все още поддържаше Елена с блокирано съзнание. Първо провери дали няма опасност тя да се събуди. После улови ръката ѝ и се зае с допълнителното болезнено изместване на раменната ѝ кост, за да може да я освободи от напрежението, и да започне болезненото наместване, докато не чуе звука, който ще му подсказва, че дългата кост на предмишницата се е наместила обратно в раменната става. От болките Елена замята глава, докато от гърлото ѝ се отронваха глухи стенания. Деймън ѝ донесе малко от магическия чай на Шиничи от очукания чайник, после нежно повдигна главата ѝ отляво, за да нагласи купата точно до устните ѝ. Остави я да си поеме въздух и тя се опита да повдигне дясната си ръка, но скоро я отпусна безпомощно.

Въздъхна, остави купата, наведе главата ѝ, за да допре устните ѝ до сребърната манерка, от която се отпиваше по-лесно. Чаят се изля в устата ѝ. Деймън знаеше, че не може да върне Елена на приятелките ѝ в това състояние, без риза и потник, с окъсани джинси, цялата изпоцапана със засъхнала кръв.

Може би трябваше да направи нещо и за това. Отиде до втората врата в спалнята, помисли си „баня“ — модерна баня, отключи и отвори вратата. Беше точно такава, каквото си го бе представил: скромно обзаведено, светло, чисто помещение, с голям куп кърпи до ваната, очакваща гостите.

Деймън изля малко топла вода върху една от кърпите. Знаеше, че трябва да съблече Елена и да я изкъпе с топла вода. Тя се нуждаеше от това, но ако някой разбереше, приятелките ѝ щяха да изтръгнат туптящото му сърце от гърдта му и да го набучат на копие. Дори не му се мислеше за това... просто си го знаеше.

Върна се при Елена и започна нежно да изтрива засъхналата кръв от рамото ѝ. Тя измърмори нещо и разклати глава, но той не престана, докато рамото ѝ най-после не възвърна нормалния си вид.

После взе още една кърпа и се зае с глезена ѝ. Още беше подут... скоро нямаше да може да бяга. Нейната тибия, предната от двете дълги кости под коляното ѝ, беше заздравяла като по чудо. Това бе още едно доказателство, че Шиничи и Ши но Ши не се нуждаеха от пари, иначе просто щяха да предложат своя лечебен чай на пазара и да натрупат истинско състояние.

— Ние гледаме на нещата... различно — му бе споделил Шиничи, докато го фиксираше със странните си златисти очи. —

Парите не означават много за нас. Какво има значение? Предсмъртната агония на закоравял негодник, който се бои, че ще отиде в ада. Да го наблюдаваме как се поти, опитвайки се да си спомни отдавна забравени битки. Първият съзнателен страх от самотата на новороденото, изтръгнато от майчината утроба. Емоциите на невярна съпруга, заловена от мъжа си с любовника си. Чувствата на девственицата... при първата ѝ целувка и първата ѝ нощ на познанието. На брат, желаещ да умре заради брат си. Ето такива неща.

И много други неща, които не бива да се споменават в любезна компания, помисли си Деймън. Много от тях бяха свързани с болката. Те бяха емоционални пиявици, които смучеха чувствата на смъртните, за да запълнят пустотата в собствените си души.

Усети как отново му прилоша, когато се опита да си представи... да определи с максимална точност... болката, която Елена трябва да е изпитвала, като е скочила от колата му. Трябва да е очаквала мъчителна смърт — но дори и тя е била по-добра вместо да остане с него.

Този път, преди да влезе през вратата на банята с белия фаянс той си помисли: *Кухня, модерна кухня, с изобилие от лед във фризера.*

И не остана разочарован. Озова се в кухня с подчертано „мъжки“ облик, с блестящи хромирани домакински уреди и черно-бял фаянс. Във фризера намери шест форми с лед. Взе три от тях и ги отнесе при Елена. Постави леда от първата форма около рамото ѝ, от втората — на лакътя ѝ, а от трета около глезена ѝ.

После се върна в безупречно чистата кухня за чаша леденостудена вода.

Уморена. Толкова бе уморена.

Елена се чувстваше адски натежала, сякаш тялото ѝ бе от олово.

Всеки крайник... всяка мисъл... бяха като налети с олово.

Имаше например нещо, което точно сега се очакваше от нея да направи — или да не направи. Но не можеше да накара мисълта да изплува на повърхността на съзнанието ѝ. Беше прекалено натежала. Всичко бе натежало. Не може дори клепачите си да повдигне.

Звук от някакво стържене. Имаше някой наблизо, на стола. После нещо мокро охлади устните ѝ. Само няколко капки, но я подтикнаха да задържи сама чашата и да отпие. О, скъпоценна вода. Имаше по-добър

вкус от всичко, което бе вкушвала дотогава. Рамото ужасно я болеше, но си струваше болката да пие и пие... не! Чашата ѝ бе отнета. Беше изтощена, слаба, за да задържи чашата, изтръгната от ръката ѝ.

После се опита да докосне рамото си, обаче тези нежни, невидими ръце не ѝ позволиха, докато не измият нейните с топла вода. След това ѝ наложиха леда и обвиха с чаршафите за няколко минути, плътно, отвсякъде, като мумия в саван. Вцепеняването от студа моментално намали усещането за болка, макар че оставаха другите болки, дълбоко навътре в нея...

Трудно ѝ бе да мисли за това. А когато ръцете отново ѝ отнеха леда... сега тя потръпна от студ... и пак се отпусна в обятията на съня.

Деймън лекуваше Елена и задрямваше, лекуваше я и задрямваше. В чудесно обзаведената баня намери четка за коса с дръжка от черупка на костенурка, както и гребен. Изглеждаха напълно подходящи. Поне едно знаеше със сигурност: косата на Елена никога не беше изглеждала така в целия ѝ живот... както в този, така и в другия. Опита се да прокара съвсем нежно гребена през косата ѝ, но откри в нея повече възли, отколкото очакваше. Като дръпна малко по-силно четката, тя се размърда и промърмори на някакъв неин странен език, на който говореше може би само в просъница.

А накрая тъкмо сресването на косата ѝ помогна. Без да отваря клепачи, Елена се пресегна и пое четката от ръката му, след което улучи най-объркания възел, намръщи се, улови по-здраво четката и се опита да разреши сплъстената си коса. Деймън напълно ѝ симпатизираше на усилията. Беше преживял толкова столетия и се бе случвало да носи дълга коса... най-вече, когато това не можеше да се избегне. И макар че косата му беше естествено хубава като тази на Елена, отлично познаваше крайно досадното усещане, когато нещо се опитва да изтръгне космите от корените им. Деймън тъкмо се накани да ѝ отнеме четката, когато тя отвори очи.

— Какво...? — попита и примигна удивено.

Деймън се напрегна, готов да я върне, ако се налага, в пълна душевна забрава. Но тя дори не се опита да го удари с четката.

— Какво... се е случило? — Беше ясно какво изпитваше Елена в момента: не ѝ се хареса това, което видя. Чувстваше се нещастна още

със събуждането си, със смътна идея в съзнанието си за това, което се е случило, докато е спяла.

Деймън не сваляше очи от лицето ѝ, готов и за борба, и за бягство, докато тя бавно започна да осъзнава какво се бе случило.

— Деймън? — Изглежда го открито със сините си очи, с цвят на лапис лазули.

Те питаха: „Била ли съм измъчвана или лекувана от теб или ти просто си ме гледал като заинтригуван наблюдател, за да се наслаждаваш на нечие страдание, докато отпиваш от чашата си с коняк?“

— Те готвят с коняк, принцесо. Те пият арманяк. Аз не пия коняк — каза Деймън. Но провали целия ефект, като додаде припряно: — Това не е заплаха. Кълна ти се, Стефан ме остави за твой бодигард.

Това формално бе вярно, ако се припомнят фактите: Стефан бе изкрещял: „По-добре се погрижи нищо да не се случи на Елена, проклето копеле, или ще намеря начин да се върна и да ти изтръгна...“ Останалите закани останаха заглушени в схватката между двамата братя, но Деймън бе запомнил най-важното. И сега възприемаше съвсем сериозно ангажимента си.

— Нищо вече няма да те нарани, ако ми позволиш да се грижа за теб — добави той, с което навлезе в сферата на измислиците, защото който и да я бе изплашил или накарал да скочи от колата, очевидно е бил наблизко, заедно с него. Но нищо няма да ѝ се случи отсега нататък, закле се той пред себе си.

Не се опитваше да шпионира мислите ѝ, но когато тя го изглежда продължително, с неоспорима яснота — и пълна мистерия — се образуваха думите: „Знаех си, че съм права. Там имаше още някой.“ И той знаеше, че въпреки болката Елена бе обзета от дълбоко задоволство.

— Ударих си рамото. — Тя протегна дясната си ръка да го пипне, но Деймън я спря.

— Изместена е раменната ти става — обясни ѝ той. — За известно време ще те боли.

— И глезенът ме боли адски... но някой... помня, че бях в гората и се огледах и това беше ти. Не можех да дишам, ама ти отскубна онези, пълзящите неща от мен и ме пое в ръцете си... — Изглежда го удивено. — Ти си ме спасил?

Прозвуча като въпрос, но не беше. Тя се удиви от нещо, което ѝ се струваше невъзможно. После се разплака.

Първият осъзнат страх на новороденото от самотата.

Емоциите на невярна съпруга, заловена от мъжа си с любовника си...

И може би плачът на младо момиче, когато вярва, че нейният враг я е спасил от смъртта.

Деймън стисна ядно зъби. Мисълта, че Шиничи може би сега ги наблюдава отнякъде, че поглъща емоциите на Елена, че им се наслаждава... беше непоносима за него. Шиничи отново бе върнал паметта на Елена, Деймън бе сигурен в това. Но в място и във време, които бяха най-забавни за него.

— Това ми е работата — заяви той напрегнато. — Заклех се да те пазя.

— Благодаря ти — простена Елена през сълзи. — Не, моля те, не се извъръщай. Наистина го мисля. Оххх, има ли пакет със салфетки или нещо друго, за да се избърша? — Тялото ѝ отново се разтреса от хлипане.

В безупречно подредената баня имаше пакет с хартиени салфетки. Деймън го донесе на Елена.

Остана извърнат настрана, докато отново и отново издихваше носа си, без да спира да плаче. Сега пред него не беше омагьосан и омагьосващ дух, нито непреклонен и изискан борец със злото, нито фатална кокетка. Имаше само едно разкъсвано от болките момиче, стенещо като ранена кошута, плачещо като малко дете.

Несъмнено брат му сега би знаел какво да ѝ каже. Докато той, Деймън, нямаше представа какво да направи — освен че бе готов да убива заради нея. Шиничи ще узнае какво означава да си имаш работа с Деймън, когато Елена бе жертвата.

— Как се чувстваш? — попита той рязко. Никой не можеше да го упрекне, че се бе възползвал от всичко това — никой не можеше да твърди, че я бе наранил... за да се възползва.

— Ти си ми дал от кръвта си — удиви се Елена. И щом той набързо сведе поглед към нагънатия си ръкав, тя добави: — Не... само имам чувството, че е било така. Когато за пръв път се завърнах на земята след живота ми като дух, Стефан ми даде от своята кръв и след

това аз се чувствах... по същия начин. Много стоплена. И малко неудобно.

Той се обърна и я погледна.

— Неудобно?

— Прекалено заситена... тук. — Докосна шията си. — Ние мислим, че е нещо симбиотично... за вампири и хора, които живеят заедно.

— Искаш да кажеш за един вампир, който е променил друг човек във вампир — уточни той сърдито.

— С това изключение, че аз не преживях Промяната, когато още бях отчасти чисто духовно същество. Но после... се върнах в човешката си форма. — Тя се разхълца, опита се геройски да се усмихне, след което отново посегна към четката за коса. — Бих искала да ме погледнеш и да провериш дали не съм се променила, но... — Махна отчаяно с ръка.

Деймън седна и се опита да си представи какво ли ще бъде да се грижи за Елена като дух и едновременно с това като дете. Идеята му се стори много привлекателна.

Заговори безцеремонно:

— Когато каза, че преди си се чувствала донякъде неудобно, да не би да имаше предвид, че и аз трябва да поема малко от твоята кръв?

Тя отклони поглед, после пак се извърна към него.

— Казах ти, че съм ти благодарна. Казах ти, че се чувствам... прекалено заситена. Не зная как другояче да ти благодаря.

Деймън имаше зад гърба си столетия, посветени на усъвършенстване на самодисциплината си. Само това му помогна сега да не се разсмее... или да се разплаче. Тя му предлагаше себе си като жест на благодарност за това, че я бе спасил от страданието. От същото страдание, което той трябваше да предотврати, но се бе провалил.

Но той не беше герой. Не беше като свети Стефан, за да се откаже от най-скъпоценните награди, независимо от състоянието ѝ.

Мат се бе отказал да върви по следите. Доколкото можеше да определи, нещо бе принудило Елена да подмине, макар и накуцвайки, къщата и обора на семейство Дънстан и да продължи да се лута нататък из гората, достигайки гъсталака от остри тръни и тънки израстъци на пълзящи растения. Те висяха отпуснати от пръстите на Мат, но му напомняха за неприятното усещане от пипалата на онези насекоми, впити във врата му.

Но оттук нататък нямаше следи от човешки стъпки. Все едно че някакво извънземно я беше отнесло със себе си в небето.

Сега той навлезе неусетно надълбоко в гората, докато издирваше следи във всички посоки, но накрая изгуби участъците с пълзящите израстъци. Ако пожелаеше, можеше да даде простор на фантазията си, да долови различни странни шумове. Ако пожелаеше, можеше да си представи, че лъчът на фенерчето вече не свети така ярко както преди, че излъчваше болезнено жълта светлина...

През цялото това време, докато търсеше най-старателно нови следи, напредваше колкото му бе по-възможно по-тихо. Опасяваше се, че нещо може да се прокрадне наблизко — нещо, на което не искаше да се натъкне. Но сега някъде в него нещо започна да се издува и след секунда той вече не можеше да го спре.

А когато избухна в него, го стресна толкова силно, както би изненадало и някой евентуален наблюдател.

— Еллееееееееееенаааа!

Още от времето, когато беше дете, Мат бе научен да си казва молитвите всяка вечер преди лягане. Не знаеше много за църквата, но питаеше дълбока и искрена вяра, че имаше Някой или Нещо там горе, което се грижеше за хората. Този някой или това нещо придаваше смисъл и беше причината за всичко, което се случва.

Само че тази негова вяра през последната година на няколко пъти бе подложена на сериозни изпитания.

Но завръщането на Елена от мъртвите бе помело всичките му съмнения. То доказваше всичко, в което той винаги бе искал да вярва.

„Нали не си я върнал при нас само за няколко дни, а после пак да ни я отнемеш?“, питаше той, но всъщност това бе по-скоро молитва. „Нали няма... няма да го направиш?“

Защото дори само мисълта за свят без Елена, без нейния блясък, без силната ѝ воля, без склонността ѝ да се впуска в луди авантюри — и после да се измъква от тях по още по-налудничав начин — е, всичко това бе прекалено много, за да се изгуби. Без нея светът ще остане оцветен само в блудкаво сиво и тъмнокафяво. Няма да има нищо яркочервено, нито наситено зелено, нито небесносиньо, нито ослепително жълто, нито живачно сребристо — нито златно. Няма да ги има златистите петънца в безкрайно сините, като лапис лазули, очи.

— Еллееееееееееенаааа! Отговори ми, по дяволите! Аз съм, Мат, Елена! Елееееее...

Внезапно престана да крещи и се заслуша. За миг сърцето му подскочи и цялото му тяло замря. И тъкмо тогава чу някой да вика:

— Елееееенаааа? Маааат? Къде сте?

— Бони? Бони? Тук съм! — Той включи фенерчето и бавно го завъртя в кръг. — Виждаш ли ме?

— А ти виждаш ли ни?

Мат се завъртя бавно. И... да... там, напред, проблесна лъч на фенерче, лъчите на две фенерчета, не, на три!

Сърцето му подскочи, като видя трите фенерчета.

— Идвам към вас! — извика той и тутакси изпълни обещанието си. Отдавна бе изоставил всички усилия да се крие от невидимите врагове. Втурна се напред като обезумял, разкъсвайки израстъците, които упорито се опитваха да се вкопчат в глезените му, без да престава да реве като обезумял:

— Стой там, където си! Идвам при теб!

И когато фенерчетата заблестяха точно пред него, та чак го заслепиха, Бони по някакъв необясним начин се озова в прегръдките му, за да се разреве върху гърдите му. Поне това направи ситуацията донякъде по-нормална. Бони продължи да лее сълзи на радост, а той се вгледа в Мередит, която се усмихваше притеснено, докато до нея се показва... госпожа Флауърс? Да, тя трябваше да е, след като пак носеше своята шапка за работа в градината с изкуствените цветя отгоре ѝ, а

пък на гърба си беше навлякла цели седем или дори осем вълнени пуловера.

— Госпожо Флауърс? — удиви се Мат и устата му най-последно заработи в синхрон с мозъка му. — Но къде е Елена?

Внезапно трите загледи в него жени клюмнаха унило. Сякаш се бяха вдигнали на пръсти, развълнувани да чуят новините, а сега се отпуснаха разочаровано.

— Ние я видяхме — изрече Мередит тихо. — Ти беше с нея.

— Да, бях с нея, но после се появи Деймън. Той я нарани, Мередит. — Мат усети как ръцете на Бони още по-здраво се вкопчиха в него. — Събори я на земята и тя сериозно пострада. Мислех, че ще я убие. Ала след това нарани мен. Сигурно съм припаднал, защото когато се свестих, нея вече я нямаше.

— Той е отвел Елена със себе си? — попита Бони гневно.

— Да, но... не знам какво се е случило след това. — С измъчено изражение Мат им обясни как Елена може би е скочила от колата и че оттам нататък следите на никъде не водели.

Бони потръпна в прегръдката му.

— А после е станало още нещо адски странно — продължи младежът. Бавно, със запъвания, той се постара колкото може по-ясно да им обясни за срещата си с Кристин и за приликите с преживяното с Тами Брайс.

— Това... е много странно — съгласи се Бони. — Мисля обаче, че знам отговора, макар че ако тази Кристин не е имала контакти с някое от другите момичета...

— Ти може би си мислиш за салемиските вещици, скъпа — намеси се госпожа Флауърс. Мат още не можеше да си обясни какво търсеше госпожа Флауърс с Бони и Мередит. — Но не можеш да знаеш с кого се е срещала Кристин през последните няколко дни — продължи. — Или, примерно, с кого е общувал Джим. Децата в днешно време разполагат с много свобода и той може да се е оказал... така ли му казвате сега? — носител на заразата.

— Освен това дори да става дума за обсебване, то може да е от съвсем различен вид — додаде Мередит. — Нали Кристин живее в Олд Уд. Тази гора гъмжи от какви ли не твари, включително и онези насекоми, малахите. Кой знае какво се е случило с нея, когато просто е излязла извън къщата? Кой знае дали нещо не я е причаквало?

Бони сега съвсем се разтрепери в ръцете на Мат. За да пестят батериите, те изгасиха всички фенерчета, но от това околността започна да им се струва още по-плашеща.

— А какво ще кажете за телепатията? — обърна се Мат към госпожа Флауърс. — Искам да кажа, че въобще не вярвам истински вещици да са застрашили онези девойки от Салем. Мисля, че те само са подплашили момичетата, които като са се събирали, са изпадали в масова истерия и накрая положението някак си е станало неконтролируемо. Но откъде Кристин може да е научила името, с което ме нарече Тами преди това?

— Може би сме разбрали всичко погрешно — заговори приглушено Бони, притиснала глава към гърдите на Мат. — Може би тук не е както при салемските вещици, където истерията се е разпространявала хоризонтално, ако разбирате какво искам да кажа. Може би тук има някой най-отгоре, който има водеща роля, който я разпространява където пожелае.

За кратко надвисна неловка тишина, след което госпожа Флауърс промърмори:

— От устата на младенци и кърмачета...^[1]

— Искаш да кажеш, че според теб това е истина? Но кой тогава е най-отгоре? Кой организира всичко това? — попита Мередит настойчиво. — Не може да е Деймън, след като той два пъти спаси живота на Бони — и един път моя. — И продължи все така замислено, преди някой да успее да я попита нещо: — Елена е съвсем сигурна, че нещо е обсебило Деймън. Но кой друг може да е причинил това?

— Някой, с когото още не сме се срещнали — промърмори Бони със злокобен тон. — Някой, който никак няма да ни хареса.

Точно тогава зад тях изпраща някаква съчка. Четиримата се обърнаха назад рязко, като един.

— Това, което наистина искам — обясняваше Деймън на Елена, — е да те стопля. Това означава или да ти сготвя нещо топло, за да се сгрееш отвътре, или да те вкарам във ваната, за да те сгрея отвън. И като се замисля какво се случи последния път...

— Аз... не мисля, че мога да хапна нещо...

— Хайде, това е американска традиция. Ябълкова супа? Или домашния пилешки пай на мама?

Тя се захили, въпреки че никак не ѝ беше до смях, сетне потрепна.

— Всичко обърка. Паят е ябълков, а супата на мама е пилешка. Но като за начало не е зле.

— Така ли? Обещавам да не смесвам ябълките с пилешкото.

— Мога да опитам с малко супа — рече Елена бавно. — И, о, Деймън, така съм зажадняла за малко чиста вода. Моля те.

— Зная, но ти пи прекалено много. Ще ти направя супа.

— Тя върви с червен пипер. Има в малките шишенца. — Елена замлъкна, когато той се обърна към вратата.

Деймън знаеше, че тя сериозно се съмняваше, че е в състояние да ѝ приготви супа, но знаеше също, че ако ѝ донесе нещо за пиене, ще го изпие. Жаждата щеше да я принуди.

Той беше неживо доказателство за това.

Като премина през вратата, чу внезапно някакъв ужасяващ шум, сякаш някой едновременно бе замахнал с два кухненски сатъра. Целият настръхна при този звук.

— Деймън! — долетя през вратата немощен плачевен вик. — Деймън, добре ли си? Деймън! Отговори ми!

Вместо това той се озърна, огледа вратата, стори му се напълно нормална, след което я отвори. Ако някой го наблюдаваше в този момент отстрани, би се удивил защо вкара ключ в ключалката на една незалучена врата, след което произнесе само „стаята на Елена“, преди да отключи и отвори вратата.

А като влезе вътре, се затича.

Елена лежеше в безпомощен омачкан възел от чаршафи и одеяла върху пода. Опитваше се да се изправи, но от болка лицето ѝ бе пребледняло като платно.

— Какво те избути от леглото? — попита я той. Идеше му да убие Шиничи, при това с много бавна и мъчителна смърт.

— Нищо. Чух някакъв ужасен шум веднага след затварянето на вратата. Опитах се да те повикам, но...

Деймън се вгледа в нея.

— И аз се опитах да те повикам, но... — Това изстрадало, ранено и изтощено създание се бе опитало да спаси него! При това

толкова усърдно, че бе паднала от леглото?

— Съжалявам — рече тя със сълзи в очите. — Още не съм свикнала с гравитацията. Ранен ли си?

— Не колкото теб — отвърна той, като нарочно говореше грубо, отклонил очи настрана. — Направих една глупост, като излязох от стаята и къщата... което ми напомни нещо.

— За какво говориш? — попита нещастната Елена, загърната само с чаршафите.

— За този ключ. — Деймън ѝ го подаде, за да го огледа. Беше златен и можеше да се носи като пръстен, но от него стърчаха две крила и му придаваха необикновена красота.

— Какво не е наред с него?

— Начинът, по който го използвах. В този ключ се крие силата на китсуне. Може да отключва всичко и да те отведе където пожелаеш. Той действа така: слагаш го в ключалката, казваш къде искаш да отидеш и после завърташ ключа. Забравих да направя това, като излязох от стаята.

Елена го изгледа озадачено.

— Но какво ще стане, ако вратата няма ключалка? Вратите на повечето спални не се заключват.

— Този ключ става за всички врати. Можеш да му заповядаш да си създаде своя ключалка. Това е съкровището на китсуне — което отнех от Шиничи, когато се вбесих, задето си пострадала. Той скоро ще поиска да му го върна. — Деймън присви очи и се усмихна леко. — Питам се кой от нас накрая ще го притежава. Забелязах още един в кухнята, резервен, разбира се.

— Деймън, всички тези приказки за магически ключове са интересни, но ако можеш първо да ме вдигнеш от пода...

Той тутакси се разкая. Сетне се запита дали да я върне в леглото или не.

— Бих искала да се изкъпя — рече Елена немошно. Разкопча джинсите си и се опита да ги изуе.

— Почакай малко! Още си много изтощена. Полежи. Обещавам ти да те изчистя, ако искаш. А след това трябва да хапнеш нещо. — Той вече се отнасяше с подозрение към всичко в тази къща.

— Сега се съблечи в леглото и се загърни с чаршафа. Ще ти направя страхотен масаж — додаде той, като извърна очи.

— Виж какво, не си длъжен да извърташ поглед. Това е нещо, което не разбирам откакто... се върнах — обясни му Елена. — Табути за голотата и претенции за прекалена скромност. Не виждам защо някой трябва да се срамува от тялото си. — Последните й думи достигнаха до слуха му заглушени. — Нали се повтаря, че Бог ни е създал без дрехи, дори и след Адам и Ева. Ако беше толкова важно, защо Господ не е уредил да се раждаме направо с пелени?

— Да. Знаеш ли, твоите думи ми напомниха за нещо, което веднъж споделих с вдовстващата кралица на Франция — разбъбри се Деймън, забил поглед в една цепнатина в дървената ламперия по стената, докато тя се събличаше. — Казах й, че ако Бог е едновременно всемогъщ и всезнаещ, то той със сигурност знае предварително участието на всеки от нас. Попитах я защо се приема за съвсем редно да се родиш гол, но е греховно да се разгонваш като зряла личност.

— И какво ти отговори тя?

— Не каза нито дума. Но се засмя и три пъти ме тупна по ръката с ветрилото си, за което по-късно узнах, че се приемало като покана за интимна среща. За съжаление имах други ангажименти. Още ли си в леглото?

— Да, но съм под чаршафа — отвърна Елена уморено. — Ако тя е била вдовстваща кралица, бих предположила, че ще се зарадваш — добави тя, леко учудена. — Да не е била стара?

— Не, Ана Австрийска, кралицата на Франция, запази забележителната си красота до края на живота си. Тя беше единствената червенокоса, която...

Деймън млъкна и затърси трескаво думите, когато погледна към леглото. Елена беше постъпила както той я бе помолил. Само дето не бе допускал колко много ще прилича на Афродита, раждаща се от океана. Нагънатият бял чаршаф подхождаше на млечнобялата й кожа. Разбира се, че се нуждаеше от измиване, но дъхът му секна, само като си представи, че лежи чисто гола под завивката.

Беше свила дрехите си на топка и ги бе захвърлила в най-далечния ъгъл на стаята. Не можеше да я обвинява.

Не можеше да мисли. Не можеше да си поеме дъх. Просто протегна ръце и й каза:

— А сега е ред на супата консоме, пилешка, с лимон и мащерка, гореща, така наречената супа микаса, с един мускал мазнина от

цветове на слива, много добре затоплено.

След като изяде послушно цялата порция от супата, Елена отново се изтегна по гръб, а Деймън започна да я масажира нежно с масло. Благовонното масло от сливов цвят винаги бе добро за начало. Успокояваше кожата, притъпяваше болката и бе отлична предпоставка за следващите масла, които смяташе да използва.

Донякъде така беше много по-добре, отколкото да я потопи в някоя модерна вана или джакузи. Знаеше къде бяха раните ѝ, така че можеше да нагрее масажните масла до температура, подходяща за всеки наранен участък от тялото ѝ. И вместо трудно подвижните душеве в джакузито да я раздразват с натиска на водните струи, той я докосваше съвсем предпазливо.

Започна от косата ѝ, като добави много, много тънък слой масло, за да може по-лесно да срещне най-заплетените възли в косата ѝ. После се зае с лицевите ѝ мускули, с нежни разтривания с палците по челото, за да го изглади и да я успокои, като я принуждаваше да се отпуска в синхрон с движенията му. Последваха бавни кръгови разтривания на слепоочията ѝ, но само със съвсем леко притискане. Виждаше къде бяха разположени тънките ѝ синкави вени. Не беше забравил, че ако ги натисне по-силно, може да я приспи.

После дойде ред на ръцете, лактите, китките ѝ, като ги масажираше поотделно, както се беше научил от древните източници на масажното изкуство, но добавяше и свои промени, докато тя не се отпусна съвсем под чаршафа, все едно че въобще нямаше кости, слаба, мека и отстъпчива. За миг ѝ припомни за своята ослепителна усмивка, докато разтриваше пръстите на ходилата ѝ, но после усмивката му стана иронична. Още сега можеше да има това, което желаше. Да, точно сега тя не беше в настроение да му откаже каквото и да било. Но не бе предвидил как ще му въздейства проклетият чаршаф. Всеки знаеше, че когато нещо се прикрива, независимо колко е просто покривалото, то винаги привлича повече вниманието към забраненото, отколкото пълната голота. А като масажираше Елена, сантиметър по сантиметър, това само насочваше още повече вниманието му към това, което се криеше под бялата тъкан.

След малко Елена заговори сънливо:

— Няма ли да ми разкажеш края на историята? За Ана Австрийска, която била единствената червенокоса...

— ... да, и си остана естествено червенокоса до края на живота си — промърмори Деймън. — Да. Говореше се още, че кардинал Ришельо бил неин любовник.

— Той не беше ли злият кардинал от „Тримата мускетари“?

— Да, но може би не е бил чак толкова зъл, колкото го описват в романа. И със сигурност е бил много способен политик. А пък според някои той бил истинският баща на Луи... а сега се обърни.

— Доста странно име за един крал.

— Хм?

— Луи А Сега Се Обърни — промълви Елена и разкри част от млечнобялото си бедро, което накара Деймън да започне най-старателно да оглежда ъглите на стаята.

— Зависи от традициите при подбора на имената в родината на всеки индивид — обясни ѝ задъхано той. Зърна отново белотата на бедрото ѝ.

— Какво?

— Какво?

— Питам те...

— Вече стопли ли се? Е, тогава всичко е изпълнено — каза Деймън и доста неразумно погали най-изпъкналата извивка под кърпата.

— Хей! — надигна се Елена, а Деймън — озовал се пред бледорозовото ѝ и златисто тяло, парфюмирано и стройно — с мускули като стомана под коприненонежната, невероятно бледа кожа — направо побягна.

Върна се след благоприличен интервал от време и с овладян глас ѝ предложи още супа. Елена му кимна одобрително, както се беше загърнала с чаршафа като с тога. Дори не се опита да го удари по задника, когато той се обърна с гръб към нея.

— Какво е това място? — зачуди се тя. — Не може да е къщата на Дънстан... те са стара фамилия, със стара къща. Винаги са били фермери.

— О, нека да приемем, че е моето убежище в гората.

— Ха — каза Елена. — Зная, че не спиш по дърветата.

Деймън едва се сдържа да не се усмихне. Никога досега не се бе озовавал с Елена в подобна ситуация. Сега, ако кажеше, че е

установил, че се е влюбил в ума ѝ, след като я бе масажирал чисто гола, покрита само с един чаршаф... не... Никой не би му повярвал.

— По-добре ли се чувстваш? — попита я той.

— Стоплена като пилешко-ябълковата супа. Никога няма да дочакам края на тази история, нали?

Той я накара да остане в леглото, докато потърси за нея нощница, защото знаеше, че в къщата има запас от нощници от всички размери и стилове. Както и пеньоар, а също и пликчета. Всичко това му хрумна в момента, в който се върна в банята. Много се зарадва, като откри точно това, което търсеше, подредено в гардероба до банята. Там можеше да се подбере всичко, което можеше да се пожелае за нощно облекло: от копринено бельо до прекрасни старомодни нощници. Имаше дори и нощни шапчици. Деймън награби достатъчно, за да запълни двете му ръце, преди да се върне при Елена и да изчака тя да си избере нещо.

Тя си избра нощница без деколте от някаква скромна материя. Деймън се улови да гали една великолепна рокля в небесносиньо, поръбена с нещо, което приличаше на оригинална френска дантела от Валансиен.

— Не е в моя стил — реши Елена и я натика припряно под другите нощници.

Нито пък в моя, каза си Деймън развеселено и добави: умна малка хитруша си ти. Нарочно не искаш да ме изкушаваш, за да не направя нещо, за което утре може да съжаляваш.

— Добре. Сега може пак да поспиш... — Спря напред изречението, защото тя внезапно го погледна изплашено и стреснато.

— Мат! Деймън, ние търсехме Мат! Чак сега си спомних. Издирвахме го, но не зная какво стана. Нараних се. Спомням си, че паднах, а после се озовах тук.

Защото аз те донесох тук, помисли си Деймън. И защото тази къща съществува само в мислите на Шиничи. Защото единственото постоянно нещо тук, сме ние двамата, ти и аз.

Деймън пое дълбоко дъх.

[1] Христос го напомня в първото евангелие [Матей 21:16], но преди това се споменава в Стария завет, [Псалми 8:2]. — Б.пр. ↑

Позволи ни поне с достойнството да се измъкнем от капана ти на собствените си нозе — или би трябвало да кажа, като използваме твоя ключ, изпрати Деймън мисленото си послание до Шиничи. А на Елена каза:

— Да, търсихме онзи твой приятел. Но ти падна лошо. Заради това искам — по-скоро бих искал да те помоля — да останеш тук и да се възстановяваш, докато аз изляза да го потърся.

— Мислиш, че знаеш къде е Мат?

Всичко, което й каза, беше старателно подбрано. Само това трябваше да чуе.

— Да.

— Можем ли да тръгнем още сега?

— Няма ли да ме оставиш сам да се заема с търсенето му?

— Не — отвърна Елена кратко. — Аз трябва да го намеря. Няма да мога да заспя, ако отидеш да го търсиш сам. Моля те, не може ли да тръгнем веднага?

— Добре — въздъхна Деймън. — В дрешника има някакви (или вече трябваше да има) дрехи, които ще ти бъдат по мярка, като джинси и всичко останало. Ще ги донеса — додаде. — След като не мога да те убедя да лежиш тук и да почиваш, докато аз го търся.

— Ще се справя — обеща му Елена. — Но ако решиш да излезеш без мен, просто ще изскоча през прозореца и ще те последвам.

Говореше напълно сериозно. Той се надигна и донесе, както й бе обещал, цял куп дрехи, след което се извърна с гръб към нея, докато Елена си облече едни джинси, подобни на нейните, после и риза Пендълтън, каквато носеше и преди, но тази беше нова и нямаше следи от кръв. После излязоха от къщата. Елена отметна енергично косата си и се огледа внимателно назад.

— Какво правиш? — попита я Деймън, точно когато бе решил да я вземе в прегръдките си, за да я носи на ръце.

— Чакам къщата да изчезне. — Той я погледна удивено, сякаш я питаше „Какви ги приказваш?“ Тя му обясни: — Джинси „Армани“, при това точно от моя размер. И блуза от „Ла Перла“, също по мярка? И риза „Пенделтън“, вярно че с два размера по-голяма, но иначе точно като онази, която носех? Това място или е някакъв склад, или е омагьосано. Обзалагам се, че е омагьосано.

Деймън я взе на ръце, за да я накара да замълчи и отиде към дясната врата на ферарито. Питаше се дали в момента са в реалния свят или в някоя от сферите на Шиничи.

— Изчезна ли? — попита той.

— Да.

Колко жалко, помисли си той. Искаше му се къщата да остане.

Можеше да се опита да преговаря отново с Шиничи, но сега трябваше да мисли за други, много по-важни неща. Стисна леко Елена, докато обмисляше другите, много по-важни неща.

В колата се погрижи за три неща. Първо провери дали си е закопчала предпазния колан. Второ, дали са заключени вратите, при това от бутоните на таблото пред него. И трето, този път подкара съвсем бавно. Не допускаше през следващите часове някой във формата на Елена пак да се опита да изскочи от колата, но искаше напълно да се застрахова.

Нямаше представа колко дълго ще действа тази магия. Рано или късно Елена щеше да излезе от амнезията. Според него това бе единственият логичен изход. Самият той беше буден много по-отдавна в сравнение с нея. Така че съвсем скоро тя ще си спомни... какво? Че я бе качил във ферарито против волята ѝ (лоша постъпка, но можеше да му бъде простена — откъде да знае, че на нея ще ѝ хрумне да скочи от колата в движение)? И че се беше заяждал на поляната с нея и онзи Майк или Мич или както там се казваше? Самият той имаше доста смътна представа за всичко това — или е било само някакъв сън?

Искаше му се да знае истината. Кога най-после той ще си спомни всичко? Тогава щеше да бъде в много по-силна позиция при пазаренето с Шиничи.

Не беше много вероятно онзи Майк да е пострадал от премръзване въпреки връхлетялата посред лято снежна буря, дори и още да лежи на поляната. Наистина нощта беше мразовита, но най-

лошото, което това момче можеше да очаква, бе да го свие ревматизмът, когато наближи осемдесетте.

Най-важното беше да не го намерят. Той би могъл да разкрие някои неприятни истини.

Деймън забеляза, че Елена отново направи същите неща — докосна гърлото си, намръщи се, пое дълбоко дъх.

— Да не ти прилоша?

— Не, аз... — Въпреки слабата лунна светлина забеляза, че тя се изчерви, макар и само за кратко. С детекторите по лицето си долови излъчваната от нея топлина. Сега лицето ѝ стана пурпурночервено. — Нали ти обясних за чувството... да си прекалено заситен. Така стана и сега.

Какво трябваше да направи един вампир?

Да каже: „Извинявай... но съм подвластен на обаянието на празника на лятното слънцестоене?“

Или: „Извинявай — ще ме мразиш ли на сутринта?“

Или: „По дяволите какво ще стане на сутринта, да спусна ли седалката с пет сантиметра?“

Но ако се доберат до поляната и открият, че нещо наистина се е случило с този Мет... Нет... с момчето, де? Деймън щеше да съжалява за това до последните двадесет секунди от живота си. Елена щеше да призове батальоните от небесните духове, за да се стоварят на главата му. Дори и никой друг да не вярваше в нея, Деймън не се съмняваше.

Неволно заговори, така непринудено, все едно че разговаряше с Пейдж или Дамарис:

— Вярваш ли ми?

— Какво?

— Ще ми се довериш ли за следващите петнайсет или двайсет минути, за да отидем до мястото, където мисля, че се намира той... как му беше името? Ако е там — обзалагам се, че ще си спомниш всичко и никога повече няма да поискаш да ме видиш отново, докато си жива. Но ако не е — нито колата му, тогава това ще се окаже най-щастливият ден в живота ми и Мет печели наградата на живота си — тогава ще продължим да го търсим.

Елена го изгледа напрегнато.

— Деймън, знаеш ли къде е Мат?

— Не. — Е, не беше лъжа. Но тя беше умна малка хитруша, малка хубава роза, всъщност прекалено умна... Деймън прекъсна разсъжденията си за интелигентността на Елена. Защо бе започнал да мисли в стихове? Да не би наистина да полудяваше? И преди си бе задавал този въпрос, нали? Не е ли доказателство, че не си луд, ако се питаш дали наистина си? Истински лудите никога не се съмняват в здравия си разум, нали? Да. Точно така. Или се съмняват? Но едно е сигурно: да говори на себе си не бе добре за никого.

По дяволите.

— Добре тогава. Вярвам ти.

Деймън пое дълбоко дъх, от който не се нуждаеше, и насочи колата към поляната.

Беше едно от най-рискованите и вълнуващи залагания в живота му. От една страна бе заложен неговият живот — сигурен бе, че ако е убил Мат, Елена ще намери начин да убие него. От друга страна... вкусът на рая. С една желаеща Елена, жадна Елена, готова за него Елена... преглътна. Едва не прибягна до молитва, което не му се бе случвало от половин хилядолетие.

Като завиха зад завоя на пътя и излязоха на малката поляна, той остана нащрек. Двигателят на колата едва бръмчеше. Нощният въздух доставяше всякакви сведения за сетивата му, изострени като при всеки вампир. Беше нащрек за евентуална засада, която можеше да е заложена тук. Но поляната се оказа празна. И тогава натисна рязко педала за газта, за да стигне по-бързо до средата на поляната, но я завари пуста, без кола сред нея, без млад мъж на колежанска възраст, чиито имена винаги започваха с „М“.

Сега вече можеше да се отпусне спокойно в седалката.

Елена го наблюдаваше.

— Мислеше, че може да е тук.

— Да. — А сега вече бе време за истинския въпрос. Без него цялата тази работа щеше да се окаже преструвка, измама. — Помниш ли това място?

Тя се озърна.

— Не. Трябва ли да го помня?

Деймън се усмихна.

Но все пак не забрави за предпазните мерки — премести колата на още триста метра в друга поляна, в случай че паметта ѝ внезапно се

пробуди.

— На другата поляна има малах — обясни ѝ той с привидно спокоен тон. — А тук чудовищата няма да се появят.

О, какъв съм лъжец, каза си той развеселено. Още не съм изгубил тренинг, нали?

Когато Елена се завърна от Другия живот, той беше много... объркан. Но ако в онази първа нощ той се бе почувствал неудобно, когато буквално трябваше да ѝ даде ризата от гърба си... хм, все още не можеше да намери думите, с които да опише как се бе почувствал, когато тя се изправи пред него, завърнала се съвсем наскоро от отвъдното, а кожата ѝ блестеше сред мрака на поляната, гола, без никакъв свян, без помен от срам дори. А по време на масажа, можеше да проследи вените ѝ като очертания, оставени от синия огън на комета в небето на вселената. Деймън усещаше нещо, което не помнеше от петстотин години.

Изгаряше от желание.

Човешко желание. Вампирите не го изпитват. При тях всичко се свеждаше до жажда за кръв, винаги кръв...

Ала сега усещаше истинско желание.

И знаеше на какво се дължи всичко това. На аурата на Елена. На кръвта на Елена. Тя го беше покорила с нещо много по-съществено от онези криле. Но докато крилете ѝ изчезнаха, новият ѝ талант май щеше да остане за постоянно.

Осъзна, че от много дълго време се чувства по този начин, но в същото време може просто да се заблуждаваше. Но не мислеше така. Според него аурата на Елена бе в състояние да изправи на крака дори най-изтощения вампир, за да го накара отново да разцъфти като жизнен млад мъж.

Отдръпна се леко настрани, доколкото позволяваше малкото пространство в купето на ферарито.

— Елена, трябва да споделя нещо с теб.

— За Мат ли? — попита го тя и го измери с откровен, разучаващ поглед.

— За Мат ли? Не, не. За теб. Зная, че беше изненадана, когато Стефан те остави на грижите на такъв като мен.

Нямаше много пространство за уединение във ферарито и той усещаше топлината на тялото ѝ.

— Да, бях — съгласи се тя.

— Е, това може да е свързано с...

— Може да е свързано с преценката, че моята аура може да въздейства дори на старите най-жестоки вампири. Стефан каза, че само заради това ще ми е необходима солидна защита.

Деймън не знаеше какво означава това, но бе готов да благослови тези жестоки вампири. Какво деликатно обяснение за дамата.

— Мисля — поде той предпазливо, — че Стефан е искал да те предпази от злите сили, привлечени тук от всички краища на земното кълбо, но най-вече от всички други неща, с които не би искала да си имаш работа.

— А сега ме остави като някой себичен, глупав идеалистичен идиот, като се има предвид колко много лоши хора има на този свят, които могат да ми причинят зло.

— С това съм напълно съгласен — кимна Деймън, като внимаваше да не се издаде, за да не разкрие тя лъжата за доброволното заминаване на Стефан. — Вече съм се зарекъл да ти осигуря цялата защита, на която съм способен. Наистина ще сторя всичко, Елена, всичко, което е по силите ми, за да не се доближи никой до теб.

— Да — каза Елена, — но после се появява нещо като това... — Тя махна с ръка, вероятно за да напомни за Шиничи и за проблемите, свързани с появата му — идва и никой не знае как да се справи с него.

— Истина е — потвърди Деймън. Трябваше да се напругне, за да не го издаде треперенето му и да си напомни каква бе истинската му цел. Той бе тук, за да... е, не беше като свети Стефан. При това беше много лесно...

Ето я тук, пред него, отмятаща косата си назад... прекрасна девица, разресваща косите си... дори слънцето на небето не изглеждаше толкова златно. Деймън се сепна. Откога бе започнал да се увлича по старите народни песни? Какво му ставаше?

Попита, но само за да има за какво да каже:

— Как се чувстваш сега?

В този миг тя вдигна ръка към гърлото си.

— Не съм зле — отвърна.

Това ги накара да се спогледат многозначително. После Елена се усмихна и той се почувства задължен също да ѝ се усмихне, отначало съвсем леко, но после от все сърце.

Тя беше... по дяволите, тя беше всичко. Остроумна, очарователна, смела, интелигентна и... красива. И той знаеше, че всичко това го казваха очите му и че тя не извърна поглед от тях.

— Бихме могли... малко да се поразходим — предложи ѝ Деймън. Стори му се, че камбани зазвъняха, фанфари засвириха, конфети се посипаха към земята, гълъби полетяха към небето...

Вместо с много думи тя просто му отвърна:

— Добре.

Поеха по малка пътека, извеждаща настрана от поляната, която се стори лесна за проследяване за привикналите с нощта вампирски очи на Деймън. Не искаше тя да ходи пеша прекалено дълго. Знаеше, че още е слаба, но в същото време не искаше и да я глези допълнително. Докато в него заговори някакъв вътрешен глас: „Нищо, изчакай я да си признае, че се е уморила и тогава ще ѝ помогнеш да седне.“

Но тогава се случи нещо, оказало се извън неговия контрол. Започна като леко потръпване на крака ѝ, затова той я взе на ръце, като междувременно не пропусна да ѝ поднесе извиненията си на десетина различни езици. Действително се държеше като глупак, докато не я остави да седне на една удобно издялана дървена пейка с облегалка. Наметна коленете ѝ с едно леко пътническо одеяло.

— Ще ми кажеш ли — добави, — ако има още нещо, което искаш да направя за теб? — Без да иска ѝ изпрати порой от мисли за възможни желаниа: да ѝ даде чаша вода, да седне до нея или пък да ѝ достави едно малко столче, което бе видял по-рано в мислите ѝ и знаеше, че беше спечелило възхищението ѝ.

— Много съжалявам, но не вярвам, че мога да направя столче — каза ѝ той, както бе застанал на колене, за да направи по-удобна поставката, на която тя трябваше да седне. В този миг май не се различаваше много от Стефан.

Нито едно друго име не можеше да го подтикне да направи това, което стори тогава. Нито една дума или мисъл небможеше да окаже такъв ефект върху поведението му. Миг след като одеялото се смъкна, той се надигна и остави Елена да се облегне назад, като оголи шията си и я изложи напълно открита пред него.

Разликата между мен и брат ми е в това, всъщност ѝ казваше Деймън, че той все още се надява някак си да се промъкне през

някаква странична врата в небесния рай. Аз не хленча за това, с което съдбата ще ме накаже. Или ще ме възнагради. Зная си мястото. И пет пари не давам за всичко това, усмихна ѝ се той и разкри докрай кучешките си зъби.

Очите ѝ се разшириха — беше я изплашил. При това неволно и я бе подтикнал към несъзнателен, напълно откровен отговор. Мислите ѝ бяха насочени изцяло към него, така на Деймън му бе лесно да ги разчете: *Зная го — и това ми харесва. Зная какво искам. Не съм толкова добра като Стефан. И не зная...*

Той беше очарован. *Какво не знаеш, скъпа?*

Но тя само поклати глава, без да отваря очи.

За да прекъсне унеса ѝ, прошепна на ухото ѝ:

Какво ще кажеш, тогава:

Ако ти кажа: аз съм дързък.

Ако ти кажа още: аз съм лош.

И ти кажа... ти си суетна

... и аз съм суетен.

Но ти си ирландка, да, остава само да добавя:

Аз целунах Елена.

Очите ѝ се отвориха.

— О, не! Моля те, Деймън — прошепна тя. — Моля те! Моля те, не сега! — Преглътна мъчително. — Освен това ти ме попита дали искам нещо за пиене, а после внезапно се оказа, че става дума за питие. Нямам нищо против да пиеш от мен, ако ти харесва, но първо да кажа, че съм толкова жадна... може би жадна колкото теб?

И отново потупа три пъти с пръсти под брадичката си.

Вътрешностите на Деймън омекнаха.

Протегна ръка и пръстите ѝ се стегнаха около високото столче на изящна кристална чаша. С жест на опитен познавач я разклати, за да се завърти течността вътре, за да пробва букета от аромати, след което леко отпи и го задържа на езика си. Беше от единственото вино, което вампирите можеха да пият. Виното, наричано Черната магия, от гроздето растящо в льосовата почва покрай река Клариън. Разказваха

се истински легенди за това как това вино им позволявало да се държат на крака, когато не са могли да задоволяват жаждата си.

Елена изпи виното в чашата си. Сините ѝ очи се разшириха, докато оставаше приведена над чашата с тъмно виолетовото вино, докато той ѝ разказваше някои от легендите за това вино. Приятно му беше да я наблюдава, когато изглеждаше такава... да изследва нещо, напрегнала всичките си сетива. Деймън затвори очи и си припомни някои подбрани моменти от миналото. После отново ги отвори, за да се вгледа в Елена, която имаше вид на ожадняло дете, жадно поглъщащо...

— Но това е твоята втора чаша...? — Видя първата чаша да се търкаля в краката ѝ. — Елена, откъде намери още една чаша?

— Просто постъпих като теб. Протегнах ръката си. Нали това не е много силен алкохол? Има вкус на гроздов сок, пък и бях толкова жадна.

Можеше ли наистина да бъде толкова наивна? Наистина виното Черната магия нямаше острия вкус или мирис на повечето спиртни напитки. Беше нежен, създаден за небце на опитен вампир. Деймън знаеше, че гроздето за това вино се отглеждаше само върху льосова почва, която някога е била създадена от спускащите се ледници. Разбира се, този процес е бил достъпен само за вампирите с много дълъг живот, защото са били необходими много години, за да се натрупа достатъчно льос. И когато почвеният слой най-после бил готов, гроздето започнало да расте върху него, а виното отлежавало в бъчви от дърво с много твърда дървесина, без никога да бъде излагано на въздействието на слънчевите лъчи. Точно това му придало този странен оттенък на черно кадифе и толкова деликатния вкус. А сега...

Елена имаше „мустачета“ на устните си от „гроздовия сок“. Силно му се искаше да ги изтрие със своите устни.

— Хм, някой ден ще можеш да разказваш на хората как си изпила само за минута-две чаши от Черната магия. Много ще ги впечатлиш с това — обясни ѝ той.

Но тя отново се потупа под брадичката.

— Елена, да не искаш да ми дадеш от твоята кръв?

— Да! — изрече тя звънко, като човек, който най-после може да отговори на правилно зададен въпрос.

Явно беше пияна.

Разтвори двете си ръце и ги изви назад, разпротря ги на пейката, която тутакси се промени, за да се нагоди към извитото ѝ тяло. Сега пейката магически се превърна в диван от черна шведска кожа с висока облегалка. Нежната шия на Елена се отпусна върху най-високата част на облегалката, с напълно открито гърло. Деймън се отвърна с тихо стенание. Искаше да върне Елена в цивилизацията. Тревожеше се за здравето ѝ, а донякъде бе загрижен и за... Мет. Ала ето че сега... не можеше да има това, което желаше. Едва ли щеше да склони да пие от кръвта ѝ, когато беше пиана.

Елена издаде някакъв странен звук, може би наподобяващ името му.

— Де... мн? — промърмори тя. Очите ѝ се наляха със сълзи.

Деймън направи за Елена нещо, което една медицинска сестра би направила за някой свой пациент. Но на нея явно ѝ бе неудобно да изкара обратно съдържанието на двете чаши Черна магия пред него.

— Л'шо мие — завалено избъбри тя и накрая изхълца дълбоко. Сграбчи китката на Деймън.

— Да, с това вино не бива да се прекалява. Почакай, само се изправи малко и ме остави да опитам... — Може би защото произнесе тези думи без да се замисли, без да се усети, че прозвучаха грубо или без да има намерението да я манипулира по един или друг начин, те свършиха работа. Елена му се подчини и той можа да притисне по два пръста към всяко от слепоочията ѝ и леко да ги натисне. За част от секундата положението стана още по-зле, но след малко Елена задиша по-бавно и по-спокойно. Още бе опиянена от виното, но повече не пожела да пие.

Моментът бе настъпил. Най-после щеше да ѝ разкрие истината.

Но преди това трябваше да я събуди.

— Тройно еспreso, моля — заяви той, като протегна ръка. Кафето веднага се появи, ароматно и черно като душата му. — Според Шиничи дори само изобретяването на еспресото е достатъчно извинение за човешката раса.

— Който и да е този Шиничи, аз съм съгласна с него или с нея. Тройно еспreso, моля — поръча Елена на магията, която представляваше тази гора, тази сфера, тази вселена. Ала нищо не се случи.

— Може би магията засега е настроена само към моя глас — заяви Деймън, като я ослепи с усмивката си, излъчваща увереност, след което с едно махване на ръка достави кафе и на нея.

За негова изненада Елена се намръщи.

— Ти каза Шиничи. Какво е това?

Деймън не искаше Елена за нищо на света да се замесва с китсуне, но ако наистина искаше да споделя с нея всичко, тя трябваше да узнае и това.

— Той е китсуне или дух на лисица — заговори той. — И личност, която ми даде убадреса, заради който Стефан замина.

Лицето на Елена се смрази.

— Всъщност — добави Деймън, — смятам, че първо трябва да те прибера в къщата, преди да предприема следващата стъпка.

Елена вдигна отчаян поглед към небето, но го остави да я вземе на ръце и да я върне в колата.

Той току-що бе осъзнал, че това бе най-подходящото място за разговора с нея.

Нали спешно, точно сега, им трябваше място, което да е извън Олд Уд. Не можаха да намерят нито един път, който да не се окаже задънен накрая, завършващ обикновено сред някоя малка поляна или просто сред дърветата. Елена сякаш не се изненада, че намериха тази малка поляна, от която лесно се стигаше до тяхната малка, но безупречно обзаведена хижа. Деймън нищо не каза, като се върнаха там, само провери какво ново се бе появило в обзавеждането.

Имаха една спалня с грамадно луксозно легло. Имаха кухня. И всекидневна. Но всяка от тези стаи можеше да се превърне в някаква друга просто като си пожелаеш мислено, преди да отвориш вратата. Освен това имаше ключове — оставени от това, което според Деймън беше сериозно разтърсеният Шиничи — позволяващи с вратите да се извършват и други операции. Достатъчно бе да пъхнеш ключа във вратата и обявиш какво желаш или да уточниш къде искаш да се преместиш и желанието ти се сбъдваше, дори и да се намираше извън територията на Шиничи във времето и пространството. С други думи те като че ли бяха свързани с външния свят, но Деймън вече не беше абсолютно сигурен в това. Дали беше истинският свят или само поредната игра и капан, заложен от Шиничи?

А сега пред тях се разкри дълга спираловидна стълба, извеждаща до тераса на покрива, същата като онази в пансиона. Имаше дори и стая на тавана, точно като стаята на Стефан, отбеляза мислено Деймън, докато водеше Елена по стъпалата.

— Ще се изкачим чак там горе? — попита Елена учудено.

— Да, чак догоре.

— И какво ще правим там? — попита Елена, когато той я настани на един стол с подложка за краката и одеяло, праметнато върху него.

Деймън седна на люлеещия се стол, полюля се за малко, обвил ръце около едното си коляно, вдигнал лице към облачното небе.

Олюля се още веднъж, после спря и се обърна към нея.

— Предполагам, че след като вече сме тук — заговори той с нехаен тон, изпълнен с лека самоирония, което обаче всъщност означаваше, че е много сериозен, — най-последно мога да ти кажа истината, цялата истина и само истината.

— Кой е? — провикна се един глас откъм мрака в гората. — Кой е там?

Бони рядко бе изпитвала такава благодарност към някого, колкото сега към Мат, когато я задържа в прегръдката си. Нуждаеше се от контакта с хора, от тяхната топлина. Ако можеше да се потопи достатъчно дълбоко сред други хора, щеше да бъде до голяма степен в безопасност. Ала само след миг едва се сдържа да не изкрещи, когато слабата светлина на фенерчето ѝ разкри една невероятна, направо сюрреалистична сцена.

— Изобел!

Да, това наистина беше Изобел, но не в болницата в Риджмънт, а в Олд Уд. Беше се облегла на дафиновото дърво, почти гола, цялата само в кръв и кал. На този фон приличаше на плячка и едновременно на някаква богиня, богиня на отмъщението и на лова и на наказанието на всяко същество, което се изпречи на пътя ѝ. Горката Изобел беше изтощена, едва дишаше, от устата ѝ изскачаха мехури от слюнка, но не беше прекършена. Достатъчно бе да се надникне в очите ѝ, светещи с червен отблясък, за да се увери човек в това.

Зад нея сред тънещите в мрак клони и храсти пристъпваха още две фигури — една висока и слаба, но с шапка като луковица на главата си, а другата по-къса и набита. Приличаха на гноми, опитващи се да проследят някоя горска нимфа.

— Доктор Алпърт! — Мередит изглеждаше толкова смаяна, че едва успя да извика, въпреки че обикновено умееше много добре да се контролира.

По същото време Бони забеляза, че пиърсингът на Изобел беше много по-зле. Тя бе изгубила повечето от халките и иглите си, но от дупките, останали след тях, още изтичаха кръв и гной.

— Внимавайте да не я подплашите — прошепна от сенките гласът на Джим. — Ние я следим, откакто трябваше да спрем. — Бони усети как Мат, тъкмо отворил уста, за да извика, внезапно се задави.

Малко след това тя най-после разбра защо Джим изглеждаше толкова странно наедрял от кръста нагоре — защото мъкнеше на гърба си Обаасан, както наричаше баба си на японски, а тя бе обвинила ръце около врата му. Досуц като раница, помисли си Бони.

— Странно, но едно дърво се строполи и ни препречи пътя, докато се опитвахме да минем оттам. Не можахме да го заобиколим, за да стигнем до болницата или някъде другаде. И не само това, ами имаше още едно дърво с гнездо на стършели в него или нещо подобно. Изобел се събуди тогава, просто така — лекарката щракна с пръсти — и като чу стършелите, хукна да бяга от тях. Ние се завтекохме след нея. Но не съм сигурна дали и аз не бих направила същото, ако бях сама.

— Някой видя ли тези стършели? — попита след малко Мат.

— Не, много е тъмно. Но ги чухме ясно. Това бе най-странното нещо, което някога съм чувал. Сякаш го издаваше гигантски стършел — поясни Джим.

Сега Мередит стисна ръката на Бони от другата страна. Или за да я принуди да запази мълчание, или за да я окуражи да говори. Бони така й не проумя какво се искаше от нея в този миг. Пък и какво можеше да каже? „Падналите дървета остават тук непокътнати само докато полицията не реши да ги огледа?“. Или: „О, внимавай за дяволски ята от насекоми, дълги колкото ръката ти?“. Или: „Между другото, може би точно сега в Изобел има едно от тези гадни, загадъчни насекоми?“. Това окончателно щеше да подлуди Джим.

— Ако знаех пътя, по който да се върнем в пансиона, веднага щях да се разделя с тях тримата — обади се госпожа Флауърс. — Те не са част от всичко това.

За изненада на Бони доктор Алпърт не се разграничи от твърдението, че тя „не е част от всичко това“. Нито пък попита какво търсеше госпожа Флауърс с две тийнейджърки сред Олд Уд, при това в толкова късен час. Само че това, което изрече, се оказа още по-шашващо:

— Видяхме светлините точно когато започнахте да викате. Пансионът точно тук.

Бони усети как мускулите на Мат се вкоравиха под пръстите й.

— Слава богу — сподавено процеди той. И после продължи бавно: — Но това е невъзможно. Оставих зад гърба си къщата на Дънстан около десет минути преди да се срещнем, а тя се пада точно

на отсрещната страна на Олд Уд, гледано откъм пансиона. За да се стигне пеша дотук, са нужни най-малко четирийсет и пет минути.

— Е, не знам дали е възможно или не, но ние видяхме пансиона, Теофилия. Всичките му светлини светеха, от горе до долу. Невъзможно е да сме сгрешили. Сигурен ли си, че не си объркал часа? — добави тя към Мат.

Името на госпожа Флауърс е Теофилия, помисли си Бони и се присви, за да не се изкиска. Напрежението ѝ си казваше думата.

Но точно когато се замисли за това, Мередит пак я сръга с лакът в ребрата.

Понякога ѝ се струваше, че те трите — тя, Елена и Мередит — можеха да осъществяват помежду си нещо като телепатична връзка. Може би не беше истинска телепатия, но понякога бе достатъчен само един поглед, съвсем мимолетен, който казваше повече, отколкото можеше да се изпише в много страници. А понякога — е, невинаги, а само понякога — Мат или Стефан ставаха част от тази игра. Не че беше истинска телепатия, при която чуваш в главата си гласове така ясно, както и в ушите си, но се случваше момчетата да се... настройват точно на канала, използван от момичетата.

Защото Бони съвсем ясно знаеше какво означаваше това сръгване в ребрата. То подсказваше, че Мередит е угасила лампата в стаята на Стефан на най-горния етаж на пансиона, а пък госпожа Флауърс бе угасила всичките светлини на долните етажи, преди те трите да излязат от къщата. Така че ако на Бони се привиждаше пансиона със запалени светлини, този образ не можеше да е реален, не и сега.

Някой се опитва да си играе с нас, това се криеше зад сръгването на Мередит. Мат беше настроен на същата честота, макар и поради различна причина. Той се наведе съвсем леко назад към Мередит, докато Бони оставаше между тях двамата.

— Може би трябва да се върнем към къщата на Дънстан — избъбри Бони със своя детински, сърцераздирателен маниер. — Те са нормални хора. Могат да ни защитят.

— Пансионът е точно зад онзи хълм — заяви доктор Алпърт твърдо. — И наистина ще се радвам да ми дадеш съвет как да забавим развитието на инфекциите на Изобел — добави тя към госпожа Флауърс.

Госпожа Флауърс трепна развълнувано. Не можеше да се нарече с друга дума.

— О, господи, какъв комплимент. На първо време трябва веднага да се промият раните от мръсотията.

Това бе съвсем очевидно, но в същото време беше толкова неочаквано да бъде изречено тъкмо от госпожа Флауърс, че Мат стисна ръката на Бони не по-слабо от Мередит. *Брееей!*, изуми се Бони. Кой би казал, че не се справяме с телепатията! Ето че изобличиха доктор Алпърт в лъжа.

— Тогава това е всичко. Тръгваме към пансиона — рече Мередит с най-спокоен тон. — И, Бони, не се тревожи повече. Ще се погрижим за теб.

— Разбира се, че ще го направим — увери я Мат, като я стисна здраво за последно, което означаваше: „Ще го уредя. Вече ми е ясно кой не е на наша страна.“ После добави гласно, с леко преправен строг тон: — Не е разумно да се посещава къщата на Дънстан. Вече го казах на госпожа Флауърс и на момичетата, че те имат дъщеря, която е изпаднала в същото състояние като Изобел.

— Прави си пиърсинг? — ахна доктор Алпърт, изумена и ужасена от тази мисъл.

— Не. Просто се държи доста странно. Но със сигурност там не е добро място. — Още едно стискане на ръката ѝ.

Много отдавна, си помисли Бони раздразнено, разбрах, че трябва да млъкна.

— Покажете ми пътя, моля — промърмори госпожа Флауърс, изглеждаща по-разстроена от всякога. — Тръгваме обратно към пансиона.

Оставиха докторката и Джим да водят. Бони продължи полугласно да недоволства, в случай че някой би обърнал внимание на мърморенето ѝ. Но тя, заедно с Мат и Мередит, не преставаха да държат под око докторката и Джим.

— Добре — каза Елена на Деймън. — Чувствам се глезена като някоя дама, пътуваща на борда на презокеански лайнер. Като прекалено прецизно настроена китара. И ми писна от цялото това забавяне. И така—аа... каква е истината, само истината и цялата

истина? — Поклати глава. Стори й се, че времето прескочи, а сетне забави своя ход.

— Може да се каже — заговори Деймън, — че в момента двамата с теб се намираме в малка сфера, измислена от мен. Това означава, че поне за няколко минути те няма да могат да ни следят и подслушват. Точно сега е времето да си поговорим истински.

— Тогава ще е по-добре да не губим време — усмихна му се тя насърчаващо.

Опитваше се да му помогне. Знаеше, че той се нуждае от помощ. Искаше да й каже истината, но това бе толкова неприсъщо на неговата природа, както да поискаш от някой див кон да ти позволи да го укротиш и обзидиш.

— Струпаха се доста проблеми — заговори Деймън дрезгаво. Тя разбра, че той е прочел мислите й. — Те... те се опитаха да направят така, че да е невъзможно да говоря с теб за това. Постигаха го както в добрите стари приказки — създаваха безброй препятствия. Не можех да ти го кажа вътре в къщата, нито извън нея. Е, терасата на покрива не е вътре, но не може да се каже също, че е извън къщата. Не можех да споделя всичко това с теб нито на слънчева, нито на лунна светлина. Наистина, щом слънцето залезе, остават още около трийсетина минути преди луната да изгрее, така че бих казал, че поне тогава едно от условията е изпълнено. Освен това не можех да говоря за това с теб нито когато си облечена, нито когато си гола. — Елена неволно се огледа тревожно, но доколкото можеше да прецени, нищо не се бе променило.

— Предполагам, че и това условие е изпълнено, защото макар той да ми се закле, че ме пуска от една от неговите малки сфери, не го направи. Ние с теб се озовахме в къща, която не беше къща — а е мисъл в нечие въображение. Ти носеше дрехи, които не бяха истински дрехи — а фрагменти от въображаема картина.

Елена отново отвори уста, но той притисна два пръста към устните й и продължи:

— Изчакай. Просто ме остави да продължа докдето мога. Сериозно обмислям дали той може ни възпира вечно с неговите педантични условия, които явно е почерпил от някакви старомодни приказки. Обсебен е от това, както и от шибаната поезия, и то на староанглийски. Не зная защо е такъв, защото той е от другия край на

света, от Япония. Такъв си е Шиничи. И освен това има сестра, близначка, казва се Мисао.

Дишането на Деймън се успокои. Елена предположи, че навярно в него съществуват някакви тайни прегради, които му пречат да ѝ разкрие всичко.

— Ако се преведе името му от японски, ще се получи отпред думата смърт, тоест за него смъртта е на първо място. Те двамата се държат като тийнейджъри, с техните кодирани изказвания и игри, макар всъщност да са много стари, на хиляди години.

— Хиляди? — Елена леко го сръга в ребрата, когато Деймън замлъкна. Изглеждаше изтощен, но изпълнен с решителност.

— Никак не ми е приятно да се замислям колко много са хилядолетията, през които тези два проклети демона са извършили безчет злини. Мисао е в дъното на всичките странни случки с момичетата в града. Тя ги заразява с малах и после подтиква този малах да принуждава тези невръстни момичета, тези глупачки да вършат всичко, което тя пожелае. Помниш ли уроците по американска история? Урокът за салемиските вещици? Това е било дело на Мисао или на някоя като нея. И това вече се е било случвало стотици пъти преди онази епоха. Например монахините от августинския орден. Те били скромни монахини, но по едно време се превърнали в ексхибиционистки и дори още по-лошо... някои полудели, а други, които се опитали да им помогнат, също били обсебени от злото.

— Ексхибиционистки? Като Тамра? Но тя е още дете...

— И Мисао в своите представи още е дете.

— А къде е мястото на Каролайн?

— Нейният случай е подобен, но трябва да се е намесил и някакъв подбудител — някой, който е сключил сделка с дявола — или по-точно с демона — в замяна на нещо. Такъв е случаят с Каролайн. Но щом в замяна ще получат целия град, трябва да ѝ дават нещо наистина голямо.

— Целият град? Те се готвят да превземат Фелс Чърч?

Деймън извърна поглед. Истината беше, че смятаха да унищожат Фелс Чърч, но сега нямаше смисъл да говори за това. Бе обгърнал коленете си с ръце и седеше на стария плетен дървен стол на терасата на покрива.

— Преди да се опитаме да помогнем на някого, първо трябва да се махнем от тук. Извън света на Шиничи. Това е много важно. Мога да го блокирам за кратко, за да не ни следи, но след това се уморявам и се нуждая от кръв. И то повече, отколкото ти, Елена, можеш да ми дадеш. — Погледна към нея. — Той ни е приел тук като красавицата и звяра, за да ни гледа и да види кой ще триумфира накрая.

— Ако имаш предвид, че единият трябва да убие другия, що се отнася до мен, ще трябва доста да почака.

— Сега си мислиш така. Но това е специално изработен капан. Тук няма нищо, освен Олд Уд. Няма човешки жилища. Единствената къща тук е тази къща. Единствените истински създания сме ние двамата. И ти скоро ще пожелаеш смъртта ми.

— Не разбирам, Деймън. Какво търсят те тук? Дори и да е нещо свързано с това, което Стефан ми обясни, че именно тук, под Фелс Чърч, се пресичали лей линиите и се образувало нещо като фар...

— Привлича ги твоята аура, Елена. Те са любопитни като деца. Имам чувството, че може би са изпаднали в беда по време на истинския им живот. Възможно е да са се появили тук, за да наблюдават как ще приключи битката и да видят как ти ще се възродиш.

— И тогава ще поискат... да ни унищожат? За да се забавляват? И ще превземат града, за да ни превърнат в свои марионетки?

— Засега преследват едновременно и трите цели. Могат да се забавляват с нас, докато някой друг не се заеме със защитата на техния случай във върховния съд, но не тук, а в някое друго измерение. Да, ще им бъде безкрайно забавно да всяват смут в града. Но аз вярвам, че за Шиничи това ще означава да използва сделката с мен заради нещо, което той иска повече от града, така че в крайна сметка те може да се сбият помежду си.

— Каква сделка е сключил той с теб, Деймън?

— Сделката беше заради теб. Защото Стефан те притежаваше. Аз те желяех. Но и той те желяеше.

Въпреки волята си Елена усети как в гърдите ѝ се надига леденостудена вълна, стремяща се да избие навън.

— И каква беше първоначалната сделка?

Той отклони поглед от нея.

— Това е лошата част на историята.

— Деймън, какво си направил? — почти закрещя тя. — Каква е била тази сделка? — Цялото ѝ тяло се тресеше.

— Да, направих сделка с демон и, да, знаех какъв е той, когато я склучих. Беше през нощта след като твоите приятели бяха нападнати от дърветата — след като Стефан ме изгони от стаята си. Това съвсем ме вбеси. Точно тогава бях разгневен до полуда, обаче Шиничи се възползва от гнева ми и успя още повече да го засили. Той ме използваше, контролираше ме. Сега го разбирам ясно. Тогава започнаха предложенията за сделките и условията.

— Деймън... — Елена започна да трепери, но той продължи; говореше бързо, сякаш трябваше непременно да довърши изповедта си, докато още имаше смелост за това. — Окончателната сделка се свеждаше до това той да ми помогне да отстраня Стефан от пътя си, за да бъдеш моя, докато демонът ще получи Каролайн и останалите в града, за да ги подели със сестра си. Това надделя над сделката, която Каролайн вече бе склучила с Мисао.

Елена го зашлеви. Не можа да разбере как успя, след като бе увита, да освободи ръката си и да замахне мълниеносно, но го направи. После зачака, докато гледаше капчицата кръв на устната му — или той да отвърне на удара ѝ, или тя да събере достатъчно сили, за да го убие.

Деймън не помръдна. После облиза устните си, но не каза нищо, не направи нищо.

— Копеле!

— Да.

— Искаш да кажеш, че Стефан всъщност не ме е напуснал?

— Да. Искам да кажа... да, правилно, точно това.

— Тогава кой написа бележката в дневника ми?

Деймън не каза нищо, само се извърна.

— О, Деймън! — Не знаеше дали да го целуне, дали да го разтърси. — Как си могъл? Знаеш ли — заговори тя със задавен и заканителен глас — какво преживях след изчезването му? Знаеш ли какво е да си мисля всяка минута, че той просто така, съвсем внезапно, е решил да замине и да ме изостави? Дори и ако е смятал да се върне обратно...

— Аз...

— Само не се опитвай да ме убеждаваш колко много съжаляваш! Не се опитвай да ми кажеш, че знаеш какво представляват тези чувства, защото не ги познаваш. И как би могъл? Та ти въобще нямаш такива чувства!

— Мисля, че имах подобно преживяване. Но няха намерение да се защитавам. Само да ти кажа, че разполагаме с ограничено време, докато още мога да блокирам способността на Шиничи да ни вижда.

Сърцето на Елена се разби на хиляди парченца. Усещаше как я боли всяко от тях. Вече нищо друго нямаше значение.

— Ти излъга, ти наруши обещанието си никога да не си причинявате зло един на друг...

— Зная... ала тъкмо това се оказа невъзможно. Всичко започна в онази нощ, когато дърветата се склониха над Бони и Мередит и... Марк...

— Мат!

— В онази нощ, когато Стефан ме удари и ми показа истинската си Сила — беше заради теб. Направи го, за да остана далеч от теб. Преди това Стефан просто се надяваше да те държи скрита. Но в онази нощ аз... се почувствах някак си предаден. Само не ме питай какъв е смисълът във всичко това, след като с години го тъпчех в прахта и го унижавах винаги щом пожелаех.

Елена се опитваше да схване смисъла на думите му, въпреки обърканото си състояние. Не можеше. Ала не можа да пренебрегне и чувството, което я споходи като ангел небесен.

Опитай се да погледнеш другояче. Да се вгледаш за отговора вътре в него, а не отвън. Познаваш Деймън. Вече си надзъртала в това, какво се крие в него. Откога е там?

— О, Деймън, толкова съжалявам! Зная отговора. Деймън... Деймън. О, Господи! Разбирам какво става с теб. Ти си по-обладан от всичките онези момичета.

— Аз? Имам в себе си едно от онези неща?

Елена кимна, без да отваря очи. Сълзи рукнаха по страните ѝ. Усети как започна да ѝ прилошава, докато се мъчеше да се съвземе, да събере достатъчно човешка сила, за да го погледне другояче, да проникне в него, както по някакъв необясним за самата нея начин се бе научила да прониква в другите хора.

Малаха, когото преди това бе видяла загнезден вътре в Деймън, както и описания от Мат, бяха прекалено големи за насекоми — може би дълги колкото човешка ръка. Но сега в Деймън тя долови нещо... огромно. Нещо чудовищно. Нещо, което напълно го бе обсебило, като прозрачната глава на чудовищното създание вътре в Деймън беше копирало красивите му черти, а хитиновата му обвивка беше дълга колкото торса му. Извитите му назад крака точно се наместваха в краката на Деймън. За миг тя се изплаши, че ще припадне, но след това успя да се овладее. Ъ докато не можеше да откъсне смаяния си поглед от този призрачен образ, си зададе въпроса: какво би сторила сега Мередит?

Мередит би запазила хладнокръвие. И не би прибегнала до лъжа, но сега Елена трябваше да намери начин да се справи.

— Деймън, това е лошо. Но трябва да има някакъв начин да го махнем от теб — и то в най-скоро време. Ще измисля как да стане.

Защото докато това е в теб, Шиничи може да те накара да направиш всичко.

— Искаш ли да чуеш защо мисля, че е станало толкова огромно? В онази нощ, когато Стефан ме прогони от стаята си, всички останали влязоха в къщата като добрички малки момичета и момчета, само ти и Стефан излязохте да се поразходите. Летяхте. Носехте се.

Думите му не проникнаха веднага в съзнанието ѝ и тя не разбра за какво ѝ говори, макар че това бе последният път, когато бе видяла Стефан. Всъщност само това имаше значение за нея: това бе последният път, когато двамата със Стефан...

Усети как вътрешно се смрази.

— Вие отидохте в Олд Уд. Душевно ти още беше малко момиче, което още не разбираше кое е добро и кое зло. Но Стефан би трябвало да знае много добре какво го очаква, преди да направи това — на моя територия. Вампирите винаги са възприемали крайно сериозно понятието за територия. И то в мястото ми за почивка — точно пред очите ми.

— О, Деймън! Не!

— О, Деймън, да! Двамата споделяхте кръвта си, така че ти и той бяхте прекалено погълнати един от друг, за да ме забележите, дори и да бях скочил върху вас, за да ви разделя. Тогава ти носеше бяла нощница с висока яка и приличаше на ангел. Испитах дивото желание да убия Стефан на мига.

— Деймън...

— И точно тогава Шиничи се появи. Не бе нужно да му обяснявам какво изпитвах. Пък и той разполагаше с готов план, с оферта... с предложение.

Елена отново затвори очи и поклати глава.

— Той те е подготвил преди това. Ти вече си бил обладан и готов да се изпълниш с гняв.

— Не зная защо стана така — продължи Деймън, сякаш въобще не я бе чул, — но изобщо не се замислих какво ще означава това за Бони и Мередит и останалите жители на града. Мислех само за теб. Исках само теб, както и да си отмъстя на Стефан.

— Деймън, ще ме изслушаш ли? По това време ти вече си бил обсебен, и то съвсем преднамерено. Виждам съвсем ясно малаха в теб. Ти призна — тя усети как той понечи да заговори, — че нещо е

започнало да ти влияе отпреди това, като те заставило да наблюдаваш в онази нощ как Бони и останалите са умирали в нозете ти. Деймън, мисля, че тези създания ще се окажат доста по-трудни за изтръгване, отколкото си въобразяваме. Ти например иначе не би наблюдавал хората, докато вършат интимни неща, нали? Не доказва ли този факт, че в теб се е загнездило нещо лошо?

— Това е само теория — отбеляза Деймън, но не прозвуча щастливо.

— Но не го ли разбираш? Именно това те е накарало да кажеш на Стефан, че си спасил Бони просто така, заради своя прищявка. Същото зло те подтиква да откажеш да споделиш с всички, че малахът те е накарал да гледаш нападението на дърветата и че гледката дори те е хипнотизирала. Това е била причината, както и твоята глупава, упорита гордост.

— Внимавай с комплиментите. Мога дотолкова да се главозамаая, че да се пръсна от гордост.

— Не се безпокой — изрече Елена хладно. — Каквото и да се случи с нас, останалите, имам чувството, че твоето его ще оцелее. Какво още следва?

— Сключих сделка с Шиничи. Той трябваше да примами Стефан някъде настрани от пътя, където аз да мога да се срещна с него без свидетели, а после да го отмъкне някъде, където ти да не можеш да го намериш...

Нещо заклокочи и се надигна в гърдите на Елена. Нещо кораво, като стегната топка от дълго сдържано въодушевление. Събра сили да попита за най-важното:

— Не си го убил, нали, Деймън?

— Какво?

— Жив ли е Стефан? Да или не? Жив ли е? Наистина ли е... жив?

— Успокой се — отвърна той студено. — Успокой се, Елена. Не можем да си позволим да припаднеш. — Хвана я за раменете. — Ти си мислиш, че съм искал да го убия?

Елена трепереше толкова силно, че едва продума.

— Защо не ми каза преди?

— Извинявам се за пропуската.

— Той е жив... сигурно ли е това, Деймън? Абсолютно ли си сигурен?

— Напълно.

Без да помисли за себе си, всъщност без каквато и да била мисъл в главата си, Елена направи това, в което беше най-добра — отдаде се на импулса си. Обгърна ръце около врата на Деймън и го целуна.

За миг Деймън остана вцепенен от изненадата. Беше заговорничил с убийци, за да отвлекат любимия ѝ и беше покосил толкова жертви в нейния град. Но Елена явно не възприемаше така събитията.

— Ако беше мъртъв... — Млъкна и отново се опита да заговори. — Цялата сделка с Шиничи зависи от това той да остане жив. Жив, но далече от теб. Не можеш да рискувам да се самоубиеш или наистина да ме намразиш. — В тона му отново се прокрадна хладна нотка на отчуждение. — Ако Стефан е мъртъв, какво ще те задържи с мен, принцесо?

Елена не обърна внимание на тези негови думи.

— Ако е жив, ще успея да го намеря.

— Ако още те помни. Ами ако вече са заличили всеки спомен за теб?

— Какво? — Сега Елена беше готова да избухне. — Ако всеки спомен за Стефан бе заличен у мен — продължи тя с ледена интонация — щях пак да се влюбя в него и то още в мига, в който го видя. Ако пък всеки спомен за мен е заличен у Стефан, той ще преброди целия свят, за да търси нещо, без да знае какво точно търси.

— Много поетично.

— Но, о, Деймън, благодаря ти, че не си позволил на Шиничи да го убие!

Той поклати глава, удивен на себе си.

— Не бих могъл — или поне така излиза — да направя това. Сигурно е свързано с думата, която съм дал. Въобразявах си, че ако той е свободен и щастлив и нищо не помни, това в някаква степен ще изпълни...

— Обещанията, които си ми дал? Сгрешил си. Но сега няма значение.

— Има значение. Ти го изстрада.

— Не, Деймън. Единственото, което сега наистина има значение, е, че той не е мъртъв... и че не ме е изоставил. Още има надежда.

— Но, Елена — заговори Деймън по-оживено, едновременно възбудено и категорично, — няма не разбираш? Да оставим миналото настрана, но ти трябва да признаеш, че ние с теб си принадлежим. Ти и аз просто си подходяме повече поради природата ни. Дълбоко в себе си знаеш това, защото така добре се разбираме един друг. Ние сме на еднакво интелектуално ниво...

— Както и Стефан!

— Добре, тогава всичкото, което мога да кажа, е, че той се укри забележително умело. Не усещаш ли — сега хватката му около ръката ѝ стана трудно поносима, — че ти си моята принцеса на мрака, че дълбоко в себе си ме желаеш? Ако ти не го разбираш, аз го разбирам.

— Не мога да бъда каквато и да била за теб, Деймън. Освен почтена снаха.

Деймън поклати глава и се засмя грубо.

— Не, ти си подходяща само за главната роля. Е, мога да кажа само, че ако оцелеем в борбата с близнаците Шиничи и Мисао, ти ще откриеш в себе си качества, каквито никога не си подозирала. Освен това самата ти отлично знаеш, че ние с теб сме най-подходящи като двойка.

— А пък аз мога само да кажа, че ако преживеем тази борба с тези дяволски изчадия, ще се нуждаем от цялата духовна сила, която ще ни остане. За да можем да върнем Стефан обратно.

— Може и да не успеем да го върнем обратно. Или пък ако отблъснем Шиничи и Мисао далече от Фелс Чърч, има опасност да не можем да приключим напълно с тях. Ти не си воин. Вероятно дори няма да успеем да ги нараним сериозно. А освен това аз не зная къде точно се намира Стефан.

— Тогава се оказва, че близнаците са единствените, които могат да ни помогнат.

— Ако пожелаят, могат да ни помогнат и тогава, о, да, признавам, всичко ще бъде наред. Тези Ши но Ши вероятно са пълна измама. Може би са събрали някакви спомени от различни вампири и после са ги използвали за корисни цели. Те са измамници. Цялото това място е едно гигантско, но фалшиво представление, нещо като Лас Вегас.

— Но не се ли опасяват, че измамените от тях вампири могат да потърсят отмъщение?

Деймън се засмя, този път по-мелодично.

— Един вампир, който не иска повече да е вампир, се намира на най-ниското стъпало в стълбата на ценностите в Другия свят. Е, да, като изключим света на хората. Възприемат ги наравно с любовници, прибягнали към самоубийство или деца, скочили от покрива, защото са повярвали, че тяхната шапка с надпис супермен ще им помогне да полетят...

Елена се опита да се отдръпне от него, за да го обсипе с укори, но той се оказа изненадващо силен.

— Не ми изглежда като много хубаво място.

— Не е.

— И там ли е Стефан?

— Ако имаме късмет.

— Тогава, в основни линии — заговори Елена, обмисляща както винаги своите планове А, В, С и Д, — трябва да научим от тези близнаци къде се намира Стефан. Второ, трябва да заставим близнаците да излекуват момичетата, които са обсебили със зли сили. Трето, трябва да ги заставим сами да се изтеглят от Фелс Чърч за тяхно собствено добро. Но преди всичко трябва да открием Стефан. Той ще може да ни помогне. Убедена съм, че ще пожелае да се присъедини към нас. И тогава ще ни остава просто да се надяваме, че ще се окажем достатъчно силни, за да се справим и с останалите задачи.

— Да, добре, наистина можем да използваме помощта на Стефан. Но ти пропускаш нещо важно: какво да направим, за да не позволим на близнаците да ни убият.

— Нали те все още вярват, че си техен приятел? — Умът на Елена се зае трескаво да обмисля всичките варианти. — Накарай ги да се убедят, че си такъв. Разполагаме ли с някакви оръжия срещу тях?

— Желязото. Те са безсилни пред желязото — нали са демони. А скъпият Шиничи е обсебен от теб, макар че не мога да гарантирам, че сестра му ще одобри това негово увлечение, когато го разкрие.

— Обсебен от мен?

— Да. От теб и от народните песни на староанглийски, забрави ли? Макар че лично аз не мога да си обясня защо. Имам предвид песните.

— Добре, само че не ми идва наум как бихме могли да се възползваме от това...

— Обзалагам се, че увлечението на Шиничи по теб ще накара Мисао да побеснее. Засега това е само мое подозрение, но нали хиляди години го е имала само за себе си.

— Тогава да ги настроим един срещу друг, като се престорим, че всичко е заради мен. Деймън... какво има? — довърши Елена тревожно, когато той стегна хватката си около нея.

— Той няма да се добере до теб — твърдо заяви Деймън.

— Зная.

— Никак не ми харесва идеята някой друг да те притежава. Ти трябва да бъдеш само моя, разбра ли?

— Стига, Деймън. Нали вече ти го казах. Моля те...

— Искаш да кажеш „моля те, не ме карай да те наранявам?“ Истината е, че ти не можеш да ме нараниш, освен ако аз не ти позволя. Ако се опълчиш срещу мен, можеш само себе си да нараниш.

Елена най-после успя да отдели горната част на тялото си от неговото.

— Деймън, нали току-що сключихме споразумение и се заехме да съставяме планове. И така, сега с какво първо ще се заемем, за да ги отблъснем?

— Не, аз обмислям друг начин, за да се превърнеш в първокласна супер героиня. Нали ми обеща, че ще мога да разчитам на твоята кръв за много време занапред?

— О... да. — Беше истина, въпреки че тя го бе казала, преди той да ѝ признае за ужасните си постъпки. И...

— Деймън, какво се случи с Мат на онази поляна? Отидохме да го търсим, но не го намерихме. И ти остана доволен.

Той не си направи труда да отрече казаното от нея.

— В реалния свят аз му бях много разгневен, Елена. Той се очертаваше като още един мой съперник. Отчасти това е причината, поради която сега сме тук. Целта е да си спомня какво точно се е случило.

— Нарани ли Мат, Деймън? Защото ти нарани и мен.

— Да. — Гласът на Деймън внезапно започна да звучи безгрижно, дори с безразличие, сякаш намираще всичко това за забавно. — Предполагам, че съм го наранил. Прибягнах до психическа

сила срещу него и така бяха предотвратени реалните му физически наранявания. Но твоят Мат се оказа костелив орех. Това ми хареса. Накарах го да страда още и още, но той ще продължи да живее. Трябва да знаеш, че той много се тревожи да не останеш сама.

— Деймън! — Елена се опита да се отскубне от него, но напразно. Той беше много, много по-силен от нея. — Как можа да му сториш това?

— Нали ти казах — той бе мой съперник. — Внезапно Деймън се разсмя. — Ти наистина не помниш, нали? Заради теб го принудих да изтърпи доста унижения. Буквално го накарах да яде прахта от земята.

— Деймън... ти луд ли си?

— Не. Всъщност именно сега си възвръщам здравия разум. Не ми е необходимо да те убеждавам, че ми принадлежиш, защото зная, че мога да те имам.

— Не, Деймън. Няма да стана твоята принцеса на мрака... или каквото друго там поискаш. Най-много да получиш мъртвото ми тяло, за да си играеш с него.

— Може би и това ще ми допадне. Но забравяш, че мога да прониквам в мислите ти. А ти още имаш приятели, надявам се — които сега са си у дома, и се канят да вечерят или да си легнат. Нали? Приятели, на които всичките им крайници са цели, които още не са понасяли физически страдания, които не знаят какво означава истинска болка.

На Елена ѝ бе необходимо дълго време, за да си възвърне дар слово. Накрая заговори тихо:

— Взимам назад всички хубави неща, които някога съм казала за теб. Ти си чудовище, чу ли добре какво ти говоря? Ти си отвратите... — Гласът ѝ постепенно спадна. — Те са те направили такъв, нали? — завърши тя уморено. — Шиничи и Мисао. За тях това е било едно приятно малко шоу. Също както когато те накараха да нараниш Мат и мен.

— Не, аз го направих само защото го исках. — Какъв бе този червен проблясък, който Елена зърна в очите му? Съвсем кратко припламване на огън... — Знаеш ли колко красива ставаш, когато плачеш? Още по-прелестна от всякога досега. Златните точки в очите ти като че ли изплуват до повърхността и се удавят в сълзи, искрящи

като диаманти. Ще ми бъде много приятно да намеря някой скулптор, който да те извае плачеща.

— Деймън, зная, че всъщност не ти изговаряш всичко това. Зная, че онова нещо скрито в теб те подучва да го казваш.

— Елена, уверявам те, това съм само аз. И много се зарадвах, когато го накарах да те нарани. Приятно ми бе да чуя как ти се разкрещя. Накарах го да ти смъкне дрехите... исках после да го накажа, че е сторил това. Но ти не забеляза, че камизолата ти е разкъсана, че си боса. Мет е виновен за всичко това.

Елена се напрегна, за да си спомни момента, в който тя изскочи от ферарито. Да, тогава, пък и след това тя беше боса, с оголени ръце, само по камизола. След този инцидент по храстите край пътя беше се закачило само малко парче от плата на джинсите ѝ. Както и по околните храсти. Но тя досега нито веднъж не се бе замисляла какво е станало с обувките и чорапите ѝ, или как така камизолата ѝ бе накъсана на ленти по краищата. Просто бе благодарна за помощта — на този, който най-много я бе наранил.

„О, Деймън сигурно го е възприел като забавна ирония.“ Тя внезапно осъзна, че мисли само за Деймън, а не за този, който владееше Деймън. Не се замисляше нито за Шиничи, нито за Мисао. Те не бяха като Деймън, каза си тя. „И това трябва непременно да го запомня!“

— Да, беше ми приятно да го карам да те наранява, и ми достави удоволствие аз да ти причинявам болка. Накарах го да ми донесе един върбов прът, с необходимата дебелина, след което го заудрях с него. И ти се наслаждаваше на гледката тогава, кълна ти се в това. Не се притеснявай за белезите, защото и те ще изчезнат като предишните. Ние тримата се наслаждавахме, като слушахме твоите викове. Ти... и аз... и Мет. Всъщност от нас тримата той май най-много се забавляваше.

— Млъкни, Деймън! Не искам да слушам да ми говориш за Мат по този начин!

— Аз обаче не исках да му позволя да те види без дрехи — призна ѝ Деймън, сякаш не бе чул казаното от нея. — И тогава именно аз го отпратих. Преместих го в друга сфера. Исках да те преследва, при това със същото настървение, с което ти се опитваше да се отървеш от мен, само че всичко това ставаше в една празна сфера, от която ти

никога не можеше да се измъкнеш. Исках да види онзи специален блясък в очите ти, когато се бориш с всичко, което имаш... и исках да дочакам да те видя победена. Защото ти не си воин, Елена. — Деймън внезапно се разсмя, грозен звук, а за ужас на Елена ръката му я сграбчи и я тласна към стената на терасата на покрива.

— Деймън... — разплака се тя.

— И тогава поисках да направя това. — Без никакво предупреждение юмрукът на Деймън повдигна рязко брадичката ѝ, главата ѝ подскочи назад. Другата му ръка се заплете в косата ѝ, за да извие шията точно до онова положение, в което той искаше да застане. И тогава Елена изохка, когато я прободде бързо, като смъртоносна кобра, след което усети две разкъсващи рани отстрани на шията си, от които бликна кръв.

След много време Елена се пробуди, но безволева и отпусната. Деймън още се опиваше от насладата да притежава Елена Гилбърт. И вече нямаше никакво време, за да крои разни планове.

Тялото ѝ просто се отпусна, с което изненада не само нея, но и Деймън. Когато той вдигна глава, Елена издърпа магическия ключ от пръстите му. После сви крака, обхвана коленете си, за да ги повдигне колкото може по-високо, преди да го изрита с всичка сила. Запрати Деймън към отдавна прогнилото дърво, от което бе скован външния парпет на терасата на покрива.

Веднъж Елена бе паднала от балкона и Стефан бе скочил и я бе уловил преди да се удари в земята. Човек, падащ от такава височина, би умрял от падането. Обаче един вампир, ако владее докрай рефлексите си, просто ще се завърти като котка във въздуха и ще се приземи леко на краката си. Само че тази вечер Деймън беше в особено състояние...

От трясъка при падането тя се досети, че той все пак е успял да се извърти, но е паднал на едната си страна. Като чу псувните и ругатните му, тя се изплаши, че вероятно си е счупил някакви кости. Повече не искаше да го слуша. Втурна се с все сила надолу към стаята на Стефан, където забързано и спонтанно изрече някаква молитва, преди да продължи надолу по стъпалата. Междувременно хижата се бе превърнала в точно копие на пансиона. Елена не знаеше защо, но инстинктивно се затича към онази страна на къщата, която Деймън най-слабо познаваше — някогашните помещения за прислугата. Достигна там толкова бързо, че даже не успя да прошепне в какво желаше да се преобрази тази вълшебна къща. По-скоро молеше, отколкото заповядваше, като в същото време беззвучно се молеше къщата да ѝ се подчинява, както се подчиняваше на Деймън.

— Искам къщата на леля Джудит — прошепна тя и пъкна ключа във вратата. Той влезе плавно, като нагорещен нож в масло. И внезапно тя се озова отново в дома, където бе живяла шестнайсет години до първата си смърт.

Озова се наред коридора, с малката си сестра Маргарет, която се виждаше през отворената врата, легнала на пода на стаята до леглото си, вперила широко разтворените си очи в някаква многоцветна детска книжка.

— Играем на гоненица, скъпа! — обяви тя, сякаш в дома на семейство Гилбърт всеки ден се появяваха духове и се предполагаше, че Маргарет знаеше как да се справя с тях. — Изприпкай до приятелката си Барбара и тогава тя ще гони. Но не спирай да тичаш,

докато не стигнеш там, след което иди да видиш майката на Барбара. Само че първо ми дай три целувчици. — При това умиляващо приветствие тя вдигна Маргарет от пода, прегърна я силно, след което я повлече през вратата.

— Елена... ти се завърна...

— Да, скъпа, и ти обещавам да те видя отново вдругиден. Само че сега... тичай, миличка...

— Казвах им аз, че ще се върнеш. Ти и преди го направи.

— Маргарет! Бягай!

Задавена от сълзи, но може би осъзнала по своя детински начин сериозността на ситуацията, Маргарет хукна. И Елена я последва, но се отклони към друга стълба, когато Маргарет се отдалечи.

След което се сблъска със самодоволно ухиления Деймън.

— Прекалено дълго говориш с хората — отбеляза той, докато Елена трескаво преценяваше шансовете си. Да скочи през балкона? Не. Костите на Деймън може да са се натъртили леко, но ако Елена скочеше оттам, можеше да си прекърши врата. Какво друго ѝ оставаше? Мисли! Мисли по-бързо!

И тогава отвори вратата към килера с порцелановите сервизи, като едновременно с това изкрещя: „Къщата на пралеля ми Тилда!“, без да е уверена, че магията още действа. Накрая затръшна вратата под носа на Деймън.

Озова се в къщата на леля Тилда, само че в миналото. Не бе чудно, че всички вечно упрекваха леля Тилда, загдето ѝ се привиждаха странни видения, помисли си Елена, като видя жената да се извърта, държаща в ръце голяма стъклена купа, пълна с нещо, миришещо на гъби. Като я видя, жената изплашено изврещя и изпусна купата.

— Елена! — извика тя. — Какво става... това не може да си ти... толкова си пораснала!

— Какво не е наред? — запита сърдито леля Маги, приятелката на леля Тилда, която изневиделица се появи от съседната стая. Тя беше по-висока и с по-суров нрав от леля Тилда.

— Преследват ме — изрече Елена задъхано. — Трябва да намеря врата. И ако видите едно момче да ме преследва...

В този миг Деймън нахълта през прага. Но леля Маги протегна крак и ловко го спъна, след което извика на Елена: „Зад теб е вратата

на банята“, после грабна най-близката ваза и халоса яко по главата надигащия се от пода Деймън.

Елена се втурна през вратата на банята с вик:

— Гимназията „Робърт Е. Лий“, миналата есен, точно след удара на звънеца!

Гмурна се сред потока, проправяйки си с мъка път в насрещната посока, докато десетки от някогашните нейни съученици бързаха задъхани да се доберат до класните си стаи навреме за следващия час. Ала ето че за беля някой я разпозна, после още един. Явно бе пропътувала успешно към времето, когато още не беше мъртва... защото никой не изкрещя сепнато: „Призрак!“. А и никой в гимназията „Робърт Е. Лий“ не беше сънувал, че ще доживее да види винаги елегантната Елена Гилбърт само по една мъжка риза, надяната върху камизола, с разчорлена коса, падаща в безпорядък върху раменете ѝ.

— Това е костюм за една пиеса! — кресна тя и така създаде още една от безсмъртните легенди за себе си преди още да бе умряла. Додаде задъхано: „Къщата на Каролайн!“ и пристъпи в стаичката на портиера. Само след миг по следите ѝ се втурна най-разкошното момче, по-очарователно от всички, които някоя от съученичките ѝ някога бе виждала. Докато сипеше ругатни на някакъв чужд език, влетя със замах през вратите, които бе прекосила тя броени мигове преди това. А щом отвори стаичката на портиера, вътре нямаше никого.

Елена се спря в коридора и едва не връхлетя върху господин Форбс, който силно се олюляваше. Отпиваше от някаква голяма чаша, пълна с доматен сок, но чашата вонеше на алкохол.

— Не знаем къде се дяна, разбра ли? — кресна ѝ той преди още Елена да беше издумала и дума. — Според мен е превъртяла напълно. Дърдореше нещо за някаква церемония на верандата на покрива — а пък как се беше издокарала! Днес родителите въобще не могат да контролират децата си! — И се свлече до стената.

— Толкова съжалявам — промърмори Елена. Церемонията. Е, церемониите на Черната магия обикновено се провеждаха при изгряването на луната или в полунощ. А сега оставаха само няколко минути до полунощ. Но дори само те бяха достатъчни на Елена да започне да действа по план В.

— Извинете — рече тя, грабна чашата от ръката на господин Форбс и я плисна в лицето на Деймън, който изскочи след нея от

стаичката на портиера. После извика: „Някое място, където никой от техния вид да не може да види!“ и пристъпи в...

В преддверието на Ада? В Рая?

Някое място, където никой от техния вид да не може да види. Отначало Елена се учуди, защото почти нищо не виждаше.

Но сетне разбра къде се е озовала — в криптата, скрита дълбоко под земята, под празната гробница на Хонория Фел. Там, където някога бе слязла, за да спаси живота на Стефан и на Деймън.

Сега тук, където не би трябвало да има нещо друго, освен мрак, плъхове и плесен, се виждаше нещо малко, но блестящо. Нещо като феята Дин–Дин от приказката за Питър Пан — само една съвсем дребна фигурка, носеща се във въздуха. Елена с удивление откри, че тази фигурка не се доближи до нея, нито я заговори, но... я защитаваше. Излъчваше светлина, очертаваща кръг на пода, достатъчно голям, за да легне в него човек в цял ръст.

Ала когато се извърна назад, видя Деймън седящ в средата на криптата.

Изглеждаше странно блед за някой, който току-що бе заситил глада си. Но нищо не продума, нито дума, само я гледеше втренчено. Елена пристъпи към него и го докосна по врата.

Само след миг той отново пиеше на големи глътки, с все сила, от най-необикновената кръв на света.

Обикновено при подобни сцени той се впускаше в анализиране: дали му напомняше за вкуса на ягода или за вкуса на някакъв тропически плод, за нещо, което не беше тръпчиво, нещо напомнящо за дървесина, оставящо усещане за изключително нежен вкус... Но не и сега. Не и тази кръв, която далече превъзхождаща всичко, за което той можеше да намери думи. Тази кръв го изпълваше с такава сила, каквато той никога не помнеше някога да беше притежавал...

Деймън...

Но защо не я слушаше? Как можеше дотолкова да се опие от тази необикновена кръв, която бе вкусил в отвъдния свят и защо не се вслушваше в своя донор?

Моля те, Деймън. Моля те да се пребориш с...

Трябваше да познае този глас. Толкова пъти го бе слушал.

Зная, че те контролират. Но не могат да те контролират изцяло. Ти си по-силен от тях. Ти си най-силният...

Е, това със сигурност беше вярно. Но той ставаше все по-смутен и объркан. Донорът му изглеждаше нещастен, а в миналото си той беше ненадминат в уменията да ощастливява своите донори. Само че съвсем не си спомняше... действително не можеше да си спомни как бе започнало всичко това.

Деймън, това съм аз. Елена. И ти ме нарани.

Толкова много болка. Такова дълбоко объркване. Още от самото начало Елена знаеше, че няма смисъл да се противи, ако иска да пие кръвта ѝ. Това нямаше да доведе до нищо добро, само щеше да ѝ причини агония и така ще преустанови притока на кръв до мозъка ѝ.

Така че трябваше да се опита да го накара да се пребори с ужасяващото създание, имплантирано в него. Да, но промяната трябваше да дойде отвътре. Ако го пришпори, Шиничи щеше да разбере и отново да го завладее. А и не я устройваше Деймън просто да прояви силата си.

Нима не ѝ оставаше нищо, освен да умре? Поне можеше да се съпротивлява, макар да знаеше, че ще е безсмислено, тъй като Деймън беше много по-силен. С всяко преглъщане той отнемаше от нея още кръв, ставаше още по-силен, променяше се все повече и повече в...

В какво? Това бе нейната кръв. Може би той ще отговори на този призив, който беше и неин призив. Може би някак си отвътре той ще успее да победи чудовището в себе си без Шиничи да забележи.

Но тя се нуждаеше от някаква нова сила, от нов трик...

И още докато го обмисляше, Елена усети прилива на новата Сила в нея. Знаеше, че винаги е била там, но само е чакала подходящия случай да бъде използвана. Беше много специфична сила, която не можеше да бъде използвана за битка, нито дори за нейното спасяване. Все още обаче бе в нея и тя можеше да я насочва. Вампирите, които я преследваха като плячка, жадуваха само да се заситят, но тя разполагаше с цялата си кръв, заредена с огромна жизненост. И да призове тази Сила бе за нея също толкова просто, все едно че пристъпваше към нея с отворено съзнание и с разтворени ръце.

Веднага щом го направи, тя намери новите думи, които сякаш сами изплуваха на устните ѝ. И най-странното от всичко бе извисяването на нови криле от нейното тяло, които Деймън задържа

прегънати назад. Тези ефирни криле не бяха за полет, а за нещо друго и когато напълно се разтвориха, образуваха голям свод във всичките цветове на дъгата, чийто връх закръжи назад, за да обгърне едновременно и Деймън, и Елена.

И тогава му съобщи телепатично: *Крилете на изкуплението.*

А Деймън изкрещя, но само вътрешно, беззвучно.

После крилете леко се отвориха. Само този, който бе много добре запознат с магията, можеше да вижда какво става в тях. Страданието на Деймън се превърна в страдание на Елена, когато тя пое от него всеки болезнен инцидент, всяка трагедия, всяка жестокост, която някога се бе трупала около сърцето му като каменни слоеве от безразличие и грубост.

Слоеве — твърди като камък в сърцевината на звезда, свила се до черно джудже — се разкъсаха и отлетяха настрани. Нищо не можа да спре разпада им. Разлетяха се на едри късове, но се разпиляха и много дребни частици. Някои се разтвориха в нищо, като от тях остана кисело смрадлив дим.

Но имаше нещо в центъра — някакво ядро, което изглеждаше по-черно от ада дори и по-твърдо от рогата на дявола. Тя не можеше да види съвсем ясно какво ставаше в него. Мислеше си — надяваше се — че накрая и то ще разпръсне.

Сега и само сега тя можеше да призове нов комплект криле. Не беше сигурна дали ще преживее първата атака. Със сигурност не вярваше, че ще успее. Но Деймън би трябвало да знае.

Той бе коленичил на пода, но само с едното си коляно, обвил здраво ръце около себе си. Това може би означаваше, че всичко с него бе наред. Той още беше Деймън и би трябвало да е малко по-щастлив без бремето на цялата тази омраза, предубеждения и жестокост. Вече не си спомняше детството и младите аристократи, които наричаха баща му стар глупак заради разорителните му инвестиции и любовниците му, по-млади от синовете му. Нито пък щеше да се терзае от спомените за детството, когато същия този баща го бе пребивал в пиянския си гняв, задето бе пренебрегвал уроците си или се бе забърквал с непристойни компании.

И накрая нямаше да се наслаждава на безбройните ужасни неща, които бе извършил. Щеше да бъде опростен в името на небесата и да бъде спасен благодарение на думите, вложени в устата на Елена.

Но сега... имаше още нещо, което той трябваше да си спомни. Ако Елена беше права.

Само ако беше права.

— Къде е това място? Наранена ли си, малката?

В объркването си той не може да я познае. Деймън вече бе коленичил, а сега и тя застана на колене до него.

Изглежда я изпитателно.

— Ще се молим или ще правим любов? Или си изпратена от Гонзалгос да ме следиш?

— Деймън — рече тя — това съм аз, Елена. Сега е двадесет и първи век и ти си вампир. — После го прегърна нежно, опря бузата си до неговата и му прошепна: — Крилете на спомените.

И две полупрозрачни криле, фини като криле на пеперуда, с преплитане на три цвята: виолетов, лазурно-син и много тъмносин, изникнаха от гръбнака ѝ точно над кръста ѝ. Крилете бяха украсени с дребни сапфири и прозираци аметисти, вплетени в сложни плетеници. Тя напрегна мускули, които никога не бе използвала, за да ги повдигне с лекота и наведе напред, докато крилете се сведоха над нея и Деймън, сякаш се бяха укрили в полутъмна пещера, украсена със скъпоценни камъни.

Тя видя как лицето на Деймън се промени... сега беше с много по-изящни черти, което ѝ подсказа, че той не помни нищо от стореното от него зло. Но новите спомени, свързани с нея, вече се запечатваха в паметта му. Сведе очи към своя пръстен от лапис лазули и Елена видя сълзи в очите му. После погледът му бавно се насочи към нея.

— Елена?

— Да.

— Някой ме обсеби и изтри от паметта ми всичко за времето, през което бях обсебен — прошепна той.

— Да.

— И някой те нарани.

— Да.

— Сто пъти се заклех да го убия или да го направя твой роб. Той те удари. Той взе насила кръвта ти. И измисляше най-различни нелепи истории, само и само да те нарани.

— Деймън, да, това е истина. Но, моля те...

— Втурнах се по следите му. Ако го бях срещнал, щях да му дам да се разбере. Щях да изтръгна туптящото му сърце. Или щях да му предам най-болезнените уроци, за които съм слушал разни легенди... а съм се наслушал на много легенди... и накрая щях да го заставя, с уста пълна с кръвта му, да се наведе и да целуне подметките ти, като твой роб за цял живот.

Това не бе добро за него. Виждаше го. Очите му се подбелиха като на подивяло от ужас жребче.

— Деймън, умолявам те...

— И този, който те нарани, бях... аз.

— Не, ти тогава не беше на себе си. Нали сам го каза. Ти беше обсебен.

— Ти толкова се изплаши от мен, че се съблече заради мен.

Елена си припомни за истинската си риза „Пендълтън“.

— Защото не исках да се сбиеш с Мат.

— Ти ми позволи да пия от кръвта ти и то когато самата ти нямаше желание за това.

Този път тя нямаше какво да му отговори, освен да промълви:

— Да.

— Аз... мили боже... използвах силите си, за да ти причиня най-ужасната мъка!

— Ако говориш за нападението, което ми причини такива ужасни рани и страдания, то отговорът ми е да. Но ти се държа с Мат още по-зле.

Но явно Мат не интересуваше Деймън.

— И после те отвлякох.

— *Опита се.*

— А ти скочи от колата в движение. Предпочете да рискуваш живота си, вместо да останеш с мен.

— Ти беше много груб, Деймън. Те са ти заповядали да бъдеш груб, дори и да счупиш играчките си.

— Търсех този, който те подтикна да скочиш от колата — не можех да си спомня нищо за станалото преди това. И се заклет да му избода очите, езика да му изскубна, преди да издъхне в агония. Ти не можеше да вървиш. Трябваше да се подпираш на патерица, за да си проправяш път из гората. И тъкмо когато пристигна помощта, Шиничи ти заложи капан. О, да, познавам го аз. Ти се луташе в неговата

омагьосана сфера... и още щеше да бродиш там, ако аз не я бях разрушил.

— Не — рече Елена тихо. — Бях мъртва преди много време. Ти ме намери точно когато се задушавях, не помниш ли?

— Да. — За миг на лицето му се изписа необузdana радост. Но после се сепна и се върна ужасеното му изражение. — Бях мъчител, преследвач, аз бях този, от когото ти така се ужаси. Принудих те да вършиш неща заедно с онзи... онзи...

— Мат.

— О, Господи — промълви той отчаяно. Пролича си, че това бе призив към Бога, а не само възклицание, защото погледна нагоре, с вдигнати към небето ръце. — Въобразявах си, че за теб съм герой. Но вместо това постигнах само едно — да се отвратиш от мен. А сега? Редно е вече да съм се проснал мъртъв в нозете ти. — Изгледа я с блясък на подивяло животно в широко отворените си черни очи. В тях вече не се долавяха никакви следи от хумор или сарказъм или сдържаност. Изглеждаше много млад, напълно необуздан и отчаян докрай. Ако бе черен леопард, сега щеше да кръстосва трескаво клетката си и да се опитва да хапе решетките.

После сведе ниско глава, за да целуне босия ѝ крак.

Елена се изуми.

— Твой съм, и то дотолкова, че вече можеш да правиш с мен всичко, което пожелаеш — отрони той със същия задавен тон. — Можеш още сега да ми заповядаш да умра. След цялата ми искрена изповед се оказва, че съм чудовище.

И заплака. Вероятно никое друго съчетание от обстоятелства не би могло да изтръгне сълзи от очите на Деймън Салваторе. Но сега сам си беше виновен. Никога не бе престъпвал думата си, а сега се беше закълел да унищожи чудовището, причинило всичко това на Елена. Факт бе, че е бил обсебен — отначало малко, но после все повече и повече, докато накрая цялото му съзнание не се бе превърнало просто в една от играчките на Шиничи, за да бъде захвърлен и смазан просто така, за убиване на времето... ако не можеше да продължава да извършва престъпления.

— Ти знаеш, че... аз съм прокълнат — каза ѝ той, но с тон, подсказващ, че все пак би могла да съществува прошка за греховете му.

— Не, не зная — отрече тя. — Защото не вярвам в това. Опитай се да си припомниш, Деймън, колко пъти си се борил срещу тях. Сигурна съм, че са искали от теб да убиеш Каролайн още през първата нощ, за която ми каза, че си доловил нещо странно в огледалото ѝ. Каза още, че едва си се сдържал да не го направиш. Сигурна съм още, че те искат да убиеш и мен. Ще го направиш ли?

Вместо отговор той отново сведе глава към краката ѝ, но тя го сграбчи за раменете. Не понасяше да го гледа как се гърчи от болка.

Но независимо от страданието, Деймън сякаш обмисляше нещо. Освен това въртеше на пръста си пръстена от лапис лазули.

— Деймън — за какво се замисли? Кажи ми какво ти се върти в ума!

— Че той може отново да ме направи своя играчка — но този път може да има истинска брезова пръчка. Шиничи — той е чудовище, което не можеш да си представиш. И всеки миг може отново да ме завладее. И двамата бяхме свидетели на това.

— Той няма да успее, ако ми позволиш да те целуна.

— Какво? — Той я погледна смаяно, усъмнил се дали тя правилно бе схванала на какво бе посветен разговорът им.

— Дай ми да те целуна... и после да изтръгна този умиращ малах от теб.

— Умиращ?

— Той умира по малко всеки път, когато ти придобиваш сила, за да му се противопоставяш.

— Той... много ли е голям?

— Сега е голям колкото теб.

— Господи — прошепна Деймън. — Как ми се иска сам да можех да се справя с него.

— Pour le sport^[1]? — попита Елена, с което доказа, че лятната ѝ ваканция миналата година във Франция не беше изцяло пропиляна.

— Не. Защото мразя тези гадни навлеци и ще бъда щастлив да изтърпя всякаква болка, стига да зная, че те също ще пострадат.

Елена реши, че повече няма време за протакане. Той беше готов.

— Ще ми позволиш ли да се заема с последното, което мога да направя за теб?

— Нали вече ти казах — чудовището, което те нарани, сега е твой покорен роб.

Добре тогава. За това можеха и по-късно да поспорят. Елена се наведе напред и вдигна глава нагоре, леко разтвори устни.

След няколко мига Деймън, този дон Жуан от царството на мрака, я целуна много нежно, сякаш се опасяваше да не прекали с допира до нея.

— Крилете на пречистването — прошепна Елена между устните му. Тези криле бяха бели като неотъпкан сняг и толкова фини, че на места едва се забелязваха.

Извиха се на дъга високо над Елена, великолепни като небесна дъга, нежно проблясващи, с което заприличаха на крехка паяжина, окъпана от лунна светлина. Обвиха смъртната девойка и безсмъртния вампир в було, обсипано с диаманти и перли.

— Ще те заболи — предупреди го Елена, без самата тя да може да си обясни откъде го знаеше. Познанието като че ли я спохождаше в мига, в който ѝ потрябваше. Получи се почти като сън, в който големите истини се разбираха от само себе си, без да е необходимо да ги учи предварително, приемани от нея без никакво удивление.

Ето така например тя знаеше, че крилете на пречистването ще потърсят и унищожат всичко чуждо в Деймън и че усещането от това пречистване ще бъде много неприятно за него. Но така се налагаше, след като малахът, разбира се, нямаше никакво намерение да напусне доброволно тялото на Деймън. Напътствана от вътрешния си глас, Елена му заповяда:

— Свали си ризата. Малахът се е впил в гръбначния ти стълб и е най-близо до кожата ти отзад на врата ти, точно откъдето е проникнал. Ще трябва да го изтръгна с голи ръце.

— Впит в гръбнака ми?

— Да. Не го ли усещаш? Предполагам, че отначало, когато е проникнал, си го усетил като ужилване от пчела, защото е пробил съвсем малък отвор, за да се разрасне по-късно като капка от пихтия, залепнала към гръбначния ти стълб.

— О! Ухапването от комар. Да, усетих нещо подобно. А по-късно вратът ми се скова и започна да ме боли, след което и цялото тяло. Дали това същество... е пораснало в мен?

— Да, като е завладявало все по-големи зони от нервната ти система. Шиничи те е контролирал като марионетка.

— Боже мили, така съжалявам.

— Нека вместо това да накараме Шиничи да съжалява. Ще си свалиш ли ризата?

Мълчаливо, като доверчиво дете, Деймън съблече черното си яке и ризата си. Тогава Елена му даде знак с ръка да се настани удобно и той се отпусна в скута ѝ по корем. Заради бледата му кожа мускулестият му гръб се очерта ясно в мрака.

— Извинявай — каза му тя, — но за да го извадя от там, откъдето е влязъл, доста ще те заболи.

— Добре — изсумтя Деймън и закри лицето си с ръце.

Елена започна да го опипва с пръсти. Търсеше въпросното място в горната част на гръбнака му. Някакъв поомекнал участък. Или мехур. Щом го намери, започна силно да притиска с ноктите си, докато внезапно не бликна кръв.

Едва не изпусна мястото, приличащо на цирей, като се опита да намали натиска. Изцеждането продължаваше много бавно. Накрая притисна кожата му около отвора с двата си палци и показалци.

Малахът още беше жив и се съпротивляваше на усилието да бъде изтласкан навън. Но му пречеше, че по структура приличаше на желе, което се накъсваше при изцеждането. Хлъзгавото лигаво образувание с човешка форма се опита да възстанови целостта си, докато тя бавно го измъкваше през цепнатината в кожата на Деймън.

Точно от това Деймън най-много го заболя. Елена можеше да се обзаложи, че в момента го боли силно. Опита се да поеме върху себе си част от болката, но той изрева „Не!“ с такава ярост, че тя реши да продължи.

Малахът се оказа много по-едър и много по-жилав, отколкото бе предполагала. Сигурно дълго време е растял в него, помисли си тя... докато смаяно наблюдаваше как се изду първоначално изскочилото малко парче пихтия, полепнало по пръстите ѝ. Трябваше да се нагласи по-стабилно, после се наведе и още по-силно натисна, за да го изтръгне докрай от Деймън и да го захвърли на земята като гадно болнава, гъсто лепкава, белезникава карикатура на човешко тяло.

— Свърши ли? — простена Деймън, останал без дъх... наистина много го е заболяло.

— Да.

Деймън с усилие и пъшкане се изправи и впери уморен поглед в мекото бяло и пихтиесто като медуза образувание... едва

потръпващо... което го бе принудило да преследва тази, която най-много обичаше в целия свят. После с мрачна решителност го стъпка с тока на ботуша си, докато не се разкъса на късчета, след което ги изрита едно по едно. Елена предположи, че Деймън не посмя да го поразии със Силата, за да не привлече ненужно вниманието на Шиничи.

Накрая всичко, което остана от малаха, бе само мръсно петно и противна смрад.

Елена не можа да си обясни защо се почувства тогава толкова замаяна. Но протегна ръце към Деймън, той също протегна своите и те, както бяха на колене, се притиснаха един към друг.

— Освобождавам те от всяко обещание, което си дал..., но само докато си бил обсебен от този малах — рече Елена. Това бе мъдър стратегически ход. Не искаше да го освободи от обещанието му да се грижи за брат си.

— Благодаря ти — прошепна Деймън, отпуснал глава на рамото ѝ.

— А сега — продължи Елена, с тон на възпитателка в детска градина, загрижена невръстните ѝ възпитаници час по-скоро да се заемат с друго полезно занимание. — Трябва да съставим планове. Но да ги опазим в пълна тайна...

— Трябва да си обменим кръв. Но, Елена, колко можеш да ми дадеш днес? Изглеждаш много бледа.

— Ти каза, че ще бъдеш мой роб — така че не бива да взимаш от кръвта ми.

— А ти ми каза, че ще ме освободиш — а вместо това ще съм завинаги в плен на обещанието си, нали? Но има едно просто решение. Ще вземеш от моята кръв.

И накрая направиха точно това, макар че Елена се почувства донякъде виновна, сякаш предаваше Стефан. Деймън се поряза без много суетене и тогава се случи — двамата споделяха мисли, сливаха се един с друг. Размениха си толкова много, при това за удивително по-кратко време, отколкото ако го изговаряха гласно: Елена му разказа какво бяха открили приятелите ѝ за епидемията, ширеща се из момичетата във Фелс Чърч, а Деймън ѝ обясни всичко, което знаеше за Шиничи и Мисао. Елена веднага съчини хитроумен план как да се справят с другите обсебени малки момичета като Тами, а Деймън ѝ

обеща да се опита да изкопчи сведения от близнаците китсуне къде се намира Стефан.

И накрая, когато вече нямаше какво да си кажат, а кръвта на Деймън помогна на Елена да възстанови цвета на бузите си, те се уговориха за следващата си среща.

По време на церемонията.

След това Елена остана сама в стаята, а един голям гарван размаха криле към Олд Уд.

Седнала на студения каменен под, Елена се съсредоточи, за да събере в едно всичко, което бе узнала. Не бе чудно, че Деймън се държеше като шизофреник. Нито бе учудващо, че нещо бе запомнил, после друго бе забравил, а накрая си припомни, че той е бил този, от когото тя е бягала, за да се спаси.

Той помнеше интервалите от време, замисли се тя, когато Шиничи не го е контролирал или поне го е оставял да действа по-свободно. Но паметта му беше накъсана, защото някои от действията му бяха толкова ужасяващи, че собственият му мозък напълно ги отхвърляше. Тези събития безпроблемно се запомнях в паметта на обсебения Деймън, когато Шиничи бе контролирал всяка дума и всяка негова постъпка. А в промеждутъците Шиничи го беше подстрекавал да намери мъчителя на Елена и да го убие.

Всичко това, предположи тя, със сигурност е било много забавно за този китсуне Шиничи. Но за нея и Деймън беше истински ад.

Умът ѝ отказваше да признае, че в този ад се примесваха и райски мигове. Тя принадлежеше единствено на Стефан. И това никога нямаше да се промени.

Сега Елена се нуждаеше от още една магическа врата, ала не знаеше къде да я намери. Но все пак мъждукаше една надежда. Възможно бе да е останала последната от магиите на Хонория Фел, предназначени да спасят града, който тя бе основала. Елена се чувстваше отчасти виновна, че ще използва този начин за спасение... но след като не беше заради нея, защо тогава се бе озовал тук?

За да изпробва най-важното направление, което можеше да измисли.

— Някъде, където мога да видя Стефан, където мога да говоря със Стефан.

[1] Само заради спорта, прен. само за удоволствие, за развлечение (фр.). — Б.пр. ↑

Затвор, с мръсотия по пода и решетка между нея и спящия Стефан.

Между нея и Стефан!

Наистина беше той. Елена не знаеше откъде бе сигурна. Несъмнено те можеха да изопачават, да деформират възприятията ти. Ала точно сега, защото навярно никой не очакваше да се промъкне в тази тъмница, никой не бе подготвен да я накара да се усъмни в собствените си възприятия.

Беше Стефан. Леко отслабнал от последната им среща, с изпъкнали скули. Но си оставаше красив. Тя усети телепатично, че и умът му е наред, изпълнен, както можеше да се очаква, със смесица от загриженост за честта му и за любовта му, като се преплитаха мрак и светлина, надежда и отчаяние от света, в който бе принуден да живее.

— Стефан! О, прегърни ме!

Той се събуди и се надигна.

— Поне ме остави да поспя. И се махни отгук, за да си сложиш друга маска, кучко!

— Стефан! Какъв език!

Тя видя как се сковаха мускулите по раменете на Стефан.

— Какво... каза...?

— Стефан... наистина съм аз. Не те обвинявам, че ме наруга. Аз бих наругала цялото това място и онези двамата, които те натикаха тук...

— Трима са... — уморено я поправи той и сведе глава. — Щеше да го знаеш, ако беше истинска. Върви си и им разкажи за моя брат предател и неговите приятели, които дебнат хората с кекай...

Елена нямаше време точно сега да се впуска в спор за Деймън.

— Няма ли поне да ме погледнеш?

Видя как той се извърна бавно, пак така бавно я погледна, после го видя да се надига от купчината отвратителна слама, за да впери удивен поглед в нея, сякаш тя бе ангел, спуснал се от небето.

После се обърна с гръб към нея и затисна уши с ръцете си.

— Никакви сделки — изрече равнодушно. — Дори не ми говори за това. Махай се. По-добре да се окажеш само сън.

— Стефан!

— Казах ти: махай се!

Губеха много време. И това бе толкова жестоко, след това, през което трябваше да премине, за да може да говори с него.

— Ти ме видя за пръв път пред сградата на дирекцията на нашето училище в деня, в който си подаде документите за записване и използва внушението срещу секретарката. Не е нужно да ме гледаш, за да узнаеш как изглеждам. Веднъж ти казах, че се чувствам като убийца, защото извиках: „Татко, виж!“ и посочих към — нещо навън — миг преди злополуката с колата, която уби родителите ми. Така и не можах да си припомня после какво е било онова там, отвън колата. Първата дума, която научих, когато се завърнах от отвъдното, беше Стефан. Веднъж ти ме погледна в огледалото за обратно виждане в колата и ми каза, че аз съм твоята душа...

— Не можеш ли поне за един час да престанеш да ме измъчваш? Елена... истинската Елена... е твърде умна, за да рискува живота си като се появи тук.

— Къде е това „тук“? — попита Елена с остър тон, внезапно обзета от страх. — Трябва да узная, ако се очаква да изляза от тук.

Стефан бавно свали ръце от ушите си. Още по-бавно се извърна към нея.

— Елена? — отрони той, като умиращо момче, видяло блед призрак край леглото си. — Ти не си истинска. Не може да се появиш тук.

— И аз самата не вярвам, че съм истинска. Шиничи направи омагьосана къща, която може да те отведе където поискаш, стига само да кажеш къде и да отвориш вратата с този ключ. И аз казах: „Някъде, където мога да видя Стефан, където мога да говоря със Стефан.“ Но — тя сведе очи, — ти каза, че не мога да се появя тук. Може би всичко все пак е пълна илюзия.

— Млъкни. — Сега Стефан сграбчи металните пръти на решетката и здраво ги стисна.

— В това място ли се намираш сега? Това ли е Ши но Ши?

Той се засмя, но съвсем за кратко. Дори и смехът не прозвуча като истински.

— Е, не се оказа точно това, което очаквахме, нали? При все това те не са излъгали в това, което казват, Елена. Елена! Казах „Елена“. Елена, ти наистина си тук!

Елена не можеше да понася повече това прахосване на времето. Пристъпи с няколко крачки по влажната, намачкана слама, сред някакви бързо разбягващи се дребни създания, за да се улови за решетката, която я разделяше от Стефан.

После вдигна лице, стисна пръстите на решетката с двете си ръце и затвори очи.

Ще го докосна. Ще го направя, ще го направя. Аз съм истинска и той е истински — ще го докосна!

Стефан се наведе — *за да бъдем на еднаква височина*, помисли си тя — и тогава топлиите му устни докоснаха нейните.

Тя промуши ръце през решетките, за да се закрепят. И на двамата коленете им се подкосиха: на Стефан от удивление, че тя го докосва, а на Елена от облекчение и разтърсваща радост.

Но нямаха време.

— Стефан, вземи кръвта ми, сега — вземи я!

Тя се озърна, с отчаяна физиономия, търсейки нещо, с което да пореже кожата си. Стефан може би се нуждаеше от нейната сила и без значение какво бе взел Деймън от нея, тя винаги щеше да има достатъчно за Стефан. Ако я убият, ще има достатъчно. Зарадва се, че в онази крипта Деймън я бе убедил да вземе от неговата кръв.

— Почакай. Почакай малко, любима. Ако това си намислила, мога да те ухапя по китката, но...

— Направи го веднага! — заповяда му тя, с властен тон, както подобаваше на Елена Гилбърт, принцесата на Фелс Чърч. Така се напрегна, че дори събра сили да се надигне, след като се беше отпуснала на колене. Стефан я изгледа виновно.

— ВЕДНАГА! — настоя Елена.

Стефан ухапа китката ѝ.

Усещането бе странно. Заболя я малко повече от обичайното му ухапване по шията. Но вените, спускащи се към китката ѝ, си личаха много ясно, тя го знаеше. Вярваше, че Стефан е подбрал най-едрата от

тях, за да не губят излишно време. Нейната припряност се пренесе и в него.

Но когато той се опита да се отдръпне назад, тя сграбчи с цяла шепа черната му коса и промълви задавено:

— Вземи още, Стефан. Нуждаеш се от това... о, да, кълна се в това, пък и нямаме никакво време за губене.

По-често прибъгвай до властен тон, беше я посъветвала Мередит веднъж, така ще можеш да поведеш цели армии след себе си. Добре, може наистина да ѝ се наложи да поведе цели армии, за да превземат това място и да го спасят.

Ще намеря някъде някаква армия, закани се тя трескаво.

Трескавата, породена от глада забързаност — те очевидно не го бяха захранвали от последната среща на Елена с него — постепенно се уталожил и спаднал до нормалния ритъм. Неговите мисли се сплетоха с нейните. *Напълно ти вярвам, когато се закани да призовеш цяла армия. Само че е невъзможно. Тук никой никога не се завръща отново.*

Е, аз ще се завърна. За да те прибера обратно при мен.

Елена, Елена...

Пий, каза му тя, изпълнена с майчинско чувство към него, както някога истинската му майка в Италия. Колкото можеш повече, стига да не ти прилошее.

Но как ще се справиш... не, кажи само как успя да се промъкнеш до тук. И всичко това истина ли е или е само сън?

Истина е. Винаги съм ти казвала само истината. Но, Стефан, как да те измъкна от тук?

Шиничи и Мисао — познаваш ли ги?

Доста добре.

Всеки от тях пази в себе си по една половина от един пръстен. Двете половини, като се съберат, образуват един ключ. Всяка от тези половини е оформена като бягаща лисица. Но кой знае къде може да крият тези две половини? Както вече ти казах, за да проникнеш тук ти е нужна цяла армия...

Ще намеря двете половини от пръстена, приличащ на лисица. Ще ги сглобя. Ще намеря армия. За да те измъкна от тук.

Елена, не мога да пия повече от теб. Ще припаднеш.

Няма да припадна. Моля те, продължавай.

Просто не мога, още не мога да повярвам, че това наистина си ти...

— Никакви целувки! Вземи кръвта ми!

Мила моя! Елена, наистина не те лъжа, вече съм преситен. Докрай.

А утре?

И утре ще съм преситен. — Стефан се отдръпна, но остави палеца си притиснат към мястото, където бе пробил вените ѝ. — *Наистина не мога повече, любов моя.*

— А вдругиден?

Все някак ще се справя.

— Да, ще се справиш... защото съм ти донесла това. Прегърни ме, Стефан — помоли го тя с по-тих тон. — Прегърни ме през решетката.

Той го направи, макар да изглеждаше леко озадачен. А тя прошепна на ухото му:

— Престори се, че ми показваш колко много ме обичаш. Погали косата ми. Нашепвай ми нежности на ухото.

— Елена, моя малка сладка любима... — Той духом все още беше достатъчно свързан с нея, за да може да общува с нея телепатично: *Да се преструвам, че те обичам?* Но когато ръцете му се заровиха в косата ѝ, за да я гаят и притискат, ръцете на Елена бяха заети с нещо съвсем друго. Изпод дрехите си тя тайно му предаде плоска манерка, пълна с вино Черна магия.

— Но откъде го намери? — прошепна Стефан, напълно слиян.

— В омагьосаната къща може да се намери всичко. Просто изчаквах най-удобния момент, за да ти го дам, ако се нуждаеш от това.

— Елена...

— Какво?

Стефан като че ли се опитваше да се пребори с нещо. Накрая ѝ прошепна със сведени към пода очи:

— Това не е за добро. Не мога да рискувам да те убият заради един невъзможен план. Забрави ме.

— Притисни лицето си до прътите на решетката.

Той я изгледа многозначително, но не я попита нищо. Просто се подчини на заповедта ѝ.

Тя го зашлеви през лицето.

Е, плесницата не беше много силна... макар че я заболя ръката от удрянето по железните пръти от двете страни.

— Засрами се! — нареди му тя. И преди той да успее да продума нещо, додаде: — Чуваш ли?

В далечината се дочу лай на хрътки — много отдалече, но се приближаваше.

— Те търсят теб — заговори Стефан забързано, внезапно обзет от страх. — Трябва да тръгваш!

Тя само го изгледа втренчено.

— Обичам те, Стефан.

— И аз те обичам, Елена. Завинаги.

— Аз... о, извинявай. — Не можеше да си тръгне, в това бе цялата работа. Също като Каролайн, която говореше и говореше и не си тръгваше от апартамента на Стефан, и тя можеше да остане тук и да говори за това, но не можеше да го направи.

— Елена! Трябва да си вървиш. Не искам да видиш какво те...

— Ще ги убия!

— Ти не си убиец. Не си воин, Елена — и не бива да виждаш това. Моля те? Спомняш ли си как веднъж ме попита дали искам да видя колко пъти ще ме накараш да кажа „моля те“? Е, всяка от тогавашните мои молби сега я повтарям хилядократно. Моля те! Заради мен! Ще си тръгнеш ли?

— Още една целувка... — Сърцето ѝ се разтуптя в гърдите ѝ като птичка, бясно размахваща криле, за да изскочи от клетката си.

— Моля те!

Заслепена от сълзи, Елена се обърна и се улови за вратата на килията.

— Където и да е, извън мястото на церемонията и където никой няма да ме види! — простена тя, отмести вратата и излезе в коридора.

Поне бе видяла Стефан, но колко дълго ще ѝ стигне споменът, за да не се пръсне сърцето ѝ от мъка...

— О, господи, падам...

... вече нищо не разбираше.

Елена осъзна, че се намира някъде навън пред пансиона — на височина поне двайсет и четири метра — и се носеше устремно надолу. Първото, което ѝ хрумна в тази паника, бе, че сега ще умре, след което инстинктът я подтикна да разпери ръце и крака, с които се отблъсна и така успя поне донякъде да омекоти приземяването в короната на едно дърво.

Загубих крилете си завинаги, нали?, помисли си тя, като се концентрира върху мястото между плешките. Знаеше къде точно трябва да бъдат — но нищо не се случи.

После внимателно, сантиметър по сантиметър, започна да се приближава към ствола, като се спря само за да се премести на един по-висок клон, по който видя да пълзи една гъсеница. После се опита да открие някакво място, където да може да седне чрез предпазливо промъкване и изтласкване назад. Клонът обаче се оказа прекалено нависоко за нейния вкус.

Но оттук поне можеше да надзърне надолу. Ясно се виждаше терасата на покрива. И колкото по-дълго се взираше, толкова по-отчетливо забелязваше дребните подробности. *Вампирското зрение помага много*, помисли си. Това бе доказателство, че се Променяше. Или — да, небето изглеждаше някак си по-светло.

Но се озадачи, като видя колко тъмен и пустеещ изглеждаше пансионът. Това я притесни най-вече защото бащата на Каролайн бе споменал за някаква „среща“ и тя беше узнала по телепатия от Деймън, че Шиничи крои планове за празника на лятното слънцестоене. Възможно ли бе това да не е истинският пансион, а само поредната уловка?

— Успяхме! — извика Бони, когато приближиха къщата. Знаеше, че гласът ѝ звучи пискливо, дори прекалено пискливо, но някак си видът на пансиона, ярко осветен като коледна елха със звезда на върха, ѝ поддържа успокоително, макар да знаеше, че нещо не е наред. Идеше ѝ да се разплаче от облекчение.

— Да, успяхме — прозвуча плътният глас на доктор Алпърт. — Всички ние. От всички нас Изобел най-спешно се нуждае от лечение. Теофилия, пригответи церовете си. Някой да заведе Изобел в банята.

— Аз ще го направя — обади се Бони с треперещ глас, след кратко колебание. — Тя ще се успокои, нали? Нали?

— По-добре аз да отида с Изобел — предложи Мат. — Бони, ти иди с госпожа Флауърс, за да ѝ помогнеш. Но преди да влезем вътре, искам едно да е ясно: никой да не влиза вътре сам. През цялото време ще се движим по двама или трима. — В гласа му се долавяше властна нотка.

— Има смисъл в думите ти — твърдо заяви Мередит и застана до доктор Алпърт. — По-добре да си много внимателен, Мат. Изобел е най-опасната от всички.

Пред къщата се чува тънки пискливи гласове. Сякаш пееха две или три малки момичета:

„Иза–чан, Иза–чан, изпий нейния чай, изяж нейната баба.“

— Тами? Тами Брайс? — извика Мередит настойчиво и отвори вратата щом песничката прозвуча отново. Втурна се напред, после внезапно се спря, върна се малко назад, за да сграбчи лекарката за ръката и я повлече след себе си.

Бони ги видя, три дребни фигури, едната по пижама, а другите две по нощници: Тами Брайс, Кристин Дънстан и Ава Зарински. Ава е само на единайсет, каза си Бони, като тя не живееше наблизко нито до Тами, нито до Кристин. И трите хлапачки се хилеха неудържимо. После отново запяха. Мат тръгна след Кристин.

— Помощ! — извика Бони. Внезапно се почувства като увиснала на шията на див мустанг, мятан се във всички посоки. Изобел явно бе полудяла и ставаше все по-луда с всяко повтаряне на песничката.

— Хванах я — обади се Мат и обгърна Тами с двете си ръце, но дори двамата не можаха да я удържат.

— Ще ѝ дам още едно успокоително — каза доктор Алпърт. Бони видя как Мат и Мередит си размениха погледи — пълни с подозрение.

— Не... не, оставете госпожа Флауърс да ѝ даде нещо — каза Бони отчаяно, но доктор Алпърт вече бе забила иглата на спринцовката си в ръката на Изобел.

— Нищо няма да ѝ дадеш — процеди Мередит решително, изоставила преструвките и избя спринцовката във въздуха.

— Мередит! Какво ти става? — кресна лекарката и изви китката си.

— По-важно е какво не е наред с теб. Коя си ти? Къде сме ние? Това тук не може да е истинския пансион.

— Обаасан! Госпожо Флауърс! Може ли да ни помогнете? — изохка Бони, като все още се опитваше да задържи Изобел.

— Ще се опитам — рече госпожа Флауърс решително и се насочи към нея.

— Не, имах предвид доктор Алпърт — и може би Джим. Не знаете ли някакви магии, които карат хората да приемат истинския си вид?

— О! — извика Обаасан. — Аз мога да помогна за това. Само ме пусни долу, скъпи Джим. За нула време всички ще придобият истинския си вид.

Джейнила беше втора година в гимназията, с големи, замечтани черни очи, обикновено вторачени в някоя книга. Но сега, малко преди полунощ тя затвори книгата, защото баба им още не се бе обадила. Погледна към Тай. Тайрон изглеждаше доста едър, свиреп и борбен на футболното игрище, но всъщност бе най-готиният, внимателен и нежен по-голям брат, който едно момиче можеше да има.

— Какво ще кажеш? Баба добре ли е?

— Хм? — Тайрон също бе забил нос в някаква книга, но от онези, дето раздаваха съвети как да попаднеш в колежа на твоите мечти. Понеже трябваше да постъпи в колеж, му предстояха някои сериозни решения. — Разбира се, че е добре.

— Ами тогава поне да отида и да проверя как е малката.

— Знаеш ли какво, Джей? — Докосна я закачливо с един от пръстите на крака си. — Прекалено много се тревожиш.

След малко той отново беше погълнат от Глава шеста: „Как да подобрим уменията си за общуване“. Но писъците, които долетяха от горния етаж, продължителни и силни... сестра му крещеше... го принудиха да захвърли книгата и да се втурне към стълбата.

— Обаасан? — попита Бони.

— Само момент, скъпа — рече баба Сайтоу. Джим я спусна на пода и тя се обърна към него. Тя гледаше нагоре, а той — надолу.

Имаше обаче нещо... много сбъркано в тях.

Бони усети как я обзе ужас. Възможно ли бе Джим да е направил нещо лошо на Обаасан, докато я носеше на гърба си? Разбира се, че бе възможно. Защо не се бе досетила за това? А ето че се появи и лекарката със спринцовката си, готова да успокои всеки, който започваше да изглежда „истеричен“. Бони погледна към Мередит, но Мередит още се мъчеше да се справи с двете гърчещи се хлапачки, затова само можа да отпрати към Бони един безпомощен поглед.

Добре, тогава, помисли си Бони, ще го изритам точно там, където най-много ще го заболи, за да може старата дама да избяга от него. Обърна се към Обаасан и се вцепени.

— Само едно нещо трябва да направя — промълви Обаасан. И го направи. Джим се наведе към Обаасан, а тя се надигна на пръсти. И двамата сляха устни в плътна, интимна целувка.

О, Господи!

В гората бяха срещнали четирима — и предположиха, че двама са нормални, а другите луди. Но как можеше да се каже сега кои бяха лудите и кои — не? Особено ако на двама от тях се привиждат разни неща, които въобще не бяха там...

Само че къщата беше тук, Бони също я виждаше. Дали пък самата тя вече не си бе изгубила разсъдъка?

— Мередит, хайде! — изкрещя. Нервите ѝ не издържаха повече и тя се завтече по-далече от къщата, право към гората.

Но нещо се спусна от небето над нея и я сграбчи с лекотата, с която бухал би сграбчил мишка, за да я задържи в непоклатима желязна хватка.

— Отиваш ли някъде? — прозвуча гласът на Деймън някъде над нея, докато я влачеше по инерция през последните няколко метра, докато накрая и двамата се спряха, с нейното тяло плътно сгушено под стоманената му мишница.

— Деймън!

Очите на Деймън леко се присвиха, сякаш се зарадва на някаква шега, разбираема единствено от него.

— Да, самият той, самият дявол по-точно казано. Кажете ми нещо, моя малка червенокоса палавнице.

Бони вече се бе омаломощила в опитите си да го накара да я пусне. Но дори не успя да разкъса дрехите му с ноктите си.

— Какво? — озъби му се тя. Обсебен или не, Деймън за последен път я бе видял, когато тя го призова, за да я спаси от лудостта на Каролайн. Но според разказа на Мат той бе направил нещо ужасно на Елена.

— Защо вие, момичетата, толкова обичате да спасявате душата на всеки грешник? Защо все ги тъпчете с нравоучения, ако те почувстват, че по някакъв начин са ви преобразили?

Бони не знаеше за какво точно ѝ говори той, но успя да се досети.

— Какво си сторил на Елена? — запита тя яростно.

— Дадох ѝ това, което искаше и това бе всичко — обясни ѝ Деймън. Но в черните му очи се появи странен блясък. — Има ли нещо лошо в това?

Изплашена от този блясък, Бони дори не се опита пак да побегне. Знаеше, че е безполезно. Той беше по-бърз и по-силен от нея, а на всичкото отгоре можеше дори да лети, макар и като гарван. Освен това забеляза как по лицето му се изписа някаква хладна безмилостност. Те не бяха просто Деймън и Бони. Той беше хищник, а тя — плячка.

Но след малко тя отново се озова пред Джим и Обаасан — не, пред едно момче и едно момиче, които никога досега не бе виждала. Бони се появи при тях тъкмо на време, за да стане свидетел на преобразяването им. Пред смаяния ѝ поглед Джим се смали и косата му стана черна, но това не бе най-шашващото в момента. Най-странното бе, че по краищата космите му въобще не бяха черни, а червени, сякаш обхванати от пламъци. А очите му бяха златни и се усмихваха.

Бони видя също как старата Обаасан, с тяло дребно като на кукла, стана забележително по-млада и по-висока. Това момиче бе истинска красавица, Бони бе длъжна да го признае. Имаше великолепни черни очи и фина като коприна коса, спускаща се почти до кръста ѝ. А цветът на косата ѝ беше също като косата на брат ѝ — само че червеното в нея беше по-ярко, огненочервено. Носеше тънка черна дантелена презрамка, праметната през врата ѝ, и черни кожени панталони. Сандалите ѝ с високи токчета изглеждаха много скъпи. Ноктите на краката ѝ бяха лакирани в същия яркочервен цвят, както и краищата на косите ѝ. На колана ѝ висеше навит камшик с лъскава черна дръжка.

— Моите внуци? — изрече бавно доктор Алпърт.

— Те нямат нищо общо с това — заговори момчето със странната коса, с очарователен маниер, без да престава да се усмихва.
— И докато си гледат работата, няма защо да се безпокоиш за тях.

— Това е самоубийство или опит за самоубийство... или нещо от този сорт — съобщи Тайрон през сълзи на полицейския диспечер. — Мисля, че е едно момче, казва се Джим, което миналата година беше в последната година в моята гимназия. Не, това няма нищо общо с някакви наркотици... дойдох само за да се грижа за малката си сестра Джейнила. Тя е детегледачка... вижте, просто елате тук, става ли? Това момче си е прегризало повечето от пръстите си, а като влязох, ми рече: „Винаги ще те обичам, Елена“, после взе един молив и... не, не мога да кажа дали е жив или мъртъв. Но на горния етаж има една стара госпожа. За нея съм сигурен, че е мъртва. Защото не диша.

— Кой, по дяволите, си ти? — заговори Мат, без да престава да гледа войнствено странното момче.

— Аз съм...

— ... и какво, по дяволите, правиш тук?

— Аз съм дяволът Шиничи — каза момчето с много по-силен глас. Изглеждаше раздразнен от прекъсването. Мат продължи да го гледа и момчето добави с още по-сърдит тон: — Аз съм китсуне... като върколак, само че лисица, би могло да се каже. Именно аз се занимавам с твоя град, идиот такъв. Пребродих половината свят, за да постигна това, така че мисля, че досега поне веднъж си чул за мен. А това е любимата ми сестра Мисао. Ние сме близнаци.

— Не ме е грижа дори и тризнаци да сте. Елена каза, че зад всичко това има още някой освен Деймън. Така твърдеше и Стефан преди... хей, ти какво си направил на Стефан? И какво си направил на Елена?

Докато двамата се ежеха един на друг — съвсем буквално в случая с Шиничи, защото косата му щръкна нагоре — Мередит изгледа многозначително Бони, доктор Алпърт и госпожа Флауърс. После погледна към Мат и леко се докосна по гърдите. Тя беше

единствената, достатъчно силна, за да го удържи, макар че доктор Алпърт кимна забързано в знак, че ще помогне.

И тогава, докато момчетата се надвикваха все по-шумно, а до тях Мисао се кискаше, на вратата се появи Деймън. Всички се размърдаха инстинктивно. Мередит и доктор Алпърт хванаха Мат от двете му страни и го поведоха към изхода, докато Изобел най-неочаквано изпищя и скочи върху Шиничи. Никой от присъстващите не очакваше това от нея, но със сигурност много им помогна, помисли си Бони. Мат още крещеше и се опитваше да се измъкне и по най-примитивен начин да излее омразата си към Шиничи, но безуспешно.

Бони не повярва на очите си, когато отново се завърнаха в гората. Дори госпожа Флауърс не се предаваше. Повечето от тях бяха опазили фенерчетата си.

Беше станало чудо. Успяха да избягат дори от Деймън. Сега трябваше само да са много тихи и да се опитат да преминат през Олд Уд без да налетят на нещо лошо. Може би щяха да намерят пътя към истинския пансион. После щяха да мислят как да спасят Елена от Деймън и двамата му приятели. Накрая дори Мат бе принуден да признае, че беше много малко вероятно да успеят да се справят срещу три свръхестествени същества.

Бони искаше само да можеха да вземат Изобел със себе си.

— Добре, а сега трябва да отидем в истинския пансион — каза Деймън, когато Мисао най-последно остави Изобел напълно покорена, почти в безсъзнание. — Там ще бъде Каролайн.

Мисао престана да гледа Изобел и се отмести от нея.

— Каролайн? Защо ни е Каролайн?

— Нали това е част от забавлението? — произнесе Деймън с най-очарователния си съблазняващ тон. Шиничи веднага престана да изглежда измъчен и се усмихна.

— Това момиче... тя е онази, която ти бе използвала като преносител на заразата, нали? — Изглежда закачливо сестра си, чиято усмивка беше леко напрегната.

— Да, но...

— По-скоро е само забавна — отбеляза Деймън, който с всяка изминала минута ставаше все по-чаровен. Но като че ли не забеляза

как Шиничи се подсмихна на сестра си зад гърба му.

— Не се сърди, скъпа — каза ѝ той и я погали под брадичката, докато златните му очи светеха от възбуда. — Никога не съм се заглеждал по това момиче. Но разбира се, щом Деймън казва, че е забавно, така и ще бъде. — Сега подсмихването му прерасна в широка самодоволна усмивка.

— И няма шанс някой от тях да ни избяга? — подметна Деймън, почти разсеяно, загледан в мрака на Олд Уд.

— Повярвай ми, моля те — озъби се китсуне. — Ти си проклет вампир, нали? Въобще не се очаква от теб да бродиш из горите.

— Това е моя територия, заедно с гробището — започна Деймън с умерен тон, но Шиничи бе решил да не го слуша още много дълго.

— Аз живея в горите. Контролирам храстите, дърветата... и съм им посветил някои от моите малки експерименти. Скоро сам ще се увериш. А сега, за да отговоря на въпроса ти: не, никой от тях няма да ни избяга.

— Това е всичко, за което моля — заяви Деймън, все още сдържан, но за дълго не отклони поглед от златните очи на китсуне. После сви рамене и се извърна, за да погледне към луната, наполовина скрита между вихрещите се по небето облаци.

— Остават ни още няколко часа до церемонията — припомни му Шиничи, както бе застанал зад него. — Така че едва ли ще закъснеем.

— По-добре ще е да не закъсняваме — промърмори Деймън. — Каролайн може да направи страхотно добро впечатление на онова момиче с пиърсинга, което има навика да изпада в истерия, ако хората закъсняват.

Всъщност луната вече се бе издигнала високо в небето, когато Каролайн докара колата на майка си под верандата пред пансиона. Беше облечена с вечерна рокля, толкова плътно прилепнала, че изглеждаше като изрисувана на голо върху тялото ѝ, в любимите ѝ цветове — бронзово и зелено. Шиничи погледна към Мисао, която се закиска, прикри устата си с ръка и сведе поглед.

Деймън съпроводи Каролайн по стъпалата на верандата, като ѝ каза:

— Оттук се стига до най-хубавите места.

Насъбралиите се им сториха път с леко учудване.

Деймън заговори приветливо с Кристин, Тами и Ава:

— Опасявам се, че за вас трите остана галерията. Това означава да седнете на земята. Но ако сте добри и послушни, за следващия път ще ви уредя хубави места.

Другите го последваха с възклицания, но Каролайн заговори раздразнено:

— Защо да ги пускаме да влизат вътре? Мисля, че те трябва да останат отвън.

— Който седне по-напред, няма да бъде изложен на опасност — обясни й Деймън кратко. — От тук най-добре ще виждаме. Все едно че сме настанени в кралската ложа.

Лисиците близнаци и момичето от човешката раса го последваха, като палеха по пътя си всички светлини в тъмната къща чак до терасата на покрива.

— А те кога ще се появят? — попита Каролайн и погледна надолу.

— Всяка минута се очаква пристигането им — съобщи Шиничи, като я изгледа озадачено и едновременно с това укорително, сякаш й казваше: „Какво си въобразява това пияно момиче?“.

— Ами Елена? И тя ли ще присъства?

Шиничи не я удостои с отговор, а Мисао се закиска. Но Деймън се приближи до Каролайн и прошепна нещо в ухото й.

Тогава в очите на Каролайн блеснаха зелени искри и се присвиха като котешки. А усмивката на устните й беше на котка, притиснала лапата си върху някое канарче.

Елена чакаше, скрита в дървото.

Всичко това всъщност не се различаваше много от шестмесечното ѝ пребиваване в света на духовете, където тя прекара повечето от времето си само в наблюдаване на другите, чакане и още наблюдаване. През тези месеци тя се беше научила на търпение и да остава за дълго безучастна, но нащрек, което би удивило всеки, който познаваше предишната, толкова необузdana Елена.

Разбира се, предишната, дива Елена още се спотайваше вътре в нея и понякога се бунтуваше. Доколкото сега можеше да вижда, там долу, в тънещия в мрак пансион нищо не се случваше. Само луната бавно се издигаше в небето.

Деймън спомена, че Шиничи е замислил нещо за четири часа и четирийсет и четири минути тази вечер или по-скоро сутрин, каза си тя. Може би тази Черна магия действа по разписание, различно от всичките други, за които бе слушала.

Но при всички случаи най-важното за нея бе съдбата на Стефан. Елена ясно съзнаваше, че трябва да чака тук дори до зазоряване, ако се наложи, когато поклонниците на Черната магия ще започнат церемонията.

Най-после това, което очакваше, започна да се разиграва точно под краката ѝ.

Първи се появиха фигурите откъм Олд Уд. Напредваха спокойно и уверено по насипаните с чакъл пътеки пред пансиона. Никак не ѝ бе трудно да ги разпознае дори и отдалече. Единият от тях бе Деймън, с типичното му невъзмутимо изражение. Само по това Елена можеше да го различи дори и от половин километър — но и по аурата му, много добро копие на старата му аура: неразгадаема, непроницаема сфера от черен камък. Дори можеше да се приеме като отлична имитация. Всъщност изглеждаше почти същата като на онзи...

И точно тогава, осъзна по-късно Елена, бе почувствала първото жегване на безпокойството.

Ала в момента вниманието ѝ беше привлечено към ставащото долу, така че побърза да отпъди тревожните мисли. Досети се, че онзи с тъмносивата аура с тъмночервени отблясъци в нея би трябвало да е Шиничи. А втората фигура със същата аура като обсебените момичета — някакъв мътен цвят с оранжеви петна — ще да е неговата сестра близначка Мисао.

Само те двамата, Шиничи и Мисао, се държаха за ръце и дори понякога се гушеха един в друг — както забеляза Елена, когато приближиха към пансиона. И определено не се държаха като обикновени брат и сестра.

Освен това Деймън носеше през рамо едно почти голо момиче, но Елена не успя да разбере кое бе то.

Търпение, повтаряше си тя. Търпение. Най-после главните актьори се появиха на сцената, точно както Деймън ѝ бе обещал. А колкото до второстепенните...

Ами ето ги. Веднага след Деймън и спътниците му се показаха три малки момичета. Тя веднага разпозна Тами Брайс по нейната аура, но другите две ѝ бяха непознати. Те подскачаха, кривяха се, подрипваха по пътя от Олд Уд до пансиона, където Деймън им изрече нещо и те се настаниха направо на земята в градината с билки на госпожа Флауърс, почти точно под дървото на Елена. Достатъчен ѝ бе само един поглед към аурата на всяко от тези странни момичета, за да се досети, че бяха в ролята на домашни любимци на Мисао.

После откъм алеята за автомобили се появи една много позната кола — принадлежеше на майката на Каролайн. След няколко мига Каролайн излезе от колата и подкрепяна под ръка от Деймън се насочи към пансиона, който междувременно бе направил с момичето върху рамото си нещо, което Елена бе пропуснала.

Елена се зарадва, когато светлините се включиха пред Деймън, който пое напред към пансиона, съпровождан от тримата си гости. Пътят пред тях беше добре осветен. Изкачиха се най-горе и се подредиха в редица на терасата на покрива, всичките загледани надолу.

Деймън щракна с пръсти и светлините в задния двор засияха като знак за началото на представлението.

Но Елена никъде не видя другите актьори — жертвите в ритуала, без които церемонията не можеше да започне. Ето, чак сега ги зърна. Бяха се скупчили край далечния ъгъл на пансиона. Сега ги видя

всичките: Мат, Мередит и Бони, както и госпожа Флауърс, а също и старата доктор Алпърт, колкото и това да изглеждаше странно. Това, което Елена отначало не разбра, бе защо те не се съпротивляваха поупорито... Бони със сигурност вдигаше страхотна врява колкото за всички останали. Ала ето че те се влачеха унило, като тласкани напред против волята им.

И тогава тя съзря мержелеещият се зад тях мрак. Грамадни чернеещи се сенки, без ясно различими очертания.

Товага именно момичето осъзна, че въпреки крясъците на Бони, ако се напругне вътрешно и се съсредоточи достатъчно, ще чуе всичко, което се говори на терасата на покрива. Точно тогава пискливият глас на Мисао заглуши всички останали:

— О, какъв късмет! Успели сме да си върнем обратно всички — изписка тя и целуна брат си по бузата въпреки че той я изгледа раздражено.

— Разбира се, че си ги върнахме. Нали ти бях обещал — заговори той, когато Мисао изписка още веднъж.

— Но с кого от тях да започнем? — попита тя и пак целуна брат си, а той я погали по косата, за да я укроти.

— Ти избери — предложи ѝ той.

— Не, ти, скъпи — продължи Мисао да се лигави най-безсрамно.

Тези двамата, помисли си Елена, са истински чаровници. Дали наистина са близнаци?

— Онази там дребната, дето вдига най-много шум — твърдо отсече Шиничи, като посочи към Бони. — Млъкни! — заповяда ѝ той, когато Бони изскочи от сенките. Сега Елена можеше да я вижда поясно.

Освен това тя чу отчаяно сърцераздирателните молби на Бони към Деймън да не причинява зло... на останалите.

— Не те моля за себе си — разкрещя се тя, когато я довлякоха на светлото. — Но доктор Алпърт е добра жена и няма нищо общо с всичко това. Нито пък госпожа Флауърс. А пък Мередит и Мат вече достатъчно се измъчиха. Моля те!

Надигна се хаотичен хор от различни гласове, когато другите се опитаха да се съпротивляват, но скоро бяха победени. Над всички се извиси гласът на Мат:

— Ако я докоснеш, Салваторе, после ще трябва да убиеш и мен!

Сърцето на Елена подскочи, като чу как гласът на Мат проехтя, силен и внушителен. Най-после го беше намерила, обаче се съмняваше, че ще успее да измисли как да го спаси.

— Ние решихме с кого да започнем — обади се Мисао и плесна с ръце като щастливо дете, забавляващо се на своя рожден ден.

— Избери си жертва — подкани я Шиничи, като погали косата на сестра си и продължи да шепне нещо на ухото ѝ. Тя се обърна и го целуна в устата. Явно тези двамата никак не бързаха.

— Какво е това? Какво става тук? — попита Каролайн. Тя никога не е била от срамежливите, помисли си Елена. Ето че сега се присламчи от другата страна на Шиничи, до свободната му ръка.

Само за миг Елена си представи как Шиничи я хвърля от терасата на покрива долу на земята. Но той само се обърна и двамата с Мисао се втренчиха един в друг.

После се засмя.

— Извинявай, извинявай, но толкова е трудно, когато си душата на купона — рече ѝ той, преди да се извърне на другата страна, към Каролайн. — Е, какво мислиш, Каролин — Каролайн?

Тя също се вгледа в него.

— Защо тя се държи така с теб?

— В Ши но Ши сестрите винаги са били на голяма почит — обясни ѝ Шиничи. — Пък и... хм, отдавна не съм я виждал. Все едно отново се опознаваме. — Но целувката му по дланта на Мисао едва ли можеше да се нарече братска. — Продължавай — додаде той забързано към Каролайн. — Ти ще избереш първото действие от празника на лятното слънцестоене! Какво искаш да направим с нея?

Каролайн започна да имитира Мисао, като целуна Шиничи по бузата и ухото.

— Аз съм нова тук — заговори тя със съблазнителна интонация. — Всъщност не зная какво искам да избира.

— Глупавичката ми, Каролайн. Как тя ще ум... — Шиничи внезапно млъкна, задушен от прегръдката и целувката на сестра си.

Каролайн, която очевидно искаше изцяло да обсеби вниманието му, макар и да не разбираше какво става, заговори намусено:

— Е, щом не ми казваш, как мога да избира? И впрочем къде е Елена? Никъде не я виждам! — Накани се да каже още нещо, но Деймън се приближи до нея и ѝ прошепна нещо на ухото, след което тя

отново се усмихна, като двамата погледнаха към боровете, заобикалящи пансиона.

Именно тогава Елена почувства второто жегване на безпокойство. Но Мисао отново заговори, а това привлече цялото внимание на Елена.

— Чудесно! Тогава аз ще избира жертвата. — Мисао се наведе напред, надникна над ръба на покрива надолу към хората. Черните ѝ очи се уголемиха, докато обмисляше всичките вероятности за церемонията сред празната поляна. Беше толкова нежна, толкова грациозна, с такава фина кожа и лъщяща черна коса, че дори Елена не можа да откъсне очи от нея.

После лицето на Мисао светна и тя заговори още по-оживено:

— Проснете я върху олтара. Довел ли си някои от твоите мелези?

Последните ѝ думи не бяха въпрос, а по-скоро възклицание.

— Получени от моите експерименти? Разбира се, скъпа. Нали ти казах — отвърна Шиничи и добави, като се загледа в гората: — Двама от вас да се заемат с хората и преди всичко с момичето!

Той щракна с пръсти заповеднически. Всички около Бони бяха повалени на земята, ритани и стъпквани, докато се бореха с връхлитащите сенки. След малко тези странни създания се затътриха напред, влачейки Бони между тях, като я дърпаха за тънките ѝ ръце.

Мелезите представляваха нещо средно между хора и дървета, но без листа по тях. Ако действително бяха изкуствено създадени, вероятно са били специално обработени, за да изглеждат колкото е възможно по-гротескни, грозни и асиметрични. Едно от тези човекоподобни дървета имаше изкривена и ужасно грапава лява ръка, която се спускаше почти до краката му, докато дясната му ръка беше много по-дебела, дори тлъста, достигаща само до кръста му.

Бяха страховити. Кожата им наподобяваше на хитиновата обвивка на насекомите, но много по-грапава и с дупки от отчекнатите чепове, а от клоните им се провисваше откъртена кора.

Бяха ужасни. Само по начина, по който крайниците им бяха усукани; по начина, по който се тътреха; как се олюляваха като маймуни, по начина, по който телата им завършваха накрая с дървоподобни карикатури на човешки лица, заобиколени от плетеница от по-тънки клони, пречупени под странни ъгли... явно те бяха замислени като създания, породени от кошмарите.

И бяха голи. Нямаха нищо там, където трябваше да имат дрехи, за да прикриват отблъскващите деформации по телата си.

Точно тогава Елена разбра какво означава да изпитваш неописуем ужас, когато двама клатушкащи се малахи отнесоха вцепенената Бони до един грубо отсечен пън, подобен на олтар. Проснаха я върху него и започнаха най-грубо да дърпат дрехите ѝ, да ги събличат несръчно с пръстите си като съчки, като понякога се дочуваше дори пращане от чупене на пръстите. Изглежда никак не се притесняваха, че могат да си изпочупят пръстите — най-важното бе да изпълнят задачата си.

След това, още по-тромаво, използваха накъсаните ивици, за да вържат двете ѝ ръце и двата ѝ крака, както беше безпомощно разперена и разчекната, към четирите възлести кола, откъртени от собствените им тела и забити в земята около пъна с четири мощни удара на по-дебелата ръка на първия малах.

Междувременно отнякъде още по-далече в сенките се прокрадна напред трето човекоподобно дърво. Съвсем ясно личеше, че беше от мъжки пол.

За миг Елена се разтревожи, че Деймън може да изгуби битката или да се прости с разсъдъка си, ако нападне двата върколака в лисичи кожи, като разкрие на коя страна всъщност ще се сражава. Но чувствата му към Бони очевидно се бяха променили откакто я беше спасил в къщата на Каролайн. Изглеждаше съвършено спокоен край Шиничи и Мисао, отдръпнал се назад, усмихнат, дори им бърбореше нещо, с което ги разсмиваше.

Внезапно всичко вътре в Елена сякаш се преобърна. Този път не беше само жегване на безпокойство. Обзе я пълен ужас. Деймън никога не бе изглеждал толкова естествен, толкова на мястото си, така щастлив, както сега с Шиничи и Мисао. Не е възможно да са го променили, опитваше се да се убеди. Не можеха да го обсебят толкова бързо, не без тя да разбере...

Но когато му показва истината, той беше нещастен, нашепваше сърцето ѝ. Отчаяно нещастен — нещастно отчаян. Може да е посегнал към обсебването както заклетият алкохолик посяга към бутилката, за да потърси единствено забрава. И доколкото познаваше Деймън, той доброволно щеше да призове мрака.

Той не можеше да издържа престоя на светлина, помисли си тя. Но ето че сега се присмиваше на страданията на Бони.

В такъв случай какво ще прави тя? След като Деймън е преминал на страната на противника и от съюзник се е превърнал във враг? Докато анализираше положението си, Елена се разтрепери от гняв и омраза — да, и от страх също.

Как да се опълчи сама срещу трима от най-могъщите противници, които можеше да си представи, както и срещу тяхната армия от деформирани, лишени от съвест убийци? Да не говорим за Каролайн, оглавяваща групата от зловни, изпаднали във възторг зрители?

Сякаш нарочно, за да усили страховете ѝ, за да ѝ докаже колко нищожни са шансовете, дървото внезапно се разклати и за миг на Елена ѝ се стори, че в следващия миг ще падне от клоните му, като ще се премята и крещи във въздуха през цялото рухване към земята. Клоните, за които се бе хванала, като че ли изведнъж изчезнаха и тя оцеля единствено благодарение на отчаяното и болезнено дращение сред боровите игли, за да се добере до грапавата почерняла кора на дървото.

Сега ти си момиче от човешката раса, скъпа моя, сякаш ѝ нашепваше силната упойваща миризма на смола. И си затънала до шия сред Силите на безсмъртните и магьосниците. Защо се бориш? Изгубила си битката още преди да си я започнала. Предай се още сега и няма да боли толкова много.

Ако ѝ го бе казал някой друг, ако се беше опитал да ѝ го набие в главата, думите му щяха да отскочат като искри от твърдия като кремък характер на Елена. Ала вместо това в нея се загнезди само чувството, все повече заливащо я, като аура на безнадеждната орисия, като познание за пълното ѝ безсилие на каузата ѝ и неподходящите ѝ оръжия. Това чувство я обгърна нежно, но неизбежно като мъгла.

Отпусна пулсиращата си глава на ствола на дървото. Никога не се бе усещала толкова слаба, толкова безпомощна — толкова самотна, не и откакто беше наскоро пробуден вампир. Искаше Стефан. Но Стефан не бе имал сили да победи тези тримата и тъкмо заради това може би нямаше да го види никога повече.

Нещо ново се случва на покрива, осъзна уморено девойката. Деймън гледаше надолу към Бони върху олтара и изражението му беше доста вкиснато. Пребледнялото лице на Бони бе обърнато към вечерното небе, а погледът ѝ издаваше решителността повече да не плаче и да не се моли.

— Но... нима всичките тези ордъоври са толкова предвидими? — попита Деймън с вид на дълбоко отегчен.

Копеле мръсно, ти търсиш само забавление от мъките на най-добрата си приятелка, озлоби се Елена. Добре, само почакай. Но не можеше да забрави горчивата истина: без него тя никога нямаше да може да изпълни план А, да не говорим за съпротива срещу тези китсуне, тези върколаци в лисичи кожи.

— Ти ми обеща, че в Ши но Ши ще видя наистина оригинални представления — продължи да се оплаква Деймън. — Девици, хипнотизирани дотолкова, че сами да режат части от телата си...

Елена пренебрегна думите му. Концентрира цялата си енергия върху пулсиращата болка в центъра на гърдите си. Струваше ѝ се, че събира кръв от най-тънките си капиляри, от най-далечните кътчета на тялото си, за да я събере тук, в центъра.

Човешкият мозък е необозримо богат, каза си тя. Странен и необятен като вселената. А пък човешката душа...

Трите най-малки обсебени момичета започнаха да танцуват около разпънатата върху олтара Бони и запяха с фалшиво сладникави момичешки гласчета:

*Тук ще си умреш,
И като умреш тук вътре, тук отвън,
Те ще затрупат лицето ти с мръсотия!*

Колко „прекрасно“, помисли си Елена. После се заслуша отново в драмата, разиграваща се на терасата на покрива. Изуми я това, което видя. Мередит се появи на терасата, но се движеше като че ли под вода или по-скоро изпаднала в транс. Елена не бе забелязала как Мередит се е озовала там... да не би да беше някаква магия? Мисао се загледа в Мередит, като не престана да се кикоти. Деймън също се засмя, но недоверчиво.

— И ти очакваше от мен да повярвам, че ако дам на това момиче ножици... — заговори той, — тя наистина ще си пререже собствения си...

— Изпробвай и сам ще се увериш — прекъсна го Шиничи с поредния си апатичен жест. После се облегна на купола в средата на терасата на покрива, все още опитващ се да накара Деймън да престане да се разтакава. — Не видя ли нашата шампионка Изобел? Нали я носеше на рамото си по целия път до тук... тя няма ли да се опита да каже нещо?

Деймън протегна ръка.

— Дайте ми ножици — заповяда той и върху дланта му се появиха ножици. Изглежда докато Деймън притежаваше магическия ключ на Шиничи, обгръщащата всичко тук магия ще продължи да му се подчинява дори и в реалния свят. — Не, искам големи, градинарски ножици — засмя се той. — Езикът на всеки човек е образуван от един здрав мускул, а не от хартия.

Сега държеше в ръката си големи ножици за окастрияне на дървета и храсти — несъмнено крайно неподходящи за детски играчки. Вдигна ги, за да претегли тежестта им. И тогава, за пълен шок на Елена, той надигна глава право към нея там горе, към убежището ѝ високо на дървото. Намери я моментално, без въобще да я търси с поглед — и ѝ смигна.

Елена само го изгледа ужасено.

Той знае, каза си тя. През цялото време е знаел, че аз съм тук.

Сигурно точно за това е прошепнал преди малко на Каролайн.

Не се получи... Крилете на изкуплението няма да ми помогнат, помисли си Елена. Имаше чувството, че пада и ще пропада завинаги. Трябваше да се досетя, че идеята да разчитам на помощта на Деймън не е добра. Без значение какво са му сторили, Деймън винаги ще си остане Деймън. А сега ми предлага избор: да гледам как двете мои най-добри приятелки ще бъдат измъчвани и убити или да изляза напред и да сложа край на този ужас, като се подчиня на условията му.

Какво можеше да направи?

Той бе подредил брилянтно фигурите върху шахматната дъска. Двете пионки бяха поставени на две различни нива, така че дори Елена по някакъв начин да се спусне долу, за да спаси Бони, с Мередит ще е свършено. Бони беше привързана към четири здрави кола и пазена от

дървета човеци. Мередит беше по-близо, горе върху покрива, но за да се добере до нея, Елена трябваше да се пребори с Мисао, Шиничи, Каролайн и самия Деймън.

Елена трябваше да избира. Дали да излезе сега или да бъде принудена да го стори заради мъките на едно от двете момичета, които бяха като част от нея.

Сякаш долови слабо послание, изпратено по телепатия от Деймън, в което се казваше: Това ще бъде най-добрата нощ в живота ми.

Винаги можеш просто да скочиш, отново долетя хипнотичен шепот, неясен като мъгла, но с унищожителен смисъл. Край на смъртоносния път, по който си поела. Край на страданията ти. Край на цялата тази болка... и то просто така.

— А сега е мой ред — заговори Каролайн, като се втурна покрай близнаците, за да се изправи лице в лице срещу Мередит. — Предполагаше се, че аз имам правото първа да избирам. Така че сега е мой ред.

Мисао се засмя истерично, но Мередит пристъпи напред, още в транс.

— О, имаш право да постъпиш както желаеш — каза Деймън. Ала не помръдна, все още загледан с любопитство в нея, докато Каролайн заговори на Мередит:

— Ти винаги си имала език на усойница. Защо не се опиташ да срежеш езика си на две като змийски, за да ни зарадваш... точно сега, точно тук? Преди да бъдеш накълцана на парченца.

Мередит само протегна ръка, без да отрони дума, бездушна като робот.

Все още приковала очи към Деймън, Елена едва си поемаше дъх. Гърдите ѝ заплашваха да се раздерат от спазми, когато смукалата по израстъците на растенията се увиха около нея и пресякоха дишането ѝ. Но дори усещанията на собственото ѝ тяло не можеха да я спрат.

Коя да избера?, запита се тя. *Бони и Мередит — обичам и двете.*

Нищо друго не мога да направя, осъзна тя, все още вцепенена, докато ръцете и устните ѝ ставаха все по-безчувствени. Не съм сигурна дори дали Деймън може да ги спаси и двете, даже и ако аз се съглася... да му се покоря. А онези, останалите... Шиничи, Мисао и Каролайн... те жадуваха само да видят как се пролива кръв. И Шиничи

контролираше не само дърветата, а всичко в Олд Уд, включително и тези ужасяващи дървета хора. Може би този път Деймън се е надценил, като се е нагърбил с повече от това, с което може да се справи. Той иска мен... ала стигна твърде далече в усилията си да ме докопа. И сега аз не виждам откъде ще дойде спасението.

И тогава го видя. Внезапно всичко си дойде на мястото и то брилянтно ясно.

Знаеше го.

Елена се взря надолу към Бони, която вече бе на косъм от припадъка. Бони също я гледаше. Но нито очакване, нито надежда бяха изписани по малкото ѝ лице с триъгълна, сърцевидна форма. Бони вече се бе примирила със съдбата си: агония и смърт.

Не, каза си Елена, без да знае дали Бони я чува.

Вяра, предаде мислено тя посланието си на Бони.

Но не сляпа вяра, никога да не бъде сляпа. А вярвай само в това, което умът ти подсказва, че е истина. И в това, което сърцето ти нашепва, че е верният път. Никога няма да те изоставя... нито теб, нито Мередит.

Аз вярвам, повтори си мислено Елена и душата ѝ се изпълни със сила, за да стане вярата ѝ непоклатима като скала. Обля я внезапен прилив на твърда самоувереност и тя разбра, че е настъпил моментът да се действа. Една дума, една-единствена кълтеше в съзнанието ѝ, докато се надигаше и отпускате ръце от ствола на дървото. И тази дума още отекваше в мозъка ѝ, когато се понесе като гълъбица с главата надолу от клона на дървото, разположен високо там, на осемнайсет метра над земята.

Вяра.

Докато падаше, всичко премина през съзнанието ѝ.

Първият път, когато видя Стефан... тогава беше съвсем различна личност. Леденостудена отвън, в маниачена отвътре — или обратното? Все още вцепенена от гибелта на родителите си, макар това да се бе случило толкова отдавна. Уморена от всичко на този свят и от всичко, свързано с момчетата... Принцеса в ледена кула... жадна единствено за завоевания, за власт... докато не го видя.

Вяра.

После дойде светът на вампирите... и Деймън. И цялата онази порочна необузданост, която откри в себе си, цялата страст. Стефан бе нейната опора, но Деймън беше горещият дъх под крилете ѝ. Но колкото и далече да стигаше, Деймън сякаш я мамеше да продължи още малко по-нататък. Знаеше също, че един ден ще стигне далече, твърде далече... за тях двамата. Но засега от нея се искаше само да извърши нещо съвсем просто. Вяра.

И Мередит, и Бони, и Мат. Беше непостоянна в отношението си към тях, о, това не можеше да се оспори. Отначало не можеше да си обясни с какво бе заслужила да има такива приятели, след като дори не се беше постарала да се държи с тях така, както заслужаваха. При все това всички те бяха очаровани от нея. А сега ги оценяваше — знаеше, че ако се стигне дотам, ще умре заради тях.

Долу, погледът на Бони следеше полета ѝ. Публиката от терасата на покрива на пансиона също я гледаше, но Елена се взираше само в лицето на Бони, която я изпиваше с изумения си поглед, ужасена, не вярваща на очите си, готова да закрепци. Но в същото време разбираше, че нищо няма да спаси Елена от убийствения ѝ полет с главата надолу, право към смъртта.

Повярвай ми, Бони. Ще те спася.

Ще си припомня как се лети.

Бони знаеше, че ще умре.

Имаше ясно предчувствие за това непосредствено преди тези неща — дърветата, придвижващи се като хора, с отвратителните си лица и дебели възлести ръце — да обкръжат малобройната група от хора в Олд Уд. Чу воя на някакво странно черно куче, обърна се и видя как то за миг се показва в светлината на фенерчето ѝ, преди отново да потъне в гората. За подобно зловещо куче отдавна се споменава в историята на фамилията на Бони: когато започне да вие, скоро ще умре някой от членовете на семейството. Предполагаше, че е дошъл нейният ред.

Обаче не каза нищо, дори и когато доктор Алпърт рече: „Какво, за Бога, беше това?“. Бони се опитваше да бъде храбра. Мат и Мередит бяха такива. Беше нещо вродено в тях — способността да запазват хладнокръвие и да проявяват здрав разум, когато всички наоколо примираха от страх, побягваха, хукваха да се крият, където им видят очите. Мат и Мередит бяха способни да водят групата без ничия помощ. Разбира се, и доктор Алпърт беше смела жена, а пък госпожа Флауърс изглежда бе преценила, че тийнейджърите се нуждаят от грижите ѝ и от специалните ѝ умения.

Бони искаше отчаяно да докаже на приятелите си колко смела може да бъде. Стараеше се да държи главата си изправена и да се вслушва напрегнато в шумовете от храстите, като едновременно с това внимаваше, за да засече с психичните си способности признаците за близостта на Елена. Ушите ѝ можеха да доловят много звуци от реалния свят наоколо, като тихо пращане и дори шепот, какъвто не би трябвало да се чува от храстите. Но от Елена не се чу нито звук, дори и когато Бони мислено извика многократно името ѝ: Елена, Елена, Елена!

Тя отново е човек, тъжно осъзна Бони, не може да ме чуе или да се свърже по друг начин с мен. От всички нас само тя не изчезна чудодейно.

Точно тогава първото от човекоподобните дървета се изпречи пред тяхната група. Приличаше на кошмарно чудовище от приказките, разказвани от детегледачките. Отначало изглеждаше само като дърво, но после — внезапно — се превърна в... нещо като дървоподобен гигант, който най-изненадващо започна да се придвижва към тях. Горните му клони се превърнаха в ръце, които се събраха и надвесиха над главите им. Момичетата се разпищяха и се опитаха да избягат от заплашителните израстъци.

Бони никога нямаше да забрави как Мат и Мередит ѝ помогнаха да избяга тогава.

Човекоподобното дърво не можеше да действа бързо. Но когато се обърнаха и побягнаха от него, се озоваха пред още едно такова дърво, препречило пътя им. После се появи още едно отляво и друго отдясно. Бяха обкръжени.

И тогава странните дървета ги обградиха отвсякъде като избягали роби, като изгубил се на полето добитък. Всеки от групата опита да се съпротивлява, но беше брулен и шибан от коравите клони, обсипани с много остри и ужасно бодливи тръни. Накрая около врата на всеки от тях се обви по един жилав клон и ги повлече напред.

Заловиха ги — но поне още бяха живи. Поведоха ги нанякъде. Не беше трудно да се отгатне причината: всъщност на Бони ѝ хрумнаха какви ли не варианти, един от друг по-невероятни. Въпрос на лично мнение бе кой е най-страшният.

Накрая, след продължително лутане, което се стори многочасово на пленниците, Бони започна да разпознава нещата наоколо. Явно отново се връщаха в пансиона. Или по-скоро за пръв път сега ги водеха към истинския пансион. Колата на Каролайн бе паркирана отпред. Къщата отново бе осветена от горе до долу, само тук–там се забелязваха неосветени прозорци.

Там ги очакваха техните похитители.

След първоначалния изблик на сълзи и молби Бони отново се опита да се държи храбро.

Но когато момчето със странната коса ѝ обясни, че тя ще бъде първата жертва, Бони много ясно схвана какво означава това, както и каква точно смърт трябва да очаква. И тогава най-внезапно цялата ѝ храброст мигновено се изпари, макар външно с нищо да не се издаде. Нямаше отново да закрепчи.

Тъкмо тогава видя терасата на покрива и зловещите фигури на нея. Особено я порази Деймън, който продължи да се смее, докато човекоподобните дървета разкъсваха дрехите ѝ. На всичкото отгоре той не престана да се смее и когато Мередит хвана големите градински ножици. Нямахше повече да го моли, затова не бе задължена да гледа нагоре към терасата, където се очакваше Мередит да пререже езика си с ножиците надлъжно на две половини, за да заприлича на змийски.

Сега лежеше просната по гръб, със завързани ръце и крака, толкова безпомощна, с разкъсани на ивици дрехи. Искаше първа нея да убият, за да не трябва да гледа страданията на Мередит.

И тъкмо когато се беше приготвила да изкрещи за последен път, видя Елена скрита високо над нея сред клоните на белия бор.

— Криле на вятъра — прошепна Елена, когато земята много бързо се устреми срещу нея.

Крилете незабавно се разгънаха някъде отвътре в Елена. Разпростряха се на около дванайсет метра, изтъкани от златен воал, с цветове от тъмносиньо откъм гръба ѝ до много бледо лимоненожълто по краищата. Изглеждаха почти неподвижни, едва се надигаха и спускаха, но ѝ помогнаха да се закрепят, като при всяко подухване на вятъра я издигаха нагоре, след което я отвеждаха точно където тя желаше.

Но не полетя към Бони, както всички очакваха. Като огледа всичко от високо, тя много ясно прецени, че може би ще успее да освободи Бони, но нямаше представа дали ще успее отново да се издигне във въздуха.

Вместо това, в последния момент Елена рязко изви към терасата на покрива, улови градинарските ножици от вдигнатата ръка на Мередит, след което сграбчи с цяла шепа дългата, в черно и червено, копринена коса на Мисао. А след това...

Точно в този миг Елена наистина изпита необходимост от вяра. Досега само се плъзгаше надолу като планер, без всъщност да лети. Ала сега ѝ бе потребна подемна сила, крилете ѝ трябваше да започнат да действат... и отново, макар да нямаше никакво време за губене, тя си спомни за Стефан и за чувството...

... когато за пръв път го целуна. Другите момичета може и да предпочитаха по-заобиколните начини, като оставяха момчето да води играта, ала не и Елена. Освен това отначало Стефан се опасяваше, че всичките им целувки може да се окажат само опити за съблазняване на жертвата...

... но когато го целуна за пръв път, веднага стана ясно, че той не е хищник, нито тя — жертва...

А сега се нуждаеше отчаяно да полети...

Зная, мога...

Обаче Мисао се оказа по-тежка, отколкото изглеждаше. Големите златни криле потрепнаха и замряха. Шиничи накара едно от подчиняващите му се пълзящи растения да се извиси към нея, за да я докопа. През това време Деймън подкрепяше Мередит да не падне.

Прекалено късно Елена разбра, че няма да успее.

Беше сама и не можеше да се пребори с тях по този начин. Прекалено много противници се бяха изпречили срещу нея.

Беше сама, съвсем сама. Заради пронизващата болка в гърба едва се сдържаше да не изкрещи. По някакъв начин Мисао стана още по-тежка и след още една минута толкова натежа, че Елена трябваше да размаха криле, за да я удържи.

Съвсем сама се бореше и като всички простосмъртни щеше да умре...

Но тогава, през агонията, от която студена пот обля цялото ѝ тяло, тя чу гласа на Стефан:

— Елена! Пусни я! Падни и аз ще те уловя!

Колко странно, каза си Елена, като на сън. Любовта му и паниката му за нейната участ някак си изкривяваха гласа му — караха го да звучи различно. Почти като...

— Елена! Аз съм с теб!

... като Деймън.

Сепната, изтръгната от съня си, Елена погледна надолу. Видя там Деймън, застанал пред Мередит, с прострени настрани ръце, за да я предпази.

Той беше с нея.

— Мередит — продължи той, — момиче, сега не е време да се правиш на сомнамбул! Приятелката ти се нуждае от теб! Елена се нуждае от теб!

Макар бавно и озадачено, Мередит все пак вдигна лицето си нагоре. И Елена видя как животът и оживлението се завърнаха в нея, когато очите ѝ се фокусираха върху потрепващите златни криле.

— Елена! — изкрещя тя. — Аз съм с теб! Елена!

Откъде знаеше, че трябва да извика това? Отговорът можеше да бъде само един: тя беше Мередит, а Мередит винаги знаеше какво да каже.

И тогава викът ѝ се поде от друг глас, гласът на Мат:

— Елена! — извика той, тържествуващо и възхитено. — Аз съм с теб, Елена!

Последва го плътният глас на доктор Алпърт:

— Елена! Аз съм с теб!

Намеси се и госпожа Флауърс, изненадващо силно:

— Елена! Аз съм с теб!

Дори и омаломощената Бони се присъедини:

— Елена! Аз съм с теб!

Дълбоко в сърцето ѝ истинският Стефан ѝ прошепна:

— С теб съм, ангел мой!

— Всички сме с теб, Елена!

Тя не изпусна Мисао. Големите златни криле се повдигнаха като от някакво въздушно течение и с лекота я понесоха право нагоре, без да може да контролира този подем... но някак си успя да запази равновесие. Все още гледаше надолу и видя как отронените от очите ѝ сълзи покапаха по протегнатите ръце на Деймън. Сама не знаеше защо плачеше, но част от нея страдаше, че се бе усъмнила в него.

Защото Деймън не само беше на нейна страна. Ако не се лъжеше, той бе готов да умре за нея — ухажваше смъртта заради нея. Хвърли се сред плетеницата от пипала, протягащи се към тях двете с Мередит.

Трябваше да задържи Мисао само още за миг, но Шиничи се нахвърли срещу Елена, вече преобразен в истинския си вид на лисугер, с оголени зъби, готов да прегризе гърлото ѝ. Той и Мисао не бяха обикновени лисици. Шиничи бе едър почти колкото вълк или голямо куче.

Междувременно цялата тераса на покрива бе задръстена с лабиринт от израстъци, пипала и влакнести ластуни, помагачи на Шиничи да се надигне от нивото на терасата. Елена не знаеше как да се отърве от тях. Необходимо ѝ бе време, както и някаква пролука сред тях.

През цялото това време Каролайн само надаваше писъци.

Тогава Елена видя отвор — пролука сред израстъците, през която се промуши, макар да имаше опасност да падне през парапета на терасата. Дори успя да задържи косата на Мисао. Сигурно това преживяване бе извънредно болезнено за лисицата, защото тя непрестанно се гърчеше и мятеше като махало под Елена.

Девојката зърна как Деймън отскочи настрани. Той си оставаше по-бърз от всяко друго живо същество, което някога бе виждала. Деймън подхвана Мередит в ръцете си и се втурна с нея през една съседна пролука, извеждаща до стълбата за слизане от терасата. Щом слезе на земята, Мередит скочи от ръцете му и се завтече към Бони, но едно от човекоподобните дървета я удари. За миг Деймън вдигна очи нагоре към Елена. Погледите им се срещнаха и между тях премина някакво подобие на електрическа искра, от която Елена изтръпна.

Но после вниманието ѝ се разсея, тъй като Каролайн отново се разкрещя, а Мисао замахна с камшика си към крака на Елена, като се провикна на човекоподобните дървета да я повдигнат. Елена трябваше да литне по-нагоре. Нямахше представа как ще може да насочва крилете си от златист воал, но те като че ли от нищо друго не се влияеха, освен от нейните желания. Явно тук трикът беше не да мисли как ще се пренесе някъде, а само да измисли къде да бъде това място.

В същото време обаче човекоподобните дървета се разраснаха, като в детски кошмари. Отначало Елена имаше чувството, че тя се смалява пред тях. Но отвратителните създания наистина надраснаха сградата и най-горните им клони, гъвкави като змии, вече се сплитаха сред краката ѝ, докато Мисао не преставаше да я шибва с камшика си. Джинсите на Елена заприличаха на дрипи. Едва преглътна болезнения си вик.

Трябва да полетя по-високо.

Мога да го направя.

Ще спася всички вас.

Защото вярвам.

Крилете ѝ се подчиниха и затрептяха по-бързо от крилца на колибри, което веднага я издигна на безопасна височина. Тя все още стискаше здраво черно-червената коса на Мисао. Мисао не преставаше да вреци лудо, а крясъците на Шиничи, докато се сражаваше долу с Деймън, отекваха като ехо на нейните.

Елена преживя един доста труден момент, докато възстанови равновесието си. Не биваше да забравя, че сега тежестта под нея се увеличи, защото с всичките си шест опашки Мисао беше доста помасивна от всяка истинска лисица.

Елена се върна на своя клон на дървото и се закрепил там, за да може да погледне сцената на схватките долу на земята. Човекоподобните дървета се издигаха прекалено бавно, за да успеят да я стигнат веднага. Засега планът ѝ се изпълняваше отлично, с изключение на това, че Деймън, за разлика от останалите, беше забравил какво се очакваше от него. Той се беше увлякъл прекалено в опитите си да заблуди Шиничи и Мисао, че още е обсебен от малаха. Дори и Елена успя да заблуди. Сега според техния план той трябваше да се погрижи за невинните свидетели на схватката, като остави Елена да привлече вниманието на Шиничи.

Вместо това обаче в него се надигна озлобление и той яко заблъска човекоподобната глава на Шиничи в стената, докато му крещеше на ухото:

— Проклет... да си... Къде е... брат ми?

— Мога да те убия още сега — ревна Шиничи, но вече се задъхваше. Явно Деймън не беше лесен съперник.

— Направи го! — озъби му се Деймън. — Но тя — посочи нагоре към Елена, — ще пререже гърлото на сестра ти!

— Мислиш ли, че ще ти повярвам, че момиче с такава аура може да убие... — изсумтя презрително Шиничи.

Винаги настъпва момент, когато трябва да се решиш. За Елена, задъхана от борбата и предвкушването на славната победа, този миг настъпи сега. Пое дълбоко дъх, помоли се мълком да бъде опростена и се спусна надолу, насочила напред градинарските ножици. После ги щракна яко, с все сила.

Черната опашка на лисицата, с червен връх накрая, се завъртя и полетя надолу към земята. Мисао изпищя неистово от болка и ярост. Опашката ѝ падна на земята и се загърчи като змия, която още не беше окончателно стъпкана.

Тогава Шиничи се развика като побеснял:

— Знаеш ли какво направи, кучко невежа! Ще стоваря цялото това място върху главата ти! На парченца ще те разкъсам!

— О, да, разбира се, че ще го направиш. Но преди това — заговори Деймън яростно, — трябва да се справиш с мен.

Елена едва позна гласовете им. Не беше лесно да стиска тежките ножици. Това ѝ напомни за Мередит и за Бони, още просната върху олтара, и за Мат, който продължаваше да се мята по земята, докато се опитваше да разкъса растителните пипаловидни израстъци. И за госпожа Флауърс, и за трите погубени момичета, и за Изобел, и най-вече за Стефан.

За пръв път в живота си проливаше със собствените си ръце нечия кръв, затова я обзе странно чувство на отговорност. Все едно че леден вятър издуха косата ѝ: никога не го върши без причина. Никога, никога, ако не е абсолютно наложително. Никога, ако има друг изход.

Елена усети как в нея нещо внезапно се надигна. Прекалено бързо трябваше да се сбогува с детството си, за да се превърне във воин.

— Всички вие мислите, че не мога да се сражавам — провикна се тя към насъбралата се на земята група. — Но грешите. Мислите си, че съм слаба. И в това бъркате. Ще впрегна цялата си Сила, до последната капка, в тази битка, защото вие, близнаците, сте истински чудовища. Отвратителни сте. Ако умра, ще почивам до Хонория Фел и отново ще бдя над Фелс Чърч.

„Фелс Чърч е загнил и ще загине, прояден от личинки“, проговори един плътен басов глас зад ухото ѝ въпреки оглушителните писъци на Мисао. Елена не трябваше да се обръща, за да се досети, че ѝ говореше белият бор. Седеше върху един дебел клон, с иглички по малките клони наоколо, които се забиха в корема ѝ и едва не нарушиха равновесието ѝ, така че тя неволно разтвори ръце. Мисао полетя надолу и се заби сред елхите.

— Лоши... дървета... вървете... по... дяволите! — изкрещя Елена и заби ножицата в основата на клона, който едва не се

прекърши. После се опита да издърпа ножицата, заедно с голямо парче от смолата, залепнала към кората на бора.

След това потърси Мисао, но не успя да открие лисицата толкова лесно, колкото очакваше. Накрая видя опашките ѝ. Странно, но от раната на срязаната ѝ опашка не течеше кръв, нито имаше подутина, дори въобще не личеше да е пострадала.

Но защо не се преобрази отново в човешката си форма? Заради загубата на опашката си? Дори и да се окаже гола, след като се превърне отново в човек, както твърдяха някои легенди за върколаците, все пак щеше да ѝ бъде по-лесно да слезе на земята.

Защото Мисао изглежда накрая бе избрала да се спуска бавно, улавяйки се за клон след клон, подбирайки само по-дебелите, способни да издържат лисичето ѝ тяло, което означаваше, че сега се намираще най-много на три–четири метра под Елена.

Сега от Елена се искаше само да се спусне надолу до нея и после — с помощта на крилете или по някакъв друг начин да спре Мисао. Но само ако можеше да се довери на крилете си и ако дървото не я събореше на земята.

— Много си бавна! — изкрещя Елена. После започна да се спуска към Мисао.

И тогава видя долу Бони.

Слабото тяло на Бони още лежеше върху олтара, бледо и сякаш вече вцепенено от студа. Сега я държаха четири от човекоподобните дървета, по едно за всяка ръка и всеки крак. Те вече я теглеха толкова силно, че тя се издигна във въздуха.

Бони още не бе загубила съзнание, но не викаше. Не издаде нито звук, за да привлече вниманието към себе си. Елена разбра, че приятелката ѝ бе замлъкнала, защото бе обзета от неописуем ужас и отчаяние. Искаше ѝ се Деймън и Шиничи да продължават да се бият, за да нямат време да попречат на спасителната ѝ операция.

Човекоподобните дървета се отдръпнаха назад.

Лицето на Бони се сгърчи в агония.

Елена трябваше да се справи с Мисао. Нуждаеше се от двойния ключ, за да освободи Стефан, а единствените, които можеха да ѝ кажат къде да намери този ключ, бяха Шиничи и Мисао. Вдигна глава нагоре и забеляза, че мракът постепенно отстъпваше и небето бе станало сиво, а не непрогледно черно както преди малко... но не можеше да

очаква помощ от небето. Погледна надолу. Мисао разполагаше с време да избяга. Ако Елена я изпусне... ще изгуби Стефан. Но Бони... нейната най-близка приятелка още от детинство...

Тогава се сети за план В.

Деймън се бореше с Шиничи или поне се опитваше.

Само че всеки замах на юмрука на Деймън се разминаваше на няколко сантиметра от лицето на Шиничи. Докато, от друга страна, юмруците на Шиничи винаги улучваха лицето на Деймън, което сега приличаше на кървава маска.

— Използвай някое дърво! — кресна Мисао, внезапно изоставила хлапашките си маниери. — Вие, мъжете, идиоти такива, не можете да се досетите за друго, освен за юмруците си!

Шиничи откърши една от дървените подпори на парапета на терасата. Стори го само с едната си ръка, с което разкри истинската си сила. Елена разбра, че той се забавляваше с това, дори и да означаваше, че ще трябва да изтърпи дребните рани от треските от дървената подпора, забили се в дланта му.

Насред схватката им Елена извика:

— Деймън, погледни надолу! Към Бони!

Досега изглежда нищо не бе в състояние да наруши концентрацията на Деймън. Беше решен да открие къде държат Стефан или да убие Шиничи в двубоя, докато се опитва да разбере.

Но за изненада на Елена той рязко изви глава и погледна надолу.

— Кафез! — заповяда Шиничи. — Изградете ми кафез!

Клоните на дърветата се сведоха от всички страни, за да затворят него и Деймън в кафез, с вид на решетка, от която нямаше измъкване.

Човекоподобните дървета още повече се снижиха. Бони не можа да се сдържи и закрещя.

— Ето, виждаш ли? — засмя се Шиничи. — Всеки от твоите приятели ще издъхне в такава адска агония или дори в нещо още по-лошо. Ще се справим с вас един по един!

Тогава Деймън наистина се разбесня. Започна да се движи невероятно гъвкаво и бързо, като живак, като пламък, като някое диво животно, с рефлексии много по-бързи от тези на Шиничи. Сега в ръката му се появи сабя, несъмнено сътворена от магическия ключ за къщата. Сабята проблясваше зловещо сред клоните, въпреки че те упорито се

навеждаха, за да го хванат в капан. После се надигна високо във въздуха и за втори път тази нощ прескочи парапета.

Този път Деймън успя да поддържа съвършено равновесието си и се приземи грациозно без никакви травми, гъвкав като котка, точно до Бони. Сабята му отново проблесна във въздуха и яките, приличащи на закривени пръсти краища на клоните много бързо бяха отсечени.

След миг ръцете на Деймън вдигнаха Бони от грубия пън. Двамата бързо се скриха в сенките край къщата.

Елена едва сега въздъхна с облекчение и отново се зае със своите задачи. Но сърцето ѝ сега биеше по-силно и по-забързано, преливащо от гордост и благодарност, докато се спускаше надолу сред острите борови игли. Едва не връхлетя върху Мисао, но поне успя да я отгласне настрани.

Сграбчи лисицата за врата. Мисао нададе странен животински вопъл и веднага заби острите си зъби в ръката на Елена, много силно, почти до кокал. От страхотната болка Елена прехапа устни, изплашена от рукналата кръв, но успя да се сдържи да не закрепци.

Повдигна към лицето си озъбената муцуна на лисицата, но не рискува да я приближи прекалено.

— Къде са двете половини на твоя лисичи ключ? — попита настойчиво. — Каж ми, ако не искаш да отрежа още една от опашките ти. Кълна се, че ще го направя. Не се дръж глупаво... няма да загубиш само гордостта си, ясно ли е? Твоята сила се крие в твоите опашки. Как ще се чувстваш, ако те лиша от всичките?

— Като човешко същество, но не като теб, защото ти си слаба. — Сега Мисао отново се хилеше задъхано по своя противен маниер, притиснала лисичите си уши до главата си.

— Само ми отговори на въпроса!

— Ще успееш единствено, ако разгадаеш отговорите ми. Ако ти кажа, че едната половина е скрита в сребърен славей, ще ти дойде ли нещо на ум?

— Може би, ако го обясниш малко по-ясно!

— Ако пък ти кажа, че другата половина е заровена в балната зала Блудуед, ще можеш ли да я намериш? — Лисицата отново се ухили предизвикателно, докато ѝ съобщаваше за следи, които не водеха наникъде — или навсякъде.

— Това ли са отговорите ти?

— Не! — изпищя Мисао внезапно и зарита с крака, като куче, ровещо в прахта. Само че нейните крака се забиха в корема на Елена. Блузата ѝ веднага се разкъса.

— Казах ти, че няма да си играя с теб! — кресна ѝ Елена и вдигна лисицата с лявата си ръка, въпреки че беше много изтощена. В дясната си ръка нагласи ножицата.

— Къде е първата половина от ключа? — запита Елена сурово.

— Сама си я потърси! Само че трябва да претърсиш целия свят и всеки храст наоколо. — Лисицата пак се спусна към гърлото на Елена и остриите ѝ зъби достигнаха до плътта.

Елена вдигна Мисао по-високо.

— Предупреждавам те, че ако не ми кажеш, горчиво ще съжаляваш!

И стисна ножицата.

Мисао изпищя, но писъкът ѝ не се чу ясно сред всеобщата суматоха. Елена, чувствайки се все по-уморена, добави:

— Ти си абсолютна лъжкиня, нали? Ако искаш, погледни надолу. Дори не съм приближила ножицата до теб. Само чу щракването и се разкрещя.

Нокътят на Мисао се приближи опасно до окото на Елена. О, така ли? Добре. Сега вече Елена нямаше нито морални, нито етични задръжки. Не причиняваше болка, а само източваше Силата. Ножицата зацрака: щрак, щрак, щрак и Мисао закрещя, започна и да я ругае, а под тях човекоподобните дървета се сгърчиха.

— Къде е първата част от ключа?

— Пусни ме и ще ти кажа. — Внезапно гласът на Мисао стана по-малко писклив.

— Даваш ли ми честната си дума, ако можеш да го кажеш сериозно и без да се кискаш?

— Давам ти честната си дума и моята дума като китсуне. Моля те! Не можеш да оставиш една лисица без нито една истинска опашка! Не бива да ги докосваш. Те са като почетни знаци. Но истинската ми опашка е в средата, с бяло на върха и ако там ме порежеш, ще видиш кръв и ще остане подутина. — Мисао сега май наистина се изплаши и изглеждаше готова да сътрудничи.

Елена умееше да преценява хората, притежаваше силна интуиция и сега, както умът ѝ, така и сърцето ѝ подсказваха да не се

доверява на това създание. Но толкова много ѝ се искаше да ѝ повярва, да се надява...

Наведе се леко надолу, за да доближи лисицата до земята... не искаше да се поддава на изкушението да я пусне да падне от осемнайсет метра височина.

— Е? След като ми даде честната си дума, какви са твоите отговори?

Шестте човекоподобни дървета под нея се размърдаха и се насочиха към нея, протягайки клоните си, приличащи на алчни, хищни пръсти.

Но Елена все още беше нащрек. Не беше пуснала Мисао, а само охлабила хватката си. Сега отново стегна пръстите си.

Обля я вълна на увереност, затова успя бързо да се издигне и да огледа терасата на покрива, където бяха останали вбесеният Шиничи и разплаканата Каролайн. След малко погледите на Елена и Деймън се срещнаха, което я изпълни с въодушевление и гордост.

— Аз не съм ангел — обяви тя на всеки от групата, който още не беше разбрал това. — Не съм нито ангел, нито дух. Аз съм Елена Гилбърт и съм била в отвъдния свят. Точно сега съм готова да направя това, което трябва да бъде сторено, включително и да сритам нечий задник!

Долу се надигна шумотевица. Отначало тя не разбра на какво се дължи. После осъзна, че останалите, всичките до един нейни приятели, шумно я приветстваха, включително госпожа Флауърс и доктор Алпърт, Мат, та дори и Изобел. Всички се въодушевиха, като видяха как започна да се показва дневната светлина.

Аз ли направих това?, зачуди се Елена и проумя, че го беше постигнала по някакъв начин. Беше осветила поляната, на която се издигаше пансионът на госпожа Флауърс, само горите наоколо оставаха в мрак.

Може би трябва да разширя обсега на светлината, помисли си тя. *Може би Олд Уд ще се превърне в нещо по-младо, не толкова зло.*

Ако беше по-опитна, никога не би направила подобен опит. Но точно тук и точно сега тя усещаше, че може да се справи с всичко. Набързо се огледа в четирите посоки около Олд Уд и извика: „Крилете на пречистването!“. Появиха се огромни криле, като на пеперуда,

блестящи от скреж с всичките багри на дъгата, които веднага се разпериха още повече.

Тя се изненада от тишината, която настана. Почувства се като впримчена в капан, след като бе направила нещо, пред което дори схватката ѝ с Мисао изглеждаше нещо второстепенно. Тази тишина ѝ напомняше за нещо: за всичките най-прекрасни мелодии, събиращи се в един-единствен мощен акорд.

И тогава от нея изригна Силата — но не разрушителна Сила като онази, която Деймън толкова пъти бе излъчвал, а Силата на обновяването, на възраждането, на пролетното обновяване, на любовта, младостта и пречистването. Пред очите ѝ светлината се разпростря все повече и повече, дърветата се смалиха и станаха почти нормални, с повече поляни и просеки между гъсталаците. Изчезнаха трънливите висящи израстъци. По земята като разширяващи кръгове се ширнаха цветя с всякакви цветове, някъде нежни теменуги, другаде див морков, а рози се виждаха навсякъде. От толкова красота чак гърдите ѝ се стегнаха.

Мисао изсъска. Трансът на Елена най-после секна и тя се озърна, за да види как отвратителните човекоподобни дървета постепенно започнаха да изчезват сред обилната слънчева светлина и на тяхно място да се появяват дървета с познатите форми. За миг Елена остана да съзерцава смаяно сцената, преди да ѝ направи впечатление, че нещо се бе променило. Всички истински хора се бяха скрили.

— Не биваше да те водя тук! — За изненада на Елена това бе гласът на Мисао. Говореше на брат си: — Ти развали всичко заради това момиче. Шиничи но бака^[1]!

— Ти си идиотка! — кресна Шиничи на Мисао. — Тъпачка! Реагираш точно така, както те искат...

— А какво друго можеше да направя?

— Чух те как даваше указания на момичето — озъби ѝ се Шиничи. — Би направила всичко заради външността си, ти егоистична...

— Ти ли ми казваш това? На мен? Ти, който не си изгубил нито една опашка?

— Само защото съм по-бърз...

— Това е лъжа и ти го знаеш! — срязва го Мисао. — Вземи си думите обратно!

— Прекалено си слаба, за да се бориш! Отдавна трябваше да избягаш! И не ми хленчи сега.

— Да не си посмял да ми говориш така! — Мисао се отскубна от Елена и се нахвърли срещу Шиничи. Тя беше силен воин. След секунда те се вплетоха на кълбо и се затъркаляха, като през цялото време на битката променяха формите си. Разхвърча се черна и червена козина. От търкалящото се кълбо долитаха откъслечни викове:

— ... още не е намерила ключовете...

— ... поне не и двата...

— ... дори и да го направят...

— ... какво значение има?

— ... все пак ще трябва да намерят момчето...

Разнесе се ужасното кискане на Мисао:

— Тогава ще разберат, че това, което търсят...

— ... е в Ши но Ши!

Схватката им внезапно престана и те си върнаха човешкия облик. Бяха силно омаломощени, но Елена усети, че нищо повече не може да направи, ако те решат отново да се сбият.

Вместо това Шиничи каза:

— Ще счупя сферата. Ето — обърна се той към Деймън и затвори очи, — тук се намира скъпоценният ти брат. Поставям картата в твоето съзнание — ако можеш да я разшифроваш. Но след като проникнеш там, ще умреш. Да не кажеш, че не съм те предупредил.

Поклони се пред Елена ѝ рече:

— Съжалявам, но и ти ще умреш. Но ще те увековеча в ода:

*Дива роза и люляк,
бергамот и маргаритки
усмивката на Елена пропъди зимата.
Зюмбюли и теменужки,
напръстничета и перуники,
поникваха под стъпките ѝ
а до тях се полюшваше трева.
Където тя стъпваше,
бели цветя изникваха сред тревата...*

— По-скоро бих искала да чуя ясно обяснение къде са ключовете — каза Елена на Шиничи. Осъзнаваше, че след тази ода няма да успее да изтръгне повече сведения от Мисао. — Честно казано, уморих се, до гуша ми дойде от всичките ви глупости.

Тя забеляза, че отново всички бяха вперили погледи в нея и се досети на какво се дължи това. Самата тя долавяше разлика в гласа си, в стойката си, в начина си на говорене. Но най-важното бе, че вътрешно се чувстваше свободна.

— Ще ти дадем всичко това — продължи Шиничи. — Няма да преместваме ключовете. Ще ги откриеш по това, което вече знаеш или по някакъв друг начин, ако можеш. — Намигна на Елена и се обърна, но се озова срещу една бледа и трепереща Немезида^[2].

Каролайн. През последните няколко минути тя само плачеше, търкаше очи, кършеше ръце... или поне така си мислеше Елена, съдейки по размазания ѝ грим.

— И ти ли? — каза тя на Шиничи. — И ти също?

Шиничи се усмихна лениво.

— Какво аз?

— Хлътнал си по нея. Посвещавах ѝ песни, давах ѝ насоки, за да намери Стефан...

— Не са много добри насоки — утешително ѝ обясни Шиничи и отново се усмихна.

Каролайн се опита да го удари, но той улови юмрука ѝ.

— Да не си въобразяваш, че сега ще те пусна? — Гласът ѝ отекна като писък... макар и не чак толкова като оглушителните писъци на Мисао, способни да счупят някой прозорец, но все пак беше страховито вибриращ.

— Зная само, че си тръгваме. — Той погледна към смълчаната Мисао. — Но първо ще свършим още нещо делово. Обаче не с теб.

Елена се напрегна да чуе още нещо, но Каролайн отново се опита да го нападне:

— След всичко, което ми наговори? След всичко това?

Шиничи я измери отгоре до долу с презрителен поглед, с вид, сякаш за пръв път я вижда. Действително изглеждаше искрено озадачен.

— Аз да съм ти казвал нещо? — удиви се той. — Кога сме разговаряли преди снощи вечерта?

Разнесе се писклив кикот. Всички се извърнаха. Мисао се приближи. Кискаше се, затулила уста с ръката си.

— Използвах твоя образ — обясни на брат си, приковала очи към пода като признание за дребно нарушение. — И гласът ти. В огледалото, когато ѝ давах заповедите. Тя се нуждаеше от някого, който да я утеши заради скръбта ѝ по нещастната ѝ любов, след като била отритната. Уверих я, че съм мъж, който е влюбен до уши в нея и че искам да ѝ помогна да си отмъсти на враговете си... но само ако направи няколко дребни неща за мен.

— Като например да разпространява малахи сред малките момичета — отбеляза Деймън мрачно.

Мисао отново се закиска.

— И сред едно–две от момчетата. Зная какво е да чувстваш такъв малах в себе си. Само че въобще не боли. Те просто са там.

— Някога била ли си принуждавана да извършиш нещо, което не желаш? — сърдито я попита Елена. Усещаше физически как сините ѝ очи искряха прегарящо. — Не се ли досещаше, Мисао, че от това може да боли?

— Значи не си бил ти? — Каролайн, смаяна, все още не можеше да откъсне очи от Шиничи. Тя очевидно не се вписваше в неговия сценарий. — Не си бил ти?

Той въздъхна, все още леко усмихнат.

— Не съм бил аз. Опасявам се, че си била погубена заради златната ми коса. Златна... или огнено червена на черен фон — додаде забързано, като за миг отклони поглед към сестра си.

— Значи всичко е било лъжа... — ахна Каролайн и на лицето ѝ се изписа разочарование, по-дълбоко от гнева ѝ, а тъгата ѝ бе по-силна и от двете чувства. — Ти си само още един обожател на Елена.

— Виж какво — прекъсна я Елена сърдито, — аз не го харесвам. Нещо повече, мразя го. Единственият, който ме интересува, е Стефан.

— О, той значи бил единственият, така ли? — попита Деймън, после погледна многозначително Мат, който беше пренесъл на ръце Бони до терасата след края на битката между двете лисици. Следваха го госпожа Флауърс и доктор Алпърт.

— Знаеш какво искам да кажа — обясни Елена на Деймън.

Деймън сви рамене.

— Много от младите хубавици със златисти коси накрая се оказват невести на грубовати чифликчии. — После поклати глава. — Защо трябва да се занимавам още с боклуци като този тук? — Мускулестото му тяло се извиси заплашително над Шиничи.

— Това е само остатъчен ефект... от това, че си бил обсебен... нали знаеш — разпери ръце Шиничи, все още загледан в Елена. — Заради моите мисли, пренесени в теб...

Всичко изглеждаше така, като че ли се задаваше нова битка, но Деймън само се усмихна и процеди с присвити очи:

— Значи остави Мисао да прави каквото си иска с града, докато ти се захвана с Елена и с мен.

— И... — понечи да каже Елена.

— И с Мет — довърши Деймън припряно и машинално.

— Щях да кажа Стефан — поправи го Елена. — А Мат е бил жертва на жалките игрички на Мисао и Каролайн, преди двамата с него да побегнем и да се натъкнем на теб, когато ти беше обсебен.

— И сега си въобразяваш, че можеш просто така да си тръгнеш? — запита Каролайн с треперещ, но все още заплашителен тон.

— Вече си тръгваме — отвърна Шиничи твърдо.

— Почакай, Каролайн — намеси се Елена. — Аз мога да ти помогна... с Крилете на пречистването. Ти още си подвластна на малаха в теб.

— Не се нуждая от помощта ти! Имам нужда от съпруг!

На покрива на пансиона надвисна тишина. Дори и Мат не посмя да се обади.

— Или поне годеник — промърмори Каролайн, притиснала ръка към корема си. — Семейството ми и на това ще е съгласно.

— Ще се погрижим за това — изрече Елена тихо, след което я увери с по-твърд тон: — Повярвай ми, Каролайн.

— Не бих ти повярвала, дори ако... — обидено изрече Каролайн. После се изплю срещу Елена. Ала накрая млъкна, може би по свой избор, но може би по волята на малаха в нея.

— Да се върнем към деловите въпроси — обади се Шиничи. — Да видим каква ще е отплатата за това че посочихме следите за намирането на ключа и мястото, където е скрит Стефан. В замяна ще поискам малка част от паметта ти. Да кажем... от времето, когато за

първ път се срещнах с Деймън, та до днешния ден. Ще отнемем тази памет от съзнанието на Деймън. — И се усмихна гадно.

— Не можеш да направиш това! — извика Елена, обзета от паника, която се надигна от сърцето ѝ и се разля до най-отдалечените места на крайниците ѝ. — Сега той е различен, всичко помни, променен е. Ако му отнемеше паметта...

— Тогава ще изчезнат всичките тези мили промени — каза ѝ Шиничи. — Или предпочиташ да отнема от твоята памет?

— Да!

— Но ти си единствената, която чу напътствията, позволяващи да се намери ключа. А и не желая да виждам нещата през твоите очи. Искам да виждам теб... през неговите очи.

Сега Елена бе готова да започне отново да се сражава с него, дори съвсем сама. Но Деймън се обади:

— Върви си и вземи каквото искаш. Но ако не се махнеш след това от този град, ще ти отсека главата с ей тази ножица.

— Съгласен съм.

— Не, Деймън...

— Нали искаш Стефан да се върне?

— Но не и на тази цена!

— Много лошо — намеси се Шиничи. — Защото няма друга сделка.

— Деймън! Моля те... помисли си!

— Мислих. Вината, че този малах се разпространи толкова много, е най-вече моя. Моя е вината, че не проучих какво всъщност става с Каролайн. Не ми пукаше какво става с хората, докато новодошлите не ми се бъркаха и стояха далеч от мен. Но мога да те възмездя за някои неща, които ти сторих, като намеря Стефан. — Извърна се наполовина към нея, със старата неустоима усмивка. — В края на краищата нали основната ми работа е да се грижа за брат си.

— Деймън... изслушай ме.

Ала Деймън вече гледаше само към Шиничи.

— Съгласен съм — изрече. — Сключихме сделката.

[1] Ти си идиот, Шиничи (яп.). — Б.пр. ↑

[2] Богинята на отмъщението при древните гърци, търсеца възмездие и справедливост. — Б.пр. ↑

— Спечелихме битката, но не и войната — констатира тъжно Елена. Мислеше, че е следващият ден след схватката с близнаците китсуне, но вече в нищо не бе сигурна, освен че е жива, че Стефан го няма, а брат му отново се бе превърнал в предишния Деймън.

— Може би защото не се възползваме от помощта на скъпоценния ми брат — подметна той саркастично, сякаш да го докаже. Пътуваха с ферарито и се опитваха да намерят ягуара на Елена — в истинския свят.

Елена не му обърна внимание. Не се вслуша и в тихото съскане, долитащо от някакво устройство, което той бе монтирал вместо радиото в колата, макар че от него също се чуваха гласове и прашенето на статично електричество.

Да не би да беше спиритическа дъска от някакъв нов вид? С аудио изход вместо цялото онова досадно сричане, буква по буква, на подсказаното от духовете. Елена потръпна.

— Ти ми даде думата си, че ще продължиш с мен, докато го намерим. Кълна се, че беше така — в Отвъдното.

— Каза ми, че трябва да те придружа, а ти не можеш да лъжеш. Не и мен. Сега, след като отново си човешко същество, мога да чета по изражението на лицето ти. Ако веднъж съм дал дума, винаги я спазвам.

Човешко същество?, замисли се Елена. Такава ли съм? Всъщност каква съм аз? Каква Сила притежавам? Дори и Деймън забеляза, че Олд Уд се промени и се превърна в истински свят. Вече не е някаква древна, наполовина мъртва гора. Цветята разцъфнаха, както си е редно по средата на лятото. Навсякъде кипеше живот.

— Във всеки случай така ще имам доста време, за да бъда насаме с теб, моя принцесо на мрака.

Ето че отново се върнахме към тази тема, помисли си Елена уморено. Но той би ме изоставил тук, ако му кажа, че сме се смели, крачейки заедно по поляната — сетне той коленичи, за да ме настани

да седна по-удобно. Дори и аз започвам да се питам дали това наистина се е случило.

Чу се леко тупване... доколкото нещо можеше да се чуе, заради стила на шофиране на Деймън.

— Улучих го! — поздрави се Деймън. И тогава, когато Елена се извърна, готова да извие волана, за да го накара да спре, той додаде хладнокръвно: — За твоє сведение беше само парче от автомобилна гума. Малко животни са черни, извити на дъга и дебели само няколко десети от сантиметъра.

Елена не каза нищо. Какво можеше да отвърне на заяжданията на Деймън? Все пак дълбоко в себе си почувства облекчение, че Деймън не се бе втурнал с колата да газии дребни животинчета само за развлечение.

За известно време действително ще се наложи да бъдем само ние двамата, помисли си девойката. После осъзна, че има още една причина, заради която не можеше просто така да каже на Деймън да изчезне. Шиничи бе записал местонахождението на килията на Стефан в ума на Деймън, а не в нейния. Отчаяно се нуждаеше от него да я отведе там и да се пребори с този, който държеше Стефан в плен.

Но нямаше нищо лошо, ако е забравил, че тя притежава някакви Сили. А това можеше да ѝ помогне в беда.

Точно тогава Деймън възкликна:

— Какво по дя... — и се наведе напред, за да увеличи звука на устройството, което не беше радиоапарат.

— ... повтарям: всички патрулни екипи да се заемат с издирването на някой си Матю Хъникът, бял мъж, метър и осемдесет, със сини очи и руса коса...

— Какво е това? — попита Елена тревожно.

— Слушаме полицейската радиочестота. Ако наистина искаш да живееш в тази велика страна на свободата, най-добре е да знаеш кога ще трябва да се спасяваш с бягство...

— Деймън, не ми обяснявай начина си на живот. За какво издирват Мат?

— Изглежда най-после са решили да го арестуват. Вчера Каролайн не постигна кой знае какво отмъщение. Предполагам, че сега е решила да си го върне.

— Тогава ще трябва ние първи да го намерим. Кой знае какво може да му се случи, ако остане във Фелс Чърч. Но той не може да вземе колата си, а пък в тази няма да се побере. Какво да правим тогава?

— Да го оставим на полицаите?

— Не, моля те. Ние трябва да... — заговори Елена, когато на поляната вляво, като видение, сякаш изпратено да подкрепи плана ѝ, се появи ягуарът.

— Ето коя кола ще вземем — заяви тя решително на Деймън. — Тя поне е по-просторна. Ако искаш да пренесем в нея апарата за подслушване на полицейската честота, най-добре ще е да се заемеш с демонтирането му.

— Но...

— Трябва да се видя с Мат. Той ще се вслуша само в моите думи. После ще оставим ферарито в гората или ако искаш, ще го потопим в реката.

— О, в реката, разбира се.

— Всъщност може дори и за това да не ни стигне времето. Просто ще го зарежем в гората.

Мат се втренчи в Елена.

— Не. Няма да бягам.

Елена вложи цялата си настойчивост в погледа на сините си очи.

— Мат, влез в колата. Веднага. Длъжен си да го направиш. Бащата на Каролайн се е свързал със съдията, който е подписал заповед за задържането ти. Мередит каза, че те застрашава линчуване. Дори и тя те съветва да избягаш. Не, не ти трябва дрехи. Ние ще те снабдим с необходимото.

— Но... но... това не е истина...

— Те ще го превърнат в истина. Каролайн ще реве и ще си скубе косите до припадък. Никога не съм очаквала едно момиче да стигне дотам в увлечението си да си отмъсти, но Каролайн явно е способна на всичко. Съвсем си е загубила ума.

— Но...

— Казах ти вече! Веднага влизай в колата! Всяка минута може да довтасат. Вече са били у вас, както и в дома на Мередит. Впрочем, ти

какво си правил в къщата на Бони?

Бони и Мат се спогледаха.

— Ъ, само исках да хвърля един поглед на колата на майката на Бони — обясни Мат. — Нещо пак се е развалило и отказва да...

— Няма значение! Хайде, ела с мен! Бони, какво правиш? Пак ли ще се обаждаш на Мередит?

— Да — призна си Бони и леко трепна.

— Кажу довиждане от мен и че я обичаме. Да следи какво става в града... ще поддържаме връзка...

Щом червеният ягуар потегли, Бони заговори по мобилния си телефон.

— Имаше право. Тя задейства своя план А. Не зная дали и Деймън е с нея, не беше в колата.

Заслуша за кратко и после завърши:

— Добре, ще го направя. Ще се видим.

Затвори и се зае за работа.

Мило дневниче

Днес избягах от вкъщи.

Мисля, че не може да се нарече точно бягство, ако си почти на осемнайсет и потегляш със своята кола — пък и когато така и така никой не знае, че си била у дома. Така че би трябвало да кажа, че тази вечер потеглих на път.

От другите леко шокиращи събития заслужава да се спомене само това, че тръгнах с две момчета. Като никое от тях не е моето.

Казвам го, но... не мога да не си спомня някои неща. Погледът на Мат на поляната — напълно съм убедена, че тогава бе готов да умре, за да ме защити. Не мога да не мисля и за това, че някога бяхме толкова близки. Тези сини очи... о, вече не зная какво не е наред с мен!

И Деймън. Зная, че под многото каменни слоеве, с които той е обградил душата си, има жива плът. Тя е скрита надълбоко, но е там. Ако трябва да бъда честна пред себе

си, дължна съм да призная, че той докосва нещо толкова дълбоко в мен, че цялата изтръпвам — една толкова особена част от мен, че дори аз не я разбирам.

О, Елена! Веднага спри! Не можеш да се докосваш до тази тъмна твоя част, особено сега, когато притежаваш Силата. Не смей дори да я доближаваш. Сега всичко е различно. Трябва да бъдеш по-отговорна (нещо, в което, честно казано, никога не си била много добра!).

А и Мередит няма да е тук, за да ми помага да бъда отговорна. Как тогава ще се справя? С Деймън и Мат в една и съща кола? На съвместно пътуване? Можеш ли да си го представиш? Стана много късно тази нощ, а Мат още е толкова шашнат от ситуацията, че на практика нищо не може да възприеме. А Деймън само се подсмихва. Но утре отново ще бъде в демоничната си форма, зная, че ще е така.

Още си мисля, че беше много жалко, че Шиничи трябваше да вземе Крилете на изкуплението от Деймън заедно със спомените му. Но аз твърдо вярвам, че дълбоко в мозъка на Деймън някаква малка частица още помни как се държеше, когато бяхме заедно. А сега дори ще е по-лош от всякога, за да докаже, че всичко, което помни, е лъжа.

Така че, ако четеш тези редове, Деймън — защото отлично зная, че все по някакъв начин ще се добереш до тях и ще ги прочетеш — позволи ми да ти кажа, че за известно време ти наистина беше много мил, всъщност направо ДОБЪР и се забавлявахме. Двамата разговаряхме. Дори се смеехме на едни и същи шеги. А ти... ти беше нежен.

Сякаш те чувам как казваш:

„Не, това е само поредния заговор на Елена да ме накара да мисля, че мога да се променя, но аз зная накъде съм се запътил и не ми пука.“ Това не ти ли напомня нещо, Деймън? Казвал ли си наскоро тези думи на някого? Ако не, то тогава аз откъде ги зная? Възможно ли е да е така, защото ти казвам истината?

Сега ще забравя, че потъпкваш честта си, като четеш чужди изповеди, които въобще не са били предназначени

за теб.

Какво друго?

Първо: липсва ми Стефан.

Второ: наистина не съм се подготвила за това, което става сега. Дватамата с Мат се отбихме в пансиона и той грабна парите, които Стефан ми бе оставил, докато аз награвих цяла купчина дрехи от дрешника — само небесата знаят какво съм взела: потниците на Бони и панталоните на Мередит, но нито една прилична нощница.

Но поне взех теб, скъпоценен мой приятел, подарък, който Стефан запази за мен. Никога не ми е харесвало да пиша само на компютъра, макар и във файл, наречен „Дневник“. На моя стил повече подхождат празните тетрадки.

Трето: липсва ми Стефан. Толкова силно ми липсва, че плаках през цялото време, докато събирах дрехите. Изглеждаше сякаш плача само заради дрехите и така заприличах на плиткоумна ревла. О, понякога ми се иска да закрепя.

Четвърто: сега искам да крещя. Чак когато се върнахме във Фелс Чърч, установихме какви ужасии са ни оставили малахите. Открихме четвърто обсебено момиче, също като Тами, Кристин и Ава... всъщност нищо конкретно не мога да кажа за него, затова и нищо не успях да постигна. Имах чувството, че действително все още не знаем докъде се простира тази зараза.

Пето: но най-лошото е това, което се случи в къщата на семейство Сайтоу. Изобел е в болницата заради инфекциите от безбройните си рани от пиърсинга. Обаасан, както тук всички наричат бабата на Изобел, не се оказа мъртва, както отначало си помислили медиците от спешната помощ. Само изпаднала в дълбок транс — опитвала се да стигне до нас. Така и не успях да си обясня дали част от куража, който събрах, се е дължал на вярата в силите ми или всъщност е бил внушен от нея.

Но най-зле е Джим Брайс. Той беше... о, не мога да го опиша. Беше капитан на баскетболния ни отбор! Но се

оказа, че се е самоизяждал: цялата си лява ръка, повечето от пръстите на дясната, устните си. И си пробил главата, като си вкарал молив през ухото. Специалистите казаха (чух го от Тайрон Алпърт, внука на доктор Алпърт), че се наричало синдром на Леш-Найхан (поне така ми се счу, че се произнася) и че се срещал рядко, но имало и други като него. Така казаха лекарите. Аз пък казвам, че малахът го е накарал да го направи. Но те не ми позволиха да се опитам да го махна от него.

Не зная дали е жив. Нито дали е мъртъв. Ще го отведат в някаква клиника, където ще остане много дълго.

С него се провалихме. По-точно аз се провалих. Вината всъщност не беше на Джим Брайс. Той е бил с Каролайн само една нощ и от нея е предал малаха на приятелката си Изобел и на малката си сестра Тами. После двете — Каролайн и малката Тами — са го пренесли и на другите. Опитали се да заразят и Мат, но той не им позволил.

Шесто: Тези три малки момичета несъмнено са действали по заповедите на Мисао, ако се съди по думите на Шиничи. Те казват, че нищо не помнели за това как са се разкрасявали и са се предлагали на непознати. Добре. Запази спокойствие. Само ако наистина повярвам, че Мисао се предаде толкова лесно, мога да съм сигурна, че те ще бъдат добре.

По-лошо беше положението с Каролайн. Някога бяхме приятелки с нея, а сега — е, сега мисля, че тя се нуждае от помощ повече от всеки друг път. Деймън се добра до дневниците ѝ — тя водела собствен дневник, като се записвала на видеокасети. Така я видяхме как си говори с огледалото... и как огледалото ѝ отговаря. На повечето от записите се показваше все нейният образ, но понякога, предимно в началото или в края на тези видеосеанси, се появяваше и лицето на Шиничи. Изглеждаше много добре, макар и малко див. Видях как Каролайн се влюби в него и се съгласи да бъде негов носител на малахите из града.

С това всичко свърши. Използвах последните остатъци от Силата, с която разполагах, за да изтръгна малахите от тези момичета.

Каролайн, естествено, не ме допусна до себе си.

И онези нейни съдбовни думи: „Имам нужда от съпруг!“. Всяко момиче знае какво означава това. Всяко момиче изпитва съжаление, когато някоя друга ги изрече, дори и да не са приятелки.

От две седмици Каролайн и Тайлър Смолуд отново са заедно. Мередит каза, че Каролайн го била зарязала, и за да ѝ отмъсти, Тайлър уредил Клаус да я отвлече. Но ако преди това са били любовници и не са се пазели (Каролайн е достатъчно тъпа, за да го направи) тогава тя със сигурност е знаела, че е бременна и се е оглеждала за друг кандидат по времето, когато Шиничи се появил на сцената. (Кое то е станало точно преди аз да се върна в реалния живот). После тя се опитала да се обвърже с Мат.

За нейно нещастие в същата нощ малахът нападнал Мат и онзи възрастен полицай видял Мат да се прибира с колата си у дома си, а накрая задрямал на волана, сякаш бил пиян или надрусан.

Или може би не е било само късмет. Може би и това е било част от играта на Мисао.

Сега ще си легна да спя. Прекалено много мислене ми се насъбра. Прекалено много тревоги. И, о, липсва ми Стефан! Той би ми помогнал да се справя с тревогите по своя толкова нежен и деликатен начин.

Ще спя в колата при заключени врати. Момчетата ще спят отвън. Поне така ще е в началото — по тяхно настояване. За пръв път и двамата бяха единоподобни.

Не мисля, че Шиничи и Мисао ще отсъстват за дълго от Фелс Чърч. Не зная дали са заминали само за няколко дни, седмици или месеци, но Мисао ще се възстанови и накрая ще се върнат за нас.

Това означава, че Деймън, Мат и аз — ние сме бегълци в два свята.

Така че нямам представа какво ще се случи утре.

Елена

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.